

Này Hột Mít, Anh Yêu Em

Contents

Này Hột Mít, Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	43
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	69
21. Chương 21	78
22. Chương 22	87
23. Chương 23	89
24. Chương 24	101
25. Chương 25	104
26. Chương 26	109
27. Chương 27	120
28. Chương 28	126
29. Chương 29	131
30. Chương 30	137
31. Chương 31	143
32. Chương 32	146
33. Chương 33	157
34. Chương 34	168

Này Hột Mít, Anh Yêu Em

Giới thiệu

Trào lưu sáng tác truyện đang lên, làm cho không ít những tác giả mới ra đời, những câu chuyện mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-hot-mit-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Trời đã dần sang tháng tám. Ba tháng nghỉ hè của các bạn học sinh cũng đã gần hết. Trong khi các bạn học sinh khác đang cố gắng tận hưởng những ngày nghỉ hè cuối cùng thì ở rất nhiều nơi trên đất nước, có không ít học sinh đang cảm cúi học ngày đêm. Tại sao vậy???

Xin các bạn lưu ý, đây không phải là các bạn học sinh có thành tích kém trong năm học trước nên phải ôn tập để thi lại mà là những học sinh giỏi toàn diện được coi là ưu tú nhất của các trường THCS nổi tiếng trên toàn quốc. Vậy tại sao các bạn ấy lại phải học cật lực như vậy trong khi họ lại có học lực rất xuất sắc? Nguyên nhân nào thúc đẩy họ nỗ lực học tập như thế? Nếu các bạn chưa biết (dĩ nhiên là chưa biết rồi, tác giả có nói đâu mà biết, hơ hơ) thì tác giả xin tiết lộ rằng: họ chăm chỉ học như vậy với một mong muốn là một trong 1000 lượt học sinh được tuyển vào học viện Tinh Tú mỗi năm.|(chà...chà học viện Tinh Tú này có sức ảnh hưởng lớn như vậy đến các bạn học sinh chắc hẳn phải nổi tiếng lắm đây!!!).

Có thể nói, đi khắp đất nước này, từ người già đến trẻ con không ai là không biết học viện Tinh Tú. Học viện vốn là do chủ hãng thời trang nổi tiếng xây dựng vào năm 1985 có diện tích trên 50 ha được xây dựng theo lối kiến trúc cổ điển châu Âu thời Phục Hưng trông rất nguy nga, trang lệ. Học viện tinh tú đã 20 năm là biểu tượng của thành phố Tinh Hoa xinh đẹp. Mặc dù được thiết kế theo kiểu Phục Hưng nhưng bên trong lại được trang hoàng bằng những đồ nội thất rất tinh xảo và trang thiết bị hiện đại nhất trên thế giới. Mỗi phòng học đều được trang bị máy chiếu, máy tính cá nhân ỗi học sinh có thể học một cách hiệu quả nhất.

Song song với khu học tập là hệ thống các công trình phục vụ cho việc rèn luyện thể chất của học sinh. Nổi liền với khu học tập là năm khu vực hoa lệ khác chính là khu nhà ăn, khu tập thể dục thể thao, khu hội trường, hồ bơi và kí túc xá nam, nữ. Không những sở hữu điều kiện về cơ sở vật chất rất hiện đại mà học viện Tinh Tú còn sở hữu một đội ngũ giáo viên, giáo sư, tiến sĩ rất đông đảo đến từ nhiều nơi trên thế giới. Vậy nên những người đã từng theo học ở đây đều đạt được rất nhiều thành công trong cuộc sống như: billgate, Steven Job... chẳng trách các bạn học sinh ấy lại muốn vào ngôi trường này như vậy. Học viện Tinh Tú trực tiếp tuyển sinh là vào ngày mùng 10 tháng 8, điều này đã được thông báo khắp cả nước trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Vậy nên không thể tránh khỏi việc người đến dự thi đông và xảy ra chen lấn. Theo thông tin mới nhất do bản tin thời sự ngày hôm qua cung cấp thì mặc dù còn tới 5 ngày nữa học viện Tinh Tú mới trực tiếp thực hiện tuyển sinh nhưng số lượng người tập trung đăng kí lại cực kì đông. Mặc dù phóng viên đã tập kích tại cổng học viện lúc 3 giờ sáng nhưng đã có 3 hàng người xếp hàng đăng kí kéo dài đến hết đường Tinh Cầu Bắc. Đồng thời bản tin cũng hết sức chia buồn với gia đình thí sinh Phạm Văn A và Trần Quốc B vì trong lúc chen lấn đăng kí, do sở hữu một thân hình quá “ thấp bé nhẹ cân” nên hai thí sinh trên đã bị đoàn người không may dẫm chết.

Cuối bản tin là lời khuyến cáo rằng trong các ngày sắp tới dự báo sẽ có rất nhiều thí sinh đến đăng kí cho nên khó tránh khỏi tình trạng các nhà trọ, nhà nghỉ, khách sạn của thành phố Tĩnh Hoa sẽ hết sạch chỗ. Vậy nên ban thời sự khuyên các bạn thí sinh đúng ngày xét tuyển hãy đến không nên đến sớm để các chủ nhà trọ, nhà nghỉ, khách sạn có cơ hội chắt chém không thương tiếc. (thú thực khi tác giả nghe bản tin này xong thì “đêm nằm vô gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa” vì thương cho các bạn thí sinh và gia đình của họ. Tác giả cũng khuyên các bạn rằng: dù cho bạn có học giỏi đến đâu thì cũng đừng thi vào học viện Tĩnh Tú. Bởi vì khi thi đậu học viện này tác giả chắc rằng bạn không tử vong (mức độ nặng) thì cũng bầm dập thân thể.

Như thế chẳng phải “phai tàn một đời hoa” sao? Còn nếu bạn quyết chí thi vào học viện này thì song song với việc học tập thì bạn phải đăng kí thêm lớp tập thể hình để thân hình săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn mới được. Bằng không, trong lúc chen lấn bạn sẽ bẹp lép như con tép cho xem).

2. Chương 2

Bước vào những ngày cuối cùng trước khi thi tuyển, các bạn học sinh lại càng dốc sức học tập hơn. Nhật Linh cũng vậy, cô đang cố gắng ôn lại những kiến thức đã học trong thời gian qua để chuẩn bị cho kì thi tuyển sắp tới. Nhân đây, tác giả cũng giới thiệu cho các bạn biết sơ sơ về nhân vật Nhật Linh.

- Tên cúng cơm: Hoàng Nhật Linh.

- Chiều cao: 1m68.

- Là một học sinh được đánh giá là vô cùng ưu tú, chỉ số IQ 300 đã từng đạt giải nhất cuộc thi hùng biện tiếng Anh cấp quốc gia, giải nhất Olympic toán quốc tế năm 2009, giải nhì Olympic hóa học năm 2010 và rất nhiều giải thưởng cao quý khác. (kể hết những giải thưởng mà cô này đạt được chắc tác giả chết mất vì mấy giải thưởng này đều do tác giả bịa mà hì hì). Nhật Linh sở hữu một khuôn mặt baby vô cùng thánh thiện và mái tóc dài đen tuyền mượt mà như vải xa

- tanh. Một vẻ đẹp chỉ có thể nói là “tuyệt mỹ”

- một “mỹ nhân”.(đúng là vừa giỏi lại vừa xinh, ghen tị quá).

Ôn xong đồng kiến thức cho kì thi sắp tới, không biết suy nghĩ gì mà đột nhiên Nhật Linh đập bàn đứng dậy, mặt bừng bừng tức giận. với tốc độ của một tia chớp, chưa đầy một phút sau Nhật Linh đã có mặt tại cổng nhà đối diện, tuy nhiên, bộ mặt tức giận đã được thay bằng vẻ mặt ngây thơ vô số tội. Linh đẩy cửa bước vào. Các bạn đừng bắt ngờ, sở dĩ Linh có thể tự nhiên đi vào như vậy là bởi vì căn nhà này là của tên bạn thân nhất của cô: Hàn Thái Vũ. (Hàn Thái Vũ là một người “cực kì đẹp trai”. Sở hữu một khuôn mặt thiên thần cao 1m88 chỉ số IQ 310 cậu vốn được coi là thần đồng mà cũng là niềm mơ ước của rất nhiều cô gái. Tuy nhiên, từ nhỏ tới lớn việc học đối với cậu không hề có sức hấp dẫn). Bước vào nhà, rất lễ phép, Linh cúi chào mẹ Vũ:

- Dạ con chào bác ạ. Bác ơi có cún ở nhà không ạ?

- Linh hả con? Thắng Vũ nó đang ngủ ở trên lầu ấy con ạ. À mà bác mới làm món thạch trái cây ngon lắm, con lại ăn thử đi.

- Dạ thôi bác ạ, con đến gặp cún một chút rồi đi ngay ạ.

- ừ, vậy con đi đi.

Chào hỏi mẹ Vũ xong, Linh mặt hầm hầm như “thịt bằm nấu cháo” tiến thẳng lên phòng của Vũ. Vừa mở cửa bước vào phòng, Linh không khỏi bị shock trước cảnh tượng trước mắt.

Hàn Thái Vũ đang ngủ ngon lành, trên môi còn nở một nụ cười “khuyến mãi” cho Nhật Linh nữa chứ. Trong khi đó chồng tài liệu ôn tập mà Nhật Linh đã thức trắng hai đêm để soạn thảo cho Thái Vũ ôn tập thì cậu ta chưa từng đụng đến. bằng chứng là trên tập tài liệu còn một lớp bụi mỏng.

“ quá đáng đến thế là cùng. Nhật Linh ta đây đã phải thức đêm thức hôm chuẩn bị tài liệu cho người ôn tập ấy vậy mà một chữ cũng không đụng đến. khinh người đến thế là cùng nhá! Nhá!”

Linh vừa nghĩ thầm vừa tức anh ách trong bụng, căn phòng của Vũ cũng vì thế mà nóng thêm mấy độ liên, máy điều hòa đang chạy cũng phải chập mạch cháy dây điện, từ một cái phòng ngủ mát mẻ đã trở thành một cái lò hấp chính hiệu. Đúng là “ nộ khí xung thiên” giờ mới biết con gái tức giận nguy hiểm đến mức độ nào, nhiệt độ trong phòng ngày càng tăng cao, trên trán Vũ bây giờ đã rịn đầy mồ hôi nhưng cậu ta vẫn... thản nhiên ngủ tiếp như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đường như đã quá sức chịu đựng, nhật Linh tiến đến gần đến chiếc giường của Vũ và cất giọng “ oanh vàng thổ thê” :

- Cún ơi, dậy heo mọi nói cái này nè!

- vừa nói vừa lay nhẹ.

- Mẹ ơi! Bây giờ con buồn ngủ lắm, mẹ cho con ngủ tiếp đi mà, con không muốn ăn thịt heo đâu mà, mới sáng sớm... Nói rồi lăn ra... ngủ tiếp (bó tay).

Thật hết chịu nổi. Mặt Linh đã chuyển từ đỏ sang tím tái, bằng một hành động dứt khoát, Linh giật phăng chiếc chăn “ thân iu” khỏi người Vũ và tặng cậu một tràng chửi xối xả:

- Này cái con cún chết bần kia!!! Có dậy không thì bảo? bây giờ mà sớm gì nữa hả? 11 giờ trưa rồi đấy, lười cũng phải có mức độ thôi chứ, lười như heo thế thì ai mà chịu cho được. Dậy, dậy mau... nếu không thì tui... ớ...ớ.

Đang chửi đến giai đoạn cao trào thì Linh nhìn xuống cậu con trai đang nằm ngủ ngon lành bên dưới. Tiếng thét của cô được mệnh danh là vô địch thiên hạ cơ mà. Nhớ có lần cô hét làm cả khu phố sợ điếng hồn vì nhà cửa lung lắc như bị động đất cơ mà, đáng nhớ hơn là con chó Tặc

- zăng nhà Vũ mỗi lần nghe cô hét đều bị sặc nước bọt phải đưa đi bệnh viện cấp cứu cơ mà, tại sao lại không có tác dụng với Vũ vậy? cái sự thật đau buồn này làm cô thực sự rất shock. Nhưng shock hơn, giật gân hơn lại là cảnh gần như... khóa thân của tên này. Con trai gì mà đi ngủ chỉ mặc mỗi cái quần lửng thế chứ. Vì nhìn thấy cảnh này mà cô đang chửi hăng say cũng phải ngạc nhiên đến mức suýt cắn cả vào lưỡi. Tuy chơi thân với nhau từ nhỏ nhưng chưa bao giờ cô thấy hần ăn mặc thế này. Vừa ngẩng hần cô vừa thầm nghĩ “ hần lớn từ khi nào vậy nhỉ? Phải công nhận tên này bình thường ẻo lả mà body cũng chuẩn ra phết. Ồi, ôi cơ bụng sáu múi cơ đấy, hí hí. (nhìn cái mặt vậy mà hám “ zai” gớm , ời “ zời” ời còn chảy cả nước miếng nữa kìa, xấu hổ thế cơ chứ). Tong...

Ớ...

Một giọt

- nước

- mà

- các

- bác

- cũng

- biết

- là

- nước

- gì

- đấy rơi trúng người Vũ. Anh chàng mở mắt bật dậy la toáng lên:

- Ới làng nước ơi! Ngập,lụt. Các bác 115, 116 ơi cứu emmmmmmmmm...ớ... heo mọi à? Bà làm gì ở đây? Mà làm gì mà mặt bà trông ngu ngu như con cá thu vậy? mà còn chảy nước miếng nữa chứ. Eo ơi, ghê quá

đi! Mất hết cả hình tượng. mà bà đang nhìn cái gì mà chăm chú vậy?(các bác thấy hay không, tìm đủ mọi cách thì không chịu dậy thế mà với một giọt nước “ đầy

- đầy” thì lại giẫy nảy lên được, haiz botay với trường hợp này)

Đôi theo ánh nhìn “ đăm đúi con cá chuối” của con nhỏ bạn thân, không khó khăn gì mà Vũ không nhận ra là con nhỏ bạn thân “ con chấy cắn làm đôi” đang ngăm nhìn bo

- đi của mình. Nhanh như chớp, Vũ chớp lấy cái gối ‘ thân iu’ và phóng thẳng vào mặt Linh không thương tiếc còn miệng thì hét thất thanh:

- Ôi giờ ơi là giờ! heo mọi ơi là heo mọi, tui không ngờ bà lại dê xồm thế, bà hại cả đời của tui rồi huhu... trả lại đây, trả lại đây... vừa hét Vũ vừa nằm ăn vạ trông thật chẳng khác gì đứa trẻ lên ba mang hình hài mụ bán cá. Nom “ gian” dễ sợ. Sau một phút “ lơ ngơ như bò đeo nơ” vì bị ăn nguyên “ quả gối” vào mặt, Linh đã lấy lại bình tĩnh. Gần như ngay lập tức, người cô nàng đằng đằng sát khí sau lưng như mọc thêm đôi cánh của ác quỷ tiến lại gần Vũ. Như đánh hơi thấy nguy hiểm (giống cú ghê, hơ hơ) Vũ liền quay ngoắt 180 độ từ ăn vạ sang giảng hòa. Nở một nụ cười tươi như hoa, Vũ nói:

- Heo mọi này, sao hôm nay tui thấy bà xinh thế nhỉ, hơ hơ...

Chưa kịp nói xong Linh đã chen ngang bằng một giọng nói tràn trề nguy hiểm mang sắc thái của tử thần:

- Thế à? Biết tui xinh đẹp sao còn dám ném gối phá hỏng nhan sắc “chim sa cá lặn” của tui hả? hả?

Biết là quá muộn để đùa giỡn, Vũ liền cười xối lỏi:

- Linh kute à, bà không nỡ đánh tui đó chứ? Hic hic.

- Đừng dùng ánh mắt “ van lơn như con cá thồn bơn” với tui.

- Tiếp đến là tiếng thét kinh thiên động địa có thể gây địa chấn 5,6 độ rích

- te “ Ya”. Nói liền sau đó là một chuỗi các âm thanh rùng rợn nghe mà nổi da gà:

- Bình... bốp...tùng ...chềng...hự hự...rầm...xoảng. và kết thúc của chuỗi hành động “ hại tai” vừa rồi là tiếng thét ai oán “ asaaaaaaaaaaaaa”

Sau 15 phút “ tả đột hữu xung” thì Linh cũng bước ra khỏi phòng Vũ để lại sau lưng một chiến trường bừa bộn cùng một kẻ tanh bành xác pháo, thân xác tả tơi, cơ ngơi sụp đổ. Như trúi được “ cục” xì

- trét lâu ngày Linh nở một nụ cười thật tươi rồi ra về. trước khi về, cô không quên quay lại nói với kẻ bại trận bên trong kèm theo một cái nháy mắt vô cùng dễ thương:

- Mai nhớ qua sớm rồi chúng ta cùng đi thi nhé!

3. Chương 3

Cuối cùng thì ngày thi tuyển cũng đến. Khắp thành phố Tinh Hoa trở nên náo nhiệt đến bất ngờ, mọi người qua lại tấp nập, mặt ai cũng hừng khởi. Trải dài khắp con phố Đại Lục Hồng là những băng rôn. Khẩu hiệu thông báo việc thi tuyển của học viện Tinh Tú. Quả không hổ danh là trường đứng trong top NO.1 toàn quốc, chưa kể người dự thi, người đến xem thôi cũng đông như kiến cỏ, tưởng chừng đến một chỗ đứng cũng khó lòng có nổi. Nhưng không vì thế mà mọi người mất đi niềm hừng khởi ban đầu. đảo khắp một lượt, chúng ta có thể thấy đủ mọi cung bậc cảm xúc. Buồn có, vui có, lo lắng có thậm chí...diên cũng có, thật là phong phú và đa dạng. Những thí sinh tham gia hôm nay ngoài việc thi kiến thức còn phải chuẩn bị trang phục thật tươi tắn, thật đẹp vì ngoài tiêu chí kiến thức thì học viện Tinh Tú còn lựa chọn thí sinh theo tiêu chí ưa nhìn tài năng. Thế mới nói, đậu vào học viện Tinh Tú là một việc dường như không thể. Vượt qua những thử thách ở học viện Tinh Tú thật sự rất khó khăn. Cuộc thi gồm có 3 vòng thi đó chính là: thi kiến thức, thi tài năng và thi vấn đáp. Trong đó, phần thi kiến thức là gay go nhất. Qua được vòng này thì

cơ hội vào được học viện đã không còn quá xa vời đối với các bạn học sinh. Bây giờ đã là 7h35p. Đúng 8h thì cuộc thi sẽ bắt đầu vì vậy các thí sinh đã đến gần như là đông đủ và tập trung ở hội trường. Tuy nhiên, ở một nơi xa xa, có hai ngôi biệt thự đối diện nhau nằm trên con phố Gia Cát yên ắng, bên dưới hàng cây xanh mát trải dài hai bên đường có một cô gái trông rất thanh nhã trong chiếc váy trắng được thiết kế đơn giản nhưng rất đẹp. Chiếc váy tuy không quá cầu kì nhưng đã tôn lên được dáng người mảnh mai cùng làn da trắng như tuyết của cô. Cô đứng đó, trong ánh nắng buổi sớm mai trông thật xinh đẹp. Thế nhưng trái vải khung cảnh lãng mạn đó, cô gái dường như có chuyện gì gấp gáp lắm. Cứ nhìn cách cô ấy nhìn đồng hồ là biết, sau khi nhìn đồng hồ 5 hay 6 lần gì đó, cô bước về phía nhà đối diện. Vừa đến cổng cô đã cất tiếng gọi to:

- Cún ơi!!! Đi thi!!!

Một phút, hai phút lại ba phút trôi qua. Vẫn không thấy bóng dáng người mà cô muốn gọi đâu cả. Đường như quá nóng vội, không thể chờ đợi thêm nữa, cô liền cất tiếng gọi thêm một lần nữa:

- Cún ơi! Cún!!!

Với tiếng “ cún” cuối cùng cô đã vận hết nội công để hét. Phải nói sức công phá từ giọng hét của cô không hề đơn giản. Với một tiếng hét mà khiến nhà cậu bạn kia phải rung chuyển, chim bay đầy trời tìm chốn...chạy khỏi thảm họa. Sau này mới biết, sau vụ hét dạo nọ trong khu phố Gia Cát đã có ba người nhập viện vì phát bệnh tim đột xuất, năm người nhập viện đột xuất vì...cắn phải lưỡi. Haiz giọng hét này quả là có sức sát thương ghê gớm. Nghe nói đang có một tổ chức bí mật định mời Nhật Linh hợp tác để tạo ra một loại vũ khí giết người hàng loạt thay cho bom nguyên tử(oh my god).

Ấy vậy mà...

Trong ngôi nhà vừa bị rung chuyển vì tiếng hét ấy, có một người với khuôn mặt baby không thể tả đang ngủ một cách ngon lành. Sau khi vận dụng đến chiêu thức cuối cùng mà tên bạn thân vẫn chưa xuất hiện, Nhật Linh đã đưa ra quyết định...đi thẳng lên nhà gọi. 5 giây sau với tốc độ của ánh sáng. Nhật Linh đã đứng trước giường Vũ và nhìn Vũ bằng ánh mắt sắc lẹm và sẵn sàng thiêu cháy cậu thành tro bụi. Hành động như một người anh hùng, Nhật Linh tung chiếc chăn trên người cậu ra kèm theo đó là một cú đập không thương tiếc vào...mông. Cú đập này quả có sức mạnh đáng kinh ngạc, Thái Vũ sau khi lãnh cú “ cước” đầy uy lực đã bay ra khỏi chiếc giường và đáp thẳng đầu xuống đất với một tư thế rất chi là...kì dị. Bây giờ tôi

- tức tác giả mới hiểu rõ câu nói “ bán mặt cho đất, bán... mông cho trời”.

Kèm theo sự đau đớn của tên bạn là nụ cười rất sáng khoái nhưng cũng không kém phần rùng rợn của Nhật Linh. Sau một phút đầu quay như chong chóng, thấy bong bóng bay đầy mình cuối cùng chàng trai tội nghiệp của chúng ta

- Thái Vũ cũng ý thức được sự việc đang xảy ra. Có vẻ cú chấn động mạnh vừa rồi đã làm cho trí thông minh của cậu rủ nhau đi chơi hết cả mình chứng là cậu đã hỏi một câu không thể ngây ngô hơn:

- Uả heo mọi, bà qua đây chơi hả? Sao hôm nay mặc đồ xinh vậy? Lại còn trang điểm nữa chứ hihi.

Rầm!!!

Nhật Linh sau khi nghe xong liền té cái rầm nhưng cũng rất nhanh cô bật dậy vớ lấy cái chổi ở góc nhà vừa quét túi bụi vào người Vũ vừa quát:

- Chơi bởi cái gì! Ông không nhớ hôm nay là ngày tuyển sinh của học viện Tinh Tú sao? Muộn đến nơi rồi mà còn ngủ cơ đấy, ông giỏi thật đó...

- Vậy hả? sao nhanh vậy? Tui cứ tưởng là ngày mai chứ? (Vũ

- mặt ngơ ngơ, Linh

- mém xỉu tập hai) - Lại còn nói thế nữa à? Tui cho ông một phút lo mà chuẩn bị sau một phút nữa mà không có ở dưới nhà thì ông chết với tui...i...i...i.

Vừa nói xong, Nhật Linh quay lưng bước ra ngoài và thuận chân đá cánh cửa cho bật tít. Tuy nhiên, cánh cửa quá cứng nên mới xảy ra cảnh tượng bên ngoài có một cô gái mặc váy trắng đang ôm chân nhảy chơi

chơi với vẻ mặt đau đớn còn bên trong, một chàng trai đang mỉm cười và chuẩn bị thần tốc cho cuộc thi đã gần trễ.

Đúng 59s sau Thái Vũ bước ra khỏi nhà với bộ dạng bánh trai không thể tả. khuôn mặt thiên thần của cậu bừng sáng trong ắng mai, mái tóc hơi rối gợi nên một vẻ lãng tử làm say đắm bao cô gái. Hôm nay là ngày thi nên Vũ quyết định mặc một bộ vest trắng bên trong cũng là một chiếc sơ mi trắng in hoa văn chìm rất tinh tế trông chẳng khác gì chàng hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích. Rải từng bước thật chậm đến bên chiếc BMW trắng, cậu nở một nụ cười thiên thần với cô bạn thân và nói:

- Đi thôi.

Lườm Vũ một cái đến đau cả mắt xong Nhật Linh mới bước vào xe, liếc nhìn đồng hồ, chỉ còn 15' Nhật Linh lo lắng giục lái xe đi thật nhanh để đến cho kịp giờ. Trong lúc cô lo lắng như thế thì Vũ lại đứng đưng như còn sớm lắm vậy. Bực mình, cô quát:

- Hàn

- Thái

- Vũ có biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà bình chân như vại như thế hả?

Không đáp lại lời của cô bạn thân cậu chỉ lặng lẽ cười và kêu lái xe dừng lại. Khi xe đã dừng bên vệ đường thì cậu liền đổi vị trí với tài xế và buông một câu cụt lủn:

- Thắt dây an toàn vào!

Vừa nói xong thì chiếc xe phóng đi với một tốc độ kinh hồn, cảnh vật hai bên đường chỉ còn là những mảnh mờ nhạt khi xe đi qua. Về phía Nhật Linh và bác tài xế thì vẻ mặt liên tục chuyển từ ngạc nhiên đến bàng hoàng rồi sợ hãi tột độ. Thái Vũ đúng là một hung thần xa lộ chính hiệu, chiếc xe liên tiếp vượt qua những chiếc xe khác một cách ngạt thở. Nhiều lúc tưởng chừng sắp đâm thì Thái Vũ lại lách qua được, trái tim của Nhật Linh như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Vì tốc độ kinh hoàng và khả năng lạng lách siêu “ ầu ” của Thái Vũ mà dạ dày của Linh sôi lên, cảm giác thật khó chịu, những gì mới ăn hồi sáng như muốn thoát ra ngoài nhưng Linh vẫn cố gắng cầm cự. Đến lúc Nhật Linh không thể chịu đựng được nữa thì chiếc xe cũng vừa đến nơi, vội chạy ra khỏi xe hít thở không khí bên ngoài cho bớt khó chịu, mặt Nhật Linh cứ chuyển biến liên tục từ đỏ sang tím tái. Một lúc sau mới lấy lại vẻ mặt hồng hào bình thường. Về phần Thái Vũ, khi dừng xe lại thì định khoe với Nhật Linh về tài năng lái xe của mình nhưng chưa kịp làm gì thì đã thấy Linh chạy ra khỏi xe vẻ mặt không được khỏe. Quá lo lắng nên Vũ liền chạy ra khỏi xe hỏi han liên hồi:

- Heo mọi, bà sao vậy? thấy khó chịu trong người à? Có cần đưa đi bệnh viện không?

- Không cần. Nhật Linh hất tay Thái Vũ ra.

- Bà sao vậy?

- Ông đi xe cái kiểu gì vậy hả? tí nữa là trong sổ của Diêm Vương có tên tui rồi đấy biết chưa.

- Tui xin lỗi mà, tui chỉ muốn đến sớm thôi mà, bà bỏ qua cho tui đi nha! Nha!(mặt ngây thơ)

- Thật là không thể giận ông được mà, thôi vào thi nào, sắp muộn rồi đấy. Nhật Linh khoát tay ra hiệu cho Thái Vũ đi theo để vào đăng kí. Cả hai đang bước về phía cổng trường thì ba chiếc xe BMW đột ngột dừng trước mặt họ.

Chap 4.

Như có sự tính toán từ trước, cửa của ba chiếc xe mở ra đồng loạt, ba dáng người cao to bước ra khỏi xe và đặc biệt là cả ba người đều rất chi là... đẹp trai.

Lí lịch trích ngang:

Tên nhóm: tam ác quỷ.

Số thành viên: 3 thành viên.

Tên các thành viên: Tạ Hoàng, Trần Mạnh, Bùi Thiết Quân.

Sơ yếu lí lịch từng thành viên.

1. Tạ Hoàng.(Trưởng nhóm).

- Tên cúng cơm: Tạ Hoàng.

- Chiều cao: 1m84.

- Chỉ số IQ 310.

- Là công tử của tập đoàn thời trang nổi tiếng MKB. Từ nhỏ đã nổi tiếng là người thông minh nhưng rất ngỗ ngược, không coi ai ra gì. Từ nhỏ đến lớn chỉ chơi thân với Trần Mạnh và Bùi Thiết Quân. Được mệnh danh là “ hoàng tử ngỗ ngược”.

2. Trần Mạnh(thành viên).

- Tên cúng cơm: Trần Mạnh.

- Chiều cao: 1m80.

- Chỉ số IQ 300.

- Là thiếu gia của tập đoàn tài chính nổi tiếng thế giới, học rất giỏi nhưng nổi tiếng là lạnh lùng. Từ nhỏ đến lớn không hề quan tâm đến con gái nên được mệnh danh là “ hoàng tử băng giá”. Từ nhỏ đã chơi thân với Tạ Hoàng và Bùi Thiết Quân.

3. Bùi Thiết Quân.(thành viên)

- Tên cúng cơm:Bùi Thiết Quân.

- Chiều cao: 1m79.

- Chỉ số IQ 290.

- Là thiếu gia của công ty mua bán bất động sản lớn nhất thế giới, tuy chỉ mới 16 tuổi nhưng đã là chủ của một bang xã hội đen khá lớn. Tính tình vui vẻ, hòa đồng tuy nhiên lại rất thất thường được mệnh danh là “ hoàng tử mưa nắng thất thường”.

Từ khi ba người xuất hiện, cảnh vật xung quanh như bị lu mờ, ánh nắng như mất đi vẻ huy hoàng, tươi sáng vốn có, cây cỏ như giảm đi sự xanh tươi. Mỗi bước họ đi là cỏ cây ghen tị, chim chóc oán than. Nhật Linh ngẩng nhìn ba chàng trai không chớp mắt, ánh mắt đờ đẫn(bệnh hám “ zai” tái phát haiz) miệng thì liên tục lẩm bẩm:

- Ôi đẹp trai, đẹp trai quá! Chẹp chẹp. trông cứ như thiên thần ấy. Này cún, ông có thấy là họ rất đẹp không? Tui có thể nhìn thấy đôi cánh thiên thần sau lưng họ đấy. ôi! Quanh họ còn tỏa ánh hào quang nữa kìa, tôi đến xỉu mất thôi!!!

- Này! Bà đến đây để thi chứ đâu phải đến đây để mà ... ngắm trai. Lo mà vào thi đi chứ, sắp muộn đến nơi rồi(thực tế còn 7 phút) muốn ngắm thì ngắm tui đây này. (ặc ặc ở đâu ra người tự tin thái quá như vậy hả trời)

Nghe Thái Vũ nói vậy Nhật Linh tí nữa thì đột tử mà chết. Cũng may là nội công thâm hậu. Nhật Linh liền bóp chết lại:

- Ông mà đẹp đẽ gì. Tui ngắm hoài nên chán rồi.

- Gì chứ! Đẹp thế mà chê à? Bà đúng là không có mắt thẩm mĩ. - Cái gì chứ! Ông mới là người không có mắt thẩm mĩ...

Hai người cứ mãi mê nói chuyện mà không để ý rằng ba chàng “ đẹp zai” kia đã tiến lại gần từ lúc nào. Chà!!! Lại còn xếp thành một hàng ngay ngắn nữa cơ đấy, tay còn đút trong túi quần trông thật là phong cách. Người đứng đầu tiên và cũng là người đẹp trai nhất lên tiếng:

- Ê! Tụi bây, nếu tao không nhầm thì đây là học viện Tinh Tú, là

- học

- viện

- Tinh

- Tú cao cấp vậy tại sao lại có hai đứa ngu dốt này đến dự thi nhỉ? ở đâu ra cái loại thấy trai đẹp là không thấy trời đất xung quanh thế nào vậy nhỉ? Nhìn qua là biết không đậu rồi thôi về nhà đi hai “bé”, với chỉ số IQ dưới 50 của hai “bé” thì không thể thi vào đây được đâu. Ha ha ha.

Kèm theo lời nói cay độc là một ánh mắt vô cùng lạnh lùng và nụ cười ghê rợn. Nhìn vào đôi mắt ấy ta chỉ thấy một tâm hồn vô cảm cùng mở cảm xúc bị đóng băng.

- Ha ha ha ha

- Tiếng cười vang khắp cả con phố.

Đến lúc này Nhật Linh mới ngu ngơ hỏi:

- Bạn nói mình sao?

- Ôi nhìn kìa! Chẳng phải là rất ngố sao? Phải. Tôi nói cô đấy!(nhếch mép cười khinh bỉ).

- Tôi hỏi lại lần nữa có phải cậu vừa nói tôi không? Nhật Linh đã tức giận nhưng vẫn cố kìm nén, vẻ ngu ngơ ban đầu đã được thay bằng khuôn mặt không một xúc cảm.

- Đúng... hần đáp gọn nhưng hơi tỏ ra ngạc nhiên trước thái độ thay đổi như điện xẹt của Nhật Linh.

- Cậu... Nhật Linh đã tức giận lại càng tức giận hơn, cơn giận sắp sửa vượt khỏi tầm kiểm soát.

- Tôi làm sao??? Vừa nói hần vừa ghé mặt đến bên cạnh Nhật Linh.

- Cún! Ông đi đăng kí cho hai bọn mình đi cứ để mấy tên ngu ngốc này cho tui xử lý.

- Ngu...ngu ngốc? cô...cô muốn chết sớm hả? đến lượt anh chàng này tức giận.

- ừ. Tôi hối hận là đến tận bây giờ tôi mới nhận ra cái lũ khỉ đột hôi hám các anh đấy, bên ngoài thì có vẻ đẹp thiên thần nhưng bên trong tâm địa lại thâm độc như ác quỷ.

- Nhật Linh đáp lại bằng một giọng vô cùng chanh chua.

- Cô nói ai là khỉ đột? ai hôi hám hả? Bùi Thiết Quân hùng hổ xông lên, mặt đỏ gay như con gà chọi.

- Cô chỉ mới gặp chúng tôi mà sao lại vội vàng kết luận như vậy hả? Trần Mạnh cũng lên tiếng bằng một giọng vô cùng lạnh lùng.

Thật là gay cấn, một bên là Bùi Thiết Quân đang nóng như lửa, một bên là Trần Mạnh lạnh như băng, chỉ có Tạ Hoàng là chưa hề lên tiếng. đúng lúc Bùi Thiết Quân đang định lao lên xử lí Nhật Linh thì bị Tạ Hoàng ngăn lại và lên tiếng bằng một giọng vô cùng dứt khoát:

- Các cậu cứ để cô ta cho tớ xử lí. Quân, Mạnh hai người vào đăng kí đi, nhớ đăng kí inh nữa. Phải cho cô ta biết hậu quả của việc chọc giận đại thiếu gia này chứ!

Hai người kia tuy ầm ứ nhưng cũng vẫn dờ đi, bây giờ chỉ còn lại Nhật Linh và Thái Vũ. Quanh hai người bầu không khí vô cùng nguy hiểm, thế nhưng lại không có ai lên tiếng cứ như muốn thử thách sự kiên nhẫn của đối phương vậy. Nhật Linh thầm nghĩ “ tên này nhìn đẹp trai vậy mà thần kinh không được bình thường. Hần tưởng hần là ai cơ chứ. Đẹp trai thì có quyền chê bai mặt sất người khác sao?(đúng) nhìn kĩ lại thì hần thật là giống con khỉ sống chuồng, thật đáng ghét. Mang trên người bộ mặt và dáng vóc của một thiên thần nhưng lại có tính cách của quỷ dữ. được! hôm nay kể như tới số của ngươi rồi, dám chọc giận bản cô nương cơ đấy!” nghĩ đến đây cô không nén được mà buộc phải phì cười. đối diện cô, tên thiếu gia đang bốc lửa giận ngút trời cũng phải ngơ ra khó hiểu “ cô ta có phải bị điên rồi không? Có phải vì thần thái của mình oai phong quá nên cô ta phải sợ hãi đến mức phát điên như vậy không? Cũng phải thôi, khi bản thiếu gia tức giận thì hung thần còn phải rút lui hướng hồ con nhỏ kia. Hơ hơ”. Nghĩ vậy nhưng Tạ Hoàng cũng phải đá đếu Nhật Linh để trả thù:

- Cô làm gì mà cười như đười ươi chơi cầu tuột vậy? hay lắm à? Thấy oai phong của tôi nên tự động rút lui đúng không? Biết điều thì mau xin lỗi bản thiếu gia đi rồi tôi sẽ xem xét việc có bỏ qua cho cô hay không. Ha ha.

- Cười đắc thắng nhỉ? Tôi nói cho anh biết...

“cuộc thi tuyển sinh của học viện Tinh Tú sẽ diễn ra trong 5p nữa yêu cầu các thí sinh đang ở bên ngoài nhanh chóng vào trong chuẩn bị cho việc dự thi và các thí sinh bên trong nhanh chóng ổn định chỗ ngồi để ban tổ chức có thể tổ chức buổi tuyển sinh một cách suôn sẻ nhất”.

Đang nói dở thì tiếng loa phóng thanh truyền từ hội trường vọng tới. Biết là cuộc thi sắp bắt đầu nên Nhật Linh quay người định chạy vào hội trường ngay nhưng cô lại dừng lại, trong mắt ánh lên một tia nhìn tinh nghịch. Nở một nụ cười tỏa nắng, nhanh như chớp cô xoay người, đá vào chân Tạ Hoàng một cú đau điếng rồi chạy vụt đi. Khi chạy qua cổng trường, cô nắm lấy tay Thái Vũ và chạy một mạch về phía hội trường để lại Tạ Hoàng mặt mày tím lịm vì đau còn Trần Mạnh và Bùi Thiết Quân thì ngơ ngơ như bò đeo nơ vì không hiểu gì. Chạy gần đến hội trường thì Thái Vũ mới hiểu những gì xảy ra, nở một nụ cười thật tươi Thái Vũ quay qua Nhật Linh nói:

- Heo mọi này! Bà cừ lắm có biết không? Bà là thần tượng của đời tui á!!! - Vậy hả? rất hân hạnh khi được làm thần tượng của ông. Haha. Nhật Linh vừa dứt lời thì cả hai cùng bật cười, tiếng cười trong trẻo phá vỡ không gian yên tĩnh xung quanh. Hai người bây giờ đã chạy được rất xa và không hề biết rằng Tạ Hoàng đang căm hận họ vô cùng, tay ôm vết đau ở chân, Tạ Hoàng không ngừng nguyên rửa:

- Đồ hệt mít! Cô chết với tôi!!! Thù này không trả thì tôi không phải là Tạ Hoàng.

Vừa ngồi xuống chiếc ghế tại hội trường thì Nhật Linh thấy người mình ớn lạnh, lỗ tai ngứa ngáy kì lạ. thấy biểu hiện khác thường của Nhật Linh thì Thái Vũ lo lắng hỏi:

- Heo mọi, bà sao vậy? lạnh hả?

- Không. Tui chỉ thấy chút biểu hiện khác thường thôi.

- Có thấy khó chịu lắm không? Nếu thấy không khỏe thì tui đưa bà về, không thi cũng không sao.

- Ông an tâm, tui khỏe như trâu ấy, một chút khó chịu thế này thì bỏ bèn gì, ông nhìn này tui bình thường rồi đây này. Vừa nói Nhật Linh vừa giơ tay lên làm động tác khoe “chuột” tay trông rất buồn cười. Hành động đó của Nhật Linh đã khiến Thái Vũ phải bật cười, tuy cười vậy nhưng trong lòng Thái Vũ lại thấy bồn chồn lo lắng, cảm giác này chỉ xuất hiện từ khi Nhật Linh gặp tên Tạ Hoàng kia. Cậu có cảm giác cô bạn thân của mình sẽ thay đổi, cô sẽ rời xa cậu mãi mãi. Cậu luôn mong muốn cô là heo mọi nóng tính nhưng tốt bụng, luôn là cô bạn nhỏ trong vòng tay chở che của cậu bởi cô thật sự chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng cậu vị trí ấy không thể thay thế được.

Đang suy nghĩ ngẩn ngơ về tương lai nên thơ của hai đứa thì Thái Vũ bị Nhật Linh đánh ột cái đau điếng làm cho tâm hồn đang treo ngược cành cây này giờ bị.. mất điểm tựa rơi cái bịch xuống đất. Không hề quan tâm đến biểu hiện đau đớn của tên bạn, Nhật Linh nói:

- Này! Ông đang suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy hả? không lẽ...lúc này khi tui đang gian khổ chiến đấu với tên khỉ đột kia thì ông đã ngắm được em nào nên bây giờ hồi tưởng lại?

Cốp cốp.

- Á. Đau .

- Biết đau cơ à? Hậu quả của việc nói linh tinh đấy! cún suốt đời chỉ yêu pama cún thôi, biết chưa? Con gái là chúa rắc rối, lại còn dữ như cạp ai mà thích cho nổi. Á mà quên, ngoài pama ra cún còn yêu heo mọi nữa. hơ hơ

Cốp cốp cốp.

- Mới ba tuổi đầu mà bày đặt tinh ranh hả? ông có biết ghét của nào trời trao của đó không hả?

“thì tui cũng đang mong ông trời trao bà cho tui đây” Thái Vũ chột nhĩ như vậy và bắt giác mỉm cười.

Thấy thằng bạn thân hôm nay toàn thể hiện những biểu hiện lạ Nhật Linh chẳng biết phải làm sao. Đang định tát cho tho thằng bạn một phát cho cái đầu nó đỡ mát thì dưới hội trường có hai người bước ra, nhạc cũng được nổi lên. Buổi lễ đã bắt đầu rồi. Kết thúc phần nhạc mở màn người MC nữ lên tiếng:

- Chào mừng toàn thể các bạn học sinh từ trên khắp đất nước đã đến đây tham dự buổi lễ này. Như các bạn đã biết học viện Tinh Tú là nơi...

Ồi giời, lại là cái phần giới thiệu lịch sử trường cũ rích. Chán ngắt. đang định quay sang Thái Vũ tám cho bớt buồn ngủ thì Nhật Linh nhận ra một sự thật đau lòng là Thái Vũ đã ngủ tự lúc nào. Thật là! Cậu ta là heo đội lốt người chứ không phải là người bình thường. Chán nản cô liền quay qua nghe tiếp bài diễn văn lịch sử như một học sinh gương mẫu mà trong lòng thấy nhán nhảm vô cùng.

Tíc tắc, tíc tắc.

30p trôi qua...

Khi hầu hết các bạn học sinh đã ngủ gật vì bài diễn văn quá... dài thì thầy hiệu trưởng lên tiếng:

- Chào toàn thể các bạn học sinh, có vẻ các em không thích bài diễn văn về lịch sử trường cho lắm nhỉ?(giọng nói đậm đặc mùi thuốc súng, nhờ chất giọng đặc biệt này mà các bạn học sinh đang say trong cơn mê ngủ phải bật dậy lắng nghe chăm chú) tôi tên là Thạch Thái Bảo, là hiệu trưởng của học viện Tinh Tú nổi tiếng này. Tôi xin trân trọng tuyên bố với toàn thể các bạn rằng: cuộc thi chính thức bắt đầu. sau khi hiệu trưởng dứt lời, cả hội trường như bùng nổ trong tiếng vỗ tay giòn giã. Mỉm cười một cách hiền từ, hiệu trưởng Thạch nói tiếp:

- Tôi xin chúc toàn thể các bạn thi tốt, tôi tin rằng với cuộc thi này các bạn sẽ trở hết mọi tài năng của mình để không phụ lòng mong đợi của ba mẹ, thầy cô và đặc biệt là công sức học tập của các bạn trong thời gian qua. Như các bạn đã biết cuộc thi tuyển của học viện Tinh Tú bao gồm ba phần thi chính là kiến thức, tài năng và vấn đáp. Trong phần thi đầu tiên _thi kiến thức các bạn phải làm một bài kiểm tra kiến thức cơ bản gồm 20 câu lý thuyết và 60 câu trắc nghiệm trong vòng 120 phút. Nếu đạt phần thi lý thuyết bạn sẽ phải trả lời thêm 300 câu hỏi IQ trong 30p từ đó sẽ chọn ra 2000 thí sinh xuất sắc nhất để lọt vào vòng thi thứ hai. Tôi cũng xin lưu ý, tuy các bạn đều là học sinh giỏi nhưng đừng mơ tưởng đến việc trao đổi hay xem tài liệu vì mỗi phòng thi sẽ có 5 giám thị coi thi và 3 giám thị hành lang giám sát vô cùng chặt chẽ. Cuối cùng xin chúc các bạn thi tốt.

Hiệu trưởng vừa dứt lời cả hội trường căng thẳng tột độ. Tuy đã biết trước thể lệ thi nhưng Nhật Linh và Thái Vũ không khỏi lo lắng. “ thật không hề đơn giản” cô thầm nghĩ.

- Xin mời các bạn thí sinh đi theo chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa các bạn đến phòng thi của mình. Nhật Linh và Thái Vũ đứng lên đi theo người chỉ dẫn trên miệng thì thầm hai chữ “ cố lên”.

Cuộc thi khá căng thẳng trôi qua nhanh chóng. Những câu hỏi lý thuyết, trắc nghiệm và IQ không làm Nhật Linh, Thái Vũ phải lo lắng cho lắm. phần thi thứ nhất của ngày hôm nay coi như là suôn sẻ. khi đã có bảng kết quả, Nhật Linh và Thái Vũ chen vào xem. Quả không ngoài sự suy đoán của Nhật Linh, Thái Vũ đứng vị trí thứ nhất nhưng ngoài Thái Vũ ra còn có một người mang tên Tạ Hoàng. Người này quả thật không đơn giản bởi vì theo như Nhật Linh thấy thì Thái Vũ là người thông minh nhất mà cô từng gặp. Nhìn tiếp trên bảng thành tích thì thấy Nhật Linh đứng thứ hai, thứ ba là Trần Mạnh, thứ 4 là Lý Chấn Duy, thứ 5 là Lý Chấn Huy thứ 6 là Bùi Thiết Quân... xem đến đây thì có tiếng phát ra từ loa phóng thanh của học viện:

- Vâng. Trong tổng số hơn 18000 thí sinh đăng ký dự thi nhưng chỉ có 2000 thí sinh vượt qua vòng thi đầu tiên. Mời các bạn có tên trong danh sách chúng tôi đã dán ở bảng thông báo đến ngay hội trường để tham gia vòng thi thứ hai _ vòng thi năng khiếu.

Sau khi nghe thông báo. Các thí sinh trúng tuyển lũ lượt kéo nhau xuống hội trường để lại rất nhiều thí sinh nuối tiếc ở phía sau. Về phần thi tài năng thì Nhật Linh và Thái Vũ không cần phải lo lắng vì cầm, kì, thi, họa họ đều rất giỏi hơn nữa phần thi cho phép các thí sinh hợp tác với nhau cùng thể hiện nên cô và Thái Vũ đã chuẩn bị tiết mục này từ lâu.

4. Chương 4

Như có sự tính toán từ trước, cửa của ba chiếc xe mở ra đồng loạt, ba dáng người cao to bước ra khỏi xe và đặc biệt là cả ba người đều rất chi là... đẹp trai.

Lí lịch trích ngang:

Tên nhóm: tam ác quỷ.

Số thành viên: 3 thành viên.

Tên các thành viên: Tạ Hoàng, Trần Mạnh, Bùi Thiết Quân.

Sơ yếu lí lịch từng thành viên.

1. Tạ Hoàng.(Trưởng nhóm).

- Tên cúng cơm: Tạ Hoàng.

- Chiều cao: 1m84.

- Chỉ số IQ 310.

- Là công tử của tập đoàn thời trang nổi tiếng MKB. Từ nhỏ đã nổi tiếng là người thông minh nhưng rất ngỗ ngược, không coi ai ra gì. Từ nhỏ đến lớn chỉ chơi thân với Trần Mạnh và Bùi Thiết Quân. Được mệnh danh là “ hoàng tử ngỗ ngược”.

2. Trần Mạnh(thành viên).

- Tên cúng cơm: Trần Mạnh.

- Chiều cao: 1m80.

- Chỉ số IQ 300.

- Là thiếu gia của tập đoàn tài chính nổi tiếng thế giới, học rất giỏi nhưng nổi tiếng là lạnh lùng. Từ nhỏ đến lớn không hề quan tâm đến con gái nên được mệnh danh là “ hoàng tử băng giá”. Từ nhỏ đã chơi thân với Tạ Hoàng và Bùi Thiết Quân.

3. Bùi Thiết Quân.(thành viên)

- Tên cúng cơm:Bùi Thiết Quân.

- Chiều cao: 1m79.

- Chỉ số IQ 290.

- Là thiếu gia của công ty mua bán bất động sản lớn nhất thế giới, tuy chỉ mới 16 tuổi nhưng đã là chủ của một bang xã hội đen khá lớn. Tính tình vui vẻ, hòa đồng tuy nhiên lại rất thất thường được mệnh danh là “ hoàng tử mưa nắng thất thường”.

Từ khi ba người xuất hiện, cảnh vật xung quanh như bị lu mờ, ánh nắng như mất đi vẻ huy hoàng, tươi sáng vốn có, cây cỏ như giảm đi sự xanh tươi. Mỗi bước họ đi là cỏ cây ghen tị, chim chóc oán than. Nhật Linh ngẩng nhìn ba chàng trai không chớp mắt, ánh mắt đờ đẫn(bệnh hám “ zai” tái phát haiz) miệng thì liên tục lẩm bẩm:

- Ôi đẹp trai, đẹp trai quá! Chẹp chẹp. trông cứ như thiên thần ấy. Này cún, ông có thấy là họ rất đẹp không? Tui có thể nhìn thấy đôi cánh thiên thần sau lưng họ đấy. ôi! Quanh họ còn tỏa ánh hào quang nữa kìa, tui đến xiêu mất thôi!!!

- Này! Bà đến đây để thi chứ đâu phải đến đây để mà ... ngắm trai. Lo mà vào thi đi chứ, sắp muộn đến nơi rồi(thực tế còn 7 phút) muốn ngắm thì ngắm tui đây này. (ặc ặc ở đâu ra người tự tin thái quá như vậy hả trời)

Nghe Thái Vũ nói vậy Nhật Linh tí nữa thì đột tử mà chết. Cũng may là nội công thâm hậu. Nhật Linh liền bóp chết lại:

- Ông mà đẹp dễ gì. Tui ngắm hoài nên chán rồi.
- Gì chứ! Đẹp thế mà chê à? Bà đúng là không có mắt thẩm mỹ.
- Cái gì chứ! Ông mới là người không có mắt thẩm mỹ...

Hai người cứ mãi mê nói chuyện mà không để ý rằng ba chàng “ đẹp zai” kia đã tiến lại gần từ lúc nào. Chà!!! Lại còn xếp thành một hàng ngay ngắn nữa cơ đấy, tay còn đút trong túi quần trông thật là phong cách. Người đứng đầu tiên và cũng là người đẹp trai nhất lên tiếng:

- Ê! Tụi bây, nếu tao không nhầm thì đây là học viện Tinh Tú, là
- học
- viện
- Tinh

- Tú cao cấp vậy tại sao lại có hai đứa ngu dốt này đến dự thi nhỉ? ở đâu ra cái loại thấy trai đẹp là không thấy trời đất xung quanh thế nào vậy nhỉ? Nhìn qua là biết không đậu rồi thôi về nhà đi hai “ bé”, với chỉ số IQ dưới 50 của hai “ bé” thì không thể thi vào đây được đâu. Ha ha ha.

Kèm theo lời nói cay độc là một ánh mắt vô cùng lạnh lùng và nụ cười ghê rợn. Nhìn vào đôi mắt ấy ta chỉ thấy một tâm hồn vô cảm cùng mớ cảm xúc bị đóng băng.

- Ha ha ha ha
- Tiếng cười vang khắp cả con phố.

Đến lúc này Nhật Linh mới ngu ngơ hỏi:

- Bạn nói mình sao?
- Ôi nhìn kìa! Chẳng phải là rất ngố sao? Phải. Tôi nói cô đấy!(nhếch mép cười khinh bỉ).
- Tôi hỏi lại lần nữa có phải cậu vừa nói tôi không? Nhật Linh đã tức giận nhưng vẫn cố kìm nén, về ngu ngơ ban đầu đã được thay bằng khuôn mặt không một xúc cảm.
- Đúng... hấn đáp gọn nhưng hơi tỏ ra ngạc nhiên trước thái độ thay đổi như điện xẹt của Nhật Linh.
- Cậu... Nhật Linh đã tức giận lại càng tức giận hơn, cơn giận sắp sửa vượt khỏi tầm kiểm soát.
- Tôi làm sao??? Vừa nói hấn vừa ghé mặt đến bên cạnh Nhật Linh. - Cún! Ông đi đăng kí cho hai bọn mình đi cứ để mấy tên ngu ngốc này cho tui xử lý.
- Ngu...ngu ngốc? cô...cô muốn chết sớm hả? đến lượt anh chàng này tức giận.
- ừ. Tôi hối hận là đến tận bây giờ tôi mới nhận ra cái lũ khỉ đột hôi hám các anh đấy, bên ngoài thì có vẻ đẹp thiên thần nhưng bên trong tâm địa lại thâm độc như ác quỷ.
- Nhật Linh đáp lại bằng một giọng vô cùng chanh chua.
- Cô nói ai là khỉ đột? ai hôi hám hả? Bùi Thiết Quân hùng hổ xông lên, mặt đỏ gay như con gà chọi.
- Cô chỉ mới gặp chúng tôi mà sao lại vội vàng kết luận như vậy hả? Trần Mạnh cũng lên tiếng bằng một giọng vô cùng lạnh lùng.

Thật là gay cấn, một bên là Bùi Thiết Quân đang nóng như lửa, một bên là Trần Mạnh lạnh như băng, chỉ có Tạ Hoàng là chưa hề lên tiếng. đúng lúc Bùi Thiết Quân đang định lao lên xử lí Nhật Linh thì bị Tạ Hoàng ngăn lại và lên tiếng bằng một giọng vô cùng dứt khoát:

- Các cậu cứ để cô ta cho tở xử lí. Quân, Mạnh hai người vào đăng kí đi, nhớ đăng kí inh nữa. Phải cho cô ta biết hậu quả của việc chọc giận đại thiếu gia này chứ!

Hai người kia tuy âm ức nhưng cũng vẫn dõi đi, bây giờ chỉ còn lại Nhật Linh và Thái Vũ. Quanh hai người bầu không khí vô cùng nguy hiểm, thế nhưng lại không có ai lên tiếng cứ như muốn thử thách sự kiên nhẫn của đối phương vậy. Nhật Linh thầm nghĩ “ tên này nhìn đẹp trai vậy mà thần kinh không được bình thường. Hẳn tưởng hắn là ai cơ chứ. Đẹp trai thì có quyền chê bai mặt sán người khác sao?(đúng) nhìn kĩ lại thì hẳn thật là giống con khỉ xổng chuồng, thật đáng ghét. Mang trên người bộ mặt và dáng vóc của một thiên thần nhưng lại có tính cách của quỷ dữ. được! hôm nay kể như tới số của ngươi rồi, dám chọc giận bản cô nương cơ đấy!” nghĩ đến đây cô không nén được mà buộc phải phì cười. đối diện cô, tên thiếu gia đang bốc lửa giận ngút trời cũng phải ngó ra khó hiểu “ cô ta có phải bị điên rồi không? Có phải vì thần thái của mình oai phong quá nên cô ta phải sợ hãi đến mức phát điên như vậy không? Cũng phải thôi, khi bản thiếu gia tức giận thì hung thần còn phải rút lui huống hồ con nhỏ kia. Hơ hơ”. Nghĩ vậy nhưng Tạ Hoàng cũng phải đá đểu Nhật Linh để trả thù:

- Cô làm gì mà cười như đười ươi chơi cầu tuột vậy? hay lắm à? Thấy oai phong của tôi nên tự động rút lui đúng không? Biết điều thì mau xin lỗi bản thiếu gia đi rồi tôi sẽ xem xét việc có bỏ qua cho cô hay không. Ha ha.

- Cười đắc thắng nhỉ? Tôi nói cho anh biết...

“ cuộc thi tuyển sinh của học viện Tinh Tú sẽ diễn ra trong 5p nữa yêu cầu các thí sinh đang ở bên ngoài nhanh chóng vào trong chuẩn bị cho việc dự thi và các thí sinh bên trong nhanh chóng ổn định chỗ ngồi để ban tổ chức có thể tổ chức buổi tuyển sinh một cách suôn sẻ nhất”.

Đang nói dở thì tiếng loa phóng thanh truyền từ hội trường vọng tới. Biết là cuộc thi sắp bắt đầu nên Nhật Linh quay người định chạy vào hội trường ngay nhưng cô lại dừng lại, trong mắt ánh lên một tia nhìn tinh nghịch . Nở một nụ cười tỏa nắng, nhanh như chớp cô xoay người, đá vào chân Tạ Hoàng một cú đau điếng rồi chạy vụt đi. Khi chạy qua cổng trường, cô nắm lấy tay Thái Vũ và chạy một mạch về phía hội trường để lại Tạ Hoàng mặt mày tím lịm vì đau còn Trần Mạnh và Bùi Thiết Quân thì ngơ ngơ như bò đeo nơ vì không hiểu gì. Chạy gần đến hội trường thì Thái Vũ mới hiểu những gì xảy ra, nở một nụ cười thật tươi Thái Vũ quay qua Nhật Linh nói:

- Heo mọi này! Bà cừ lắm có biết không? Bà là thần tượng của đời tui á!!!

- Vậy hả? rất hân hạnh khi được làm thần tượng của ông. Haha. Nhật Linh vừa dứt lời thì cả hai cùng bật cười, tiếng cười trong trẻo phá vỡ không gian yên tĩnh xung quanh. Hai người bây giờ đã chạy được rất xa và không hề biết rằng Tạ Hoàng đang căm hận họ vô cùng, tay ôm vết đau ở chân, Tạ Hoàng không ngừng nguyên rủa:

- Đồ hệt mít! Cô chết với tôi!!! Thù này không trả thì tôi không phải là Tạ Hoàng.

Vừa ngồi xuống chiếc ghế tại hội trường thì Nhật Linh thấy người mình ớn lạnh, lỗ tai ngứa ngáy kì lạ. thấy biểu hiện khác thường của Nhật Linh thì Thái Vũ lo lắng hỏi:

- Heo mọi, bà sao vậy? lạnh hả?

- Không. Tôi chỉ thấy chút biểu hiện khác thường thôi.

- Có thấy khó chịu lắm không? Nếu thấy không khỏe thì tui đưa bà về, không thi cũng không sao.

- Ông an tâm, tui khỏe như trâu ấy, một chút khó chịu thế này thì bỏ bèn gì, ông nhìn này tui bình thường rồi đây này. Vừa nói Nhật Linh vừa giơ tay lên làm động tác khoe “chuột” tay trông rất buồn cười. Hành động đó của Nhật Linh đã khiến Thái Vũ phải bật cười, tuy cười vậy nhưng trong lòng Thái Vũ lại thấy bồn chồn lo lắng, cảm giác này chỉ xuất hiện từ khi Nhật Linh gặp tên Tạ Hoàng kia. Cậu có cảm giác cô bạn thân của mình sẽ thay đổi, cô sẽ rời xa cậu mãi mãi. Cậu luôn mong muốn cô là heo mọi nóng tính nhưng tốt bụng, luôn là cô bạn nhỏ trong vòng tay chở che của cậu bởi cô thật sự chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng cậu vị trí ấy không thể thay thế được.

Đang suy nghĩ ngẩn ngơ về tương lai nên thơ của hai đứa thì Thái Vũ bị Nhật Linh đánh ột cái đau điếng làm cho tâm hồn đang treo ngược cành cây này giờ bị.. mất điểm tựa rơi cái bịch xuống đất. Không hề quan tâm đến biểu hiện đau đớn của tên bạn, Nhật Linh nói:

- Này! Ông đang suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy hả? không lẽ...lúc này khi tui đang gian khổ chiến đấu với tên khỉ đột kia thì ông đã ngắm được em nào nên bây giờ hồi tưởng lại?

Cốp cốp.

- Á. Đau .

- Biết đau cơ à? Hậu quả của việc nói linh tinh đấy! cún suốt đời chỉ yêu pama cún thôi, biết chưa? Con gái là chúa rắc rối, lại còn dữ như cạp ai mà thích cho nổi. Á mà quên, ngoài pama ra cún còn yêu heo mọi nữa. hơ hơ

Cốp cốp cốp.

- Mới ba tuổi đầu mà bày đặt tinh ranh hả? ông có biết ghét của nào trời trao của đó không hả?

“ thì tui cũng đang mong ông trời trao bà cho tui đây” Thái Vũ chột nghĩ như vậy và bắt giác mỉm cười.

Thấy thằng bạn thân hôm nay toàn thể hiện những biểu hiện lạ Nhật Linh chẳng biết phải làm sao. Đang định tát cho tho thằng bạn một phát cho cái đầu nó đỡ mát thì dưới hội trường có hai người bước ra, nhạc cũng được nổi lên. Buổi lễ đã bắt đầu rồi. Kết thúc phần nhạc mở màn người MC nữ lên tiếng:

- Chào mừng toàn thể các bạn học sinh từ trên khắp đất nước đã đến đây tham dự buổi lễ này. Như các bạn đã biết học viện Tinh Tú là nơi...

Ồi giới, lại là cái phần giới thiệu lịch sử trường cũ rích. Chán ngắt. đang định quay sang Thái Vũ tám cho bớt buồn ngủ thì Nhật Linh nhận ra một sự thật đau lòng là Thái Vũ đã ngủ tự lúc nào. Thật là! Cậu ta là heo đội lốt người chứ không phải là người bình thường. Chán nản cô liền quay qua nghe tiếp bài diễn văn lịch sử như một học sinh gương mẫu mà trong lòng thấy nhán nhảm vô cùng.

Tíc tắc, tíc tắc.

30p trôi qua...

Khi hầu hết các bạn học sinh đã ngủ gật vì bài diễn văn quá... dài thì thầy hiệu trưởng lên tiếng:

- Chào toàn thể các bạn học sinh, có vẻ các em không thích bài diễn văn về lịch sử trường cho lắm nhỉ?(giọng nói đậm đặc mùi thuốc súng, nhờ chất giọng đặc biệt này mà các bạn học sinh đang say trong cơn mê ngủ phải bật dậy lắng nghe chăm chú) tôi tên là Thạch Thái Bảo, là hiệu trưởng của học viện Tinh Tú nổi tiếng này. Tôi xin trân trọng tuyên bố với toàn thể các bạn rằng: cuộc thi chính thức bắt đầu. sau khi hiệu trưởng dứt lời, cả hội trường như bùng nổ trong tiếng vỗ tay giòn giã. Mỉm cười một cách hiền từ, hiệu trưởng Thạch nói tiếp:

- Tôi xin chúc toàn thể các bạn thi tốt, tôi tin rằng với cuộc thi này các bạn sẽ trở hết mọi tài năng của mình để không phụ lòng mong đợi của ba mẹ, thầy cô và đặc biệt là công sức học tập của các bạn trong thời gian qua. Như các bạn đã biết cuộc thi tuyển của học viện Tinh Tú bao gồm ba phần thi chính là kiến thức, tài năng và vấn đáp. Trong phần thi đầu tiên _thi kiến thức các bạn phải làm một bài kiểm tra kiến thức cơ bản gồm 20 câu lý thuyết và 60 câu trắc nghiệm trong vòng 120 phút. Nếu đạt phần thi lý thuyết bạn sẽ phải trả lời thêm 300 câu hỏi IQ trong 30p từ đó sẽ chọn ra 2000 thí sinh xuất sắc nhất để lọt vào vòng thi thứ hai. Tôi cũng xin lưu ý, tuy các bạn đều là học sinh giỏi nhưng đừng mơ tưởng đến việc trao đổi hay xem tài liệu vì mỗi phòng thi sẽ có 5 giám thị coi thi và 3 giám thị hành lang giám sát vô cùng chặt chẽ. Cuối cùng xin chúc các bạn thi tốt.

Hiệu trưởng vừa dứt lời cả hội trường căng thẳng tột độ. Tuy đã biết trước thể lệ thi nhưng Nhật Linh và Thái Vũ không khỏi lo lắng. “ thật không hề đơn giản” cô thầm nghĩ.

- Xin mời các bạn thí sinh đi theo chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa các bạn đến phòng thi của mình. Nhật Linh và Thái Vũ đứng lên đi theo người chỉ dẫn trên miệng thì thầm hai chữ “ cố lên”.

Cuộc thi khá căng thẳng trôi qua nhanh chóng. Những câu hỏi lý thuyết, trắc nghiệm và IQ không làm Nhật Linh, Thái Vũ phải lo lắng cho lắm. phần thi thứ nhất của ngày hôm nay coi như là suôn sẻ. khi đã có bằng kết quả, Nhật Linh và Thái Vũ chen vào xem. Quả không ngoài sự suy đoán của Nhật Linh, Thái Vũ đứng vị trí thứ nhất nhưng ngoài Thái Vũ ra còn có một người mang tên Tạ Hoàng. Người này quả

thật không đơn giản bởi vì theo như Nhật Linh thấy thì Thái Vũ là người thông minh nhất mà cô từng gặp. Nhìn tiếp trên bảng thành tích thì thấy Nhật Linh đứng thứ hai, thứ ba là Trần Mạnh, thứ 4 là Lý Chấn Duy, thứ 5 là Lý Chấn Huy thứ 6 là Bùi Thiết Quân... xem đến đây thì có tiếng phát ra từ loa phóng thanh của học viện:

- Vâng. Trong tổng số hơn 18000 thí sinh đăng kí dự thi nhưng chỉ có 2000 thí sinh vượt qua vòng thi đầu tiên. Mời các bạn có tên trong danh sách chúng tôi đã dán ở bảng thông báo đến ngay hội trường để tham gia vòng thi thứ hai_ vòng thi năng khiếu.

Sau khi nghe thông báo. Các thí sinh trúng tuyển lũ lượt kéo nhau xuống hội trường để lại rất nhiều thí sinh nuối tiếc ở phía sau. Về phần thi tài năng thì Nhật Linh và Thái Vũ không cần phải lo lắng vì cầm, kì, thi, họa họ đều rất giỏi hơn nữa phần thi cho phép các thí sinh hợp tác với nhau cùng thể hiện nên cô và Thái Vũ đã chuẩn bị tiết mục này từ lâu.

5. Chương 5

Bắt đầu phần thi là tiết mục của thí sinh mang tên Phạm Kim Anh, cô bạn này biểu diễn một tiết mục múa tuy khá đẹp nhưng bố cục chưa được tốt lắm nên không tạo được nhiều cảm hứng cho người xem. Tiếp tục chương trình là những tiết mục của những thí sinh khác. Hay có, dở có và mạo hiểm cũng có, thật là đa dạng. phần thi tài năng đã gần đến những thí sinh cuối cùng. Sau thí sinh này là phần dự thi của Nhật Linh và Thái Vũ. Sửa lại đầu tóc, váy áo sao cho chỉnh tề nhất Nhật Linh quay qua nói với Thái Vũ:

- Sắp tới tụi mình rồi, cố lên nhé!

- ừh. Vũ cười ầm ập.

- Sau đây xin mời thí sinh mang tên Hoàng Nhật Linh SBD: 18001 và thí sinh Hàn Thái Vũ SBD: 18002 tiến lên sân khấu thể hiện phần thi của mình.

Nghe thấy tên mình, Nhật Linh và Thái Vũ đứng dậy từ từ tiến về sân khấu. các bạn thí sinh khác tò mò quay lại nhìn và không khỏi ngạc nhiên trước vẻ đẹp của họ. các chàng trai nhìn Nhật Linh không chớp mắt còn các cô gái thì nhìn Vũ dờ dẩn như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Thấy mọi người nhìn mình với con mắt ngưỡng mộ thì Nhật Linh càng tự tin hơn. Phong thái lúc này chỉ có thể miêu tả bởi câu:

“ tự tin dải bước khoe cá tính,

Mỉm cười tươi rói đón bình minh”

Sau khi nở nụ cười “ sát fan hàng loạt” làm cho phân nửa thí sinh nam trong khán phòng sịt máu cam ngất xỉu hàng loạt thì Nhật Linh bắt đầu hát. Bên cạnh Thái Vũ trông thật đẹp trai trong bộ vest trắng, một người đàn, một người hát thật ăn ý. Từng câu từng chữ trong bài “ những đôi cánh thiên thần” vang lên làm cho người nghe cuốn theo dòng cảm xúc trong bài hát một cách vô thức mà không thể rời xa được

“ từng bông tuyết rơi, rơi mãi...

Em đứng đây trong không gian vắng lặng

Chờ đợi anh.

Chờ đợi anh.

Hỡi thiên thần, sao anh luôn băng giá.

Có biết rằng em luôn chờ đợi anh.

Chờ đợi anh.

Chờ đợi anh đến

Và nói... yêu em,

...

(wonder_girl9x)” Từng lời ca vẫn được cất lên với giọng ca mượt mà của Nhật Linh. Không gian vắng lặng, lòng người yên ắng dõi theo từng câu hát. Tuy nhiên ở góc bên trái của khán phòng, có một kẻ không hề chú ý đến tiết mục xuất sắc ấy mà miệt mài lục lọi:

- Nhật Linh... Nhật Linh thì ra cái con nhỏ hột mít ấy tên Nhật Linh. Nhật Linh, lần này đời cô đi tong với tôi rồi.

- Đó.. chẳng phải là con nhỏ lúc nãy đá cậu sao? Bùi Thiết Quân ngạc nhiên quay qua Tạ Hoàng nói.

- Đúng vậy.

- Có vẻ như con nhỏ này không thể sống yên ổn được rồi. Trần Mạnh nói mà không giấu nổi sự thích thú.

Ánh mắt Tạ Hoàng chợt lóe lên một tia sắc lạnh.

- Tôi sẽ cho cô ta sống... không bằng chết.

Sau câu nói của Tạ Hoàng là nụ cười thích thú của hai tên bạn chí cốt.

Cuối cùng thì Nhật Linh cũng hoàn thành xong phần thi của mình. Nở một nụ cười hài lòng với Thái Vũ, Nhật Linh và Thái Vũ cúi đầu chào khán giả. Một tràng vỗ tay như sấm dậy nổi lên khắp khán phòng làm hội trường như muốn nổ tung. Sau khi nói lời cảm ơn Nhật Linh và Thái Vũ đi về chỗ ngồi trong sự ngưỡng mộ của các thí sinh khác còn MC thì tiếp tục công việc của mình:

- Wa. Chúng ta vừa thưởng thức một ca khúc thật hay đúng không các bạn? tiếp theo là tiết mục cuối cùng của phần thi năng khiếu ngày hôm nay xin mời nhóm ba bạn thí sinh mang SBD: 18003, 18004, 18005 mang tên Tạ Hoàng, Bùi Thiết Quân, Trần Mạnh lên trên khán đài và thể hiện phần thi năng khiếu của mình. Các bạn khán giả hãy cho họ một tràng pháo tay cổ vũ nào!

Một phần vì các phần thi trước đã mệt, một phần vì dự vị phần biểu diễn của Nhật Linh và Thái Vũ vẫn còn nên các bạn thí sinh có vẻ không mấy hứng thú với lời giới thiệu nhiệt tình của MC. Quanh khán đài vang lên một vài tiếng vỗ tay nho nhỏ. Tuy kết quả không được hoan nghênh lắm từ phía khán giả nhưng ba chàng trai vẫn không hề có một biểu hiện nào của sự nản chí. Sải từng bước rộng đến khán đài, hai trong ba chàng trai nở nụ cười thật tươi với những thí sinh hai bên con đường dẫn đến khán đài. Khi đã lên trên khán đài, họ còn nháy mắt rất lãng tử với các thí sinh nữ bên dưới. hiệu quả tức thì, các thí sinh nữ sau khi nhận được cái nháy mắt tình tứ đó liền hét toáng lên và... xỉu hàng loạt. Trạng thái khi xỉu cũng rất là buồn cười. Thí sinh nữ khi xỉu miệng ngáp ngáp như cá thiếu ôxi còn mắt thì in hình trái tim to tổ chảng.

Tiếng thét kinh thiên động địa đó đã làm cho Nhật Linh của chúng ta đang mải mê nói chuyện với Thái Vũ cũng phải quay lại xem thử. Vừa quay lại thì sự việc trước mắt đã làm cho nụ cười trên khuôn mặt cô đông cứng lại, nét tươi vui trên mặt chuyển thành ngạc nhiên rồi bàng hoàng. Mắt trợn trắng dã, lòng đen như muốn nhảy cả ra ngoài, tay run run chỉ xuống sân khấu, miệng chỉ lắp bắp được hai chữ:

- Hắn... là hắn.

Thấy thái độ lạ của Nhật Linh, Thái Vũ cũng quay qua nhìn, nét mặt dần biến sắc. Bên dưới, ba chàng trai đẹp tựa hoa, ba người ăn mặc theo ba phong cách khác nhau nhưng đều rất thời thượng. Người họ tỏa ra ánh sáng lung linh như minh tinh màn bạc trên tay đang cầm chiếc micro tỏa ra những tia sáng yếu ớt.

Bỗng... âm nhạc nổi lên. Là bài “ sorry, sorry” của Suju. Chà! Cũng biết chọn nhạc gồm, âm nhạc vừa nổi lên đã làm cho tâm trạng mọi người trở nên hứng khởi vô cùng. Mọi mệt mỏi của cuộc thi như tan biến, khắp hội trường, mọi người đứng lên cổ vũ và nhún nhảy theo điệu nhạc. không gian như được hâm nóng bởi giọng hát của ba chàng trai. Hàng triệu trái tim màu hồng đua nhau bay ra từ đôi mắt của các thí sinh nữ. không biết đã tỉnh từ lúc nào mà họ đang tích cực gào thét tên của ba chàng trai trong khi họ rời sân khấu:

- Tạ Hoàng! Tạ Hoàng! I love you.

- Bùi Thiết Quân! Bùi Thiết Quân!

- Trần Mạnh! Ôi! Em yêu anh!

Gạt đi vài trái tim bay nhằm chỗ Nhật Linh nói với Thái Vũ:

- Ôi trời! ba con khỉ đột đó thì có gì hay chứ, phần trình diễn chẳng có gì là đặc biệt hơn nữa trang phục thật giống như mấy con khỉ đột cột lá nhảy cha cha cha, thật là ngô không ra ngô khoai không ra khoai mà. Vậy mà cũng cổ vũ cho được mấy người này thật là...

Vẫn định dìm hàng thêm một lúc nữa nhưng Nhật Linh đã đánh hơi thấy mùi của nguy hiểm vậy nên ngay lập tức, cô ngẩng đầu lên. Ôi chào! Mấy cô nữ sinh không biết đã tỉnh cơn mộng mị từ khi nào mà đang nhìn cô như nhìn kẻ thù. Chắc hẳn họ đã nghe những lời dìm hàng mấy tên kia của cô rồi. nhưng dù cho là như vậy đi chăng nữa thì cũng đừng nhìn cô với ánh mắt thù địch như vậy chứ. Làm như cô xúc phạm đến thần tượng trong lòng họ không bằng ấy(chứ còn cái gì nữa). thấy bực hết cả mình, cô chỉ muốn hét lên nhưng bản năng nghề nghiệp cho thấy đó là việc làm vô cùng mạo hiểm nên tiếng “ hét” cô phát ra không khác gì tiếng muỗi vo ve là mấy:

- Không phải vậy à?

- Vâng. Xin cảm ơn phần trình diễn của các bạn. Ban tổ chức xin thông báo: phần thi buổi sáng đã kết thúc, phần thi buổi chiều sẽ bắt đầu vào lúc 13h30'. Danh sách các thí sinh lọt vào vòng trong đã được chúng tôi dán ở bản tin. Hẹn gặp lại các bạn vào 13h30' chiều nay. Cảm ơn vì sự có mặt của các bạn.

Tiếng thông báo của ban tổ chức đã kết thúc những ánh nhìn khó chịu về phía Nhật Linh. Quay sang tên bạn Nhật Linh nói nhỏ:

- Ra xem bảng thông báo rồi chúng ta cùng về thôi muộn rồi.

- ừ. Thái Vũ đáp lại bằng một giọng thờ ơ và cùng Nhật Linh đi xem bảng thông báo. Trong phần thi tài năng thì nhóm của Nhật Linh

- Thái Vũ xếp thứ hai còn nhóm của Tạ Hoàng thì xếp thứ nhất. việc này làm cho Nhật Linh không hề hài lòng chút nào. Ngoài nhóm của Nhật Linh và Tạ Hoàng thì còn có 1495 thí sinh khác được lọt vào vòng trong trong phần thi buổi sáng. Vào phần thi cuối cùng chiều nay sẽ chính thức chọn ra 1000 gương mặt tiêu biểu nhất để theo học học viện Tinh Tú.

Trưa hôm đó, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ và chuẩn bị ỉnh một thể trạng tốt nhất, Nhật Linh và Thái Vũ tự tin đi thi và trong suốt buổi thi họ không hề gặp một trở ngại nào. Buổi thi tuyển có thể nói là: thành công mỹ mãn. Cùng với 998 thí sinh khác, họ đã được chọn vào học tại học viện Tinh Tú.

Và...một cuộc sống đầy biến động của các bạn trẻ tại học viện Tinh Tú thật sự bắt đầu.

6. Chương 6

Hôm nay là ngày đi học đầu tiên của Nhật Linh và Thái Vũ. Vừa bước xuống xe, Thái Vũ liền vươn vai che cái ngáp đến tận mang tai. Thấy vậy, Nhật Linh nói:

- Suốt ngày chỉ biết ngủ. đúng là cái đồ bị thối. hừ (hếch mặt lên đi thẳng).

- Ô ... ơ bà chờ tui đi với chứ ai lại đi trước như vậy? (lon ton chạy theo).

- Đi với ông mất mặt lắm. suốt ngày chỉ ngủ, ngủ và... ngủ.(nhún vai bất lực).

- Nhưng...

Chưa nói hết câu cả Nhật Linh và Thái Vũ đã phải giật mình bởi hàng loạt tiếng thét và tiếng chạy của các bạn nữ sinh. Mặt đất như muốn nứt ra theo những bước chạy.

- Động đất à? Sóng thần đổ bộ vào Việt Nam à? ở đây xảy ra lở xoáy à? Vừa nép người sau lưng Thái Vũ Nhật Linh vừa hỏi liên miên mặt cắt không còn hột máu.(nói gì mà nhiều thế không biết).

- Không phải động đất sóng thần hay núi lửa gì cả mà còn hơn thế nữa.
- Thế... thế là gì chứ? Nhật Linh sợ đến mức suýt cắn cả vào lưỡi.
- Hi hi hi.
- Tai họa ập lên đầu mà còn cười được à? Rốt cuộc là cái gì ? thấy Thái Vũ cứ không chịu nói, Nhật Linh bắt đầu nổi nóng.
- Biết rồi, biết rồi là bọn đầu trâu mặt ngựa đáng khỉ đột của bà ấy.
- Hả?(ngây ngô). Không lẽ là nhóm của tên Tạ Hoàng?
- Đúng vậy.

- Thế mà tưởng gì ghê gớm lắm chứ. Bọn chúng thì có gì hay ho mà mấy bọn con gái kia lại phía chạy đến như xảy ra động đất đến nơi thế kia cơ chứ. Lại còn bu quanh bọn chúng như kiến bu đường nữa chứ. Thật là xấu hổ.(chẳng biết tự lúc nào đã thôi không núp sau lưng Thái Vũ nữa, chống tay chửi khỉ thế).

Sau khi tặng cho đám fan cuồng một rổ ác cảm Nhật Linh quay qua nói với Thái Vũ:

- Vào lớp thôi.
 - ừ.
 - ờ,ai đây? Chẳng phải là tiểu thư hột mít sao? Đang định đi đâu vậy? không phải thấy uy lực của tôi nên định bỏ trốn đó chứ? Cống ra vào ở đằng kia kìa. Ha ha ha.
 - Ha ha ha . sau tiếng cười của Tạ Hoàng, như được bắt nhíp sẵn, cả đám đông ồ lên cười.
- Vừa đi được mấy bước đã nghe thấy giọng tên Tạ Hoàng đáng ghét cộng thêm với việc hấn dấm lấy cô ra làm trò cười, Nhật Linh rất tức giận. vẫn không quay lại, cô nói:
- Anh có gì để tôi phải chú ý nào? Ngoại hình đẹp hay tích cách dễ thương? Những điều đó anh đều không có. Chú ý đến mấy tên khỉ đột các anh chỉ làm cho tôi bẩn mắt thôi.
 - Cái gì? Bẩn mắt? cô có biết mình đang nói gì không hả?
 - Dĩ nhiên... là biết. tôi nói anh và đám bạn khỉ đột của anh là một lũ khỉ đột hôi hám.
 - Cô...

Quá tức giận Tạ Hoàng đưa tay lên định tát Nhật Linh. Mặc cho Tạ Hoàng sắp đánh mình nhưng Nhật Linh vẫn nhìn lại thách thức và khinh thường. bầu không khí căng thẳng một cách kì lạ, mấy fan nữ cuồng theo sát nhóm Tạ Hoàng bây giờ đã thôi la hét, mắt đăm đăm nhìn Nhật Linh như muốn ăn tươi nuốt sống tới nơi. Mấy học sinh nam đi học sớm thấy cảnh hay cũng đến xem. Chỗ của nhóm Nhật Linh và Tạ Hoàng đứng bây giờ đã là tâm điểm của cả trường. khi cánh tay của Tạ Hoàng hạ xuống và vươn thẳng tới mặt của Nhật Linh, mọi người xung quanh và kể cả Nhật Linh cũng nghĩ rằng Nhật Linh sẽ phải lĩnh một cái bạt tai thật đau.

Nhưng...

Đã có một cánh tay ngăn lại, cánh tay ấy nắm chắc cánh tay của Tạ Hoàng, không cho Tạ Hoàng đánh Nhật Linh. Quá bất ngờ, Nhật Linh liền nhìn chủ nhân của cánh tay vừa rồi và nhận ra cánh tay ấy chính là của Thái Vũ. Cô thốt lên:

- Vũ...

Thấy có người ngăn cản mình, mắt Tạ Hoàng vẫn đỏ tức giận, hấn quát lớn:

- Bỏ tay tao ra.
- Tao không bỏ. thái Vũ đáp lại giọng lạnh lùng.
- Có bỏ ra không?
- Không bỏ.

- Mày có biết tao là ai không mà dám đưa tay ra ngăn hả? Tạ Hoàng đang rất tức giận. hấn nói cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện.

- Tao không cần biết mày là ai nhưng mày đánh bạn tao thì tao không thể không ngăn lại.

- Mày... đang định chửi lại thì có một bàn tay đặt lên vai Tạ Hoàng và nói nhỏ:

- Hoàng. Tha cho hai đứa đó đi, bà ấy sẽ không vui nếu cậu gây chuyện trong trường. một giọng nói bình thường nhưng lại mang một uy lực không tưởng.

- Mặc kệ tớ. tạ Hoàng quát lại. bà ta không có nghĩa lí gì với tớ cả. cùng lắm là lại giam lỏng chứ gì! - Hoàng. Nghe lời tớ một lần đi. Chẳng lẽ cậu muốn mình bị rắc rối? chẳng phải cậu đã hứa với bà ấy là cậu sẽ là một học sinh ngoan sao? Bàn tay của Trần Mạnh nắm chặt hơn vai của Tạ Hoàng. Lúc này Nhật Linh mới chú ý đến người có tên Trần Mạnh. Anh ta có một làn da rám nắng trông rất khỏe mạnh, gương mặt thanh tú nhưng lại toát ra một vẻ lạnh lùng đáng sợ, dáng người khá cao, tóc được cắt tỉa tỉ mỉ và nhuộm màu hạt dẻ. có thể nói anh ta là mẫu người lí tưởng trong lòng bao cô gái tuy nhiên vì chung nhóm với tên Tạ Hoàng nên đối với Nhật Linh, Trần Mạnh cũng là một tên khỉ đột không hơn không kém.

Không biết là vì lời khuyên của Trần Mạnh hay là vì người được gọi là “ bà ấy” không hài lòng mà Tạ Hoàng đã nghe theo lời tên bạn. hất tay Thái Vũ ra hấn quay gót đi thẳng không quên gầm ghè với Nhật Linh:

- Đừng vội đắc ý, rồi cô sẽ biết đưng đến tôi sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào.

Tạ Hoàng đi rồi, hai tên bạn của hấn cũng đi luôn. Đám fan nữ sau khi chứng kiến cảnh hai người cãi nhau cũng đã tản đi gần hết. mấy kẻ hiếu kì cũng lần lượt bỏ đi. Sân trường chỉ còn lác đác một vài người. vẫn còn bức mình về thái độ của Tạ Hoàng, Nhật Linh lăm bằm:

- Cái gì mà đưng đến tôi? Cái gì mà lãnh hậu quả? Anh tưởng tôi sợ anh chắc. tôi đang chờ xem anh làm gì được tôi đây này.

- Mình chỉ sợ lúc hấn làm gì thì bạn lại hối hận thôi. Hấn ta không hề đơn giản chút nào đâu. Đối đầu với hấn thì thật là ngu ngốc. nhưng mình thích sự ngu ngốc của bạn. hi hi.

Ngước nhìn con nhóc vừa nói chuyện với mình. Nhật Linh nhận thấy con nhóc này thật sự rất xinh đẹp và cá tính. Khi nói chuyện với Nhật Linh thì tỏ ra rất thân thiết cứ như là bạn thân vậy, đã thế trên tay còn cầm cây kẹo mút trông đến là trẻ con.

- Tèn tèn tèn. Lí lịch trích chéo:

- Tên cúng cơm: Thái Kim Chi.

- Chiều cao: 1m65.

- Học lớp 10a1 học viện Tinh Tú là người đứng thứ 9 trong top 10 học sinh đứng đầu trong kì thi tuyển vừa rồi.

- Tính tình: nhí nha nhí nhố, nghịch ngợm. đang thích thăm một người nhưng người ấy lại không hề biết đến.

- tiếp tục

Thấy cái con nhóc lanh chanh kia bênh cho Tạ Hoàng thì Nhật Linh rất tức giận. vậy nên Nhật Linh sẵn giọng:

- Lại là fan cuồng của tên khỉ đột Tạ Hoàng sao? Hấn đi rồi đấy sao không đi theo luôn đi?(nhếch mép khinh thường) mình không rảnh để nói chuyện với bạn đâu. Cún! Chúng ta vào lớp thôi.

Nói xong Nhật Linh kéo Thái Vũ vào lớp lơ luôn một cô nàng đang lơ ngơ như bò đeo nơ vì ngạc nhiên. Nhưng cô nhóc đó cũng lấy vẻ hoạt bát một cách nhanh chóng. Vừa chạy theo Nhật Linh vừa hua hua cây kẹo mút, Kim Chi nói:

- Này! Bạn hiểu nhầm ý của mình rồi. thực ra mình chỉ muốn giúp bạn hiểu rõ hơn về Tạ Hoàng thôi mà. Mình chỉ có ý tốt thôi mà. Mình tuyệt đối không phải fan của Tạ Hoàng.

- Vậy sao? Bạn tốt bụng quá nhỉ? Mình nghĩ là mình không cần.(bực mình gắt lên rồi đi tiếp).
- Mình nghĩ là bạn nên biết vì hẳn thực sự rất ghê gớm(coi như không có chuyện gì vẫn kiên trì thuyết phục).
- Thế theo bạn bây giờ mình phải làm sao? Chạy đến mà xin hân tha thứ chắc? không bao giờ. Nhớ nhé, không bao giờ! Không bao giờ hiểu chưa? Bây giờ đừng có mà làm phiền mình nữa(hét lên dữ dội như chần tình phun lửa, không đi nữa mà đứng lại nhìn chăm chăm vào con nhỏ đối diện).
- Bình tĩnh nào, mình đâu có thích thú gì hẳn ta, mình chỉ muốn làm đồng minh của bạn thôi mà. Bạn không nỡ từ chối một đồng minh xinh đẹp và tài năng như mình chứ?(cười tươi như hoa, chớp mắt ngây thơ như một con mèo nhỏ)
- ...
- Ôi bạn đẹp trai này, mình rất hâm mộ hành động hồi nãy của cậu nên hãy ỉnh vào nhóm của bạn nhé! Nhé! Nhé! Đã chuyển qua tấn công Thái Vũ.
- Sao hai bạn im lặng vậy? không thích chơi với mình hả?(đáng điệu như sắp khóc tới nơi).
- Hay là mình chấp nhận đi heo mọi. tui thấy bạn ấy nãy giờ không có chút ác ý gì với mình cả. hơn nữa, các cụ ngày xưa có câu “ thêm một người bạn là bớt đi một kẻ thù mà” bạn ấy đã không ngại làm quen với tui mình trước, nếu mình không đồng ý thì bạn ấy sẽ rất buồn đấy.
- Bạn ấy nói đúng á, bạn đồng ý đi nhé!
- Nhưng mà nãy giờ mình nói nặng lời với bạn như vậy, bạn không để bụng sao?(đã có chút mềm lòng, giọng nói pha chút hối lỗi).
- Không để bụng, không để bụng. kim Chi cười tươi xua tay rồi rít.
- Vậy mình đồng ý. Mình tên là Nhật Linh còn đây là Thái Vũ.
- Wa. Tên hai bạn đẹp thật đấy. tên mình là Thái Kim Chi. Thái Vũ này, cậu đẹp trai thật đấy, nhất định chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau.(nhìn Thái Vũ với ánh mắt long lanh).
- ừm. (đỏ mặt) - đi vào lớp thôi nào.(chạy lại ôm lấy tay của Nhật Linh và Thái Vũ). À mà hai bạn học lớp nào?
- Lớp 10a1 còn bạn?
- Wa. Mình cũng học lớp 10a1. chúng ta có duyên thật đấy. mà này sao cứ xưng mình với bạn hoài vậy? không thân thiết gì hết á. Bây giờ chúng ta sẽ gọi nhau là bà với tui cho thân mật nha.
- ừ. Đồng ý.
- À, Kim Chi này tui muốn hỏi tại sao bà lại muốn đối địch với nhóm của Tạ Hoàng trong khi lúc nãy bà nói nhóm của Tạ Hoàng rất ghê gớm?
- Bởi vì nhóm của Tạ Hoàng có ba người trong khi nhóm của bạn chỉ có hai người sẽ không công bằng. thế nên mình gia nhập vào nhóm bạn để bổ sung lực lượng cùng nhau tác chiến. hì hì.
- Rầm. nhật Linh và Thái Vũ xui toàn tập.
- Ấy ấy, mình chỉ đùa chút xíu thôi mà.
- Ấy dà, làm mất cả hứng. Nhưng mình muốn biết thêm về nhóm của Tạ Hoàng, bạn có thể ỉnh biết không? Các cụ đã có câu “ biết địch biết ta trăm trận trăm thắng mà”.
- “ không thể hai người bạn của mình biết hết sự thực về nhóm của Tạ Hoàng được. họ sẽ shock lắm”. Nghĩ vậy nên Kim Chi nói:
- Nhóm của Tạ Hoàng được mệnh danh là tam ác quỷ đều là con của các gia đình có thế lực lớn trong xã hội. Họ nổi tiếng không chỉ bởi vì sinh ra trong một gia đình quyền thế và giàu có mà còn vì thành tích học tập vô cùng xuất sắc...

- Tưởng gì chứ Thái Vũ của tớ cũng thế. Vậy thì hẳn chẳng có gì là đáng sợ cả.

“ không thật sự như vậy đâu Nhật Linh à.” Kim Chi tự nhủ.

7. Chương 7

Ba người vừa đi vừa tám cuối cùng cũng đến được lớp 10a1. thấy giáo chưa vào lớp nhưng lớp học đã đến gần như là đông đủ. Nhật Linh, Thái Vũ và Kim Chi nhanh chóng tìm chỗ ngồi. sau một hồi loay hoay tìm Đông, lục Tây, ngó Nam, trông Bắc thì ba người cũng tìm được chỗ ngồi ưng ý. Tưởng chừng tìm chỗ ngồi là một công việc đơn giản nhưng đối với nhóm của Nhật Linh thì nó không hề đơn giản tẹo nào. Vừa bước vào lớp, Thái Vũ đã làm các nữ sinh “ đứng hình” vì vẻ đẹp trai lãng tử của mình còn Nhật Linh và Kim Chi thì làm các bạn nam sịt máu mũi hàng loạt. gương mặt đê mê không còn tỉnh táo. Cũng đúng thôi, vốn dĩ sở hữu gương mặt đẹp như thiên thần, Nhật Linh và Thái Vũ không phải sửa soạn gì cầu kì cũng làm cho fan “ chết điều chết đứng hàng loạt”. hướng hồ chỉ ở đây lại có thêm Kim Chi mang một vẻ đẹp tươi tắn đáng yêu, có thêm họ là lớp học thêm phần sinh động, có cây thêm màu sắc.(hì hì tác giả miêu tả hơi quá đà. Thông cảm nha) vậy nên mới xảy ra một cảnh tượng có một không hai tại lớp 10a1 đó là các bạn nam đứng một hàng, các bạn nữ đứng một hàng, gương mặt hạnh phúc ngắm nhìn nhóm của Nhật Linh chọn chỗ ngồi.

Mới yên vị chưa được hai phút thì thầy giáo bước vào. Qua gương mặt khá là đẹp... lão của thầy thì Nhật Linh có thể chắc chắn một điều là thầy rất khó tính bởi vì:

dấu cộng thứ nhất: trán hói. Trên đầu còn vài cọng tóc thế kia chắc chắn là do thức đêm thức hôm tìm cách đối phó với lũ học trò tiểu quỷ cực kì thông minh đang theo học trường này. Trán hói theo ý nghĩa thứ hai thì rất là oanh liệt. trong bài thơ Tây Tiến của Quang Dũng có câu “ Tây tiến đoàn binh không mọc tóc, quân xanh màu lá dữ oai hùm”. Đó là ngày xưa khi các chiến sĩ ngày xưa chiến đấu ác liệt qua nên không mọc được tóc còn ngày nay có thầy chủ nhiệm gian nan chiến đấu với học sinh đến mức đầu không mọc nổi tóc. Thật tội cho thầy quá. Một tấm gương sáng chói trong sự nghiệp vì nền giáo dục của đất nước.(có gì sai sót mong thứ lỗi nhá, thực ra mình chưa học đến bài này, chỉ đọc qua thấy hay nên cho vào thôi)

Dấu cộng thứ hai: bên dưới cái trán hói bóng loáng là đôi mắt nghiêm nghị núp sau cặp “ dít chai” dày cộp. chắc phải 4 độ là ít. Chắc là chuyên rình mò bắt quả tang học sinh nên mới vậy.

Dấu cộng thứ ba: trên tay cầm chiếc thước bằng inox. Oái! Không lẽ dùng cái đó để đánh học sinh sao? Thật là đáng sợ quá. Đúng là ác quỷ hiện hình.

Từ ba dấu cộng trên có thể nhận diện ông thầy này là “ sát thủ hai fai đeo dít chai” nổi tiếng. không xong rồi! kiểu này thì đời Nhật Linh đi tong rồi. Ôi Nhật Linh nhớ quá những trò nghịch ngợm của mình, những trò nghịch ngợm ấy sẽ phải ra đi mãi mãi khi Nhật Linh học ở trường này sao? Thật là buồn quá. Tuy nhiên đây không phải lúc để mà đau thương sụt sịt, phải biến đau thương thành hành động. Vậy nên, Nhật Linh đã dừng hành động thương tiếc lại và ngồi lại ngay ngắn như một học sinh gương mẫu. Đúng lúc đó ông thầy lên tiếng:

- Chào tất cả các em. Tôi rất hân hạnh được chào đón các em, những học sinh...

- Thưa thầy cho chúng em vào lớp.

Đang diễn thuyết hăng say thì bị ngắt lời. Mặt “ sát thủ hai fai đeo dít chai” từ tươi rói chuyển sang tức giận. Sau khi tặng cho những kẻ đến muộn một cái nhìn không mấy thiện cảm mang thông điệp “ các cậu đã được vào sổ đen của tôi rồi đấy” thì sát thủ cất tiếng:

- Có biết mấy giờ rồi không? Các em trễ năm phút rồi đấy. ở một ngôi trường danh giá như thế này không nên tồn tại những phần tử không có ý thức trong học tập.

- Chỉ có năm phút thôi. Thầy làm gì mà dữ vậy. Tên cầm đầu lên tiếng.

Ngồi trong lớp Nhật Linh tò mò nhìn ra cửa xem đứa nào to gan lớn mật mà dám nói những lời đó với sát thủ thì đột nhiên, cô há hốc miệng ngạc nhiên bởi vì đứng ở cửa chính là tên Tạ Hoàng và hai tên bạn của hắn. mắt vẫn dính cứng vào nhóm tam ác quỷ, Nhật Linh lấy tay khều hai đứa bạn:

- Sao, sao hắn lại học lớp này nhỉ?

Mãi không thấy trả lời, Nhật Linh quay qua hai đứa bạn và ngạc nhiên hơn là chúng nó cũng đang đứng hình chẳng biết trời trăng mây sao gì cả. Giơ tay cốc ổi đứa một cái đầu điên vào đầu, Nhật Linh nói khẽ:

- Lo mà nghĩ cách đi chứ, ngậy ra mà nhìn vậy à?

- Thì bây giờ nghĩ đây. Bà làm gì mà đánh tui đau vậy!!!(vừa xoa xoa cục u trên đầu, Thái Vũ và Kim Chi đồng thanh nói)

Thế là tại một góc lớp có ba kẻ đang bàn mưu tính kế còn ở cửa lớp có ba kẻ đang vô cùng đứng đờ đẫn trước sự tức giận của “sát thủ”.

- Cậu là ai mà dám nói như thế với tôi hả?

- Tạ Hoàng(mỉm cười đắc ý cứ như vừa tiết lộ cho cả thế giới một bí mật to lớn lắm). - Tạ... Tạ Hoàng. Cậu là... là con của chủ...

- Đúng vậy.(nhếch mép khinh bỉ)

- Cậu... cậu...

- Vô lớp thôi.(quay sang hai đứa bạn nói)

Thế là nhóm “tam ác quỷ” hiên ngang vào lớp để mặc thầy “sát thủ” vẫn đang lặp lại điệp khúc “cậu... cậu”. vừa bước vào lớp thì nhóm của Tạ Hoàng đã gây chấn động không nhỏ. Nguyên nhân cũng chỉ vì khuôn mặt quá hoàn mỹ của họ. Đầu tiên là các bạn nữ bị shock trước cái nháy mắt của Bùi Thiết Quân mà lẩn quay ra... bất tỉnh nhân sự. Tiếp theo là nộ khí phần nộ của các bạn nam trong lớp. Tiếp theo đó là những tiếng xì xào nhỏ nhỏ:

- Là Tạ Hoàng đấy. cậu ta cùng với Thái Vũ đứng vị trí đầu tiên trong cuộc thi tuyển sinh đấy.

- Xem ra hắn không hề bình thường.

- Này, nhìn hắn đẹp như vậy có khi nào hắn dùng sắc đẹp của mình quyến rũ ban giám khảo để được đứng đầu không nhỉ?

- Cũng có thể lắm.

- Có lý, có lý.

- Dù sao thì hắn cũng hống hách quá. ỷ là con ông này bà nọ mà nói với thầy giáo như vậy là không được.

- Tưởng giàu, tưởng con ông này bà nọ thì làm gì cũng được ư?

Chẳng mấy chốc thì lời xì xào đã lan khắp cả lớp. bằng một cái liếc mắt cực kì lạnh lùng có tác dụng như một làn gió lạnh lẽo, tức thì những tiếng xì xào im bặt. Bỗng nhiên Bùi Thiết Quân hét lên, giọng pha chút vui sướng:

- Á! Con nhỏ hột mít kia Hoàng. Nó và tên bạn ngồi kia kia. ủa, có con nhỏ nào ngồi cạnh nó nữa kia, mình chưa gặp lần nào nhưng mà trông cũng xinh xắn đó chứ.

Sau tiếng hét của Bùi Thiết Quân, cả Tạ Hoàng và Bùi Thiết Quân đều đổ dồn ánh mắt về phía mà Bùi Thiết Quân chỉ. Đúng lúc đó Nhật Linh ngẩng mặt lên, hai ánh mắt chạm nhau nảy lửa. bỗng nhiên, Tạ Hoàng mỉm cười tinh quái và bước về phía Nhật Linh. Bước đến bàn bên cạnh Nhật Linh thì Tạ Hoàng dừng lại nhìn xuống chàng trai đang ngồi bên cạnh và nói:

- Bạn này, thật ngại quá, tự nhiên mình muốn ngồi chỗ này quá, bạn có thể nhường chỗ này ình được không?

Tên Tạ Hoàng thật là ghê gớm. miệng thì cười vậy mà lại nói giọng như ác quỷ. Cậu bạn kia tuy sợ xanh mặt nhưng vì sự nghiệp ngồi cạnh người đẹp nên vẫn ngoan cố chống trả mặc dù rất yếu ớt, nghe cứ như tiếng muỗi vo ve:

- Cậu... cậu có thể tìm chỗ khác được không? Chỗ này là mình ... là mình đã ngồi trước mà.
- Không được. Tạ Hoàng nói chắc nịch và với tay túm lấy cổ áo người bạn tội nghiệp và quăng xuống đất không chút do dự.
- Ôi! Xin lỗi bạn nhé. Mình không hề cố ý(cười khả ố)
- Này! Tên đầu bò kia, quá đáng vừa thôi nhá. Người ta không à trắng trợn cướp chỗ vậy là sao? Cậu có biết nghĩ cho cảm giác của người khác không thế? Quá bức xúc, Nhật Linh như một vị thần bảo vệ công lý đập bàn lên tiếng.

Cậu bạn bị cướp chỗ mặc dù đang ngồi dưới đất nhưng quá cảm động trước hành động “ nghĩa hiệp” của Nhật Linh nên nước mắt nước mũi tèm lem cất tiếng:

- Cảm ơn cậu. hic hic.
- Không cho à? Rõ ràng tôi nghe cậu ta nói là “ cậu cứ ngồi đi” cơ mà. Cô đừng có mà vu khống người trong sạch như tôi chứ. Tôi nói vậy có phải không bạn? cúi đầu xuống hỏi người bạn vừa bị mình xô lúc nãy hàm ý muốn nói “ mày mà không xác nhận thì từ nay đừng có mà tới đây học nữa”.
- Bạn hãy ọi người biết sự thật đi. Đừng sợ, công lý luôn thắng yêu tà mà. Nhật Linh nở một nụ cười thật tươi với cậu bạn, và tặng cho Tạ Hoàng một cái lườm cháy mặt. cậu bạn kia rất lo sợ, mồ hôi ròng ròng chảy xuống, một bên là ác quỷ một bên là thiên thần, cậu thật không biết chọn ai cả. cả hai người đều đang chăm chăm nhìn cậu, cả lớp đang đợi câu trả lời của cậu. thời gian trôi qua thật chậm chậm, một phút dài tựa một năm. Cuối cùng thì cậu bạn cũng có quyết định riêng của mình. Ngược khuôn mặt trắng bệch vì sợ của mình lên, cậu nói:
- Là do Tạ Hoàng, là... là do cậu đã cướp chỗ của mình khi mình chưa cho phép. Nói xong một câu nói mà cứ như dời được một quả núi đang đè nặng trên vai, cậu bạn quay qua mỉm cười với Nhật Linh sau đó... xiu tại chỗ. Thế này mới biết câu “ yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu” luôn đúng với mọi thời đại. haiz.

Nhật Linh khi thấy cậu bạn kia xiu thì cũng có chút lo lắng tuy nhiên cô vẫn ngẩng mặt lên nói với Tạ Hoàng giọng có chút đắc ý:

- Thế nào? Tên hách dịch này, cậu ấy đã xác nhận rồi đó, khi cậu ấy tỉnh lại thì mau xin lỗi và trả lại chỗ ngồi đi.
- Cô nói xong chưa? Trong giọng nói của Tạ Hoàng ẩn chứa một mối nguy hiểm khôn lường, hấn đang rất tức giận, bởi vì từ xưa đến nay, chưa có ai dám trái ý hấn cả.
- Xong... xong rồi. thấy nộ khí ngút trời của Tạ Hoàng Nhật Linh chột rùng mình.
- Vậy tôi ngồi đây thì cô có ý kiến gì không?
- Nhưng đây là chỗ của...
- Có ý kiến gì không?
- Không...không. Nhật Linh tỏ ra sợ hãi.

Nghe Nhật Linh nói vậy thì Tạ Hoàng chỉ cười nhạt rồi ngồi xuống. hai tên bạn của hấn cũng ngồi ở bên cạnh. Không khí trở nên im lìm đáng sợ. thế rồi Tạ Hoàng buông một câu chấm dứt sự im lặng đó:

- Tưởng cô giỏi giang thế nào nhưng cuối cùng cũng chỉ được như vậy mà thôi. Hừ.
- Cái gì? Anh tưởng anh giỏi lắm sao tên đầu bò kia? Nhật Linh quát lại (t/g : haiz bệnh anh hùng tái phát) - Đầu... đầu bò? Cô ăn gì mà láo thế hả?(mặt tím bầm giận dữ).
- Tôi nói anh đấy, làm gì được nào. Lêu lêu(hai tay chống nạnh le lưỡi) Hành động này làm hơn nửa lớp bất ngờ=>xiu. bên cạnh, Thái Vũ và Kim Chi thầm nói “ bó tay”.

- Cô...cô. Hai mắt Tạ Hoàng long sòng sọc, đầu xịt khói trắng như tàu hỏa sắp rời ga làm cả lớp suýt ngạt thở vì khói. Trong khi đó, Nhật Linh đứng cười hả hê. Tưởng chừng cả lớp sắp nghẹt thở đến nơi vì lượng “khói độc” mà Tạ Hoàng “thải ra” thì sát thủ đã bình tĩnh cơn mê, tay hua hua cái thước hét lên rõ to:
- Các em làm gì thế hả? đây là trường học chứ không phải cái chợ để mà các em to tiếng. các em...
- Câm miệng đi ông già. Liên quan đến ông à? Tạ Hoàng quát lại.
- Ông... ông già. Cậu... cậu đừng tưởng mình là con của chủ tịch thì ai cũng phải nhún nhường nhé. Phách lối vừa phải thôi. Hôm nay tôi phải cho cậu biết thế nào là lễ độ. Không những thế tôi còn thông báo ẹ cậu biết về hành động của cậu hôm nay nữa.
- Tôi mà phải sợ ông sao? Cứ nói thoải mái với bà ta đi cái đồ lẻo mép.
- Lẻo mép??? Ôi cái thằng đầu bò này, thật là hết thuốc chữa mà. Mày càng ngày càng lão. Này thì lẻo mép này.

8. Chương 8

Đúng là phong cách của người Việt Nam. Miệng nói, tay làm. Sát thủ hai fai hai tay hai vốc phần liên tục ném về phía Tạ Hoàng. Không hổ danh là sát thủ, mỗi cú ném chứa uy lực khôn lường, trúng phải thì chỉ có méo mặt. thế nhưng Tạ Hoàng cũng không kém. Khi thấy sát thủ ra tay, rất nhanh nhẹn Tạ Hoàng lấy một cuốn vở bên cạnh đỡ gọn những viên phần của sát thủ. Sau một hồi tranh đấu quyết liệt, sát thủ miệng thở hổn hển, đầu toát đầy mồ hôi nhìn Tạ Hoàng đang cười đắc chí với ánh mắt kinh hoàng. Trên tay Tạ Hoàng là cuốn vở ghim chỉ chút phần. ở học viện này, sát thủ nổi tiếng bởi chiêu ném phần bách phát bách trúng. Từ khi làm giám thị đến giờ, chưa một ai có thể tránh được những viên phần mà sát thủ đã phóng ra vậy nên sát thủ đã trở thành nỗi kinh hoàng của bao thế hệ học sinh. Vậy mà tên Tạ Hoàng này lại đỡ được, thật ề chế không thể tả. con mặt mũi đầu mà nhìn học sinh nữa chứ. Đang định vác bộ mặt thất vọng ra khỏi lớp thì Tạ Hoàng lên tiếng:

- Ấy chết. thầy ném em này giờ mà lại bỏ đi trong đau khổ thế à? Ít ra cũng nói được lời chào tạm biệt hay lời xin lỗi chứ nhỉ.
- Xin lỗi? vẫn chưa thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mê sát thủ hỏi lại.
- Đúng vậy. à mà thôi khỏi đây coi như lời xin lỗi của thầy đối với em cũng được. Nói xong Tạ Hoàng lấy một viên phần và ném về phía sát thủ.

Tiếng xé gió vang lên.

Và...

Cốp...

Rầm...

Viên phần trúng ngay đầu “sát thủ hai fai”. Quá bất ngờ sát thủ ngã quay đơ, mắt ngơ ngơ sùi bọt mép bất tỉnh. Các bạn trong lớp này giờ vẫn dõi theo hành động của Tạ Hoàng và sát thủ nhưng không dám ho he gì nhưng khi thấy sát thủ này đã thất thủ, “ngọc thể bất an” thì đồng loạt chạy tới hỏi han:

- Thầy, thầy có sao không vậy thầy?
- Để em đưa thầy đi phòng y tế nhé?
- Không...không cần. tránh ra. Cuối cùng thì sát thủ cũng đứng dậy được. một tay chỉ mặt Tạ Hoàng một tay xoa xoa “quả ổi” trên đầu gào lên:
- Thằng kia... thằng kia... huhu tao nhất định sẽ méc với mẹ mày. Tao sẽ không tha ày. Hu hu.

Thế là sát thủ nước mắt ngăn nước mắt dài ngúng nguẩy bỏ đi để lại phía sau một đồng, à quên một đám học sinh mắt chữ o miệng chữ a và một kẻ đang cười thắng thế. Cười chán, Nhật Linh quay qua nói với Nhật Linh:

- Còn cô (lấy tay dí dí vào mặt) hãy cẩn thận đấy, nhất định tôi sẽ đi cô như đi con kiến dưới gót giày của tôi. Ha ha ha.
- Này thì đi con kiến này. Cốp cốp cốp.
- Á... á... á (một tay ôm trán, một tay giơ sẵn nắm đấm) cô muốn chết không mà đụng vào thân thể vàng ngọc của tôi hả? (gào hét công suất).
- Vàng ngọc này, này thì vàng ngọc này. Cốp cốp. nhân lúc Tạ Hoàng không chú ý Nhật Linh tranh thủ tặng thêm cho Tạ Hoàng hai quả ổi to đùng.
- Lần này thì không thể tha cho cô nữa rồi. xem đây. Yaaa.
- Hoàng, thầy vào rồi kìa.
- Kệ thầy.
- Nhưng mà như thế không được đâu, hôm nay quậy vậy là được rồi.
- Tha cho cô lần này đấy. liệu hồn.
- Xí không thêm. Hứ lêu lêu.
- Cô...

Thế là hai tiết học đầu Nhật Linh không thèm nghe giảng mà ngồi vẽ chân dung Tạ Hoàng để... sau này có gì yếm bùa cho dễ. vốn dĩ muốn ngồi học cho đàng hoàng nhưng thấy con nhỏ “hột mít” cứ nhìn mình hoài thì Tạ Hoàng đâm cáu.

- Này làm gì mà nhìn tôi hoài vậy? tôi biết tôi đẹp trai nhưng nhìn nhiều vậy cô không thấy mình trở trên hay sao?
- Hơ hơ anh tưởng anh đẹp trai lắm hay sao? Nhìn mặt như con cóc khô và bày đặt tự tin khoe cá tính. Xí. - Thế mà có kẻ nhìn con cóc khô này từ nãy đến giờ đấy. hơ hơ.
- Chẳng qua tôi vẽ anh là để yếm... à là để là để.
- Để làm gì? Không lẽ để ngắm mỗi khi đi ngủ à? Ha ha ha.
- Để chưng trong nhà WC cho bồ ghét ha ha
- Cô dám lấy hình tôi để ở những nơi đó sao? Cô...

Đang nói dở thì chuông báo hết tiết vang lên. Nhanh như chớp, Nhật Linh kéo Kim Chi và Thái Vũ xuống căn

- tin không chờ Tạ Hoàng nói hết câu. cơn bão mang tên Nhật Linh đi qua đã để lại một hậu quả khôn lường. ngay tại trung tâm cơn bão 2s trước, sách vở tung bay không tìm thấy tung tích, con người thần thờ, bơ phờ như mất của. đầu đây vang lên giọng nói “đến giờ ăn cơm rồi, đi ăn thôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”. Không ai biết cơn bão bắt nguồn từ đâu và... đi về đâu.

Sau khi yên vị trong căn

- tin với một đồng hồ lớn các thứ bánh kẹo, sữa chua, sữa đậu nành...v...v. ba bạn trẻ của chúng ta say sưa bàn luận. nhật Linh vừa ăn oishi vừa nói:
- ÊN...ạ ... oàng...ây...à...ải...oi...ấn...ột...ố ...oi...ược.
- Cái gì vậy? bà làm ơn nuốt đi rồi nói lại xem nào. Cái đồ tham ăn.
- Tui nói là: tên Tạ Hoàng ấy là phải chơi hấn một vỏ thật độc mới được. hấn là hấn áo ấm (láo lăm).

- Ôi giỏi ơi, ăn cho xong rồi hăng nói. Khi nào bà cũng nói tui là heo chứ tui thấy bà giống heo hơn á. Thái Vũ phàn nàn.

- Ui...ích..ế. áng...ay...ã...ăn...ược...ì...âu(tui thích thế. Sáng nay đã ăn được gì đâu)

- Bó tay. Sáng ra đã ăn hai tô phở, ba chén cơm, bốn quả trứng mà kêu là chưa ăn gì. Thôi mặc kệ bà đó, Kim Chi bà đã nghĩ được cách gì chưa?

- Hay là chúng ta vẽ bậy lên vở, bỏ dao lam vào cặp chúng?

- Không được. làm vậy quá nhẹ nhàng hơn nữa cách đó con nít quá. Chí ít cũng phải xé sách, vứt cặp, đốt xe, phá nhà chứ. Nhật Linh đã ăn xong gói oishi thứ hai, thản nhiên xé gói thứ ba và nói.

- Cô chỉ nghĩ được những trò trẻ con này thôi sao? Quá kém cỏi.

Quá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tạ Hoàng, Nhật Linh đang ăn cũng phải nghẹn, phải uống hết hai hộp sữa mới hết nghẹn. miệng chỉ lúng búng được mấy chữ:

- Sao anh lại ở đây? Định đánh lên tôi hả? đồ hèn hạ.

- Chứ không phải kẻ đang bày trò đánh lên là cô sao?

- Tôi... tôi

- Tôi sao? Sao nào? Nói cho tôi nghe đi.

- Này đủ chưa? Anh đi học là để gây chuyện với Nhật Linh hả? Kim Chi đập bàn hét lớn làm một nửa căn

- tin nhìn nhóm bạn với ánh mắt khó chịu.

- Không phải là cô ta gây với Tạ Hoàng trước sao? Cô là gì mà lớn tiếng ở đây? Nói thì phải nói cho đúng chứ. Bùi Thiết Quân thấy Kim Chi đập bàn hét lớn thì cũng thét lại.

- Anh...anh thì cũng là gì? Chỉ là tên tay sai của Tạ Hoàng mà thôi. Đồ tay sai thần kinh, bán bánh in, dầm cái đỉnh, té xuống sông, cái bụng chình ịch như cá chết sông, đứng kể hôi rình.

- Đồ con nhỏ miệng móm, mặt như con sâu róm, nhìn mà thấy gớm. tôi không chấp cái hạng người như cô. Hoàng, Mạnh lại mà xem này, có ba người mà họ mua nguyên một bàn thức ăn như thế này có phải là rất nhiều hay không? Có thể ăn hết từng này thì không phải là người bình thường mà là heo. Là heo tái thế haha. Ôi tớ sợ quá à, chúng ta đã gây sự với một bầy heo nguyên thủy đấy. ha ha ha.

- Ha ha ha. Tạ Hoàng cười cứ như ngày hội, Trần Mạnh thì vẫn giữ thái độ lạnh lùng cố hữu. trong khi đó Nhật Linh và đám bạn tức đến bầm cả ruột gan. Vớ đại lấy cái bánh hamburger trên bàn, Nhật Linh nhắm thẳng mặt Tạ Hoàng mà ném kèm theo một câu xanh rờn:

- Này thì cười này, này thì heo nguyên thủy này, này thì cho chết luôn này.

Thấy Nhật Linh hành động, Kim Chi và Thái Vũ cũng vơ hết đồ ăn trên bàn và ném thẳng vào nhóm” tam ác quỷ”. Kết quả là nhóm Nhật Linh cười hả hê trong khi nhóm của Tạ Hoàng đứng hình toàn tập. đầu tiên là Tạ Hoàng, trên bộ tóc vuốt gel cầu kì lia chĩa dính đầy... trăm ruột gương mặt baby được điểm xuyết bởi đôi ba lát cà chua, vài cọng hành trông thật khác biệt. chưa hết, chưa hết, hai bên tai treo lủng lẳng hai quả dâu tây chín mọng. bên dưới là chiếc miệng hấp dẫn đang rộng mở để ngậm một quả ổi. Trần Mạnh và Bùi Thiết Quân cũng không kém, trên mái tóc hung đỏ đầy cá tính của Bùi Thiết Quân là nơi trú ngụ của một cái bánh kem trông rất ngon mắt. mặt thì tèm nhem với đủ thứ hổ lốn từ mù tạt cho đến... sốt cà chua. Tội nghiệp nhất thì phải kể đến Trần Mạnh. Cả buổi chưa kịp nói câu nào đã bị tấn công đến tối tăm mặt mũi. Không ai có thể nhận ra được hoàng tử lạnh lùng Trần Mạnh nữa bởi vì trông anh ta lúc này không khác gì thợ sửa xe dầu mỡ đầy mình. Haiz tóm lại chỉ có bốn từ để diễn tả hoàn cảnh của nhóm “ tam ác quỷ lúc này đó là “ thảm không thể tả”.

Sau khi ngấm nhìn kiệt tác của mình nhóm Nhật Linh cười nghiêng ngả. như châm ngòi ột vụ nổ, hơn một nửa căn

- tin phá ra cười ngặt nghẽo.

- Ha ha ha.

- Ha ha ha. Những tiếng cười vang lên không ngớt cho đến khi một tiếng động vang lên.

Bộp.

- Ấ... một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên. Chim chóc bay tán loạn, mái ngói căn

- tin lung lay, chén đĩa rơi loảng xoảng. mọi người giật mình quay lại nhìn chủ nhân của tiếng thét và... thật kinh ngạc, đó chính là Nhật Linh với khuôn mặt dính đầy bánh kem. Ở hai bên, Thái Vũ và Kim Chi đang kinh ngạc đến mức há hốc miệng ra. Tiếp đó là một chuỗi cười của nhóm tam ác quỷ.

- Ha ha ha.

- Ha ha ha.

Đang cười rữ rượi, cười đến ngả nghiêng ngả ngửa thì một tiếng thét kinh thiên động địa thứ hai vang lên cùng hàng loạt những âm thanh khác làm nhóm tam ác quỷ phải ngừng cười ngay lập tức.

- Lần này thì các cậu tiêu thật rồi. xem đây. Ya...a..a..a..a.

Nhật Linh lấy hết sức ném tới tấp những đồ ăn nằm trong tầm với vào người Tạ Hoàng, Thái Vũ và Nhật Linh cũng nhiệt tình tham gia cuộc chơi. Không hề thua kém, Tạ Hoàng cùng hai người bạn của mình chạy khắp căn

- tin lấy đồ ăn và ném lại khí thế. Hai bên cười đùa rất vui vẻ. tưởng chừng cuộc hỗn chiến sẽ không bao giờ kết thúc nếu không có một sự việc bất ngờ xảy ra. Số là nhóm bạn đang chơi rất vui với nhau thì thầy giám thị đi qua, thân là thầy giám thị nên không thể làm ngơ với hành động này của học sinh. Thầy giám thị lên tiếng:

- Các em đang...

Bộp.

Một miếng bánh kem bị ném thẳng vào mặt thầy giám thị, không biết là vô tình hay cố ý mà việc này đã châm ngòi cho ngọn lửa giận giữ vô biên của thầy giám thị. Thầy giám thị hét lên:

- Dừng lại.

Thế là cuộc hỗn chiến kết thúc. Lướt khắp căn

- tin thầy giám thị cất giọng nghiêm nghị:

- Là ai? Là ai chủ mưu.

Sau lời nói của thầy giám thị, cả căn

- tin đồng loạt chỉ tay về phía nhóm của Nhật Linh và Tạ Hoàng. Nở nụ cười hài lòng, thầy giám thị nói:

- Các anh chị đi theo tôi.

9. Chương 9

Thầm rửa mấy đứa bạn vô tình, Nhật Linh bực bội đi theo thầy giám thị. Những người còn lại tâm trạng cũng chẳng tốt hơn là mấy. trên đường đến phòng giám thị, Nhật Linh găm ghè với Tạ Hoàng:

- Chỉ tại cậu mà bây giờ tôi phải lên phong giám thị đấy! ôi cái hạnh kiểm tháng này của tôi. Mẹ ơi, con xin lỗi.

- Đừng nói nhiều. không phải vì cô nói tôi trước sao?

- Tôi á? Tôi...

- Bị mời lên phòng giám thị mà còn gây gổ được à? Hai cái anh chị này!

Cốp! cốp!

- Á, đau. Thầy làm cái gì vậy? hành hung học sinh à?(Nhật Linh và Thái Vũ gào lên).

- Đồng lòng gớm nhỉ? Dám to tiếng với thầy giáo à?

- Đồng lòng cái gì? Cô/ cậu đừng có mà nói theo tôi.(lại đồng thanh). Còn thầy! cậu ta/ cô ta chẳng liên quan gì đến em/ tôi hết(cùng quay sang mặt thầy giám thị gào hết công suất).

- Á à, hai cái cô cậu này láo. Rồi sẽ biết tay tôi. Tôi sẽ cho hai cô cậu biết hỗn láo với tôi sẽ chịu hậu quả như thế nào.

Thế là thấy giám thị giờ hai tay lên véo lấy tai của Nhật Linh và Tạ Hoàng lôi đi xềnh xệch. Bọn bạn của Nhật Linh và Tạ Hoàng lúc đầu còn muốn can ngăn thầy nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi thì sợ xanh mặt rồi cúi đầu đi thẳng. bây giờ chỉ còn lại tiếng kêu tuyệt vọng của Nhật Linh và Tạ Hoàng.

- Oái oái thầy ơi. Đau! Đau quá. Em là con gái mà thầy. hu hu(nước mắt ngấn nước mắt dài).

- Cái lão già này, có bỏ tay ra không? Đau quá. Gru gru.

- Đừng có mà la lối vô ích.

- Biết là có chống cự cũng không có kết quả nên Nhật Linh và Tạ Hoàng ngoan ngoãn đi tiếp trong im lặng.

Tại phòng giám thị...

- Mời các anh chị ngồi.

Sau một hồi la hét cật lực, Nhật Linh và Tạ Hoàng và nhóm bạn cũng lết được cái “thân tàn” xuống đến phòng giám thị. Riêng Nhật Linh và Tạ Hoàng là thê thảm hơn cả. Đưa tay lên xoa xoa vành tai đã tấy đỏ vì bị nắm chặt và kéo đi quá lâu, Nhật Linh và Tạ Hoàng ném cho thầy giám thị một cái nhìn đầy uất hận. Sau một lúc lặng im quan sát, thầy giám thị bắt đầu lên tiếng :

- Họ tên, lớp? yêu cầu trung thực khai báo!

Không hổ danh là thầy giám thị, bằng chất giọng the thé có một không hai của mình đã làm nhóm của Nhật Linh và Tạ Hoàng sợ đến đổ mồ hôi hột. Từng người, từng người trả lời một cách dè dặt:

- dạ em tên Hàn Thái Vũ.

- Dạ em là Hoàng Nhật Linh.

- Em là Trần Mạnh.

- Em là Bùi Thiết Quân.

- Em là Thái Kim Chi.

- Tạ Hoàng. Học lớp 10a1. - 10a1? Chẳng phải là lớp đứng đầu của khối 10 trường ta sao? Tôi không nhầm thì các em đều là những học sinh ở trong top 10 những học sinh đỗ vào trường với số điểm cao nhất. làm sao các em có thể gây ra chuyện động trời này được? thử hỏi nếu tôi không phạt các em thật nặng thì trường này sẽ loạn như thế nào? Tạm thời hình phạt cho các em là dọn sạch sẽ căn

- tin và trực nhật trong vòng một tháng.

Mất long sông sọc, giọng rít lên từng hồi vị giám thị đáng kính quát. ở phía đối diện, học sinh co rúm lại sợ hãi. Thế nhưng Tạ Hoàng vẫn cố cãi cho bằng được:

- gì chứ? Bắt tôi dọn dẹp căn

- tin à? Đừng có mà mơ. Ông có biết tôi là ai không hả?

- là cậu ấm của tập đoàn MKB chứ gì? Có cần tôi nói cậu là cháu ai, chất ai nữa không? Giám thị Tân thì cậu có thể bắt nạt được còn tôi thì không. Hơn nữa tôi đã gọi điện ẹ cậu nói về tình hình học tập của cậu

ở trường. bà ấy cho phép xử lí mọi vi phạm của cậu theo hình phạt nghiêm khắc nhất. vậy nên cậu đừng có mà thể hiện mình là con ông cháu cha trước mặt tôi.

Không hề lép vế, “cha” giám thị quát sa sả vào mặt Tạ Hoàng làm cậu ta sợ đến tái mặt. vừa lau khuôn mặt ướt nhẹp vì thứ

- nước

- mà

- ai

- cũng

- biết

- là

- nước

- gì

- Ầy Tạ Hoàng vừa lẩm bẩm:

- Bà già chết tiệt!

- Cậu vừa nói gì?

- Không có gì, phạt gì thì phạt lẹ đi tôi không có thời gian.

- Hừ! thái độ thế đấy. tạm thời các cô cậu phải lau dọn sạch sẽ căn

- tin và từ ngày mai phải đi sớm trực nhật trong vòng một tháng. À quên, cậu mau xin lỗi thầy Tân đi, thầy ấy vì cậu mà khóc nãy giờ đấy. thầy Tân hiền chứ phải tay tôi thì cậu như đòn. Hừ.

Nói xong, thầy giám thị đi ra ngoài để lại Tạ Hoàng đứng chết trân tại chỗ và 5 đứa bạn đang ôm nhau sợ hãi. Chợt cuối phòng vang lên tiếng khóc nức nhe nhẹ. 6 cái đầu liền quay sang chỗ phát ra âm thanh lạ thì thấy sát thủ hai phai đang ngồi khóc rầm rức trông đến là tội nghiệp. chắc là đã khóc nhiều lắm vì mắt bây giờ đã sưng to như quả ổi. thấy vậy, Tạ Hoàng bước đến nói:

- Là đàn ông con trai mà lại ngồi khóc như thế này sao? Chuyện hồi nãy coi như tôi có lỗi, thầy cho tôi xin lỗi. vậy đã được chưa? (giọng hống hách, xin lỗi mà nói vậy đó)

Những tưởng chỉ xin lỗi vậy là xong ai ngờ sát thủ hai phai càng khóc to hơn làm Tạ Hoàng càng thêm bối rối.

- Đã xin lỗi rồi còn gì nữa!

- Oa... oa... oa cậu bắt nạt tôi xong... hức...hức...hức lại nói vậy...hức...hức...mà mong tôi tha thứ cho hả? hức...hức. quá bất ngờ, Tạ Hoàng chỉ ú ớ được câu;

- Tôi... tôi.

- Tôi với thầy gì? Ném tôi sưng cả đầu thế này mà xin lỗi suông là xong sao? Phải có đền bù chứ.(mất gian gian).

- Đền... đền bù gì cơ?(tự nhiên nổi da gà).

- Thơm tôi một cái. (cười toe).

- Dạ...thầy nói gì ạ? Th..th..thơm á?

Tạ Hoàng vừa nói vừa bước lùi tới cửa, mấy tên còn lại cũng rón rén đi đến cửa trong sự sợ hãi.

- Tôi nói cậu, cậu, cậu, cậu(chỉ trỏ liên miên) mỗi người thơm tôi một cái để tạ lỗi.

Sau mỗi lần chỉ của “sát thủ hai phai” lần lượt Tạ Hoàng, Trần Mạnh, Thái Vũ, Bùi Thiết Quân ngồi sụp xuống như bị điểm huyết, Nhật Linh và Kim Chi mặt cắt không còn hột máu. Trong lúc các bạn trẻ của chúng đau khổ thì “sát thủ hai phai” lại cười rất chi là man rợ:

- Nào! Đến đây các học trò thân yêu của ta. Ha ha ha (giang hai tay chờ đón).

- Không!!!

Cả bọn hét lên thất thanh và chạy một mạch từ phòng giám thị xuống căn

- tin mà không dám ngoảnh đầu lại. “sát thủ hai phai” hoàn toàn bất ngờ trước hành động của nhóm tam ác quỷ và nhóm của Nhật Linh nên ngơ ngác mất vài giây. Sau khi lấy lại phong độ, “sát thủ hai phai” liền đuổi theo miệng la oai oái:

- Này, đứng lại. chạy đi đâu thế kia. Còn ...

Vốn dĩ định đuổi theo đến cùng nhưng do chiều cao quá khiêm tốn cộng với việc “chân dài tới rốn” nên “sát thủ hai phai” không thể đuổi kịp nhóm học sinh nay đã khuất khỏi tầm nhìn mà chỉ kịp hét lên một tiếng nghe như gà giấy chết:

- Hãy đợi đấy. tôi sẽ...

Bịch. Vị giám thị chưa nói hết câu thì đã bất tỉnh nhân sự.

Về phía học sinh sau khi chạy bán sống bán chết xuống căn

- tin để tránh thầy giám thị thì đứa nào đứa nấy chống tay lên đầu gối nghỉ mệt. một lúc sau, Kim Chi lên tiếng:

- Thật là quá đáng mà! Ai lại bắt học sinh làm cái trò đó chứ! Đúng là cái đồ hai phai. - Đúng vậy. ông ta ý mình là giám thị nên muốn học sinh làm gì thì phải làm à? Thật là bất công. Bùi Thiết Quân lên tiếng đồng tình.

- Không hổ danh là “sát thủ hai phai đeo đít chai”. Ông ta đã làm chúng ta sợ hãi từ buổi học đầu tiên. Quả đúng với câu nói: “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, “gay” có thầy Tân giám thị”.

- Ha ha ha ha. Câu nói của Nhật Linh làm ọi người cười nghiêng ngả, bao nhiêu nỗi sợ hãi như tan biến hết. bỗng như nhớ ra điều gì, Trần Mạnh từ tốn nói:

- Thôi không đùa nữa chúng ta mau dọn dẹp căn

- tin rồi còn về nữa chứ. Cả trường đã về hết rồi.

Có Trần Mạnh nhắc thì cả bọn mới nhớ đến việc dọn dẹp căn

- tin. Bầu không khí đang vui vẻ bỗng nhiên trùng cả xuống vì cảnh tượng trước mặt. nhìn thôi mà đã thấy chán chường. cái căn

- tin bây giờ không khác gì cảnh tượng sân bóng đá sau một trận đấu nảy lửa. rác ở khắp mọi nơi, từ trên sân nhà cho đến mặt bàn, từ trên tường cho đến nóc nhà. Rác thì đủ loại, từ bánh mì cho đến nước ngọt, từ vỏ chai cho đến nước sốt. Sốc lại tinh thần, nắm tay lại thành nắm đấm khê nói “try hard”, Nhật Linh, Thái Vũ, Kim Chi đi kiểm đồ dọn dẹp vì tương lai về nhà nghỉ ngơi. Nhưng sao kiểm mãi mà không thấy, nhóm của Nhật Linh bắt đầu thấy bức mình. Riêng Tạ Hoàng này giờ quan sát mà không muốn nhóm của Nhật Linh muốn làm gì, trên mặt hiện lên một tá dấu hỏi Tạ Hoàng lên tiếng:

- Mấy người đang làm gì vậy? có dừng lại hay không thì bảo? làm tôi chóng hết cả mặt rồi đây này. Hồi này làm rớt cái gì à?

- Nhìn mà không biết sao? Chúng tôi đang tìm dụng cụ để dọn vệ sinh, anh không thấy hay sao mà còn hỏi hử? mà này, ba anh sao cứ đứng đó, mau phụ giúp chúng tôi đi chứ, không muốn về nhà sớm à?

- Dọn dẹp? cô nói tôi dọn dẹp á? Cô nhìn đi, nhìn cho kĩ vào (lấy tay chỉ vào mặt mình). Một người đẹp trai như tôi mà phải đi dọn dẹp à? Một công tử như tôi đây mà phải làm cái việc hạ đẳng này à? Cái việc này chỉ để cho bọn cô làm thôi. Ha ha. Này, này...(hua hua tay) cô bị sao vậy?

- Ngắm nhìn anh(đáp lại thành thực).
- Thế à? Thế đã thấy được vẻ đẹp trai của tôi chưa?(cười sung sướng).
- Đây!
- Gì?
- Nói thật nhé!
- ừ!
- sau một hồi nhìn tới nhìn lui, nhìn qua nhìn lại, nhìn tãi nhìn hồi, thì tôi có thể đưa ra kết luận rằng: anh
- tức Tạ Hoàng có một dáng người cao to, body chuẩn và quan trọng nhất là...(cố tình nói lấp lửng).
- nói tiếp đi. hơ hơ(hồi hộp).
- Và... sở hữu một khuôn mặt cứ như khi đột ở vườn thú mới xổng chuồng, mái tóc như lông nhím Trung Quốc và giọng cười như tiếng mài nhôm nghe rất chói tai.(vẻ mặt nghiêm túc cứ như đang đọc bản tin thời sự).
- Ừm công nhận là cô nói đúng thiệt. à mà cái gì!!! Lông nhím, khi đột? cô thật là to gan mà. Một người đẹp trai lông lộng như tôi mà cô dám nói như thế à? Grừ... grừ. Đầu bốc khói nghi ngút.
- Ha ha ha Tạ Hoàng đúng là một kẻ ngu ngốc mà. Heo mọi bà được lắm. Thái Vũ lên tiếng.bên cạnh, Kim Chi đang ôm bụng cười ngặt nghẽo còn Trần Mạnh và Bùi Thiết Quân thì mặt đỏ lựng vì phải nén cười. trong lúc này Tạ Hoàng là người đáng thương nhất. phần vì tức Nhật Linh, phần vì bực hai đứa bạn đã không lên tiếng giải vây ình mà còn đứng cười vui vẻ, phần cũng vì xấu hổ do thua một đứa con gái, Tạ Hoàng hét to:
- Cười cái gì mà cười, hay lắm ấy mà cười. cô (chỉ vào Nhật Linh) coi chừng tôi đó, còn hai cậu(chỉ vào hai tên bạn) về thôi chứ đứng đây mà cười à?
- Đây!
- Gì nữa!!!(gắt lên).
- Còn cái cần
- tin thì phải làm sao?
- Chờ tí.
- Nói xong Tạ Hoàng lôi trong túi chiếc iphone 5 mới cứng ra và bấm như điện xẹt số điện thoại của ai đó. Chỉ sau 2 tiếng chuông đầu dây bên kia đã bắt máy. Không cho người bên kia nói câu nào Tạ Hoàng đã cắt lời giữa chừng:
- Thư kí Kim phải không? ở trường tôi xảy ra chút rắc rối, ông cho người đến dọn dẹp đi. Không chờ xem người bên kia có đồng ý hay không, Tạ Hoàng cúp máy không thương tiếc và quay lưng đi thẳng.
- Đồ hống hách, đồ bất lịch sự. thấy Tạ Hoàng bước đi Nhật Linh ở đằng sau lắm bầm.
- Nhóm của Tạ Hoàng đã đi khỏi được một lúc rồi nhưng Nhật Linh vẫn không hề nhúc nhích, mắt vẫn hướng về phía cửa căn
- tin nơi Tạ Hoàng vừa đi khuất mấy phút trước. thấy con bạn mình biểu hiện không bình thường, Thái Vũ vừa đập vai Nhật Linh vừa nói:
- Đây, bà sao vậy?
- Không sao. Tôi đang nghĩ cách trả thù nhóm tam ác quỷ.
- Thế đã nghĩ ra được cách nào chưa mà nhìn về nơi xa xăm vậy?
- Ha ha ha dĩ nhiên là rồi, một thiên tài như tôi mà không nghĩ ra được cách nào à?

- Cách gì? Nói nghe coi!!!(Kim Chi và Thái Vũ đồng thanh, mặt vô cùng hào hứng)
- Lại đây, lại đây(Nhật Linh lấy tay ngoắt hai đứa bạn). này nhé, đầu tiên là... sau đó...abc...abc. Thấy vậy được không?
- Quá hay!!! Bà đúng là tuyệt đại cao thủ. Bái phục, bái phục.(Kim Chi và Thái Vũ lại đồng thanh).
- Thôi bây giờ về đi, muộn quá rồi dù sao căn
- tin cũng có người của Tạ Hoàng thu dọn rồi, chúng ta phải về nghỉ ngơi lấy sức để mai chiến đấu tiếp thôi. Kim Chi nêu ý kiến.
- Đồng ý!!! Lần này là Nhật Linh và Thái Vũ đồng thanh.

Cả ba cùng cười đùa vui vẻ rồi chia nhau ra về. trời đã ngả về chiều, mặt trời đang tìm nơi nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi, nhóm Nhật Linh cũng đang trên đường trở về nhà với nhiều tâm trạng khác nhau nhưng cùng hướng tới một mục tiêu duy nhất đó là nhóm tam ác quỷ. Vậy là ngày học đầu tiên đã kết thúc với thật nhiều biến động. không biết cuộc sống học đường của các bạn trẻ sẽ ra sao? Đó là chuyện của tương lai nên tốt nhất là để tương lai trả lời. bạn thấy có đúng không?

10. Chương 10

Chíp chíp chíp chíp

Một ngày mới chuẩn bị bắt đầu. tại sao vậy? tại vì chính xác thì bây giờ là 4:30 phút. Trong lúc mọi người đang còn say giấc nồng thì tại một con phố nọ, cụ thể là ở hai nhà đối diện nhau đang có hai con người lên lút làm một việc gì đó rất mờ ám. Không ai khác chính là Nhật Linh và Thái Vũ. Đúng 5 giờ Nhật Linh chạy sang nhà Thái Vũ kêu nhỏ:

- Hú hú... cún ới.
 - Có đây, có đây.
- Vừa nghe thấy tiếng Nhật Linh là Thái Vũ chạy ra ngay, trên tay còn cầm cái gì đó. Thấy Thái Vũ ra rồi, Nhật Linh nở một nụ cười tươi rói và nói;
- sao rồi? sao rồi? có đầy đủ những thứ tui nói hôm qua không?
 - Dĩ nhiên là đầy đủ rồi, tui phải lựa lúc ba má ngủ say mới lấy được đó. Xem này(đưa chiến lợi phẩm ra khoe) còn bà thì sao?
 - Xem đây, xem đây. Tada. Thế nào?
 - Wa, nhiều nhỉ, bà lấy ở đâu ra mà nhiều thế?
 - Hôm qua má tui mới mua về chưa kịp xài tẹo nào thì bị tui lấy mất. hi hi.
 - Bà đúng là tiểu quỷ. Mà này bọn mình hẹn gặp Kim Chi ở trường lúc mấy giờ nhỉ?
 - 5: 30.
 - Còn 15 phút nữa cho chúng ta đi đến trường. đi thôi nào, let's go!!!
- Thế là Nhật Linh và Thái Vũ cùng nhau đi đến trường, vừa đi vừa hát một bài đồng dao rất lạ tai.
- 5: 30. học viện Tinh Tú.
- Này Kim Chi, tình hình chuẩn bị thế nào?
 - Hê hê rất tốt. tui đã chuẩn bị đầy đủ theo lời bà dặn.

- Tốt. bây giờ chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch thứ nhất mang tên: quỷ dữ nội trợ. Ye một cái lấy tinh thần nào.

- Ye...e.e..e.

15 phút sau.

- Thế này là gần xong rồi, bây giờ chỉ cần chờ nhóm tam ác quỷ đến và ra tay thôi. tạm thời để đây đã, chúng ta đi nạp năng lượng nào. Nhật Linh nói. Thế là cả ba kéo nhau xuống căn

- tin ăn lót dạ mà không hề biết rằng ngay sau khi ba người vừa rời khỏi thì có hai người con trai vừa bước ra khỏi chỗ nấp và nói:

- Xem ra chúng ta sắp có kịch hay để xem rồi. nói xong hai người đó liền đi khỏi. hai người lạ mặt vừa đi được 5 phút thì nhóm của Tạ Hoàng cũng vừa mới đến nơi, trên tay mỗi người cầm một cái hộp gì đó trông rất bí mật. cầm chiếc hộp trong tay mà Tạ Hoàng thấy tò mò quá, cũng chỉ tại tên Bùi Thiết Quân không chịu nói rõ là bên trong đựng cái gì mà cứ úp úp mở mở rằng nhất định bọn Nhật Linh sẽ rất sợ nên Tạ Hoàng mới tò mò như thế này.

- Này, thế không nói được trong này chứa cái gì à?

- Đã bảo là bí mật rồi còn gì nữa.

- Ủ, thì bí mật. thế cái hộp này thì để đâu?

- Để trong hộp bàn ấy. Nhớ để chỗ nào dễ nhìn ấy nhé!

- Biết rồi, nói mãi. cứ như đàn bà ấy.

Cốp...cốp...cốp. - Ai da, đau. Cái tên Bùi Thiết Quân này muốn chết hả?(gầm lên)

- Suyt! nói nhỏ thôi kẻo lộ hết cả bí mật bây giờ?(bịt ngay miệng Tạ Hoàng lại trước khi hét to hơn).

- Biết rồi. chỉ cần để vậy là xong à?

- Ủ, vậy là kế hoạch hoàn hảo rồi. đi ăn sáng nào các bằng hữu. Bùi Thiết Quân quàng tay lên cổ Tạ Hoàng và Trần Mạnh nói vui vẻ.

Khi đã đi được một đoạn khá xa Trần Mạnh mới lên tiếng:

- Bây giờ thì cậu có thể cho hai bọn tớ biết rốt cuộc trong đó chứa gì hay không?

- Hì hì, đã đến nước này thì Khổng Minh tái thế là ta đây sẽ cho các môn đệ biết. Thực ra trong đó chứa toàn sáu bộ thôi. Ha ha.

- Sáu bộ á?(Tạ Hoàng và Trần Mạnh hét lên)

- Ủ, thấy tớ thông minh không? Bọn con gái rất sợ sáu bộ, chỉ cần làm vậy là bọn nó sợ tới già luôn. ấy ấy, đừng nhìn tôi với ánh mắt thù hận đó chứ.

Cốp...cốp

- Ui da, đau quá à? Sao lại đánh tớ?(hai tay xoa đây xoa để hai cục u trên đầu la toáng lên).

- Đã ngu lại còn đòi làm Khổng Minh. Thế mà hôm qua hí hửng nói muốn hiến kế hay. Lần sau thì lo mà biết thân biết phận đi nghe chưa? (Tạ Hoàng gầm lên).

- Hu hu hu cậu bắt nạt tớ nhé!

- Có đi ăn không? Thôi cứ ngồi đó khóc đi. Trần Mạnh này bọn mình đi trước đi để cậu ta ở đó cho kiến tha về tổ ăn qua ngày đi.

- Chờ tớ với, tớ muốn ăn pizza.

- Lẹ lên!

Trong lúc nhóm tam ác quỷ đi ăn sáng thì nhóm của Nhật Linh cũng vừa về tới lớp. ngó quanh một lượt lớp học nhưng không thấy cặp của nhóm tam ác quỷ, nghĩ rằng nhóm tam ác quỷ chưa đến nên Kim Chi hào hứng nói:

- Lần này thì nhóm tam ác quỷ thân bại danh liệt rồi. ha ha.

- Đúng vậy, đúng vậy. bây giờ, Kim Chi bà cầm đầu dây bên này, tui với Thái Vũ cầm đầu dây bên kia chỉ cần bọn chúng đến là... a lê hấp hành động ngay nhé.

- Ok.

Dưới sự chỉ đạo của Nhật Linh, Kim Chi và Thái Vũ vào vị trí mai phục và... chờ đợi con mồi đến.

5 phút.

10 phút.

15 phút.

- Sao mãi không thấy bọn chúng vậy nhỉ? Hay là bọn chúng sợ chúng ta quá nên không dám đi học nhỉ?__
Thái Vũ nói.

- suýt con mồi đến. theo sự đánh động của Nhật Linh, Thái Vũ và Kim Chi quay trở lại chỗ nấp và chờ đợi.
Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng của Bùi Thiết Quân:

- Phải công nhận là piza ở chỗ này ngon thật á. Tạ Hoàng này bữa sau nhớ dẫn bọn tớ đi nữa nha.

- Ủ.

- Ye, Hoàng là số một.

- bỏ tớ ra xem nào, làm gì mà dính như keo vậy? người ta không biết lại tưởng tớ với cậu bị gay đó.

- hì hì biết rồi.

- Chú ý, chú ý, con mồi đang tiến gần tới cửa lớp chuẩn bị sẵn sàng chưa?(Nhật Linh nói).

- rồi. đếm đến ba thì giật dây nhé. Một... hai... ba, giật. - Hoàng này cái kế hoạch của bọn mình á... A...

Rầm.

Rầm.

Rầm.

Đầu tiên là Bùi Thiết Quân vị vướng dây do nhóm của Nhật Linh căng ra mà té xuống. Tạ Hoàng và Trần Mạnh do mất đà nên cũng té theo. Những tưởng chỉ bị té không thôi nhưng không ngờ cái dây mà Bùi Thiết Quân vướng vào là một cái chốt quan trọng để khởi động một hệ thống đã được cài đặt vô cùng tinh vi. Mới lớp ngóp bỏ dấy xoa xoa cái mông đau ê ẩm do bị té thì Tạ Hoàng nghe thấy một tiếng “cạch” nho nhỏ. Chưa biết tiếng kêu ấy xuất phát từ đâu thì “ ào”. Ui chao, 3 chàng hoàng tử của trường bây giờ ướn như chuột lột luôn rồi, nước vừa đổ xuống xong thì một thùng bột mì cũng đổ xuống theo luôn và cái gì kia??? ồ là trứng gà, trong thùng bột mì có trứng gà!!! Trông nhóm ác quỷ bây giờ thật nhếch nhác. Nhóm của Nhật Linh đứng xem nãy giờ ôm bụng cười ngặt ngẽo, cười đến chảy nước mắt Nhật Linh nói:

- Ôi, ôi xem kìa. Ai vậy nhỉ? Có phải tên khỉ đột Tạ Hoàng và đám bạn không vậy? ha ha mấy người định thực tập món bột mì chiên à? Ha ha ha.

- Ha ha ha.

Thật không hề khó khăn để nhận ra giọng của Nhật Linh. Tạ Hoàng tức phát điên định lao tới đánh Nhật Linh thì cô đã kịp hét lên:

- Từ từ, nhìn trên đầu anh kia!!!

Tạ Hoàng nghe theo lời Nhật Linh ngẩng đầu lên và...

Hất xì, hất xì.

- Cái quái gì mà cay và nóng thế này? Hắc xì, hắc xì. Tạ Hoàng hét lên, nước mắt nước mũi giàn giụa.
 - Là tiêu đấy. Trần Mạnh lên tiếng.
 - Lần này thì cô chết với tôi. Tạ Hoàng lao đến, tay giơ cao chuẩn bị cho Nhật Linh một cái bạt tai nhưng lại bị Thái Vũ ngăn lại.
 - Thằng chó này! Tránh ra!
 - Không tránh!
 - Này, định đánh tôi à ? Nhật Linh lên tiếng.
 - Tôi đánh cô đấy thì sao nào?(vênh mặt).
 - Đủ bản lĩnh sao? Chưa kể anh mang bộ dạng này đánh tôi thì thanh danh của chàng hoàng tử học viện Tinh Tú để đi đâu? Hơn nữa anh định làm gì với cái bộ dạng nhếch nhác này?.
 - Dù có mất hết thanh danh đi chẳng nữa thì hôm nay tôi cũng đánh cô bằng được.
 - Tôi thách đấy, chàng hoàng tử bột mì chấm muối tiêu ạ. Ha ha.
 - Cô quả không biết trời cao đất dày là gì mà.
 - Ủ, tôi thế đấy, thì sao nào?
 - Thì sao à?
- Bốp. một âm thanh vang lên, to và vang vọng. Tạ Hoàng tát Nhật Linh, một cái tát mạnh và đầy uy lực, má Nhật Linh sưng tấy, miệng rỉ máu, khoé mắt nhìn Tạ Hoàng đầy hận thù.
- Anh dám đánh tôi? Giỏi lắm.
 - Giờ thì cô đã biết hậu quả của việc gây với tôi chưa?
 - Hãy đợi đấy, tôi sẽ trả thù.(mắt vẫn lên tia lửa giận dữ)
 - Này, Mạnh, cô ta trông thật dữ tợn cứ như hổ đói sắp vồ mồi á. Cô ta làm tớ sợ quá đi. Bùi Thiết Quân núp sau lưng Trần Mạnh nói nhỏ.

11. Chương 11

- Thì Tạ Hoàng cũng có khác gì đâu, tình thế đang căng như dây đàn vậy. Đúng là ông 49 bà 50, không hề thua kém. Trần Mạnh đưa ra lời nhận xét.
 - Hoàng này, bọn mình...bọn mình về nhà thay đồ đi. Không thể mặc như thế này được, dù sao thì đồ cũng bẩn hết rồi. Bùi Thiết Quân dè dặt đề nghị.
 - Quân nói đúng đó Hoàng à. Chúng ta đi thôi. Mặc bộ đồ này làm tớ khó chịu lắm.
- Ngần ngừ một lúc Tạ Hoàng cũng quay lưng bước đi miệng đe dọa:
- Nếu còn gây sự với tôi thì hậu quả sẽ không chỉ đơn giản như thế này đâu.
 - Tôi sẽ chờ.(Nhật Linh đáp lại đầy thách thức).
 - Sẽ không lâu đâu.

Tạ Hoàng bước đi, tuy áp quần nhếch nhác nhưng vẫn toả ra một uy lực ghê người, những học sinh này giờ tụ tập lại xem kịch hay khi thấy ánh mắt của Tạ Hoàng đều run sợ quay về lớp. Nhật Linh thì mặt bầm tím tức giận, sẵn sàng gây sự với bất cứ ai dám bén mảng đến gần, ngay cả Thái Vũ và Kim Chi cũng chỉ biết ngoan ngoãn đứng bên cạnh, tay cầm cái quạt rồi quạt đầy quạt để giúp Nhật Linh hạ hỏa.

Vừa ngồi vào chỗ thì Nhật Linh thấy trong hộp bàn của mình có một chiếc hộp màu đỏ thắm nơ xanh rất dễ thương, định mở ra xem bên trong có gì thì Kim Chi lên tiếng:

- Linh này, tui có người tặng quà cho này, đẹp không? ủa, bà cũng có nữa hả? Kim Chi cười híp mí nói với Nhật Linh.

- Cả tui cũng có nữa. Thái Vũ từ bàn trên ngoảnh xuống nói.

- Kì lạ nha, hai ông bà coi thử mấy người xung quanh có nhận được quà như tui mình không? Nhật Linh nói.

- Bọn tui nhìn khắp lớp rồi, không có.

- Vậy tui mở nha, hồi hộp quá à. Ôi ôi, hộp quà dễ thương quá. Kim Chi hớn hở nói.

- Khoan! Nhật Linh đưa tay ra ngăn lại.

- Sao vậy? Linh à, bà cũng có quà mà sao lại không cho tui mở quà của tui? Kim Chi nói, giọng pha chút hờn dỗi.

- Ý tui không phải thế, ý của tui là đây có thể là của nhóm tam ác quỷ gửi cho chúng ta nên phải cẩn thận.

- ủa, nhóm tam ác quỷ muốn làm lành với chúng ta nên mới gửi quà mà, phải vui vẻ nhận chứ, sao lại cẩn thận.

- bà ngốc quá à, mới hôm qua chúng ta chơi hấn một vỏ đầu như vậy mà hôm nay hấn làm hòa với chúng ta mới lạ đó.

- ờ, đúng ha. Vậy bây giờ phải làm sao với món quà này bây giờ?

- Hai ông bà lại gần đây nào, chúng ta phải...#\$\$%^&&*. Hiểu không.

- Hiểu.

- Vậy thì thực hành đi.

Nghe theo kế hoạch của Nhật Linh, cả ba cầm gói quà của mình mang đi tặng ba người khác trong lớp. khỏi phải nói, ba người được nhận quà lòng vui như mở hội, họ lần lượt mở ba hộp quà ra và...

- Á...sâu.

Rầm.

Ba người ngất xỉu ngay tại chỗ vì quá sợ hãi. Nhật Linh thì bật cười.

- Trời ơi, tưởng gì ghê gớm lắm, ai dè là sâu, lớn rồi mà chơi ba cái trò con nít. Thật là buồn cười. bằng chút bản lĩnh này mà các anh muốn đối đầu với bọn tôi sao nhóm tam ác quỷ.?

Tạ Hoàng bỏ đi đến tiết cuối vẫn chưa quay lại, Nhật Linh vẫn chưa nguôi cơn tức, cô chỉ hận một nỗi là không thể giết hấn cho hả giận. Đang tức tới mức đầu xị khói trắng thì Nhật Linh lòi ra bức vẽ Tạ Hoàng mà cô đã vẽ hôm qua. Cầm bức vẽ trong tay cô hua hua bút đọc lầm nhảm:

- Xay da da, mê cà na, ăn bánh đa, úm ba la, coca cola, xì dầu, xúu mại Tạ Hoàng kia mi ở đâu, ta trù cho người đi ra đường xe cán, đi trong nhà trượt vỏ chuối giập mông, đi đường thủy thì tàu chìm, đi đường hàng không thì máy bay thăng bánh, uống nước thì giắt răng, đi lãng xăng thì chó cắn haha.

Đọc xong thích chí quá nên Nhật Linh cười như con dại, chỉ thiếu điều tóc xoắn tung áo quần xộc xệch nữa là đúng hiệu “bà điên chính cống”, xem ra mọi bức dọc đã được giải toả nhưng lại gây ra sự khó chịu cho nhiều người. Điều cười “ma chê quỷ hờn” của Nhật Linh làm thầy giáo lạnh sống lưng và hơn nửa lớp quay lại nhìn với ánh mắt thông cảm, riêng Thái Vũ và Kim Chi lén trao nhau ánh mắt mang thông điệp: “chắc bị đánh đau quá... hoá điên”.

- Này em Thái Vũ. Thầy giáo lên tiếng.

- Dạ. - Em xem thử em Nhật Linh có bị làm sao không? Sao tự nhiên trong tiết học của tôi lại cười thế kia, có phải tôi dạy có điều gì sai chăng? Nếu là như thế thì em kêu em ấy cứ nói chứ đừng cười nhạo tôi như

vậy chứ, tuy thành tích học tập của em ấy khiến ột giáo viên có nhiều năm kinh nghiệm như tôi cũng phải khâm phục nhưng làm vậy thì có phải là hơi quá đáng không?. Thầy giáo hỏi với giọng lo lắng.

- Này, Nhật Linh, bà không sao chứ?. Lấy tay hua hua trước mặt Nhật Linh.

- Dạ thưa thầy, em chịu ạ. Bạn ấy không hề phản ứng.(so vai bất lực). Nhưng thầy yên tâm, Nhật Linh không phải là con người coi thường giáo viên như thế đâu, em xin đảm bảo rằng những gì thầy dạy cho chúng em này giờ hoàn toàn đúng không có gì sai cả. biểu hiện này của Nhật Linh là do bạn ấy sức khỏe không được tốt thôi ạ.

- Vậy sao? Tôi cứ tưởng lỗi là do tôi dạy sai chứ. Thôi em đưa bạn xuống phòng y tế nghỉ ngơi đi. thầy giáo lau vội giọt mồ hôi mới chảy ra trên trán, dạy mấy đứa học sinh thân đồng này quả thật rất vất vả.

- Dạ. Thái Vũ nói và đứng dậy kéo Nhật Linh về phía cửa, Kim Chi nhanh chân cũng chạy theo, thầy giáo ở phía sau chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Trên đường xuống phòng y tế.

- Này, bà bị sao thế hả heo mọi? bình thường có bao giờ điên đột xuất như thế này đâu. Thái Vũ nói.

Cốp cốp.

- Ui da, bà làm cái gì vậy hả? lũng cái đầu tui rồi đây nè. Thái Vũ vừa nói vừa xoa cục u to đùng.

- Tui mà điên à?

- Không điên thì tại sao tự nhiên đang học lại cười như ma làm vậy? bây giờ đến lượt Kim Chi thắc mắc.

- Hai ông bà ngốc quá, đó là do tui yểm bùa tên khỉ hôi Tạ Hoàng cho hấn xui cả đời luôn, trong lúc yểm bùa thấy quá tâm đắc về lời nguyên cũng như trình độ của mình nên tui cười thôi..

- À, ra vậy. Thái Vũ và Kim Chi miệng thì nói vậy nhưng trong lòng chợt nghĩ “ đúng là trò trẻ con, thế mà cũng cười cho được”.

- Thấy kế hoạch của thế nào?. Hí hửng hỏi.

- Cũng tạm tạm. hơ...hơ. Miệng thì cười nhưng Thái Vũ với Kim Chi cũng đến bó tay với Nhật Linh, người có chỉ số IQ 300 mà suy nghĩ cứ như đứa trẻ lên ba. Đúng là thông minh quá cũng có hại.

- Này, tui thấy bà khỏe như trâu thế này thì khỏi cần xuống phòng y tế cũng được nhỉ?

- Dĩ nhiên rồi, một người như tôi đây mà ốm đau gì chứ, bây giờ cũng chẳng biết làm gì hay là bọn mình bùng đi.

- Bùng á????? Kim Chi và Thái Vũ mắt tròn ngạc nhiên.

- ừ. Thản nhiên thừa nhận ý tưởng xấu xa.

- Sao bà nói là vô trường này sẽ luôn là học sinh gương mẫu hả heo mọi? bây giờ lại đòi bùng học là sao? Bố mẹ bà mà biết thì chết đấy.

- Sợ gì, buổi bùng học này chỉ có trời biết, đất biết và 3 chúng ta biết thôi mà. Dĩ nhiên là trong trường hợp không có kẻ đi mách lẻo. vừa nói Nhật Linh vừa liếc Thái Vũ một cái sắc lẹm làm anh chàng toát cả mồ hôi hột.

- Tui không đi được đâu Nhật Linh à. Tui không muốn mới nhập học mà bị hạnh kiểm kém đâu.

- Bà vừa nói cái gì vậy Kim Chi, nói lại tui nghe xem nào bữa nay tai tui nghe kém lắm. Nhật Linh nói nhẹ nhàng mà mắt lại gửi đi thông điệp “ nếu bà mà dám nói lại câu lúc này thì chết với tui”.

- À không, tui nói là mình cứ bùng đi. Đi chơi sẽ rất vui đấy. hì hì.

- Tốt. bây giờ chúng ta sẽ trèo tường để ra ngoài. Tui để ý rồi, sau trường có một đoạn tường thấp hơn mấy chỗ khác nên có thể trèo qua được. đi thôi.

Thế là Nhật Linh hăng hái đi trước còn hai người kia lững thững đi sau. Đi được năm phút thì tới chỗ mà Nhật Linh nói với hai đứa bạn.

- Bây giờ ai leo lên trước đây? Nhật Linh hỏi.

- Thôi bà leo lên trước đi. Thái Vũ nói. - Này, một mình bà leo được không vậy? có cần...

Chưa nói hết câu thì Kim Chi đã phải há hốc mồm ngạc nhiên bởi vì chỉ với một động tác nhẹ nhàng, Nhật Linh đã ở trên thành tường và lấy tay ngoắt ngoắt Thái Vũ và Kim Chi:

- Mau lên đi hai ông bà này, làm ăn lề mề quá à? Còn bà Kim Chi sáng nay chưa được ăn hay sao mà miệng há to như cái vại nước thế kia.

- Tui há như vậy hồi nào, cái bà này thật là... nhưng mà tui không biết leo tường. Kim Chi đỏ mặt nói.

- Ui trời ơi, to cái đầu vậy mà không biết leo tường. thôi bây giờ cún, ông lấy tay làm bàn đạp cho Kim Chi leo lên còn tui sẽ ở đây kéo bả lên.

- Tại sao lại là tui chứ. Thái Vũ bắt bình lên tiếng.

- Làm gì mà hét lên cứ như heo bị chọc tiết thế hả? trong số ba chúng ta chỉ có duy nhất ông là con trai thôi mà. Ông không đỡ thì tôi đỡ chắc. Nhật Linh nói kèm theo một cái lườm muốn cháy cả da mặt.

- Đỡ thì đỡ, làm gì đỡ vậy? Kim Chi bà bước lên tay tui rồi tui đẩy bà lên.

- ừ, tui biết rồi.

với sự giúp đỡ của Thái Vũ, Kim Chi đã leo lên bờ tường một cách nhanh chóng. Sau khi đỡ Kim Chi lên rồi, Thái Vũ cũng trèo lên tường và nhảy qua bờ tường bên kia. Thế là cả ba đã trốn học thành công. Theo sự chỉ dẫn của trưởng nhóm Nhật Linh, cả ba tiến thẳng đến khu vui chơi gần đó và quây phá.

Cùng lúc đó, tại quán bar Sky. Một quán bar được coi là nổi tiếng nhất thành phố Tinh Hoa bởi chất lượng phục vụ tốt nên nơi đây là nơi lui tới thường xuyên của các đại gia bởi vì ở đây giá cả rất đắt đỏ, có những loại rượu đắt hơn những nơi khác đến 5, 6 lần. đây cũng là chỗ mà nhóm tam ác quỷ lui tới thường xuyên. Bây giờ đang là 3h15p, Tạ Hoàng đã đến đây được 15p. Vì là buổi chiều nên quán khá ít khách, vừa nhấp ly rượu mạnh Tạ Hoàng vừa nói:

- Cái con nhỏ tên Nhật Linh ấy, càng ngày càng không coi tớ ra gì. Phải cho con nhỏ đó biết thế nào là lễ độ thôi.

- Thế cậu định làm gì nó? Bùi Thiết Quân tò mò hỏi.

- Kêu đàn em dạy cho nó một bài học.

- Có nặng quá không? Tớ thấy cô ta cũng xinh xắn mà.

- Xinh gì cơ chứ, có chuyện gì thì cô ta phải tự mà chịu thôi, gây với mình thì phải chịu hậu quả mà. Tạ Hoàng này xưa nay ân oán rõ ràng.

- Thôi kệ cậu vậy?

Bùi Thiết Quân sau khi nghe Tạ Hoàng nói vậy thì cũng thôi thắc mắc vì dù sao cũng không phải việc của mình. Còn về Tạ Hoàng thì lôi chiếc iphone 5 ra và gọi cho ai đó. 2s sau đã thấy người bên kia nghe máy:

- Alô, em nghe nè anh.

- Chú bữa nay có rảnh không?

- Dạ cũng không rảnh lắm nhưng anh có gì cứ nói, em sẽ cố gắng giúp hết sức mình ạ.

- Anh muốn nhờ chú xử lý một con nhóc, nó dám gây sự với anh.

- Dạ em biết rồi, em tự hỏi không biết nó là đứa nào mà to gan lớn mật như vậy đó. Dám chọc giận cả anh ư? Anh yên tâm, em sẽ cho nó thân tàn ma dại trở về.

- Tốt. nó tên Hoàng Nhật Linh học lớp 10a1 học viện Tinh Tú, xử lí nó thì xử lí hai đứa đi cùng luôn nhá.

- Dạ. anh cứ yên tâm, em sẽ hành xử gọn ghẽ, ngày nào xử lí vậy anh?
- Ngay hôm nay. Đúng 5h là tan học đấy.
- Dạ. em biết rồi.

Nói xong nhiệm vụ cho tên đàn em, Tạ Hoàng thần nhiên cất điện thoại vào túi và uống rượu tiếp. nhìn qua phía Trần Mạnh, thấy hôm nay Trần Mạnh có biểu hiện hơi là lạ nên Tạ Hoàng quan tâm hỏi:

- Này Mạnh, cậu không khỏe hả?
- Không sao. Mà cậu định làm thế với con nhỏ Nhật Linh đó sao? Trần Mạnh đáp lại bằng một vẻ vô cùng lạnh lùng.
- Đúng vậy. Cậu cũng biết tớ rồi mà, tớ đã nói là làm, không nể nang ai bao giờ cả. cậu muốn mình tha cho nó à? Tạ Hoàng lạnh lùng hỏi lại.
- Không. Chỉ là hơi vậy thôi, mình về trước, mình có hẹn rồi. chào. Trần Mạnh đột nhiên đứng lên đi về, Bùi Thiết Quân này giờ chẳng hiểu mô tê gì khi thấy Trần Mạnh đứng dậy thì nói:
- Không khí này là sao vậy? đến đây chưa được bao lâu mà đã về là sao?
- Để cậu ấy đi đi. tạ Hoàng ngắt lời Bùi Thiết Quân.

Trần Mạnh lạnh lùng bước đi, trong lòng thầm nghĩ “ em gái mình chưa đủ hay sao mà cậu còn muốn làm như vậy với người khác nữa, mình thật không biết làm sao cả Hoàng à”

12. Chương 12

Trung tâm giải trí Clover.

Trên tay cầm con gấu bông đã thắng được trong lúc chơi game, Nhật Linh vừa đi giật lùi vừa nói:

- Hôm nay chơi thật là đã quá đi. cún, Kim Chi này, bữa sau lại đi tiếp đi.
- Hả lại bùng học nữa sao??? Thái Vũ và Kim Chi ngạc nhiên hỏi lại. thật sự là hôm nay khi đi với Nhật Linh họ đã rất mệt rồi, làm sao mà mơ tưởng đến lần sau nữa chứ. Sau khi trèo tường ra ngoài chơi, Nhật Linh kéo họ đi liên tục từ khu vui chơi cho đến siêu thị, sau đó lại tạt qua nhà hàng, quán sá ven đường. Hai chân Thái Vũ và Kim Chi như muốn gãy vì đi quá lâu và quá mệt nhưng Nhật Linh thì lại rất hứng khởi. cứ tưởng chỉ chơi một chút nhưng lại thành bùng học cả ngày. Lết cái thân tàn ma dại đi theo Nhật Linh Thái Vũ nói:
- Heo mọi à, khi nào bà mới chịu về vậy?
- Về á, bây giờ nè.
- Thật hả??? nghe được câu nói này, mắt Thái Vũ và Kim Chi sáng rực lên như bắt được vàng.
- ừ, nếu hai người không thích chơi nữa thì về.
- yeeeeee, được về rồi, yahoo. Nhật Linh này/ heo mọi này tui yêu bà nhất. Kim Chi và Thái Vũ đồng thanh. Cả hai chạy lại ôm hôn Nhật Linh thắm thiết. đây hai đứa bạn đang phát cuồng ra khỏi người mình, Nhật Linh nói:
- mừng đến thế sao?
- Đúng vậy!!!
- Thế thì về nhà thôi.
- Ồ, còn cặp sách thì sao? Kim Chi hỏi.

- Chờ tui xú. Nhật Linh nói và lấy ra cái iphone 4 mới cồng ra bấm bấm rồi đưa lên tai nghe. ở hai bên, Thái Vũ và Kim Chi ghé tai lại gần nghe ké. Sau hồi chuông thứ ba thì có một người nghe máy.

- Alô.

- Quản gia Trương hả, xú nữa ông cho người đến trường lấy cặp của tui và cún về nha, à mà quên, nhớ mang luôn cặp của người tên là Kim Chi về tận nhà nhé!

- Cô chủ à, cô lại cúp học ở trường sao? Giọng của lão quản gia lộ rõ vẻ bất lực.

- Hi hi hi, lão quản gia à, chỉ hôm nay thôi mà, giúp tui đi nhé. Thôi tui cúp máy đây.

- Tiểu thư... không đợi lão quản gia nói hết câu, Nhật Linh đã tinh nghịch cúp máy.

- Bây giờ thì về nhà thôi. Thế là Nhật Linh và Thái Vũ chia tay Kim Chi và trở về nhà.

Trong khi đó, tại cổng học viện Tinh Tú.

Ngay trước cổng trường, có một chiếc xe hơi màu đen đang đậu ở đó với một vẻ lén lút, xem chừng có ý đồ không tốt. tên tài xế nói với tên ngồi cạnh, có vẻ là đại ca của hắn.

- Đúng năm phút nữa là ra về thưa anh, vẫn thực hiện như kế hoạch cũ chứ ạ?

- ừ, làm cho cẩn thận, không được sơ suất.

- vâng thưa anh. Bầu khoog khí lại trở lại sự bình lặng như ban đầu.

5h00.

Tiếng chuông tan học vang lên, từ các lớp học, học sinh ủa ra như đàn ong vỡ tổ, những người trong chiếc xe đen cũng bắt đầu hành động. ba gã thanh niên bước từ trên xe xuống chăm chăm nhìn vào những học sinh đang đi ra khỏi cổng trường. điều này làm cho những học sinh vô cùng khó chịu xen lẫn sợ hãi. Nhìn dáng vẻ bên ngoài thì chắc hẳn đó là tay anh chị rồi, nhưng tìm ai ở học viện này mới là điều quan trọng. học sinh từng tốp đi về, những người lạ mắt vẫn lặng im quan sát.

5h15p

5h30p.

Rất nhiều tốp học sinh đã đi qua nhưng không thấy người cần tìm, mấy tên lạ mặt bắt đầu thấy nóng ruột, một tên lon ton chạy lại chỗ tên đại ca lẽ phép nói:

- Thưa anh, không thấy người chúng ta cần tìm đâu ạ.

- Đã nhìn kĩ chưa?

- Dạ, bọn em đã nhìn rất kĩ nhưng không thấy ạ.

- Thôi được lên xe. Sau khi hạ lệnh cho tên đàn em, tên đại ca lấy điện thoại ra bấm và gọi cho ai đó, trên màn hình chỉ loáng thoáng được hai chữ “ anh Hoàng”. Sau 3s thì người bên kia bắt máy.

- Alô.

Quán bar Sky.

Tạ Hoàng đang ngồi uống rượu với Bùi Thiết Quân thì có tiếng điện thoại reo, là của tên đàn em lúc này. Nghĩ là tên đó đã xử lí con nhỏ hột mít ổn thỏa, Tạ Hoàng nghe máy:

- Alô. Bên kia truyền lại giọng nói của tên đàn em.

- Thưa anh, không biết có ai báo động hay không mà không hề thấy bóng dáng cô ta và đám bạn ở trường.

- Chết tiệt. bọn bây làm ăn kiểu gì vậy hả? có một con nhỏ thôi mà cũng để chạy thoát. Tạ Hoàng tức giận, giọng mạnh ly rượu xuống bàn, quát lên làm nửa quán bar giật mình. - Em xin lỗi à. Người bên kia nói, giọng hối lỗi.

- Xin lỗi là được sao? Ngày mai mà còn làm hỏng việc thì đừng bao giờ gặp mặt tao nữa. tức giận, Tạ Hoàng quát sa sả vào điện thoại rồi cúp máy. Bùi Thiết Quân bên cạnh rất ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
- Thăng Tuấn để xổng mất con nhỏ kia rồi. làm ăn chẳng ra gì! Hừ.
- Thôi đừng bực mình nữa uống cho bớt bực mình nào. Thấy bạn đang bực bội Bùi Thiết Quân liền rót rượu cầu hòa trong lòng thầm nghĩ “ ai đã báo động cho nhỏ đó vậy nhỉ?”

13. Chương 13

Ngày hôm sau, học viện Tinh Tú.

Vừa đến lớp đã thấy Nhật Linh cười đùa với đám bạn, Tạ Hoàng thấy tâm trạng không vui. Lười biếng quăng cái cặp lên bàn, Tạ Hoàng nằm ngủ. đang nói chuyện hay thì bị tiếng ném cặp của Tạ Hoàng phá đám, Nhật Linh tức giận nói:

- Để cái cặp xuống bàn nhẹ nhàng làm anh đau tay hay sao mà phải làm vậy hả? cái bàn đắc tội gì với anh sao?

Thật là bực mình, ngủ mà cũng không yên, Tạ Hoàng bật dậy thét lớn:

- ừ, đặt nhẹ nhàng thì tôi đau tay đấy thì sao nào? Cô có ý kiến gì không?
- Tôi chỉ góp ý cho anh thôi mà. Ban đầu định giáo huấn cho tên này một trận vì cái tội ném cặp bừa bãi nhưng khi thấy ánh mắt như quỷ tái thể của hắn thì lời lẽ của Nhật Linh đã biến đi đâu mất.
- Lần sau thì bớt cái thói lý sự đi. Tạ Hoàng nó rồi bỏ ra ngoài. Ra ngoài cổng trường, Tạ Hoàng gọi điện cho tên đàn em hôm qua và nói:
- Hôm nay nhất định phải bắt được con nhỏ đó, phải xử lí triệt để nghe chưa.
- Dạ em biết rồi anh. Đầu dây bên kia trả lời lễ phép. Như đã cảm thấy hài lòng Tạ Hoàng quay người bước đi mà không để ý được rằng đằng sau đã có người nghe thấy cuộc điện thoại vừa rồi.

Nhật Linh tuy tức giận nhưng không thể làm được gì nên đành phải cầm nín và lấy bức vẽ tên Tạ Hoàng ra đâm chém cho bỏ ghét.

Đâm hoài cũng mỏi tay, Nhật Linh liền quay qua tám cùng hai đứa bạn. Tạ Hoàng bỏ đi một mạch đến khi ra về vẫn chưa quay lại. vừa ra khỏi lớp Nhật Linh đã nhao nhao cả lên:

- Hai ông bà thử nói xem hắn đi đâu từ sáng tới giờ nhỉ? Dám bùng học cơ đấy, tên này thật chẳng coi ai ra gì.
- Thì hôm qua chúng ta cũng bùng học đấy thôi, bà còn nói hắn nữa à? Thấy Nhật Linh cứ một Tạ Hoàng, Hai Tạ Hoàng thì Thái Vũ đâm cẩu.
- Ở cái ông này, hắn khác tui khác chứ.
- Giống nhau cả thôi. Thái Vũ bực mình bỏ đi trước.
- Này cái tên kia, đứng lại xem nào, nói thế mà được à? Thấy Thái Vũ đi trước, Nhật Linh đuổi theo. Đang đi rất nhanh đột nhiên Thái Vũ dừng lại làm Nhật Linh đâm cả vào lưng trên trán sừng một quả ổi to tướng.
- Cái tên này, làm cái gì thế hả.... đang định giáo huấn cho Thái Vũ một trận vì cái tội dùng đột ngột thì Nhật Linh thấy trước mặt mình là bốn người đeo kính đen trông rất là “ xã hội đen”. Một người trong số họ lên tiếng:
- Cho hỏi cô chính là Nhật Linh?

- Đúng vậy. các anh tìm tôi có việc gì? Đang ngạc nhiên vì sự xuất hiện của ba người này nên Nhật Linh trả lời không chút do dự.
 - Hẳn hai vị này là bạn của cô? Tên áo đen chỉ vào Thái Vũ và Kim Chi.
 - Đúng vậy.
 - Đại ca của chúng tôi muốn nói chuyện với ba vị, mời ba vị đi theo chúng tôi.
 - Đại ca của các anh là ai, nói tên đi, nếu biết thì tôi sẽ đi gặp.
 - Đại ca tôi là ai cô không cần biết, điều quan trọng bây giờ là cô và bạn của cô ngoan ngoãn cùng tôi đến gặp đại ca của tôi. Nói xong người áo đen ra lệnh cho ba tên đi cùng, ba tên đi cùng liền chạy đến giữ chặt lấy ba người lôi đi. Nhật Linh bây giờ mới nhận thức được tầm quan trọng của vấn đề, cô cố gắng vùng vẫy thoát khỏi tay của tên áo đen và la lên
 - Các người làm gì vậy? mau thả tôi ra. Thả tôi ra có nghe không hả.
 - Bọn mày to đầu mà không xử lí được con nhỏ đó sao? Cho nó câm miệng lại đi. tên áo đen cầm đầu lên tiếng. tên đàn em chỉ biết dạ dạ vâng vâng làm theo. Đúng lúc tên đàn em định đưa tay ra tát Nhật Linh thì nhanh như chớp, Thái Vũ xông đến đập cho tên này một cái và nói:
 - Heo mọi bà mau chạy đi, mau lên.
 - Nhưng... còn ông? Còn Kim Chi thì sao? Nhật Linh tuy được Thái Vũ cứu nhưng mãi không chịu chạy trốn.
 - Mau chạy đi tìm người giúp đi, đừng lo cho bọn tui. Thái Vũ và Kim Chi đồng thanh. Bây giờ Nhật Linh mới chịu nghe lời, cô cố sức chạy thật nhanh, cô phải tìm được người, cô phải cứu Thái Vũ, cô phải cứu Kim Chi. Về phía Thái Vũ, sau khi xả thân mình cứu Nhật Linh đã bị tên cầm đầu đánh cho ngất xỉu, Kim Chi cũng vì kháng cự mà bị tát cho tối tăm mặt mũi. Đập cho tên áo đen đang nằm lộn lộn dưới đất một phát, tên cầm đầu nói: - Thằng vô dụng, nuôi mày chỉ tốn cơm. Sau đó chạy đuổi theo Nhật Linh. Chẳng khó khăn, hắn đã đuổi kịp Nhật Linh đến nơi. Chạy được một đoạn khá xa, Nhật Linh liền đánh liều quay lại nhìn. Khuôn mặt cô đột nhiên hoảng sợ cực độ, tên áo đen kia đã gần đuổi kịp, gom góp chút sức lực cuối cùng, cô dồn sức vào hai bàn chân mà chạy. mặc cho chân đau nhức, cô vẫn chạy, chạy vì một mục tiêu duy nhất, chạy vì muốn tìm người đến cứu, vì điều đó cô phải cố sức, phải cố sức. cô đã mệt, mỗi bước chạy như ngàn mũi kim châm vào buồng phổi đau nhức. Bỗng nhiên...cánh tay cô bị một cánh tay khác nắm chặt, mất đà, cô ngã ngoài xuống đất, hai đầu gối máu bắt đầu rỉ ra đau buốt. Cô định vùng lên chạy nhưng lại ngã ngoài xuống, cơ thể đã không còn chút sức lực nào, mắt bắt đầu hoa lên đầu ong ong khó chịu. Lúc này , mong muốn duy nhất của cô là nghỉ ngơi nhưng ý chí lại thúc giục hãy bỏ chạy, không thể bị bắt được. dường như một kì tích đã xảy ra, cô đứng bật dậy và chạy. tên áo đen hơi bất ngờ trước hành động của cô nhưng rất nhanh chóng hắn đuổi kịp và đánh mạnh vào sau gáy của cô. Cô thấy đầu mình đau nhói, dần mất đi ý thức, trước lúc ngất đi cô chỉ nói được một chữ “ Vũ”. Người cô mềm oặt như một con rối đứt dây nằm sõng soài trên mặt đất, tên áo đen vác cô trên vai và ra lệnh cho ba tên còn lại:
 - Đưa hai đứa kia vào trong xe, lẹ lên trước khi có người báo cảnh sát.
- Ba tên đàn em nhanh chóng làm theo mệnh lệnh. Chiếc xe màu đen rời đi nhẹ nhàng y như lúc nó đến, không ai biết rằng chỉ vài phút trước đây có ba người đang nói chuyện vui vẻ bỗng nhiên biến mất. và cũng không ai biết rằng số phận của họ sẽ ra sao.

14. Chương 14

Nhà kho bỏ hoang.

Bên trong cái nhà kho cũ nát đã được bỏ hoang từ lâu hôm nay thật nhộn nhịp. khấp nép bên cạnh một người khôi ngô tuấn tú đang ngồi trầm tư, tên áo đen lúc này lên tiếng:

- Dạ thưa anh, em đã đưa con nhỏ đó và bạn của nó đến rồi ạ.
- Tốt. nó đâu rồi? mặt giãn ra tỏ vẻ hài lòng chàng trai đó trả lời.
- Dạ em đã trói nó cùng với bạn ở đằng kia ạ. Vừa nói hắn vừa chỉ tay về bên phải nhà kho. Nơi đó có ba người đang bị trói tay nằm ngất xỉu trên nền đất đầy bụi bặm.
- Đánh thức bọn chúng dậy, tao có chuyện muốn nói. Chàng trai đó ra lệnh

Tên áo đen khi nghe xong liền đi lại chỗ nhóm Nhật Linh bị trói mà không dám chần chừ thêm một giây phút nào, lời nói của chàng trai ấy thật sự rất có trọng lượng. đến chỗ nhóm Nhật Linh đang nằm, hắn lấy chân khều khều vào người Thái Vũ và nói:

- Dậy, dậy mau, đại ca tao muốn nói chuyện với bọn mày. Không có phản ứng. hắn lại đá mạnh hơn. Không có phản ứng. bực mình hắn lấy hết sức đá vào người Thái Vũ. Một tiếng hự vang lên, Thái Vũ miệng phun ra một ngụm máu và bật ho khê. Cậu bắt đầu mở mắt. lớp bụi dày dưới mặt đất bị khuấy động tạo nên một cơn mưa bụi bay lơ lửng khiến người khác không thể thở được. cậu thấy người mình ê ẩm, môi bị đánh đến sưng vù lên thật khó chịu. cậu ngược đôi mắt lên và nói với tên áo đen:
- Mau thả bạn tao ra, bạn tao ở đâu? Mày giấu bạn tao ở đâu. Mỗi lần cử động phát ra một tiếng nói là miệng cậu đau nhói cũng vì thế mà âm thanh bị méo mó phát ra không rõ.
- Ha ha ha. Đồ anh hùng rơm, bạn mày đang nằm bên cạnh mày đó. Nghe tên áo đen nói xong, Thái Vũ liền quay qua bên cạnh, là Kim Chi cô ấy bị đánh sưng hết cả mặt, vậy ắt hẳn bên kia là Nhật Linh rồi. cậu lo lắng nhìn qua, hi vọng là cô không sao. Khi quay sang bên kia cậu thấy Nhật Linh đang nằm sõng soài dưới đất nhưng may mà không có vết thương nào nặng thở ra một hơi giống như trút đi gánh nặng cậu nói với tên áo đen:
- Mày muốn gì, nếu là tiền tao có thể nói gia đình chuẩn bị ày, chỉ cần mày thả bạn tao ra là được.

Bốp.

Tên áo đen đâm vào mặt Thái Vũ một cái đau điếng. hắn nói:

- Tiền à? Nhà mày liệu có bao nhiêu tiền mà dám to mồm nói chuyện với tao hả. mày....
- Mày định dây dưa đến khi nào hả thằng kia. Tao bảo mày đánh thức tụi nó dậy chứ đâu nói mày đến đó mà tán phét hả? mày muốn cái chân mày thiếu một cái không mà dám trái lời tao. Tên cầm đầu tức giận nói làm tên áo đen kia sợ xanh mặt, mồ hôi toát ra đầm đìa. Hắn lăm la lăm lét nhìn tên đại ca nói giọng run rẩy
- Dạ, em xin lỗi đại ca. nói rồi hắn chạy tới lay lay người Nhật Linh nói:
- Dậy, dậy mau lên. Đại ca tao muốn nói chuyện với mày.
- Đầu mày làm bằng bã đậu hay sao mà ngu vậy hả? con nhỏ đó là vợ mày hay sao mà lay lay thế kia hả? lấy nước tạt vào cho nó tỉnh lại. MAU. Tên cầm đầu sốt ruột vừa đi lại vừa nói. Về phía tên áo đen, khi thấy tên đại ca tức giận thì càng sợ hơn. Hắn cuống xuồng chạy ra cửa tìm nước nhưng vì sợ quá nên chân này vướng chân kia ngã nhào ra tạo nên một cơn mưa bụi dày đặc.

Khụ khụ khụ. Bụi bay lên dày quá làm mọi người bị sặc. tên đại ca một tay che miệng một tay chỉ huy ba tên gần nhất:

- Ba bọn mày lôi nó ra đánh cho khi nào xị khói ngu ra cho tao. Nuôi nó thật tốn cơm quá. Ba tên kia nghe vậy thì nhất loạt đi đến gần lôi cổ tên áo đen kia ra ngoài. Tên áo đen chẳng biết làm sao vì hắn biết đại ca mà ra lệnh thì không thể không tuân lệnh. Hai hàng lệ đau xót tuôn rơi.

Khi thấy ba tên kia đã mang tên áo đen ra ngoài xử lí, tên cầm đầu tức Tuấn đại hồ ra lệnh ột tên đàn em khác:

- Ra ngoài lấy nước vào đây. Tên kia nhanh chóng chạy ra ngoài, một lúc sau, một xô nước được mang vào. Hắn đưa tận tay cho Tuấn:
- Dạ đây thưa đại ca.

- Cho mày lui. Đờ lấy cái xô nước từ tên đàn em, Tuấn không khỏi kinh hoàng vì cái xô này không biết chứa cái loại nước gì mà hôi như mùi chuột chết đã thối còn văng xanh văng đỏ trông rất gớm ghiếc. Cố nén để mình không nôn, tên Tuấn gọi tên đàn em kia lại:

- Thằng kia lại đây. Tên đàn em khi nghe Tuấn gọi thì rất sợ, hấn quay lại mà mặt xanh lét như tàu lá chuối

- Dạ đại ca gọi em.

- Mày lấy nước ở đâu mà hôi rình vậy hả?

- Dạ... dạ em sợ đại ca chờ lâu nên... nên đã lấy nước ở cái cống gần đây ạ. Xin đại ca thứ lỗi cho em, nhà em còn mẹ già con thơ, em không thể ra đi như thế này ạ. Em xin đại ca, em van đại ca. hấn quỳ xuống nước mắt ngấn nước mắt dài.

- Mày đi đâu mà kêu là ra đi? mới nói có mấy câu mà đã sợ mất mật như thế rồi thì sau này làm được cái gì cho đời hả? cút. Tên kia sợ quá vọt thẳng còn tên Tuấn giờ cao xô nước và thẳng tay đổ vào người Nhật Linh và Kim Chi.

Ào. Nước lạnh làm cho Nhật Linh tỉnh lại, cô thấy đầu đau như búa bổ. cố gắng nhấc mi mắt nặng như chì lên, cô thấy mình đang ở một nơi rất bẩn thỉu, nơi này cô chưa đến bao giờ, trong lòng gợn lên cảm giác sợ hãi, trong đầu dần hiện lên những hình ảnh cuối cùng trước khi mình ở đây, cô ý thức được rằng mình đã bị bắt cóc. Cố vùng dậy chạy trốn, cô mới phát hiện tay mình đang bị trói chặt và vết thương nơi đầu gối đau nhói, nhưng cơn đau này cũng làm cho đầu óc cô tỉnh táo hơn cô nghe thấy có người gọi khẽ: - Heo mọi, bà tỉnh rồi hả? có sao không? Là giọng của Thái Vũ, Nhật Linh quay đầu tìm kiếm. không khó khăn gì khi cô nhìn thấy Thái Vũ đang ngồi bên cạnh, mặt còn dính mấy vết máu tươi đang nhìn cô đầy quan tâm. Nhìn cậu mà lòng cô dâng lên một cảm giác xót xa khó tả. đã thấy được Thái Vũ, Nhật Linh liền tìm kiếm Kim Chi, đôi mắt cô lướt qua một vòng nhà kho và dừng lại ở sau lưng Thái Vũ. Sau lưng Thái Vũ, Kim Chi đã tỉnh dậy và cố ngồi dậy mặc cho khuôn mặt đau rát. Cả Kim Chi và Nhật Linh đều cố lết lại gần Thái Vũ, ba người ngồi dựa vào nhau như muốn dùng sức mạnh của tình bạn để bảo vệ mình khỏi những tên giang hồ này. Những hành động này không qua khỏi con mắt đang theo dõi họ này giờ, nhẹ nâng cằm Nhật Linh lên Tuấn đại hồ nói:

- Cảm động quá, cảm động đến mức muốn khóc luôn đây này. Ha ha. Xem ra cô cũng xinh đẹp lắm, vậy mà lại gây chuyện với anh Hoàng, có vẻ như cô muốn mặt mình bớt xinh đẹp thì mới hết cái tật lạnh chanh thì phải. phải làm sao đây, khuôn mặt xinh đẹp thế này mà mang vài vết sẹo chắc uống lắm nhĩ. Cô nghĩ sao nếu trên gò má bầu bĩnh trắng nõn này có một vết sẹo? vừa nói, Tuấn đại hồ vừa lấy ngón tay trở xoa xoa má Nhật Linh. Tuy có phần sợ sệt trước lời đe dọa của Tuấn nhưng Nhật Linh thật sự rất bức mình trước hành động động chạm của tên này. Mắt ánh lên tia nhìn khinh bỉ, cô phun một ngụm nước miếng vào mặt Tuấn và nói:

- Bỏ bàn tay thói tha của mày ra khỏi mặt tao. NGAY!!! Hành động này của Nhật Linh đã làm Tuấn tức giận, vài tên đàn em bên ngoài thấy vậy thì bất bình chạy lên định đánh cho Nhật Linh một trận nhừ tử nhưng đã bị Tuấn ngăn lại. từ từ đưa một tay lên lau vết nước bọt trên mặt, tay kia bóp chặt lấy quai hàm của Nhật Linh, Tuấn nói từ từ:

- Cô có biết hành động vừa rồi sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào không hả? ban đầu tôi chỉ tưởng cô là một con nhóc cứng đầu nhất gan thích thăm anh Hoàng nên mới tìm mọi cách gây sự chú ý nhưng có lẽ là không phải rồi nhĩ. Cô thật không biết trời cao đất dày là gì cả, cô phải lãnh hậu quả nặng nề nhất. càng nói Tuấn càng siết chặt tay hơn, Nhật Linh cố vùng vẫy thoát khỏi cánh tay của Tuấn nhưng không thể. Cánh tay của Tuấn như một gọng kìm thép càng ngày càng siết chặt, Nhật Linh đau đớn nhắm chặt mắt, quai hàm của cô như muốn nứt ra, khuôn mặt đã bị Tuấn bóp éo xẹp. bên cạnh, Thái Vũ thấy Nhật Linh bị đau thì rất đau lòng, Vũ cố thoát tay khỏi mối dây thừng buộc chặt ở cổ tay, Nhật Linh càng đau thì Vũ càng cố thoát tay ra khỏi mối buộc, bàn tay đã trắng xức hết, máu chảy thành dòng, cuối cùng thì cũng rút được một tay ra khỏi, Vũ cố gắng tháo dây thừng ở tay thứ hai sao ấy tên đàn em của Tuấn không nhìn thấy. đứng lúc ấy, Tuấn ra lệnh cho tên đàn em:

- Mang con dao lại đây! Một tên đàn em chạy lại và đưa cho Tuấn một con dao sắc lẹm, lưỡi dao ánh lên những tia sáng lạnh lẽo. Tuấn từ từ đưa con dao lại gần mặt Nhật Linh, ngay giây phút con dao được đưa lại gần mặt Nhật Linh, Thái Vũ biết rằng thời gian không còn nhiều, phải nhanh lên nữa mới kịp. thế nhưng

càng vội thì động tác càng luống cuống, Vũ tháo mãi cái nút thắt cuối cùng mà không được thêm việc tay chảy máu nhiều nên động tác không chính xác. Con dao chỉ cách mặt Nhật Linh 1cm nữa thôi, Vũ động tác càng luống cuống, mồ hôi chảy ròng ròng ướt đầm mặt và chiếc áo sơ mi trắng. Thế rồi con dao chạm vào mặt Nhật Linh, biết là đã muộn, Thái Vũ hét lên:

- Không được!!! và Thái Vũ đứng lên lao nhanh về phía Nhật Linh. Nhưng... có một người nhanh hơn, người ấy đâm sầm vào Tuấn làm cả hai ngã nhào, người ấy chính là Kim Chi. Con dao văng khỏi tay Tuấn bay vào một góc nhà kho. Cú ngã bất ngờ làm Tuấn thấy đầu hơi váng vất, khi đã nhận biết được chuyện gì xảy ra, Tuấn bật dậy hét lên với hai tên đàn em gần nhất:

- Bắt nó lại!!! hai tên đàn em nhanh chóng giữ chặt Kim Chi đưa lại gần. Nhật Linh lúc này mới mở mắt ra, cô thấy Kim Chi đang bị bắt thì hoảng sợ gào lên:

- Thả Kim Chi ra, tên kia mau thả Kim Chi ra.

- Câm mồm, chưa đến lượt mày nói chuyện. Tuấn quay lại và cho Nhật Linh một cái bạt tai nẩy đom đóm mắt. sau đó Tuấn quay qua Kim Chi nói:

- Mày phải lãnh hậu quả vì hành động của mình. Nói rồi Tuấn tát liên tù tì ba cái bạt tai vào mặt Kim Chi. Đang định đánh tiếp thì có người đá vào người Tuấn làm Tuấn ngã nhào xuống đất đợt hai. Hai tên đàn em ngạc nhiên thả Kim Chi đang mê man xuống đất và chạy lại đỡ Tuấn dậy. khi đã được hai tên đàn em đỡ dậy Tuấn chỉ nói được hai chữ “ là mày” thì đã phải ăn thêm một đá nữa nhưng cú đá này có vẻ nhẹ hơn cú trước.

Đứng trước mặt Tuấn bây giờ là Thái Vũ, trong lúc Kim Chi ngăn không cho Tuấn rạch mặt Nhật Linh thì Thái Vũ đã tháo được nút thắt cuối cùng. Vì tay chảy máu quá nhiều nên Thái Vũ dần xuống sức, chỉ đá Tuấn hai cái mà cậu đã thấy thân hình khó có thể đứng vững, cơ thể loạng choạng như kẻ say rượu, Thái Vũ chạy lại tháo dây trói cho Nhật Linh nhưng chưa kịp tháo xong nút thắt thứ hai thì Thái Vũ đã bị Tuấn lôi ra khỏi người Nhật Linh và bị thui ột đám đau điếng. đúng là dân đánh đám chuyên nghiệp, cú đá của Tuấn làm cho Thái Vũ đau đến nỗi chảy nước mắt cơ thể run lên từng hồi. Nhật Linh thấy vậy liền hét lên:

- Cún , cún ơi. Hu hu tên kia, dừng tay lại. mau dừng tay lại. thế nhưng Tuấn cố tình lơ đi lời nói của Nhật Linh, hấn quay qua đám đàn em nói:

- Đánh chết nó cho tao. Vừa dứt lời, khoảng mười người đàn em chạy đến đánh Thái Vũ túi bụi. quá đau đớn, Thái Vũ thốt không nên lời, cổ họng chỉ thốt lên những tiếng “ hự hự”, cơ thể hết co lại rồi lại giãn ra theo từng cú đánh. Thấy Thái Vũ như vậy, Nhật Linh rất đau lòng, nước mắt tuôn ra như suối, cô nói mà như van xin Tuấn:

- Ngừng lại, xin hãy ngừng lại đi, xin các người hãy ngừng lại đi... hu hu hu.

- Đau lòng rồi hả cô em? Tôi tưởng cô sẽ cười tươi khi thấy bạn mình như thế chứ. Tuấn nói lạnh lùng. Ngược khuôn mặt tèm lem nước mắt lên nhìn Tuấn, Nhật Linh nói:

- Xin... xin anh hãy tha cho cậu ấy, làm gì tôi cũng làm. Tôi xin anh, cậu ấy không thể chịu đựng được nữa. hu hu. Nghe thấy lời này của Nhật Linh, Tuấn tỏ vẻ hài lòng, giơ bàn tay lên Tuấn nói:

- Dừng lại. cả đám dừng lại ngay tức khắc. tuần quay qua Nhật Linh nói:

- Tôi đã cho dừng lại rồi đấy, bây giờ cô em phải nghe theo lời tôi đấy... chưa kịp nói hết câu đã có tiếng nói ngăn lại: - Không được, heo mọi, bà không được nghe lời hấn. bà mà nghe lời hấn thì dừng bao giờ nhìn mặt tui nữa. Thái Vũ thốt lên một cách khó nhọc.

- Thằng khốn! tao tha ày mà không chịu yên phận đi hả chết tới nơi rồi mà còn không chừa được cái thói chen vào lời người khác. Nói rồi Tuấn đưa chân đạp thẳng vào người Thái Vũ. Cú đạp này giống như một đòn chí mạng, Thái Vũ người chẳng còn tí sức lực nào, miệng khê ho một tiếng, một ngụm máu tươi trào ra nơi khoe miệng, Thái Vũ rơi vào trạng thái mê man bất tỉnh. Nhật Linh thấy vậy thì hét lên:

- Cún, cún ơi. Ông sao vậy? mau tỉnh lại đi. tui nói ông mau tỉnh lại, có nghe không hả. chỉ cần ông tỉnh lại rồi thì ông muốn làm gì tui cũng có thể làm cho ông. Tui sẽ không bắt nạt ông nữa mà. Cún! Cún ơi! Hu hu. Nhật Linh nhìn Tuấn đại hồ bằng ánh mắt van lơn:

- Xin anh, xin anh hãy đưa cậu ấy đi bệnh viện đi. cậu ấy, cậu ấy đang rất yếu. anh muốn làm gì tôi cũng làm hết anh muốn tôi chết tôi sẽ chết, muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm đó. Chỉ cần anh đưa cậu ấy đi bệnh viện chữa trị. Tôi van anh, tôi van anh mà! Nhật Linh khóc nức nở, đôi chân quỳ trên đất cố lết về phía Tuấn cầu xin. Đến lúc này thì cô không cần thể diện, cô không cần lòng tự trọng, chỉ cần cứu được Thái Vũ thì dù là tính mạng cô cũng có thể đánh đổi. nhìn Nhật Linh bằng ánh mắt lạnh lùng vô cảm, Tuấn ra lệnh cho đàn em:

- Tháo trời cho cô ta. Ngay sau khi câu nói vừa dứt, hai tên đàn em chạy đến cởi trời cho Nhật Linh. Dây trời vừa được tháo ra Nhật Linh liền lao về phía Thái Vũ nhưng bị Tuấn ngăn lại. hấn vẫn cất cái giọng đều đều nghe mà nổi da gà:

- Cô định đi đâu? Chạy trốn à? Muốn thằng bạn của mình chết ngay tại chỗ hay sao mà chạy hả? tay Tuấn siết chặt tay Nhật Linh làm bàn tay cô đau nhói. Bỏ mặc cơn đau bàn tay Nhật Linh nói:

- Hức... tôi sẽ không chạy trốn, hức... tôi sẽ làm theo yêu cầu của anh nhưng trước hết hãy cho tôi lại xem tình hình của cậu ấy thế nào có được không? Cô vừa cố nín khóc vừa nói. Ném mạnh cô xuống đất hấn nói:

- Mày còn lựa chọn sao? Ngoan ngoan nghe lời tao thì thằng này còn cơ hội sống nếu không thì ngày mai, ngay trước cổng nhà nó sẽ là xác của nó đấy biết chưa? Tên Tuấn này thật đáng sợ. Nhật Linh sợ đến mức mặt mày xám ngoét, cô nói:

- Tôi... tôi làm. Xin anh hãy đưa cậu ấy đi bệnh viện ngay bây giờ. Tôi xin anh!!! Nhật Linh nắm lấy bàn tay Tuấn cầu xin.

- Để xem cô có làm tốt yêu cầu của tôi không đã.

- Tôi... tôi sẽ làm tốt mà, là yêu cầu gì anh nói đi. không muốn Thái Vũ và Kim Chi phải đợi lâu hơn nữa, Nhật Linh trả lời.

- Có thấy con dao đằng kia không?(Tuấn hất mặt về phía con dao lúc nãy bị văng ra do Kim Chi đâm phải đang nằm trên sàn) lấy nó và tự rạch mặt mình đi.

- Rạch mặt??? Nhật Linh hốt hoảng hỏi lại.

- Đúng vậy. tự tay rạch lên mặt mình ba vết. sau khi cô rạch xong tôi sẽ đưa hai người bạn của cô đi bệnh viện ngay lập tức.

-

Thấy Nhật Linh cứ đứng trơ người nhìn con dao, Tuấn lại lên tiếng, trong giọng nói pha chút khinh bỉ:

- Sao? Thấy sợ rồi à? Vậy ,à to mồm kêu là dù có đổi cả tính mạng cũng làm. Những tưởng tình bạn của ba người cao quý lắm ai ngờ... chỉ là đồ bỏ đi thôi. Cái gì mà tình bạn, cái gì mà sống chết cùng nhau? Khi nói thì tỏ ra hùng dũng lắm thử hỏi khi bạn bè gặp nguy hiểm thì làm được gì nào? Cô van xin tôi tha cho hấn, tha thì tôi cũng tha rồi đó. Bây giờ thì cô mau thực hiện lời hứa đi. Tuấn nói giọng lạnh nhạt, trong giọng nói chưa đựng một sự xót xa khôn tả.

- Sao vẫn chưa làm? Cô muốn hấn chết à? Thấy Nhật Linh không trả lời mình, Tuấn phát bực, hấn đến bên Thái Vũ đang mê man và giơ một chân lên chuẩn bị giáng cho Thái Vũ một cái đạp. thấy hành động đó, Nhật Linh như tỉnh khỏi cơn mê, lắp bắp nói:

- Tôi... tôi làm là được chứ gì? Xin anh, xin anh đừng đánh bạn tôi nữa. nói rồi, Nhật Linh chậm bước lại gần con dao và cầm con dao lên. Con dao trong bàn tay Nhật Linh trở nên lạnh lẽo một cách đáng sợ, cô từ từ đưa con dao lại gần gương mặt của mình. Khi con dao đã chạm vào da thịt, cô thấy da thịt mình buốt giá. Nỗi buốt giá ấy đâm thẳng vào trái tim, đau khổ khôn cùng. Trên thế gian này, có ai mà không muốn mình xinh đẹp, ai mà không muốn gương mặt mình không chút tì vết. vậy mà giờ đây, Nhật Linh phải tự huỷ hoại dung nhan của mình, Nhật Linh đau khổ nhắm chặt mắt lại, một giọt nước mắt tuôn rơi. Lưỡi dao bắt đầu cắt lên da mặt cô, khuôn mặt đau rát, nước mắt nóng hổi, một giọt máu đỏ hồng rơi xuống mang theo sự đau khổ tột cùng của chủ nhân.

15. Chương 15

Tuấn thật sự ngạc nhiên trước hành động của Nhật Linh. Anh không thể tin rằng Nhật Linh có bản lĩnh làm chuyện đó. Trong lòng anh thầm khâm phục cô nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra lạnh lùng, rút lại cái chân chuẩn bị đạp Thái Vũ lại, anh định nói “ được rồi dừng lại” thì có một giọng nói từ cửa nhà kho vang lên:

- Dừng lại!!!

Cả Nhật Linh, Tuấn và đám đàn em của Tuấn đều quay ra nhìn. Ngoài cửa nhà kho, một thanh niên người nhễ nhại mồ hôi đang dựa vào cửa thở dốc, mái tóc màu hạt dẻ ướt đầm mồ hôi dính vào trán trông rất lãnh tử. Tuấn ngạc nhiên thốt lên “ anh Mạnh, anh làm gì ở đây vậy?” còn Nhật Linh thì buông lời con dao và chạy về phía Kim Chi. Đến bên Kim Chi rồi, cô ra sức lay gọi:

- Kim Chi ơi, bà tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi nào, đừng làm tui sợ, đừng làm tui sợ mà. Hu hu. Lay mãi mà Kim Chi không tỉnh dậy, Nhật Linh tuyệt vọng đặt Kim Chi xuống và chạy đến bên Thái Vũ. Khi đã ngồi cạnh Thái Vũ, thấy Thái Vũ vì mình mà bị đánh đến mê man, Nhật Linh thấy mình thật có lỗi, thật vô dụng. cô đã không tự bảo vệ được mình, không bảo vệ được người bạn thân nhất mà lại để người bạn ấy vì mình mà bị thương, mà đau đớn. cô hận, hận mình đến mức chỉ muốn chết đi cho xong nhưng cô còn hận Tạ Hoàng gấp trăm ngàn lần. Vì hấn mà Thái Vũ và Kim Chi bị thương, vì hấn mà cô mới ra cơ sự này. Cả đời này cô nguyện không tha thứ, rồi một ngày, cô sẽ trả thù, cô sẽ bắt hấn đau khổ như cô bây giờ. Không!!! Phải đau khổ hơn nữa. hấn phải đau khổ tới mức sống không được chết cũng không xong thì cô mới hả dạ. nghĩ đến đây, bắt giắc hai hàng lệ tuôn rơi, cô khế nâng đầu Thái Vũ lên nhẹ nhàng đặt vào lòng mình. Cô gọi Thái Vũ:

- Cún ơi, mau dậy đi. dậy chơi với heo mọi đi. mau dậy đi nào, đừng ngủ nữa, dậy rồi heo mọi đưa cún đi chơi, heo mọi sẽ làm những gì cún muốn. cún cứ ngủ như thế này heo mọi buồn lắm, cún ơi cún à mau dậy đi nào. Một khoảng không im lặng bao trùm, Thái Vũ vẫn nhắm mắt, không hề có một tiếng trả lời nào. Từng giọt nước mắt của Nhật Linh vẫn rơi xuống “ tí tách, tí tách”. Nước mắt của Nhật Linh đã làm ướt một mảng lớn nơi áo Vũ. Thái Vũ vẫn nằm im như vậy, Nhật Linh vẫn ôm Thái Vũ khóc như vậy. dường như trong nhà kho chỉ có hai người, lặng im và êm ả. Ráng chiều trải dài trên mặt đất nhuộm lên cơ thể hai người ấy một màu đỏ tươi như máu.

Trong lúc đó, ngoài cửa nhà kho, Trần Mạnh đã bắt đầu tiến vào bên trong, cậu nói:

- Thả họ ra.

- Nhưng anh Hoàng...

- Tôi bảo thả họ ra. Trần Mạnh lặp lại lạnh lùng. Một lời nói tựa tảng băng lạnh giá phóng về phía người đối diện bắt người đó phải phục tùng theo mệnh lệnh.

- Không được. Tuấn đáp lại. không có mệnh lệnh của anh Hoàng thì em không thể thả được đâu ạ.

Bốp.

- Cậu dám trái lời tôi sao? Tôi nói lần cuối cùng, thả họ ra!!! Trần Mạnh tiến đến đám cho Tuấn một cú làm Tuấn ngã nhào ra sau. Đám đàn em của Tuấn thấy vậy thì nháo nhào chạy lại đỡ , miệng thốt lên “ anh. Anh có sao không?”. Gạt đi những cánh tay đang chìa về phía mình để kéo mình lên, vừa lau máu nơi khoé miệng, Tuấn lễ phép nói:

- Xin lỗi anh nhưng em không thể nghe theo lời anh được. lời nói lạnh lùng, ánh mắt cương quyết. lò nói của Tuấn như một ngọn gió lạnh thổi vào ngọn lửa tức giận trong người Trần Mạnh. Hai người mắt đối mắt, không khí đông cứng lại nặng nề. tích tắc, tích tắc, thời gian cứ thế trôi đi. từng giây trôi qua dài như một thế kỉ. bỗng nhiên Trần Mạnh xoay người nói:

- Tôi sẽ đưa họ đi không cần sự cho phép của cậu.

- Không được. tuần nắm lấy tay của Trần Mạnh. Em không muốn đắc tội với anh, mong anh thông cảm, đừng làm khó em nữa. vùng mạnh tay Tuấn ra khỏi tay mình, Trần Mạnh nói:

- Ý tôi đã quyết, đừng hòng ngăn cản.

- Vậy thì em không còn cách nào khác ngoài đắc tội với anh vậy. tui bây, ngăn anh ấy lại. ánh mắt loé lên tia sắc lạnh, Tuấn ra lệnh cho đàn em. Hơn hai chục tên đàn em vây quanh Trần Mạnh sẵn sàng ra tay. Trên người toát ra khí phách cao quý, chân bước rộng ra, hai tay thủ thế, Trần Mạnh buông ra một câu lạnh lùng:

- Xông lên một lượt đi!!!

- Ya.....a.....a.a.. hơn hai chục tên cùng lao vào cùng một lúc. Trần Mạnh tả đột, hữu xung, tránh bên phải lại né bên trái tài giỏi như một tướng quân chinh chiến nơi trận mạc. lần lượt từng tên, từng tên gục xuống. trong nhà kho vang đầy tiếng rên la đau đớn.

Trong khi Trần Mạnh đang mải mê đánh nhau với đám đàn em của Tuấn thì tại một góc nhà kho, Nhật Linh vẫn đang ôm Vũ nức nở. một tay đặt nhẹ lên mái tóc, một tay nhẹ lau những vết máu trên mặt Thái Vũ. Nhật Linh dường như đã mất đi lí trí. Đôi mắt đờ đẫn, miệng Nhật Linh thì thầm:

- Cún, tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi nào.

Bỗng nhiên...

Cánh tay của Vũ cử động, mắt cũng dần mở ra. Vũ thấy Linh đang khóc. Trên mặt lại có một vết do dao rạch đang chảy máu, Vũ thấy lòng mình đau thắt lại. gom góp chút sức lực cuối cùng, Vũ đưa tay lau nước mắt cho Nhật Linh. Miệng cô nặn ra một nụ cười sao cho đẹp nhất, Vũ cất lời, lời nói nhẹ như gió thoảng:

- Heo mọi à, sao lại khóc thế? Gương mặt xinh đẹp bị nước mắt làm cho xấu đi rồi đây này. Đừng khóc nữa. Nhật Linh khi nghe câu nói của Thái Vũ thì thần trí đã trở lại. hai tay nắm chặt lấy tay của Thái Vũ, cô nói mà nước mắt lăn dài, ánh mắt vui buồn lẫn lộn:

- Cún, cuối cùng ông đã tỉnh, cuối cùng thì ông đã tỉnh rồi. hu hu. Tui cứ tưởng, cứ tưởng...

- Cứ tưởng gì nào? Tui không sao cả. Vũ tình nghịch cốc vào đầu Linh một cái nhưng vì sức lực quá yếu nên trên trán Linh chỉ nổi một mảng hơi đỏ bằng hạt đậu. thấy Thái Vũ nói không sao thì lòng Nhật Linh đã đau xót nay lại càng đau xót hơn. - Hu hu... ông như thế này mà bảo là không sao à? Ai bảo ông cứu tui chứ, ai bảo ông làm vậy hả? tui... Nhật Linh đang nói thì có một ngón tay chặn ngang miệng cô lại không cho nói nữa. là cánh tay của Vũ. Cười hiền từ, Vũ nói:

- Đã bảo là không sao rồi mà. Tui thấy trong người khỏe... khụ khụ. Đang nói dở thì Thái Vũ bật ho, miệng tuôn ra một ngụm máu tươi, sắc mặt từ nhợt nhạt chuyển sang xanh tái. Nhật Linh thấy vậy thì rất hoảng sợ. cô ôm lấy khuôn mặt Vũ nức nở:

- Cún, ông sao vậy? ông không được chết đâu đấy, ông mà chết thì tui chết theo ông luôn. Hu hu. Ông không được chết, chỉ cần ông không chết thì ông muốn cái gì tui cũng làm cho ông. Hu hu.

- Heo mọi à! Heo mọi, bà nghe tui nói nè. Thái Vũ người đã rất yếu, lời nói như từ nơi xa xăm vọng lại. Nhật Linh nghe thấy lời Thái Vũ liền nói:

- Tui nghe nè. Hức hức...

- Tui thấy trong người hơi khó chịu. tui thấy buồn ngủ lắm. nhưng trước khi ngủ tui muốn nói với bà một chuyện. thật ra, thật ra tui thích bà từ lâu rồi nhưng chưa dám thổ lộ. nếu...nếu qua ngày hôm nay mà tui còn sống bà có thể làm... làm bạn gái tui được không? Nói đến đây, kí ức xưa chợt ùa về trong tâm trí Thái Vũ, hai gò má Vũ bỗng chợt ửng hồng. nghe thấy những lời này của Vũ, mặt Nhật Linh thoáng chút ngạc nhiên sau đó là đau khổ. Cô nói:

- Tui... tui đồng ý. Chỉ cần... chỉ cần ông còn sống thì việc gì tui cũng làm. Hu hu.

- Thế là tui an tâm rồi. tui ngủ đây. Nói vậy rồi cánh tay Vũ buông lơi khỏi bàn tay và khuôn mặt của Nhật Linh trên mặt còn vương vãn niềm hạnh phúc ngắn ngủi. thấy cơ thể Thái Vũ đã không còn chút sức lực, Nhật Linh khóc oà lên. Tiếng khóc nghe sao mà xót xa nỗi lòng.

16. Chương 16

Ngay bên cạnh, Trần Mạnh đã đánh cho đám đàn em của Tuấn tởm. Trên người đầm mồ hôi, Trần Mạnh nói với Tuấn:

- Chỉ còn một mình cậu thôi, lên luôn đi!
- Thật không thể xem thường tài nghệ của anh. Xin thứ lỗi. ya...a...a. Tuấn tung một cước về phía Trần Mạnh. Trần Mạnh đưa tay ra đỡ, khuôn mặt thanh tú khẽ nhăn lại vì đau. Hai người quần nhau 30p vẫn chưa phân thắng bại. thở hổn hển Tuấn nói:
- Tại sao anh muốn cứu cô ta? Vì một con nhỏ mà chống lại bạn bè có đáng không?
- Tôi không muốn một bi kịch nữa tiếp diễn. em tôi là quá đủ rồi, tôi không muốn có người thứ hai. Trần Mạnh lạnh lùng nói.
- Em anh??? Khuôn mặt Tuấn lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen chút khó hiểu.
- Đúng vậy. em tôi, đứa em gái của tôi, là Bảo Trân. Con bé đâu có tội tình gì vậy mà nó tự tử chết, là lỗi của Hoàng, tất cả là tại cậu ta. Tôi không thể để Hoàng giết thêm một mạng người nữa.
- Giết? anh Hoàng chưa bao giờ giết người. Tuấn đáp lại.
- Không trực tiếp nhưng sai thuộc hạ giết thì cũng như nhau thôi. Đừng nguy hiểm, đừng tưởng cậu bệnh cho cậu ta là tôi tin cậu. các người chỉ giỏi bao che cho nhau thôi. Ya... Trần Mạnh quát lớn, nhân lúc Tuấn phân tán sự chú ý, Trần Mạnh liền tung ra một cước mà một quyền trúng ngay người Tuấn. Tuấn ngã xuống bất tỉnh. Lấy điện thoại trong túi ra gọi cấp cứu, Trần Mạnh tiến về phía Nhật Linh đang khóc rất thảm thương. Nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nhật Linh, Trần Mạnh nói:
- Đứng dậy đi, tôi đã gọi xe cấp cứu rồi. chúng ta cần đưa họ đi bệnh viện gấp. Nhẹ nhàng đặt đầu Thái Vũ xuống đất. Nhật Linh ngược khuôn mặt giàn giụa nước mắt lên, phóng về Tạ Hoàng một tia nhìn hận thù. Nhoài người lấy con dao khi này, cô hướng con dao về phía Trần Mạnh hét lên:
- Đồ giả nhân giả nghĩa, một kẻ kêu người đánh tôi, một kẻ chạy đến cứu tôi, các người coi tôi là con rối chắc. các người coi chúng tôi là loại giun dế nên hả hê đùa giỡn chà đạp hả? các người muốn tôi coi cái hành động hôm nay như một trò đùa và coi như không có chuyện gì xảy ra sao? Không bao giờ!!! Tôi hận các người đến tận xương tủy.
- Bình tĩnh, cô bình tĩnh lại đi. tôi là không muốn Hoàng làm vậy với cô nên mới đến đây. Xin cô đừng hiểu lầm. Trần Mạnh từ từ tiến về phía Nhật Linh, hai tay đưa lên ngang vai. Nhật Linh ghe thấy Trần Mạnh nói vậy thì cánh tay cầm dao bắt đầu run rẩy. cô bắt đầu xiêu lòng nhưng hình ảnh Kim Chi, Thái Vũ bị đánh đập dã man lại hiện lên trong đầu cô. Bàn tay cầm dao bất giác nắm chặt lại. nhắm chặt mắt, cô hua dao loạn xạ về phía Trần Mạnh và hét lên:
- Tôi không tin, tôi không tin các người. các người là đồ dối trá. Lưỡi dao cứ hua qua hua lại trong không trung một cách vô định. Bỗng nhiên, lưỡi dao cứa vào tay Trần Mạnh một vết sâu hoắm. máu bắt đầu chảy dài xuống từng ngón tay và rớt xuống sàn phát ra những tiếng “ tách...tách” nho nhỏ. Nhật Linh sau một hồi khua dao loạn xạ thì đã bình tĩnh lại, khẽ mở mắt, khuôn mặt cô hiện lên vẻ kinh hoàng. Ngay trước mặt cô là Trần Mạnh mặt xanh xao vì mất máu, cánh tay bị một vết cắt sâu hoắm đang chảy máu ròng ròng. Đợi đã, lúc này tay hắn còn bình thường, sau khi cô nhắm mắt hua dao thì lại thành như vậy. không lẽ, không lẽ vết thương đó là do cô gây ra? Nghĩ đến đây Nhật Linh không khỏi rùng mình. Con dao tuốt khỏi tay rơi xuống đất tạo nên một tiếng “keng” vang vọng. mỗi lần tiếng con dao rơi vọng vào màng nhĩ, Nhật Linh cảm thấy nỗi sợ hãi được nhân lên cao hơn. Ngồi bệt xuống đất, tay chân run lẩy bẩy cô nói:
- Xin...xin lỗi. tôi... tôi thật sự không cố ý. Trần Mạnh thấy Nhật Linh như thế thì cắt lời, trong giọng nói chứa đầy sự quan tâm:

- Tôi không sao. Xe cấp cứu đến rồi, để tôi đưa cô và bạn cô vào bệnh viện. nói rồi, Trần Mạnh đưa tay vòng qua người Thái Vũ, bế bổng Thái Vũ vào trong xe cấp cứu. các nhân viên y tế thì đưa Kim Chi vào xe cấp cứu thứ hai. Đang định vào trong xe cấp cứu ngồi, Trần Mạnh thấy tay áo mình động đậy khẽ như có ai kéo, quay đầu lại, Trần Mạnh thấy Nhật Linh cô nói:

- Cảm ơn. Trong ánh mắt cô chứa đựng sự cảm kích và một tình cảm phức tạp mới hình thành. Đột nhiên Nhật Linh thấy mí mắt mình nặng trĩu và cô ngất đi trong vòng tay của Trần Mạnh.

Ráng chiều chiếu lên mặt đất một màu đỏ ảm đạm, màu đỏ của máu và nước mắt. trong ráng chiều ấy, Trần Mạnh đưa nhóm của Nhật Linh vào bệnh viện, bốn người dờ đi dưới sự giúp đỡ của nhân viên y tế. nhà kho lại trở nên yên ắng đến lạ thường. gió thổi làm mấy hàng cây lay động tạo ra tiếng xào xạc nhỏ như kể ọi người nghe một câu chuyện thần kì nào đó.

Mặt trời khuất sau chân trời đằng xa.

Chiếc xe cấp cứu bắt đầu lăn bánh.

Ngay sau khi xe cấp cứu đi được một lúc lâu, Tuấn thở dài ngồi dậy, lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng.

Quán bar Sky.

Trong quán bar, nhạc xập xình chói tai, những chiếc đèn màu toả ra những tia sáng xanh đỏ nhức mắt. ngồi sâu trong góc quán, Hoàng lặng lẽ lấy điện thoại ra nghe máy. Chắc hẳn giờ này Tuấn đã xử lý xong con nhỏ Nhật Linh láo xược kia. Nhấp một ngụm rượu, Hoàng nói hài lòng: - Alô, đã xử lý xong xuôi rồi hả?

-

- Sao không nói? Tâm trạng hài lòng chuyển thành nghi ngờ.

- Em xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi. Hoàng gần từng chữ, nét mặt đông cứng lại.

- Em không hoàn thành nhiệm vụ anh đưa ra. Đang xử lý con nhỏ kia thì anh Mạnh đến và mang nó cùng đám bạn đi rồi ạ.

- Cái gì??? Mạnh??? Hoàng hét lên làm mấy cô gái ăn mặc sexi định đến làm quen phải giật mình bỏ chạy mất.

- Vâng. Tuấn chỉ đáp như vậy, Tuấn biết Hoàng đang tức giận, nói nhiều là điều không nên.

- Cậu đã cố gắng hết sức rồi, mau nghỉ ngơi đi. Hoàng trả lời lạnh băng.

- Dạ. tuần lễ phép trả lời và cúp máy. Miệng khẽ thở dài.

- Cậu đang làm gì vậy hả? định pha đám tớ sao? Hoàng gầm lên làm Bùi Thiết Quân giật mình lấp bắp:

- Tớ...tớ đang định ăn dưa hấu, cậu ... cậu ăn không? Bùi Thiết Quân tiếc rẻ đưa miếng dưa hấu đến trước mặt Tạ Hoàng.

- Tôi không nói cậu. hoàng lạnh lùng đáp.

- Thế...thế là tớ ăn được hả? Bùi Thiết Quân vui mừng ra mặt.

- ừ. Hoàng hồ hững đáp, tay lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại và gọi cho ai đó. Bùi Thiết Quân thì ngồi ăn khỉ thế.

“ thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin...”

Bốp.

- Chết tiệt! dám tắt máy cơ à? Rốt cuộc cậu đang giở trò gì vậy hả? cứu con nhỏ đó xong thì trốn luôn đi để tôi gặp được thì cậu chết với tôi. Hoàng tức giận ném chiếc điện thoại đi. sau khi đáp đất thì điện thoại bể tan tành, Bùi Thiết Quân đang ăn cũng phải giật mình ho sặc sụa. cậu nói:

- Là Mạnh cứu Nhật Linh hả?

- Đừng nhắc tới nữa bực mình.

Bệnh viện Trung ương 1. phòng 305.

Từ khi đưa nhóm của Nhật Linh vào bệnh viện, Trần Mạnh lúc nào cũng túc trực bên cạnh cô. Nhật Linh đang nằm trên giường các vết thương đã được bác sĩ khử trùng và băng bó lại cẩn thận. bình truyền nước vẫn nhỏ từng giọt đều đặn vào tay Nhật Linh. Căn phòng im ắng, Trần Mạnh đang ở bên ngoài, mắt nhắm lòng nhớ về những lời hồi nãy của bác sĩ

“ cô ấy không sao cả, trên cơ thể chỉ bị những vết thương ngoài da không nghiêm trọng. tuy nhiên, trên mặt có một vết bị dao rạch khá dài. Tuy không sâu nhưng có thể để lại sẹo sau này”

“ không thể xóa vết sẹo ấy được sao? Ý tôi là trong trường hợp để lại sẹo.” Trần Mạnh hỏi.

“ cái này còn tùy thuộc vào việc da của bệnh nhân là da lành hay da ác nữa. nếu da lành thì không để lại sẹo còn da ác thì... cậu biết rồi đấy. chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”

Cảm giác đau nhói ở cánh tay kéo Trần Mạnh về với hiện tại, nhìn xuống cánh tay đã được bác sĩ băng lại trắng toát, Trần Mạnh khẽ thở dài nói:

- May mà cô không sao.

Sau khi đưa nhóm của Nhật Linh vào viện, cậu đã thông báo cho gia đình của họ biết. mặc dù rất đau lòng và lo lắng nhưng dưới sự khuyên can của Trần Mạnh thì họ đã về nhà nghỉ ngơi. Bây giờ trong phòng bệnh chỉ có cậu chăm sóc cho cả ba người. đã 11h đêm, mí mắt nặng trĩu, cố nén cơn buồn ngủ Trần Mạnh mở cửa ra ngoài xem tình hình của Thái Vũ và Kim Chi. Khi đã an tâm rằng không có gì bất bình thường, Trần Mạnh trở về phòng của Nhật Linh.

Cạch. Trần Mạnh mở cửa bước vào, ánh mắt vô thức nhìn vào cái giường mà Nhật Linh nằm nhưng... không có ai trên đó cả. chưa kịp định thần thì Trần Mạnh nghe thấy một tiếng “ phịch” phát ra ngay bên cạnh. Là Nhật Linh khuôn mặt nhợt nhạt đang ngồi dưới đất, cánh tay chống dưới đất khẽ run rẩy vì cơ thể còn quá yếu. cúi người xuống đỡ Nhật Linh dậy Trần Mạnh nói khẽ:

- Sức còn yếu mà ra đây làm gì? Để tôi đưa cô lên giường. nói rồi bế bổng Linh đi về phía giường.

- Tôi muốn sang thăm Thái Vũ và Kim Chi.

- Không được! bây giờ cơ thể cô còn yếu, để khoẻ hơn hẵng đi. Mạnh nhẹ nhàng đặt Linh lên giường bệnh.

- Tôi muốn đi!!! ánh mắt cương quyết Linh cố leo xuống giường. ấn mạnh vai Linh xuống Mạnh ngăn cản.

- Sao cô cứng đầu vậy? Vũ đã qua cơn nguy kịch còn Chi chỉ bị thương phần mềm nghỉ ngơi vài ngày là khoẻ lại thôi. Bây giờ cô có thể an tâm nghỉ rồi chứ.

- Tôi không tin anh, tôi muốn nhìn trực tiếp cơ. Anh cứ mặc tôi. Linh vẫn cố chấp đòi leo xuống giường, tay sơ ý đụng phải vết thương trên tay Mạnh, Mạnh đau quá lên lên khe khẽ “ á”. Lúc này Linh mới chú ý đến tay của Mạnh, hình như cánh tay đang chảy máu lại vì trên lớp băng cuốn trắng tinh đã có lấm tấm vài vết màu đỏ hồng.

- Tôi...tôi xin lỗi. linh bối rối nói.

- Không sao. Cô nghỉ ngơi đi. Mạnh trả lời lạnh lùng, hai tay ấn Nhật Linh xuống giường và đắp chăn cho cô. mặt Mạnh bắt đầu toát mồ hôi lạnh vì vết thương nhói lên từng hồi, đắp chăn xong Mạnh định đi ra ngoài mua chút nước uống nên quay người đi thẳng.

- Nhưng tôi vẫn muốn sang thăm hai người kia. Mặc dù đã chịu nằm xuống giường nhưng Linh nói với theo bóng Mạnh đang đi về phía cửa.

- Thôi được rồi, để tôi đưa cô đi. nói rồi Mạnh quay lại vòng tay qua người Linh định bế Linh nhưng Linh ngăn lại:

- Tôi có thể tự đi được. hai gò má Linh bắt chợt ửng hồng.

Sau khi sang phòng của Chi thấy Chi không bị thương nặng, Linh liền nhờ Mạnh dìu sang phòng Vũ. Đứng trước cửa phòng 308 có ghi chữ: phòng hồi sức cấp cứu, Linh thấy lòng mình hồi hộp lạ, không biết Vũ thế nào nữa. Linh mở cửa bước vào, ngồi bên giường bệnh. Linh nói với Mạnh:

- Anh về nhà nghỉ ngơi đi, tôi có thể trực ở đây thay anh, dù sao thì chuyện bạn tôi bị đánh cũng không liên quan đến anh. - Nhưng cô còn yếu mà, ngồi ở đây cả đêm thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.
- Tôi chịu được. anh về đi, trông anh có vẻ mệt mỏi. Linh cười thật tươi với Mạnh, nụ cười đó làm lòng Mạnh yên tâm.
- Được. mai gặp.
- Mai gặp. đợi cho Mạnh ra khỏi phòng bệnh rồi Linh mới nói với Vũ:
- Cảm ơn trời vì ông không rời bỏ tui. Sau đó Linh nắm tay Vũ ngủ bên giường bệnh, trên môi phẳng phất nét cười.

Về phần Mạnh sau khi ra đến cổng bệnh viện liền lấy điện thoại ra xem giờ. Vừa mở nguồn điện thoại Mạnh thấy 1 cuộc gọi nhỡ từ Hoàng và hơn 20 cuộc từ Quân. “ xem ra cậu đã biết rồi” thầm nghĩ như vậy Mạnh gọi lại cho Hoàng nhưng không được, Mạnh liền gọi cho Quân.

Tút tut. Tiếng chuông điện thoại vang lên đều đều. đến tiếng chuông thứ tám thì Quân nghe máy:

- Alo Mạnh hả? cậu đang ở đâu vậy? người thì không thấy đâu điện thoại thì không nghe máy? Hoàng tìm cậu từ nãy đến giờ đây. cậu đến đây ngay đi Hoàng sắp đi đến nơi rồi. ngoài tiếng nói gấp gáp của Quân, Mạnh còn nghe thấy những tiếng chửi tục của Hoàng, xem ra Hoàng đã không còn bình tĩnh nữa. khẽ thở dài Mạnh nói:
- Hai người đang ở đâu?
- Nhà tớ, ở ngoại ô. Cậu đến...

Quân chưa nói xong thì Mạnh cúp máy, Mạnh đưa điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Alo đến đón tôi tại cổng bệnh viện trung ương 1. nói ngắn gọn thì Mạnh cúp máy không rõ là đầu dây bên kia có nghe thấy hay không. Mạnh đứng chờ xe đến đón, gió đêm thổi tưng cơn lạnh giá nhưng không hề lạnh bằng lòng Mạnh lúc này.

ở phía bên kia, thấy Mạnh tự nhiên không nói nữa thì Quân đâm ra sốt ruột:

- Alo, a lô. Mạnh, cậu có nghe mình nói gì không? Cậu...
- Cuối cùng thì cậu cũng chịu nghe máy rồi hả? tôi tưởng cậu cùng cô ta cao chạy xa bay rồi chứ. Sao không nói gì vậy hả tên kia. A lô, a lô. Chết tiệt!!! nghe loáng thoáng thấy Quân nhắc đến tên Mạnh, Hoàng liền giật lấy điện thoại của Quân chửi xối xả nhưng Mạnh đã cúp máy từ lâu. Bực mình, Hoàng ném luôn cái điện thoại của Quân vào tường vỡ vụn và uống rượu tiếp còn Quân thì đau xót trong lòng vì mất chiếc điện thoại xịn mới mua, không khí trong phòng đậm mùi chết chóc.

Trong khi Hoàng tức giận như thế thì xe nhà Mạnh đã đến đón, ngồi lên xe, Mạnh lạnh lùng ra lệnh:

- đến thẳng biệt thự nhà họ Thiết ở ngoại ô.

Chap 16.

12h đêm, trên đường đến biệt thự nhà họ Bùi.

Trời đã nửa đêm, cả thành phố Tĩnh Hoa được bao trùm bởi bóng tối lạnh lẽo. dưới ánh sáng nhấp nhoe của đèn đường, hàng cây ven đường vẽ lên mặt đất và cảnh vật quanh nó những hình ảnh kì dị. vì trời đã khuya nên ngoài đường rất vắng vẻ. thỉnh thoảng mới bắt gặp một vài thanh niên đi chơi về khuya hay vài con thú hoang đang lang thang kiếm ăn ven đường. chiếc xe chở Mạnh lướt nhanh trên con đường vắng vẻ, ánh đèn pha chói mắt chiếu sáng một vùng trời rộng lớn. bên trong xe, Mạnh đang trầm tư suy nghĩ, không ai biết và không ai có thể biết cậu đang nghĩ gì, đôi tròng mắt màu cà phê thì thoảng lại tối sầm lại, trong đó như ẩn chứa một sự đau khổ vô cùng lớn, xen lẫn trong sự đau khổ là sự khó xử, sự nuối tiếc.

12h15p. biệt thự nhà họ Bùi.

Bên trong căn biệt thự sang trọng nhà họ Bùi, Hoàng cứ như một con sâu rươi. Hết ly này đến ly khác được Hoàng uống cạn. trên nền nhà, vỏ rươi bày la liệt. Quân chỉ biết lặng im nhìn Hoàng uống hết ly này đến ly khác mà không dám can ngăn. Sau khi nghe điện thoại ở quán bar Sky, Hoàng trở nên hung hãn khác thường, trước khi về đây đã đánh hai người phải nhập viện vì sơ ý va phải cậu ta. Về đến đây thì lại như một cái hũ chìm, uống rươi mà cứ như uống nước. Quân thật sự không thể hiểu được con người của Hoàng. Nhìn Hoàng như vậy cậu thật sự rất đau khổ. Quân biết Hoàng đang đau lòng, đang tức giận nhưng nguyên nhân sâu xa thì cậu không biết, cậu cũng không biết phải làm sao bây giờ. Và lựa chọn của cậu là lặng im đứng nhìn Hoàng đau khổ. Gió nhẹ thổi bên ngoài làm tấm rèm cửa khẽ lay động. những cành cây bên ngoài lay động theo những làn gió thổi nghe như lời thì thầm tới một người đang đau khổ. Ánh trăng nhàn nhạt, mờ mờ, huyền ảo khẽ lấn sâu vào căn phòng như an ủi vuốt ve một tâm hồn đang bị tổn thương. Hoàng ngồi lặng lẽ, cậu để mình lọt thỏm trong bóng tối, cậu muốn bóng tối nuốt chửng đau khổ trong lòng. MẠNH

- người bạn thân nhất của cậu sao lại làm cậu bất an như vậy. hai năm trước khi cô bé ấy mất đi dường như ,Mạnh đã thay đổi. Mạnh đã không còn là cậu bạn bên ngoài lạnh lùng nhưng lại có một tấm lòng ấm áp của cậu nữa. nhiều lúc Hoàng thấy Mạnh nhìn mình oán hận,những lúc ấy Hoàng đều cố nghĩ là mình nhầm nhưng sao cảm giác này lại khó chịu như vậy chứ. Thế là Hoàng thay đổi, Hoàng trở nên cộc cằn, lạnh lùng và vô cảm. cảm xúc của Hoàng đã trở nên chai lì cho đến hôm nay, khi Mạnh cứu con nhỏ hốt mýt ngay trước mũi của Hoàng, Hoàng thấy mình bị khinh rẻ và hơn hết là bị phản bội. tại sao chứ? Tại sao Mạnh lại làm vậy chứ. Mạnh là người hiểu cậu nhất mà lại làm như vậy. có khi nào, có khi nào Mạnh phản bội cậu không? Nghĩ đến đây, Hoàng đưa chai rươi lên tu ừng ực. rươi tràn cả ra miệng, từ miệng chảy xuống cằm rồi từ cằm chảy xuống chiếc áo sơ mi trắng. miệng Hoàng khẽ nhếch lên vẽ thành một nụ cười cay đắng.

Sau 15p lẩn tránh, chiếc xe nhà Mạnh đã đến trước cửa nhà Quân. Chiếc xe dừng lại vang lên một tiếng “ kítítítítít”nhỏ. Tiếng phanh của chiếc xe tuy nhỏ nhưng cũng làm một chú chim mẹ tỉnh giấc nhảy loạn xạ trên cành cây sẵn sàng đối phó với bất kì tên đột nhập đêm khuya nào còn những chú chim non thì khẽ kêu lên “ chirp...chirp” một cách yếu ớt, có lẽ là do đang ngái ngủ.mở cửa xe bước ra ngoài, Mạnh ra lệnh cho tên lái xe về nhà và tiến đến nhấn chuông cửa nhà Quân. Hai phút sau thì Quân ra mở cửa, vừa thấy Mạnh thì Quân đã tuôn ra một tràng liên thanh:

- Cậu đi đâu mà cứ như bốc hơi khỏi mặt đất vậy hả? sao cậu lại cứu con nhỏ đó vậy? cậu có biết là Hoàng tức cậu lắm không hả? từ chiều tới giờ, Hoàng cứ như người mất hồn ấy. này... có nghe không vậy hả? đang mãi mê đọc thoại thì Quân mới nhận ra rằng Mạnh này giờ dường như không nghe cậu nói, khuôn mặt vẫn cứ lạnh lùng như tảng băng bắc cực. thật là đáng ghét, hai cái tên này chẳng coi cậu là cái gì cả. một tên thì nóng nảy vô cơ còn một tên thì lạnh lùng như băng, người ở giữa như cậu thật là mệt mỏi mà. Bực mình, Quân đi xăm xăm vào nhà bỏ quên Mạnh đang đứng ở cửa. đi đến cửa chính Quân nói vọng lại:

- Hoàng đang uống rươi trong nhà ấy, có gì hai cẩu già quyết trong ngày hôm nay đi. đừng giấu trong lòng maiz bức bối khó chịu lắm. nói rồi Quân lạnh lùng bỏ đi. sau khi đóng cổng lại, Mạnh từ từ tiến vào nhà. Vừa bước đến cửa chính thì mặt Mạnh nhăn lại vì mùi rươi quá nồng. điện không hề được bật lên. Cửa sổ thì mở tung ánh trăng theo những ô cửa sổ chiếu vào nhà làm cho đồ vật trong nhà thêm mờ ảo, ngoài những phản được ánh trăng soi tỏ, căn phòng chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Với tay bật công tắc điện,Mạnh lạnh lùng đưa mắt nhìn một lượt căn phòng. Và mắt Mạnh dừng ở góc phòng bên trái. Hoàng đang ngồi ở góc ấy trông thật chán nản, một chân xoắn dài, một chân co lại, một tay chống xuống đất, một tay cầm chai rươi hờ hững, trên người Hoàng toát lên vẻ bất cần, bên cạnh là đồng chai rươi nằm la liệt.

Bóng đèn được bật lên đột ngột làm Hoàng giật mình. Ngược đôi mắt vô hồn lên tìm người bật điện, Hoàng không khó khăn gì khi nhìn thấy Mạnh đang đứng ở cửa, bên cạnh Mạnh có công tắc điện. đầy mắt thoáng chút ngạc nhiên, Hoàng nói:

- Cậu đến đây làm gì? Sau khi cứu cô ta thì nên cao chạy xa bay đi chứ, đến đây làm gì? Không sợ tôi trả thù sao? Giọng Hoàng bất cần, lạnh lùng như vang lên từ địa ngục tới tận khe vang vọng lại trong căn phòng yên tĩnh.

-

- Sao không nói? Tại sao lại không nói hả? nói lý do cậu làm vậy cho tôi nghe xem nào? Thấy Mạnh không trả lời mình thì máu nóng của Hoàng dâng lên cao, quăng mạnh chai rượu sang bên cạnh, Hoàng chạy đến nắm cổ áo Mạnh gầm lên. Cái chai bị Hoàng ném vỡ tan thành những mảnh nhỏ, rượu tràn ra khắp nhà, những mảnh vỡ dưới bóng đèn toả ra tia sáng lạnh lẽo.

- Cậu say rồi, mau đi nghỉ đi. Mạnh lạnh lùng nói.

- TÔI MUỐN CẬU NÓI, TÔI KHÔNG SAY!!! Hoàng hét lên. Ánh mắt Hoàng nẩy lửa, ánh mắt Mạnh lạnh băng. Hai người cứ đứng trân trân nhìn nhau cho đến khi Mạnh lên tiếng:

- Cậu say thật rồi, tôi không muốn nhắc lại chuyện đó, cậu đừng ép tôi nữa. vẫn giọng nói lạnh lùng, Mạnh vừa nói vừa gỡ tay Hoàng ra. Vừa quay lưng định bước đi thì...

Bốp.

- Thắng khốn này! Tôi đã bảo cậu nói cơ mà. Rốt cuộc là cái gì? Cái gì đã làm cậu ra thế này hả? nói cho tôi nghe, NÓI MAU!!! Hoàng mạnh tay nắm Mạnh một cú làm Mạnh té xuống sàn, môi bị đập đến mức chảy máu. Mạnh dường như đã tức giận, trong đáy mắt đã xuất hiện tia nhìn giận dữ. nhanh như chớp, cậu đứng dậy và đáp trả Hoàng một cú đấm mạnh không kém. Cú đấm của Mạnh làm Hoàng loạng choạng suýt ngã. Mạnh lạnh lùng nói:

- Tôi đã nói không muốn nói nhưng sao cậu cứ bắt tôi nói hả? cái tên giết người này, hôm nay tôi phải cho cậu một bài học. nói rồi Mạnh tung về phía Hoàng một cú đấm đầy sức mạnh.

- Giết người??? mắc cười thật đấy. cậu nói tôi giết người sao/ chẳng nhẽ việc cho con nhỏ hột mít ấy một bài học là giết người sao. Tại sao cậu lại có thể nói những chuyện nực cười như vậy nhỉ? Ha ha ha. Hoàng bật cười, nụ cười chứa đầy đau khổ và tổn thương.

- Đừng ngại biện. ya.... Thấy Hoàng cười Mạnh đã tức nay lại càng tức hơn. Tại sao Hoàng có thể làm ngơ trước cái chết của em gái Mạnh như vậy chứ? Có thể Hoàng thấy phiền vì con bé lúc nào cũng kè kè bên cạnh nhưng làm vậy có phải là quá đáng lắm không, có phải là rất tàn nhẫn không. Nỗi uất hận trong lòng Mạnh dâng lên đến đỉnh điểm. dốc hết sức lực vào đôi tay, Mạnh xông thẳng vào người Hoàng đánh tới tấp, Hoàng thấy vậy thì cũng dốc hết sức đánh lại. hai người như chìm trong cơn say máu, họ đánh tới tấp, đánh như muốn giết chết đối phương. Mạnh vì bị thương ở tay nên yếu thế hơn hẳn. khi đã quá mệt, cả hai cùng ngã xuống sàn nằm dang tay thở hổn hển. trong không khí nồng nặc mùi mồ hôi và máu, Mạnh nói với Hoàng:

- Rốt cuộc thì tại sao cậu không chịu thừa nhận việc mình sai người đánh BẢO TRẦN hả? là một nam tử hán có gan làm thì phải có gan nhận chứ.đánh BẢO TRẦN??? Cậu đang mê ngủ sao? Vừa nãy còn kêu tôi giết người bây giờ lại nói tôi kêu người đánh Bảo Trần là sao? Rốt cuộc thì cậu bị sao vậy hả? hoàng trả lời lạnh lùng. Mạnh nghe Hoàng nói vậy thì tức giận vùng dậy nắm lấy cổ áo Hoàng nói:

- Cậu còn chối ư? Tôi không ngờ cậu là con người như vậy đấy, cậu có biết là Bảo Trần yêu cậu thế nào không hả? không đáp lại thì thôi tại sao cậu lại đối xử như vậy với nó, cậu có biết sau vụ việc đó nó shock tới mức phải tự tử không? Nghe Mạnh nói mình như vậy thì Hoàng vùng dậy, nắm lấy cổ áo Mạnh nói: - Tôi đã nói là không phải rồi mà. Bảo Trần vì bị bệnh mà chết, điều đó thì có liên quan gì đến tôi chứ. Cậu mà còn nói linh tinh nữa thì tôi đánh vỡ mồm cậu. Hoàng đưa cú đấm lên không trung mà tìm nhồi lên một nhịp đau đớn.

- Hừ! bị bệnh ư? Đó chỉ là lí do để qua mặt người ngoài mà thôi. Thật ra là nó đã tự tử. cậu đừng giả vờ giả vịt trước mặt tôi nữa. bgiar tạo lắm. mạnh nói bằng giọng khinh thường.

- Tự sát? Tự sát sao? Cánh tay trên không trung của Hoàng dần hạ xuống, mặt hiện lên sự ngạc nhiên, bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo Mạnh dần dần buông lỏng nhưng đột nhiên nắm chặt trở lại. Hoàng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Nói!!!

- Đừng hỏi tôi câu đó, chuyện này cậu biết rõ mà. MẠNH quay mặt đi tỏ ý không muốn tiếp chuyện.

- Nói!!! Tôi muốn chính miệng cậu nói ra. Tại sao lại như thế được?

- Tại sao lại như thế ư? Hừ. cái này cậu là người biết rõ nhất. mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của cậu ra khỏi người tôi. Bằng một động tác lộ rõ sự ghê tởm, Mạnh giật tay Hoàng khỏi người mình và đẩy Hoàng ra xa. Hoàng bị Mạnh đẩy bất ngờ nên mất thăng bằng té ngã ra sau người đề lên những mảnh vỡ của cái chai mà Hoàng đã ném khi nãy. Từng mảnh, từng mảnh thủy tinh găm vào người Hoàng. Máu bắt đầu rỉ ra, những giọt máu đỏ tươi. Những giọt máu ấy nhẹ thấm vào chiếc áo sơ mi trắng và lan rộng, lan thành từng đốm tròn, trông chúng thật đẹp. đẹp như giọt máu của vị hoàng hậu làm rơi trên nền tuyết trắng trong câu chuyện nàng Bạch tuyết và bảy chú lùn và cũng đẹp như những giọt máu của một nàng thiếu nữ tự vẫn hai năm trước trên chiếc giường trắng muốt.

Những vết đâm của mảnh chai làm Hoàng đau nhói nhưng đồng thời cũng làm Hoàng tỉnh táo hơn. Lượng rượu Hoàng uống này giờ dường như bay đi hết. bằng một giọng tỉnh táo nhất, Hoàng nói với Mạnh:

- Thật sự không thể nói với tôi sao? Không lẽ cậu không tin tôi ? không lẽ tình bạn bao nhiêu năm giữa chúng ta không đủ để cậu tin tôi sao?

- Vì tình bạn của chúng ta nên tôi mới tin tưởng cậu, bất lí trí của mình phải tin rằng cậu vô tội, tin rằng việc đó không phải là do cậu làm. Nhưng... **CẬU ĐÃ LÀM GÌ VỚI LÒNG TIN CỦA TÔI HẢ???** **CẬU NHƯ MỘT CON NGỰA QUEN ĐƯỜNG CŨ, NHƯ MỘT CON HỔ SAY MÁU KHÔNG THỂ BỎ ĐƯỢC THÓI QUEN, CẬU LẠI GIỎ CÁI TRÒ BẮN THỦ ĐÓ RA VÀ LẦN NÀY CON MỒI CẬU CHỌN LÀ NHẬT LINH.** Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn, tôi không thể tội ác tiếp diễn. vậy nên tôi đã đi cứu Nhật Linh và bạn bè của cô ta dù biết cậu sẽ tức giận. cậu tức giận ư? Có hề gì. Tôi muốn cho cậu biết lòng tin của tôi nơi cậu đã cạn và tôi với cậu từ nay chấm dứt bạn bè. Tôi với cậu sẽ không còn quan hệ gì cả, chúng ta chẳng là gì của nhau hết, bây giờ, tương lai và mãi mãi. Nói rồi Mạnh quay lưng bước đi. từng bước từng bước dứt khoát, trên cánh tay, máu đã chảy ướt đầm lớp băng và đang nhỏ xuống sàn. Những giọt máu đỏ thẫm nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tiếp đất rồi tản mát ra xung quanh như một cái chén đã vỡ, như một tình bạn đã rạn nứt khó lòng hàn gắn lại.

Hoàng ngậy người nhìn bóng dáng của Mạnh đang đi xa dần. trong lòng Hoàng quặn thắt đau đớn như có hàng ngàn mũi dao đâm thủng. dường như có cái gì đó đang tan vỡ, tình bạn bao nhiêu năm chỉ vì một lời nói đã chấm dứt. chỉ trong một ngày mà xó quá nhiều chuyện đã xảy ra, qua nhiều mất mát. Ánh mắt Hoàng trở nên u tối, đôi đồng tử co lại, cơ thể muốn buông xuôi nhưng ý chí không cho phép. Ý chí thúc giục Hoàng phải níu kéo dù đó là tia hi vọng cuối cùng. Sau một hồi tranh đấu quyết liệt thì ý chí đã thắng. hoàng cất lời, giọng nói yếu ớt, mỏng manh, nửa như níu kéo nửa như buông xuôi:

- Kết thúc rồi sao? Thật sự tình bạn của chúng ta đã kết thúc rồi sao? Chỉ một lời nói không có căn cứ mà cậu định chấm dứt tình bạn này sao?

- Đúng! Đã kết thúc rồi. nhưng đó không phải là lời nói không có căn cứ. chính hôm đó tôi đã nghe con bé nói trong điện thoại rằng cậu cứ người đến đón nó. Và rồi... nó không trở về trong tình trạng không thể thê thảm hơn. Là cậu, là cậu đã gây nên toàn bộ chuyện này, là cậu đã hại nó. Tôi sẽ không tha thứ cho lỗi lầm này của cậu. có một ngày cậu sẽ phải trả giá về những gì cậu gây ra. Hãy nhớ kĩ rằng, một ngày không xa nữa cậu sẽ phải trả giá. Sau khi nói xong, Mạnh tiếp tục bước đi, bóng cậu bị màn đêm nuốt chửng. cả căn phòng rộng lớn giờ chỉ còn lại một mình Hoàng. Bóng Hoàng khẽ hắt lên bức tường bên cạnh toát lên vẻ cô độc. Hoàng thấy mình thật đau khổ, Hoàng muốn uống, uống để quên đi đau khổ, quên hết những việc đã xảy ra trong ngày hôm nay. Thế là Hoàng uống. uống hết chai này đến chai khác. Uống đến khi không còn uống được nữa. Hoàng bất tỉnh.

17. Chương 17

Sau khi trở về từ biệt thự nhà họ Bùi, Mạnh tự băng bó lại vết thương tranh thủ tắm rửa và nghỉ ngơi một lúc rồi chuẩn bị quần áo và đến bệnh viện thăm nhóm của Nhật Linh.

Bệnh viện trung ương 1, phòng 308.

Khẽ mở cửa, Mạnh bước vào phòng. Căn phòng vang lên tiếng títt títt đều đặn của máy móc, Thái Vũ đang nằm trên chiếc giường trắng toát gương mặt thánh thiện như thiên thần. bên cạnh, Linh nắm lấy tay Vũ ngủ ngon lành, trên môi còn phảng phất nét cười. dường như với cô Vũ là tất cả, chỉ khi có Vũ bên cạnh cô mới an tâm ngủ ngon, chỉ khi có Vũ bên cạnh cô mới có thể nở nụ cười. nhìn Linh như vậy, Mạnh thấy lòng mình khó chịu, một nỗi khó chịu không có nguyên do và không thể diễn tả thành lời. khẽ lay Linh, Mạnh lên tiếng:

- Dậy, sáng rồi.

Trong cơn mơ, Linh thấy mình cùng với Vũ và Chi đang chơi trong công viên rất vui vẻ, họ cùng nói chuyện cùng chơi đùa. Khi đang nắm tay Linh, Vũ nói: “Linh này, tui yêu bà lắm đó nha thế nên tui cấm bà lãng nhăng đấy, lãng nhăng là tui sẽ tức giận, khi tui tức giận sẽ rất ghê gớm đó” Vũ nhìn Linh bằng một ánh mắt tràn đầy tình cảm, ánh mắt đấy làm Linh ngại, hai má Linh đỏ bừng, Linh không biết phải làm sao cả. bỗng nhiên Chi ở đâu chạy lại đập vai hai người nói: “hai cái người này định đánh lể hả? xấu lắm đó nha”. Sự xuất hiện của Chi làm bầu không khí bối rối quanh Linh chợt tan biến, nở một nụ cười tươi tắn, Linh nói với Chi: “đâu có, hai tụi tui đang nghĩ kế hoạch đi chơi tiếp mà”, “thật hả, đã nghĩ được gì chưa” Chi cười híp mí đến là yêu. “bọn tui đang định rủ bà đi chơi ở công viên giải trí đúng không cún? Ồ, cún đâu rồi” Linh cười tươi đáp lại Chi rồi quay sang hỏi Vũ nhưng Vũ đã biến mất. trên thềm cỏ chỉ còn lại chiếc khăn len Linh tặng Vũ vào sinh nhật năm ngoái. Không tin vào mắt mình, Linh dụi dụi để với mong muốn sau khi mở mắt ra thì sẽ thấy Vũ đứng trước mặt và nói “tui đùa thôi, hi hi” nhưng không có. Vũ đã biến mất, Linh thấy lòng mình bất an lạ thường, quay sang phía Chi, Linh định nói “bà có thấy Vũ đâu không?” thì Linh ngạc nhiên đến mức không nói được lời nào, những lời nói như mắc nghẹn trong cổ họng. trước mặt Linh chưa đầy hai phút trước là Chi nhưng Chi đã không còn ở đây nữa, hai người bạn tự nhiên biến mất. không gian rộng lớn chỉ còn lại một mình Linh bơ vơ, trơ trọi. tại sao lại có chuyện này có thể xảy ra chứ? Một việc thật là vô lý, nước mắt lăn dài trên má, Linh hét to tên hai người bạn: “cún ơi, Chi ơi”. Không có ai trả lời, không có một tiếng động phát ra, Linh khụy xuống khóc nức nở.

Tiếng khóc của Linh làm Mạnh bối rối. “sao vậy chứ? Gặp ác mộng sao?” Mạnh lay mạnh người Linh nói:

- Này! Này sao vậy? nhờ Mạnh lay người mà Linh thoát khỏi cơn ác mộng, một giọt nước mắt lăn dài, Linh vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của cơn ác mộng, miệng Linh lắp bắp:

- Cún ơi, Chi ơi.

- Không phải Vũ đang nằm đây sao? Cô sao vậy? tiếng của Mạnh làm Linh hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của cơn ác mộng. khẽ đưa tay lên quệt nước mắt trên mặt, Linh nắm thật chặt tay của Vũ và tặng cho Vũ một ánh nhìn triu mến. cô tranh thủ sắp xếp lại cảm xúc của mình. Thật sự mà nói thì cô đã để lộ quá nhiều cảm xúc trước người lạ rồi, mà người này còn là bạn thân của tên Hoàng nữa chứ. Ngước mắt lên nhìn Mạnh cô nói:

- Sao anh lại ở đây? Chẳng phải hôm qua anh đã về rồi sao? Anh không cần quan tâm đến tôi và bạn tôi đâu. Dù sao thì chuyện này cũng không phải anh gây ra, hôm qua tôi đã nói rõ rồi, anh không hiểu sao? Mà mặt anh sao vậy, có vẻ như mới đánh nhau. Vốn dĩ Linh chỉ hỏi qua tại sao Mạnh lại ở đây vào giờ này nhưng khi thấy mặt Mạnh đầy vết trầy xước và thâm tím nên cô tò mò hỏi thăm. Dù sao thì Mạnh cũng vì cứu cô và bạn cô nên mới bị thương. Xem ra Mạnh không xấu xa như cô tưởng.

- Không sao cả. thấy Linh khuôn mặt xanh xao, ánh mắt mệt mỏi mà lòng Mạnh thấy chút chua xót. Mạnh thấy mình bữa nay thật kì lạ có lẽ cậu mắc bệnh gì rồi, căn bệnh này thật khó chịu. còn nữa, tại sao cậu lại muốn chăm sóc, lại muốn ở bên cạnh người con gái này. Thật không thể hiểu nổi, có lẽ cậu đã thay đổi rồi.

Có vẻ như ngủ cả đêm không đúng tư thế nên Linh thấy hơi đau lưng. Định đứng lên cho người đỡ mỏi thì đầu gối cô đau nhói, xem ra vết thương ở chân làm khó cô trong việc đi lại rồi. không chịu khuất phục cái chân đau, cô quyết đứng lên một lần nữa, lần này dùng nhiều sức hơn một chút, hi vọng là đứng lên và đi được. vì đứng lê đột ngột nên các cơ ở đầu gối căng ra làm vết thương tê buốt. cô khẽ kêu “á!” rồi thả người tự do xuống ghế. Nhưng trước khi cô rơi lại xuống ghế thì đã có một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy người cô. Bàn tay ấy to lớn, ấm áp, hơi vụng về nhưng thật vững chãi. Rồi một giọng nói vang bên tai cô:

- Để tôi đưa cô về phòng. Không để Linh nói thêm câu nào, Mạnh nhẹ nhàng dìu cô ra phía cửa. Hành động này của Mạnh thật sự làm Linh rất bối rối, dù sao thì cô và Mạnh cũng chẳng thân thiết gì, chỉ là quen biết

thoảng qua nếu không muốn nói là đối thủ của nhau. Mạnh tự nhiên đối tốt với cô như vậy làm cô thấy rối trí quá, chẳng biết phải cư xử làm sao cho hợp lí cả. dù sao thì Mạnh cũng giúp cô rồi, từ chối thì bất lịch quá vậy nên cô khẽ nói: - Cảm ơn. Mạnh khẽ gật đầu cho thấy cậu đã nghe thấy. hai người đi tiếp trong im lặng, mỗi người theo đuôi một suy nghĩ riêng. Trong khi đó phòng 311.

- Cậu là con sâu rượu hả? uống gì mà nhiều vậy chứ? Rót cuộc hôm qua hai cậu đã làm gì, đã nói gì với nhau mà hôm nay khi trở xuống nhà thì Mạnh không thấy đâu còn cậu thì nằm ngất xỉu trên đồng thủy tinh vỡ thế hả? Quân cứ đi qua đi lại, nhai qua nhai lại cái điệp khúc này từ lúc Hoàng tỉnh cho đến bây giờ. Trông Quân lúc này chẳng khác gì một bà mẹ khó tính đang tra hỏi tại sao hôm qua con mình về khuya vậy.

- Im miệng cho trở ngủ xem nào. Cậu nhiều lời như đàn bà ấy chẳng để cho bệnh nhân nghỉ ngơi gì cả. “ cái tên Quân này thật là, từ khi mình tỉnh dậy thì cứ lải nhải mãi thật phiền chết đi được”. nghĩ đoạn Hoàng lấy chăn trùm kín đầu với mong muốn Quân thấy vậy mà tắt cái loa rè đi để cho cậu nghỉ ngơi một chút nhưng trái với dự kiến, Quân thấy Hoàng làm vậy thì lại điên tiết hơn. Chỉnh cái loa rè đến volume cao nhất Quân nói:

- Này cái tên vô ơn bội nghĩa kia, cậu nói ai nhiều lời hả? không có cái tên nhiều chuyện này thì cậu chết lâu rồi nhá. Hôm qua cậu bị ngộ độc rượu nếu không có tớ đưa đi bệnh viện kịp thời thì bây giờ cậu đã nằm gọn trong sổ Diêm Vương chứ không còn ở đây mà nói tớ nhiều chuyện đâu. Đã không cảm ơn người ta thì thôi lại còn nói người ta thế này thế nọ.

- Ashiiiiiiii... tớ mà nghe cậu nói nữa thì đứt mạch máu não mà chết mất. ờ thì cảm ơn cậu vì đã đưa tớ đến cái nhà tù màu trắng này được chưa? Đến là bực mình, Hoàng tung cái chăn khỏi đầu và ngồi bật dậy. trán khẽ nhăn lại vì đau, chắc là mấy vết bị mảnh chai đâm hôm qua lại chảy máu rồi. Hoàng mặc kệ, đau một tí cũng chẳng giết được cậu vậy nên cậu thẳng tay rút cái kim chuyền dịch khỏi tay mình và bước xuống giường. máu bắt đầu chảy từ chỗ cái kim được rút ra rồi đọng lại thành giọt trên cánh tay. Quân thấy Hoàng bước đi thì chạy lại ngăn, nói là ngăn vậy chứ việc gì Hoàng đã quyết định thì chẳng ai có thể bắt Hoàng thay đổi

- Đi đâu vậy?

- Về nhà.

- Bác sĩ nói cậu phải ở đây theo dõi thêm 1 đến hai tuần nữa thì mới an tâm xuất viện được.

- Không cần. trong lúc Quân cố ngăn Hoàng thì Hoàng đã tranh thủ mặc quần áo xong đang mở cửa phòng và nói với lại với Quân:

- Nếu thích cậu có thể ở lại. thế rồi Hoàng bước đi. Quân thấy vậy liền chạy đến níu tay Hoàng lại;

- Cậu không được bỏ mặc sức khỏe của mình như vậy, nếu không thương cho cậu thì cũng phải thương ba mẹ cậu hay chí ít cũng là công tớ đưa cậu vào viện chứ.

- Ba mẹ tớ? trong từ điển của tớ không có hai từ ba mẹ, cậu... đang nói thì Hoàng dừng lại, ánh mắt hướng về phía trước, Hoàng thấy Mạnh đang dìu Linh. Ánh mắt Mạnh dịu dàng quan tâm còn Linh thì cúi mặt xấu hổ(thực ra là Linh thấy đau ở chân vì đi lại nhưng không muốn Mạnh hay bất kì ai nhìn thấy). cái cảnh tượng này đối với Hoàng thật chướng mắt. trong lòng Hoàng chợt thấy tức tối, trong sự tức tối có cả đau khổ và ghen tị. vì con nhỏ đó mà Mạnh không tiếc lời miệt thị, chửi rủa Hoàng và nhẫn tâm hơn là chấm dứt tình bạn hơn tám năm trời giữa họ. tất cả cũng tại con nhỏ đó thôi. Ánh mắt Hoàng trở nên lạnh lẽo, cơ thể trở nên cứng đờ. Hoàng nói:

- Tình tứ quá nhỉ? Tưởng cậu đưa cô ta đi đâu xa cơ chứ thì ra là cái bệnh viện này. Tình cảm của hai người tiến triển nhanh chóng quá đấy, nhanh đến mức tôi cũng phải ngạc nhiên đây này. Có cần tôi chụp ảnh kỉ niệm cho không?

Hoàng nói bằng cái giọng đều đều không chút biểu cảm làm Linh và Mạnh giật mình nhìn lên. Ngay khi thấy Hoàng, mặt Linh bắt đầu biến sắc còn Mạnh thì phóng về phía Hoàng một tia nhìn mang hàm ý “ cậu muốn gì?”. Nãy giờ chỉ riêng một mình Quân là không hiểu. cậu chẳng biết tại sao bầu không khí lại trở nên ngột ngạt thế này. Dù sao thì Mạnh và Hoàng cũng là bạn thân của nhau nhưng tại sao Hoàng lại nói khích Mạnh còn Mạnh lại nhìn Hoàng với ánh mắt thù địch thế kia? Quân thật sự không hiểu, không lẽ là

vì cô gái mang tên Nhật Linh kia ư? Quân nghĩ là không phải thế một cô gái mới gặp không thể làm tình bạn của họ rạn nứt như thế được. vậy nguyên nhân chính là do đâu? Chẳng có ai cho cậu cậu trả lời. vì không có câu trả lời nên cậu đành phải phá tan bầu không khí này. Khi phá tan bầu không khí này rồi thì có lẽ mọi việc sẽ dễ giải quyết hơn. Nghĩ vậy nên Quân bước đi về phía Mạnh và lên tiếng:

- Mạnh à? Sao cậu đến bệnh viện sớm vậy? sao lại đi cùng con nhỏ này? Chuyện hôm qua là...

- Nếu cậu đi thêm một bước nữa thì đừng bao giờ nhìn mặt tôi và đừng coi tôi là bạn nữa. Hoàng nói làm bước chân của Quân dừng lại trong không trung. Bầu không khí đã căng thẳng nay lại căng thẳng hơn. Quân thật sự chẳng biết làm sao cho tốt cả, bước tới không được mà đứng yên cũng không xong. Rốt cuộc thì phải làm như thế nào mới vẹn cả đôi đường chứ? Mặt Quân vô cùng căng thẳng, mồ hôi vã ra như tắm. như hiểu được sự khó xử của Quân, Mạnh lên tiếng:

- Cậu đừng tiến lại đây, cậu ta nói là làm đấy. tôi và cậu ta đã không còn là bạn của nhau nữa. bây giờ bọn tôi không có quan hệ gì hết.

Sau khi nghe Mạnh nói, cả Linh và Quân đều thấy lỗ tai lùng bùng, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cùng hướng về mặt Mạnh cất tiếng:

- tại sao?

- Là do cô ta. Hoàng đưa tay chỉ thẳng vào mặt Linh. Lần này cả Linh và Quân đều hướng ánh mắt về phía Hoàng. Chưa hết ngạc nhiên này Linh đã phải đối mặt với ngạc nhiên khác, cô nói:

- Do tôi? Thật không? Mắt cô chuyển từ gương mặt Hoàng sang gương mặt Mạnh chờ đợi Mạnh trả lời.

- Không phải do cô.

- Không phải do cô ta thì do ai chứ? Thật sự cho đến bây giờ Hoàng vẫn chưa chấp nhận được cái lí do mà Mạnh đưa ra.

- Do cậu. Mạnh đáp lại lạnh lùng.

- Do tôi??? Cậu lại định nói là do tôi hại Bảo Trân nên cậu mới chấm dứt tình bạn này hả? tôi không tin, tôi không bao giờ tin. Hoàng đã mất bình tĩnh, làm sao Hoàng có thể tin được cái lí do đó chứ, làm sao Hoàng có thể tin là cậu hại chết người con gái cậu yêu chứ. Không thể, không thể nào.

Linh này giờ nghe cuộc nói chuyện của Mạnh và Hoàng thì cũng hiểu được chút ít. Xem ra người con gái mang tên Bảo Trân rất quan trọng với Mạnh, quan trọng như Vũ đối với cô vậy. thế nhưng Hoàng đã hãm hại cô gái có tên Bảo Trân ấy nên Mạnh mới quyết định chấm dứt tình bạn. “ đến bạn bè mà tên Hoàng còn đối xử như vậy huống chi mình chỉ là một người không quen biết, hẳn là một kẻ đáng khinh, một thứ cặn bã của xã hội” nghĩ vậy nên Linh lên tiếng:

- Anh đúng là kẻ không ra gì mà. Đến bạn bè mà anh còn đối xử tệ bạc như vậy thử hỏi trên đời này còn ai dám tin tưởng và làm bạn với anh được chứ?

- Câm mồm!!! cô là cái thá gì mà xen vào chuyện của tôi? Hoàng gầm lên làm một vài bệnh nhân đi ngang qua giật mình sợ hãi. - Tôi chỉ nói sự thật thôi. Không biết tại sao khi Hoàng tức giận cô luôn thấy mình có chút sợ hãi.

- Nếu cô còn không câm miệng lại thì tôi sẽ cho cô và những đứa bạn thói tha của cô chết ngay trong chiều hôm nay đây. hãy nhớ, tôi nói là làm. Hoàng đe dọa.

- Anh...anh dám. Mặc dù rất tức giận trước thái độ của Hoàng nhưng nghĩ đến những việc xảy ra trong ngày hôm qua Linh không khỏi rùng mình, giọng nói cũng vì vậy mà trở nên ập úng.

- Cậu thôi cái trò đe dọa người khác đi. Những gì cậu gây ra cho họ ngày hôm qua còn chưa đủ hay sao mà còn muốn làm như thế nữa? đi thôi. Mạnh nói và dìu Linh đi qua Hoàng. Lời nói của Mạnh làm Hoàng rất tức giận. khép bàn tay lại thành hình nắm đấm, Hoàng định đuổi theo nhưng bị Quân ngăn lại. chẳng làm được gì, Hoàng hét lên:

- Hãy coi chừng tôi đó. Rồi các người sẽ phải trả giá đắt cho hành động ngày hôm nay.

Mặc kệ Hoàng đang gào thét phía sau, Mạnh vẫn dìu Linh đi như chưa có gì xảy ra. Đã nguôi giận phần nào, Linh hỏi Mạnh:

- chuyện có liên quan đến Bảo Trân là như thế nào vậy? có thể kể cho tôi nghe được không?
- Không có gì. Đó là chuyện riêng của tôi.

Nghe Mạnh nói vậy nên Linh cũng không tò mò thêm nữa. nghe lời Mạnh, cô nằm lên giường nghỉ ngơi. Có lẽ khá mệt nên mới nằm xuống là cô đã ngủ ngay, bao nét lo âu phiền muộn như tan biến hết. khuôn mặt cô ngây thơ như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, cô không hề biết rằng cuộc đời mình sắp thay đổi, những giấc ngủ ngon sẽ trở nên thật xa vời.

18. Chương 18

Chờ cho Linh ngủ say, Mạnh khẽ khép cửa và tìm bác sĩ trưởng khoa.

Khoa hồi sức cấp cứu phòng trưởng khoa.

Trong căn phòng khá rộng màu trắng toát chứa đầy hồ sơ bệnh án được xếp ngay ngắn có hai người đang nói chuyện với nhau. Bầu không khí khá căng thẳng. người con trai nhìn người trung niên trước mặt mình với vẻ mặt lo lắng còn người trung niên thì không biểu hiện gì rõ rệt, trên trán hằn sâu những nếp nhăn. Ông nói gì với người thanh niên, sau câu nói đó của vị bác sĩ mặt người thanh niên hơi tái, giọng nói cũng trở nên to hơn:

- Sao? Để lại sẹo?
- Rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng anh yên tâm, vết sẹo này rất mờ, nhìn thật kĩ mới thấy.
- Không thể xóa hoàn toàn được sao?
- Thật sự thì không thể mờ thêm được nữa. với lại vết sẹo rất mờ không có gì đáng ngại cả.
- Còn hai người kia?
- Bệnh nhân mang tên Thái KiM Chi thì bệnh tình không có gì là nghiêm trọng. mặt bị sưng khá to và có nhiều vết bầm tím nhưng chỉ cần nghỉ ngơi khoảng hai tuần là khỏi. nặng nhất phải kể đến bệnh nhân Hàn Thái Vũ, khuôn mặt bị bầm dập khá nhiều nhưng chủ yếu là tổn thương phần mềm nên chỉ nghỉ ngơi đúng cách thì không có vấn đề gì. Vấn đề quan trọng là cậu ta bị gãy ba cái xương sườn và dập một bên phổi gây tổn hại đến 40% sức khỏe. cũng may là cậu ta hồi phục khá nhanh, khoảng hai đến ba ngày sau sẽ tỉnh.

Trong lúc đó, phòng 308, khoa hồi sức cấp cứu.

Mặc dù đã qua giờ kiểm tra sức khỏe nhưng lại có một bác sĩ vừa bước vào phòng. Tuy người mặc áo blue trắng, đầu đội mũ, mặt đeo khẩu trang y tế nhưng ở người này toát ra một cái gì đó không bình thường, nhất là ở đôi mắt. đôi mắt vị bác sĩ này có vẻ lén lút. Xem ra người bác sĩ này vào đây ý định tốt thì ít mà ý định xấu thì nhiều. sau khi nhìn trước nhìn sau để chắc chắn rằng không có ai, người bác sĩ tiến lại gần giường của bệnh nhân. Trên giường là Vũ, Vũ đang nằm ngủ yên bình mà không hề hay biết rằng có một người đã đến gần. chiếc máy điện tâm đồ khẽ kêu lên “tít... tít” như cảnh báo nhưng Vũ không tỉnh lại. khi đã tiến lại gần, người bác sĩ lấy trong túi áo ra một ống thuốc và một cái kim tiêm. Sau khi lấy hết thuốc trong ống vào kim tiêm, người bác sĩ đó tiêm thẳng vài ống truyền dịch. Nước trong ống truyền dịch truyền vào người Vũ theo mạch máu đi khắp nơi trong cơ thể, ngấm vào từng tế bào máu.

Bỗng nhiên...

Thuốc mà vị bác sĩ tiêm vào có vẻ như đã phát huy tác dụng, người Vũ bắt đầu co giật, máy điện tâm đồ kêu lên bất thường. các số liệu trên máy liên tục thay đổi. như đạt được mục đích, vị bác sĩ đó liền dọn kim tiêm và đi một mạch ra khỏi phòng. Trong ánh mắt lóe lên một cái gì đó giống như là sự đắc ý xen lẫn sự tàn độc.

Khoa hồi sức cấp cứu phòng trưởng khoa.

Sau khi hỏi thăm tình hình sức khỏe của nhóm Nhật Linh với bác sĩ trưởng khoa Mạnh đứng dậy định chào ra về thì...

Râm...

Cánh cửa phòng được mở ra khá mạnh, một cô y tá hốt hải chạy vào, mặt lấm tấm mồ hôi. Không quan tâm đến sự có mặt của Mạnh và ánh nhìn nghiêm khắc của trưởng khoa, cô y tá nói gấp gáp:

Thưa trưởng khoa, mời ngài đến phòng 308 gấp ạ. Bệnh nhân đột ngột chuyển biến xấu. nói rồi cô y tá chạy đi, bác sĩ trưởng khoa chẳng nói chẳng rằng cũng chạy theo luôn. Nghe thấy tên phòng bệnh, Mạnh thấy là lạ hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải. “thôi đúng rồi!!! là phòng của Vũ mà, cậu ta đang chuyển biến tốt sao tự nhiên lại như vậy nhỉ?” nghĩ đến đây, Mạnh liền chạy theo đến phòng của Vũ.

Khi bước vào phòng, bác sĩ trưởng đã thấy có mấy bác sĩ nữa đang vây quanh bệnh nhân, tình hình có vẻ căng thẳng. thấy bác sĩ trưởng khoa, các y bác sĩ khác liền nép qua một bên để ông tiện quan sát bệnh nhân. Theo như con mắt lành nghề của ông bao năm nay thì ông có thể khẳng định bệnh nhân này bị co giật do shock thuốc. nhưng thuốc ở đâu cơ chứ? Trong bệnh viện không hề có loại thuốc này vì đây là thuốc đã bị cấm từ lâu, vậy ai đã làm việc này? Trong đầu người bác sĩ già hiện lên hàng tá dấu hỏi nhưng vì cứu bệnh nhân nên ông bỏ tất cả qua một bên để tập trung cho việc cấp cứu.

- tình hình của bệnh nhân chuyển biến xấu từ lúc nào?

- Cách đây không lâu ạ. Trong lúc đi ngang qua tôi ghé vào thăm thì thấy bệnh nhân đang co giật, huyết áp không ổn định, nhịp tim liên tục giảm. ngay khi thấy hiện tượng này tôi đã chạy đi báo ngay cho các bác sĩ gần nhất và cho ngài ạ. Cô y tá lúc này lên tiếng.

- Tình hình ngày xấu, mau chuẩn bị dụng cụ cấp cứu.

- Rõ. Một vài y tá chạy ra ngoài nhanh chóng chuẩn bị dụng cụ cấp cứu. Mạnh lúc này định chạy vào xem tình hình thế nào thì bị ngăn lại nên đành ngồi chờ bên ngoài mà lòng nóng như lửa đốt. Linh đang ngủ say thì bị tiếng ồn ào đánh thức. không biết bệnh viện xảy ra chuyện gì mà các y tá chạy qua chạy lại rất gấp gáp. Trong lòng Linh dậy lên một nỗi bất an vô hình, không lẽ... không lẽ Vũ hay Chi xảy ra chuyện gì rồi? vội bước xuống giường, Linh cố hết sức ra ngoài xem tình hình. Phải nhìn thấy tận mắt họ như thế nào thì cô mới có thể an tâm được. không có Vũ dù nên việc đi lại đối với cô khá là khó khăn. Chỉ mới bước đến cửa phòng mà cô đã thấy chân mình bủn rủn trán cũng vì thế mà lấm tấm mồ hôi. Mở cửa phòng, cô hướng ánh mắt đến chỗ mấy người y tá đi vào. Là phòng 308, là phòng của Vũ, Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi??? hai hàng nước mắt tuôn rơi làm cảnh vật phía trước nhạt nhòa, Linh đi trong vô thức, cô đi theo lời thì thầm của trái tim và lời thì thầm ấy mang tên “ Vũ”. Nỗi đau ở chân như không tồn tại, như chưa từng hiện hữu trên cơ thể cô. Linh vẫn cứ bước đi, từng bước từng bước chậm chạp, run rẩy. Mạnh đang rất lo lắng thì nghe thấy có tiếng người đến gần, ngược mặt lên Mạnh bắt gặp Linh. Cô đang bước đi trong vô thức, cánh tay cô đang vươn ra cố mở cửa phòng Vũ dù toàn thân đang run rẩy. bước vội đến, Mạnh ngăn Linh lại, về phía Linh, khi đang chuẩn bị mở cửa để xem Vũ thế nào thì có người ngăn lại. cô thấy thật khó chịu, sao người này lại ngăn cô vào gặp Vũ chứ? Lấy hết sức, cô cố gỡ bàn tay đang ôm chặt người mình ra, nước mắt vẫn cứ chảy, từng giọt rơi xuống ướt đầm tay Mạnh. Gỡ mãi mà không được, Linh bực mình, cô đưa tay gạt hết nước mắt để mắt có thể nhìn rõ hơn người đang ôm mình - là Mạnh. Cô cố sức gỡ tay Mạnh ra một lần nữa và hét lên:

- Buông tôi ra, tôi muốn vào thăm Vũ.

- Không được.

- Tại sao lại không được? tại sao anh lại không cho tôi gặp cậu ấy? nước mắt Linh lại rơi, sức ở cánh tay cũng yếu dần, cô bắt đầu đuối sức.

- Bác sĩ đang cấp cứu. bác sĩ nói phải ngồi ở đây chờ.

- Nhưng... tôi không muốn. hu hu Vũ đang cần tôi lắm, tôi muốn vào trong đó, có tôi trong đó Vũ sẽ không sao nữa. hu hu. Linh gào khóc trong vòng tay Mạnh, cô yếu đuối như một ngọn cỏ non trước gió. Thấy

Linh đã không còn muốn chạy vào nữa, Mạnh nhẹ nhàng dìu Linh đến hàng ghế đối diện phong Vũ và... chờ đợi.

Trong phòng 308.

Trên mặt bác sĩ trưởng khoa đã nhể nhại mồ hôi, bệnh tình của Vũ đang chuyển biến xấu nếu không muốn nói là rất xấu. huyết áp và nhịp tim không ngừng giảm, bây giờ Vũ đã phải dùng bình ôxi để thở. Xem ra liều thuốc ấy đã ngấm sâu vào máu và ngăn cản quá trình hô hấp. tình trạng của Vũ bây giờ có thể nói là “ngàn cân treo sợi tóc”. Tay vẫn thực hiện các thao tác cấp cứu một cách lành nghề bác sĩ trưởng khoa chăm chú lắng nghe lời của cô y tá bên cạnh:

- Huyết áp liên tục giảm, nhịp tim giảm mạnh, hô hấp kém, phổi gần như không hoạt động.

Cả căn phòng căng thẳng tột độ, ngoài tiếng kêu của máy điện tâm đồ và giọng đều đều của cô y tá thì không còn một âm thanh nào khác.

Thế rồi...

Máy điện tâm đồ kêu lên một tiếng títt dài, trên màn hình là hai đường thẳng, tim của Vũ đã ngừng đập. căn phòng chìm trong yên lặng đến ghê người, các y tá bác sĩ động loạt ngừng tay và nhìn vào màn hình. Giọng bác sĩ trưởng khoa cất lên làm mọi người trở về hiện tại:

- chuẩn bị máy shock điện. với một cú lia dao duy nhất, cúc áo của Vũ đứt ra, bác sĩ trưởng nhanh chóng phanh áo Vũ ra để lộ bộ ngực đầy thâm tím không còn cử động, một bộ ngực thiếu vắng nhịp đập của con tim. Ngay bên cạnh, một bác sĩ đã chuẩn bị máy shock điện xong. Cầm lấy máy shock điện bác sĩ trưởng nói:

- 150V. dòng điện được chuyển vào người Vũ, người cậu khê nảy lên rồi rơi xuống, màn hình không thay đổi. vị bác sĩ trưởng liền nói tiếp, lần này có vẻ gấp gáp hơn:

- 180V. dòng điện lại một lần nữa được chuyển vào người Vũ. Cậu như một con rối đứt dây, nảy lên rồi lại rớt xuống. khê liếc màn hình, vẫn không có gì thay đổi, vị bác sĩ trưởng mồ hôi ròng ròng, căng thẳng nói:

- 220V. lần này nếu không có sự thay đổi thì thật sự đã hết cách cứu cậu rồi. dòng điện một lần nữa được truyền vào cơ thể Vũ lần này mạnh hơn hai lần trước nhiều. cơ thể Vũ nảy lên dừng lại trong không trung một lúc rồi rơi xuống tấm nệm. ngoài nhìn màn hình, không có gì thay đổi cả, trên màn hình vẫn là hai đường thẳng song song thẳng tắp. không có sự sống không có sự hoạt động của tim, không một cơ quan nào còn hoạt động. xem ra cậu bé này không thể sống tiếp được rồi, vị bác sĩ già nuối tiếc nhìn Vũ rồi quay đi chuẩn bị ra ngoài.

Bỗng...

Máy điện tâm đồ kêu lên một tiếng “títtttttttt” dài, trên màn hình xuất hiện những nét gạch lên xuống thể hiện sự hoạt động của con tim. Phải chăng Vũ đã chiến thắng tử thần để trở về bên Linh???

Thời gian cứ thế trôi đi, kiếp người cũng vì thế mà thay đổi. với mỗi kiếp người lại được định sẵn bởi một cái được gọi là “định mệnh”. Cái gọi là “định mệnh” ấy đã gắn chặt từ lúc chúng ta sinh ra và mất đi khi chúng ta không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. nhiều người tự hỏi: “chúng ta có thể thay đổi được định mệnh không?” nhưng kết quả luôn luôn là KHÔNG. Một chữ không ngăn gọn mà bao hàm một ý nghĩa to lớn.

Vũ đã từ cõi chết trở về, trái tim đã đập, máu đã được lưu thông và được đưa đến các cơ quan trên cơ thể. Khuôn mặt người bác sĩ già giãn ra mãn nguyện. các y bác sĩ khác ai cũng vui mừng vì một sinh linh đã được cứu sống, một con người lại được tiếp tục tồn tại.

Nhưng...

Chẳng phải mỗi con người đều có một định mệnh sao? Định mệnh ấy chi phối cuộc sống con người. và chúng ta, những con người bình thường không thể thay đổi được định mệnh ấy, dù ta có cố gắng cỡ nào, dù ta có nuối tiếc đến đâu thì ta vẫn phải bỏ lại tất cả những gì tồn tại trên trần đời mà ra đi. Hạnh phúc rất mong manh, nó như một thứ đồ dễ vỡ, nếu chúng ta không nắm chặt thì nó sẽ vụn mất. nhưng nắm chặt quá liệu có tốt hay không? Thay vì nắm quá chặt ta có nên buông tay???

Vũ đang cố gắng nắm lấy tia hi vọng cuối cùng của mình_Nhật Linh. Cô là tất cả của cậu, vì cô cậu có thể làm tất cả, vì cô mà cậu đang chống lại định mệnh được sắp sẵn. cậu muốn sống, cậu muốn ở bên cô... mãi mãi.

Nhưng...

Đâu phải cái gì ta muốn đều có được. sức mạnh của Vũ chẳng còn nhiều, cậu kiệt sức rồi, cậu không thể gắng gượng thêm được nữa. cuộc đấu tranh của cậu dường như vô ích, công sức của cậu chỉ như một hạt cát giữa lòng đại dương mà thôi, cuối cùng thì định mệnh vẫn thắng. cậu thấy mình lịm dần, ý thức không còn sáng suốt nữa. cậu đang ở đâu?_cậu không biết. cậu sẽ đi đến đâu? Cậu không biết. cậu chỉ thấy cơ thể mình sao mà mệt mỏi quá, cậu muốn nghỉ ngơi. Và...cậu quyết định buông tay, cậu phó mặc mình cho số phận vì cậu biết rằng: “ những gì do số phận an bài thì không thể nào thay đổi được, những gì không thuộc về mình thì mãi mãi không thuộc về mình cho dù có níu kéo đi chăng nữa. vậy nên tốt nhất là buông tay để người kia có thể tìm được một người tốt hơn và để sau này mình không có gì để hối hận”.

Sau khi tim của Vũ đập trở lại, các y bác sĩ lại tiến hành các hoạt động cấp cứu nhằm giúp Vũ thoát khỏi cơn nguy hiểm, ai cũng mang trong mình một tâm trạng phẫn chấn, đôi tay cũng vì thế mà hoạt động khẩn trương hơn. Thế nhưng... bầu không khí chưa kịp hết căng thẳng thì tim của Vũ đột nhiên... ngừng đập, huyết áp và nhịp tim trở về con số không. Hai con số không tròn trịa, vô cảm như xoáy sâu vào mắt, đâm vào lòng của các vị y bác sĩ. Rốt cuộc thì linh hồn ấy cũng ra đi sau nỗ lực ở lại trần thế. Niềm vui chưa kịp nở hoa thì đã bị nỗi buồn che lấp mất.

Cơ thể Vũ bắt đầu suy giảm nhiệt độ, các cơ bắt đầu cứng lại, toàn bộ cơ quan ngưng hoạt động. da mặt trở nên trắng bệch không còn bất cứ biểu hiện gì của sự sống. Vũ đã ra đi, bỏ lại gia đình, bạn bè và cả người mình yêu quý nhất để đi đến một nơi rất xa mang tên : cõi vĩnh hằng.

Căn phòng tràn ngập không khí chết chóc, vị bác sĩ già kéo miếng vải lên che kín mặt Vũ. Bằng cái giọng trầm đục ông nói với cô y tá:

- Thông báo bệnh nhân Hàn Thái Vũ đã tử vong vào lúc 10h30p ngày 18 tháng 7.

Cô y tá nhẹ nhàng gạt đầu. vị bác sĩ già quay lưng bước đi. Mỗi bước đi nặng nề như gánh trên vai một tảng đá khổng lồ.

Ở bên ngoài, Linh đang khóc trong vòng tay của Mạnh. Những tiếng nấc nhỏ vang lên, thật đều, thật khẽ. rồi tiếng mở cửa vang lên cắt đứt chuỗi âm thanh vọng lại từ tiếng nấc của Linh. Vị bác sĩ bước ra mặt ánh lên sự mệt mỏi.

Ngay khi nhìn thấy bác sĩ đi ra, Linh thoát khỏi vòng tay của Vũ và tiến đến giọng gấp gáp:

- Cậu ấy sao rồi bác sĩ? Cậu ấy sẽ khỏe lại chứ? Cậu ấy sẽ không sao phải không? Nhìn gương mặt hốc hác tràn ngập lệ của cô gái trước mặt, vị bác sĩ già không đành lòng nói cho cô sự thật đau lòng ấy. ông cứ do dự mãi. Linh thấy biểu hiện đó của bác sĩ làm Linh thấy bất an hơn, cô lay mạnh tay bác sĩ, giọng nói như tắc nghẹn trong cổ họng. Mạnh đứng cạnh mà thấy đau lòng. - Sao không nói? Bác sĩ sao ngại không nói? Thật ra thì cậu ấy sao rồi hả? Linh lay mạnh đến mức người bác sĩ gần ngã. Mạnh thấy vậy thì ngăn cô lại, cô cố vùng vẫy trong vòng tay của Mạnh.

- Cậu thả tôi ra, tôi phải hỏi cho rõ. Linh hét lên, cô cố nhào người ra khỏi vòng tay của Mạnh.

- Tôi xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. vị bác sĩ già thốt ra khó nhọc, rồi bước đi. Linh sau khi nghe vị bác sĩ nói thì đã thôi nhào ra khỏi vòng tay Mạnh. Cô vẫn chưa hết bàng hoàng, cô không hiểu, cô không muốn hiểu lời người bác sĩ ấy nói. Cô như một bức tượng bất động với cánh tay được đưa ra phía trước như muốn níu kéo một điều gì đó, một điều vừa rồi xa, nước mắt cô rơi lệ liên tục, những giọt lệ lăn trên gò má trắng mịn thấm cả vào môi mặn chát. Cô không tin những gì người bác sĩ kia nói, Vũ của cô không chết đâu, Vũ hứa sẽ làm bạn trai của cô mà, Vũ nhất định không bỏ cô mà đi đâu. Vì vậy nên cô hét to:

- Ông đừng hòng lừa tôi, Vũ của tôi không chết. tôi sẽ đưa còn sống khỏe mạnh đến trước mặt ông, ông tưởng nói vậy mà tôi tin sao? Tôi không phải là con nít. Nói rồi cô chạy thẳng vào phòng của Vũ. Cánh cửa được mở ra, cô đứng chết trân nơi bậc cửa.

Trên chiếc giường trắng kia là ai? Sao lại lấy vải trắng che kín mặt thế kia? Cô đến gần và mở tấm vải ra, tay cô run run, miếng vải trắng được mở ra một cách từ từ, khuôn mặt Vũ hiện ra, yên bình, thánh thiện và không hề đau khổ, không cảm xúc. Cô đứng bên cạnh Vũ, bàn tay khẽ vuốt lên mặt Vũ thì thầm:

- Vũ à, ông tỉnh dậy đi, họ đắp tấm vải lên mặt ông nên chắc là ông khó thở lắm nhỉ? Đừng lo, có tui đây rồi, tui đến mở ra cho ông rồi, ông thấy đỡ hơn chưa? Nếu đỡ rồi thì mở mắt ra nói chuyện với tui nhé, tui nhớ ông lắm. họ nói ông chết rồi, tui không tin, tui không tin đâu, Cún của tui không thể chết được, ông hứa làm bạn trai tui mà, tui còn nhớ rõ lắm. chờ ông tỉnh lại rồi chúng ta sẽ cùng Chi đi chơi nhé. Sẽ rất vui đó hihi. Ôi, sao người ông lạnh thế này, cúc áo cũng bị bung hết nữa, để tui ôm ông cho ấm nha. Sao ông không nói gì với tui vậy hả? ông mà cứ im lặng như vậy là tui giận đó. Ông biết không, đã từ lâu rồi, ngay từ khi gặp lần đầu tiên, tui đã rất thích một đứa bé cùng tuổi đối diện nhà tui. Đó là ai ông biết không? Là ông đó. Tui cũng thích ông lâu lắm rồi nhưng chưa dám thổ lộ. hôm trước ông vì tui mà bị thương, tui rất đau lòng nhưng khi ông nói muốn tui làm bạn gái thì tui lại rất vui. Vì vậy nên, ông phải mau tỉnh lại đi. Tui nhớ ông lắm lắm. một giọt lệ lại rơi xuống, trong suốt và mặn, mặn lắm.

Linh vẫn cứ ôm người Vũ thì thầm, nước mắt cô đã làm ướt hết một vùng ngực của Vũ. Mạnh và mấy y bác sĩ xung quanh chỉ biết nhìn cô cảm thông. Một vài tiếng khóc của mấy cô y tá khẽ vang lên.

15p trôi qua, Linh vẫn ôm lấy Vũ không chịu buông. nhận thấy việc để bệnh nhân thế này là không được nên một vài người tiến đến lôi Linh ra và đẩy giường của Vũ đi. Bị tách ra khỏi người Vũ, Linh hoảng hốt hét lên:

- Các người làm gì tôi vậy? mau thả tôi ra. Các người... các người định đưa Vũ đi đâu? Mau trả Vũ lại cho tôi. Mau trả lại đây!!! Vũ ơi, mau tỉnh lại đi, họ định đưa ông đi đâu ấy, họ là người xấu, Vũ ơi mau tỉnh lại đi!!! Linh gào đến khản cả giọng, Vũ vẫn không đáp lại. trên chiếc giường trắng toát, Vũ vẫn nằm im như người không cảm xúc. Một cô y tá lấy tay kéo tấm vải lên che mặt Vũ. Thấy cảnh đó, lòng Linh quặn thắt, cô vùng tay ra khỏi hai người chạy đến bên Vũ. Vội mở tấm vải che mặt cô vừa nói:

- Cún ơi mau tỉnh lại đi, bọn người xấu định đưa ông đi đâu kìa, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại cho tôi. Mau tỉnh lại!!! linh cố sức lay mạnh mong Vũ tỉnh lại. cô y tá thấy Linh như vậy thì nhìn Mạnh bằng đôi mắt ái ngại, Mạnh liền đi tới kéo Linh ra khỏi Vũ. Mặc cho cô có gào thét vùng vẫy, mặc cho cô vô tình làm vết thương nơi tay chảy máu hi cậu vẫn không buông tay. Cô y tá thấy vậy liền đẩy chiếc giường ra khỏi phòng. Khi cánh cửa phòng đóng lại là khi trái tim Linh tan vỡ. cô ngất xỉu trong tay Mạnh, không còn vùng vẫy, không còn gào thét, cô im lặng, một sự im lặng đáng sợ. liệu đây có phải là lần cuối cùng cô khóc???

19. Chương 19

Sau khi nhận được thông báo Vũ đã mất, bố mẹ Vũ tức tốc chạy đến bệnh viện. họ gào khóc trong tuyệt vọng, hàng nước mắt lăn dài trên gò má người mẹ và khuôn mặt khắc khổ của người cha. Vũ ra đi là tổn thất lớn nhất đối với họ, phải làm sao khi người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh như thế này. Có nỗi đau nào đau hơn nỗi đau của người mẹ, người cha phải nhìn con mình chết cơ chứ. Mẹ Vũ đã khóc rất nhiều, bà khóc, khóc mãi cho đến khi ngất đi. Tỉnh lại rồi lại khóc, người cha mặt mũi bơ phờ không chút sức sống mắt đăm đăm nhìn thi hài con mà lòng quặn thắt, lúc này cha Vũ chỉ ước người chết đi là mình chứ không phải là đứa con mình dứt ruột đẻ ra này. Cả gian phòng tràn ngập không khí chết chóc.

Ngày hôm sau, lễ tang của Vũ được tiến hành, có rất nhiều người đến viếng. trong số họ có cả họ hàng, bạn bè người quen của Vũ và gia đình Vũ. Ai ai cũng thấy tiếc thương cho số phận của một người trẻ tuổi có tài mà phải sớm lìa xa dương thế. Họ cũng thấy tiếc thương cho gia đình Vũ vì đã mất đi đứa con duy nhất, họ không biết rồi ba mẹ Vũ sẽ sống ra sao khi thiếu vắng người con này.

Mạnh hôm nay cũng đến viếng linh cữu của Vũ. Thành kính thắp một nén nhang trước linh vị, Mạnh khẽ cầu khẩn:

- Vũ à, cậu yên tâm tôi sẽ bảo vệ Linh và chăm sóc cô ấy giúp cậu.

Cắm nén nhang vào bát nhang trước linh vị của Vũ, Mạnh thấy hình như Vũ đang cười, nụ cười đồng ý. Thấy vậy, Mạnh khẽ gật đầu và đưa mắt tìm kiếm Linh. Từ hôm qua cậu đã không gặp cô rồi, chắc là cô đang khóc ở đâu đó.

Đưa mắt khắp một lượt, Mạnh chỉ thấy ba Vũ đang ôm mẹ Vũ, hai người ánh mắt thần thờ, riêng mẹ Vũ đầu tóc rối tinh, miệng không ngừng gọi tên Vũ, hai tay cố gắng vươn tới trước để ôm quan tài Vũ mà khóc. Thật là xót thương, nhìn mẹ Vũ mà cậu lại nhớ đến cái ngày em gái cậu mất hai năm trước, tâm trạng cũng vì thế mà trùng xuống, nỗi buồn xâm lấn vào cõi lòng.

Có vẻ như Linh không ở trong nhà, Mạnh quyết định đi ra ngoài tìm kiếm. sau khi đi qua hàng người đang chuẩn bị viếng linh cữu của Vũ, Mạnh bước ra sân và đi quanh nhà một vòng để tìm kiếm. đã đi gần hết một vòng nhưng chẳng thấy Linh đâu cả, Mạnh có chút bất an, và rồi cậu thấy một bóng hình nhỏ bé đang ngồi cạnh một gò đất nho nhỏ. Tiến lại gần Mạnh nhận ra đó là Linh, có vẻ như gò đất đó chôn chứa một kỉ niệm nào đó của cô với Vũ vì ánh mắt cô nhìn gò đất ấy rất chăm chú.

Nghe thấy có tiếng bước chân tới gần, Linh theo phản xạ ngược mặt lên rồi lại theo phản xạ cúi mặt xuống nhìn gò đất khi nhận ra đó là Mạnh. Mạnh khi thấy Linh ngược đầu lên thì hơi giật mình, giật mình không phải vì cô ngược đầu lên đột ngột mà bởi vì Linh sau một ngày không gặp đã đổi thay nhiều quá. Gương mặt cô hốc hác không chút sức sống, đôi môi hồng mỏng tựa cánh đào ngày nào bây giờ khô cằn nứt nẻ, đôi mắt trong veo như nước mùa thu ngày nào bây giờ không còn trong nữa mà chuyển sang màu hơi đục, lại còn sưng tấy và ửng đỏ vì khóc nhiều. cô ngồi đó, co ro như một con thú nhỏ bơ vơ, cô độc, người cô gầy đi rất nhiều, cô gầy đến mức khi gió thổi qua, cậu đã tưởng cô bị gió cuốn đi mất. nhìn cô mà sao lòng cậu chưa xót lạ. nhẹ nhàng ngồi bên cạnh, cậu không cất lời, cậu chỉ muốn cô biết rằng bên cạnh cô còn có cậu. cô không cô đơn vì cậu luôn sẵn lòng giúp đỡ, chở che những lúc cô cần. hai người cứ ngồi bên nhau như thế, lâu, rất lâu sau thì Linh cất lời:

- Đây là mộ của một chú cún mang tên Dream. Bầu không khí yên lặng mà hai người tạo ra này giờ bị cô phá vỡ. cô phá vỡ bầu không khí ấy bằng một câu nói không đầu không đuôi, không biểu cảm nhưng Mạnh vẫn chú ý lắng nghe, cậu muốn cô nói tiếp, vì nói ra thì nỗi buồn sẽ vơi bớt còn nếu để trong lòng mãi thì nỗi buồn sẽ xây dựng nên một căn cứ vững chắc và định cư mãi mãi, con người cũng vì thế mà héo hon, mà đau khổ.

Nhưng...

Im lặng.

Lại im lặng, Linh không nói thêm một câu nào cả. Cô im lặng cứ như người nói lúc này không phải là cô vậy.

Trái đất như ngừng quay, vạn vật như ngừng hoạt động. Mạnh vẫn ngồi bên Linh và vẫn chăm chú "lắng nghe".

- Tôi và Vũ từ nhỏ đã quen biết nhau, từ lần gặp đầu tiên tôi đã quý mến cậu ấy, thế rồi chúng tôi trở thành bạn thân, cùng nhau chơi đùa cùng nhau học tập. Linh lại tiếp tục nói, à không phải nói là kể mới đúng, giọng cô đều đều tràn ngập cảm xúc, lâu lâu lại dừng lại như hồi tưởng.

- Cậu ấy vui tính nhưng cũng rất hiền. từ nhỏ đến lớn luôn bị tôi bắt nạt mà chẳng có lấy một lời oán than. Khi nào bị tôi bắt nạt cũng chỉ biết cười. cậu ta thật ngốc... kể đến đây một giọt lệ lăn trên má Linh, giọng cô nghẹn lại. Mạnh thấy vậy thì đưa tay lên định lau cho Linh nhưng thấy Linh bắt đầu nói tiếp thì từ từ đưa cánh tay xuống và đặt lên đùi mình. Cậu thấy hành động của mình sao mà thừa thãi quá. - Cậu ấy học rất giỏi, từ nhỏ đã được mệnh danh là thần đồng, tuy chơi thân nhưng tôi rất ganh tị với cậu ấy, tôi ra sức học tập nhưng trước bất cứ cuộc thi nào có cậu ấy tham gia thì tôi luôn đứng ở vị trí thứ hai cho dù tôi có cố gắng thế nào, cho dù tôi nỗ lực ra sao. Có một lần thi olympic toán quốc tế, tôi đã đứng sau cậu ấy dù tôi đã rất chăm chỉ, tôi giận cậu ấy, tôi đố kị, tôi ghen ghét, tôi tức giận. tôi không hiểu tại sao mình chăm chỉ như vậy mà lại thua cái kẻ suốt ngày chỉ biết ngủ với chơi điện tử kia. Thế là một kế hoạch được vạch ra trong đầu, tôi hẹn cậu ấy ra công viên chơi lúc giữa trưa và hẹn ở nơi vắng nhất. tôi đã không đến. lúc đầu chỉ hẹn để cậu ta ở đó chờ một lúc cho bỏ ghét nhưng cậu ta thật ngốc. trời nắng như vậy mà cứ đứng chờ, biết tôi không đến mà vẫn chờ. Rồi cậu ta bị ốm sau bữa đó, tôi bị mẹ mắng ột trận vì cái tội bất cẩn và bắt đi xin lỗi cậu ấy nhưng tôi nhất quyết không chịu. bị mẹ đánh ngay trước mặt cậu ấy tôi

cũng không chịu xin lỗi, tôi còn to tiếng chửi lại mẹ mà mắng cậu ấy nữa. thế mà...thế mà cậu ấy không để bụng, cậu ấy lại xin lỗi tôi. Cậu ấy thật tốt bụng trong khi tôi thật xấu xa... Linh òa khóc, đôi vai gầy run run, những giọt nước mắt thấm qua kẽ tay rơi xuống đất. Mạnh khẽ vòng tay ôm lấy Linh, vì quá đau khổ nên cô cũng không chống cự, cô chỉ lặng lẽ khóc.

Thời gian cứ thế trôi đi, Linh vẫn khóc, đến khi giọt nước mắt cuối cùng cạn, cô khẽ nghiêng mình, ánh mắt xa xăm, cô lại kể tiếp câu chuyện còn dang dở:

- Năm tôi và Vũ 13 tuổi, trong khi đi học về tôi đã bắt gặp một chú chó rất dễ thương bị bỏ rơi trong một chiếc hộp giấy cũ. Nhìn nó lúc ấy rất tội nghiệp, tôi đã năn nỉ Vũ mang về nuôi nhưng cậu ấy không chịu. cậu ấy nói mang về thì ai nuôi, một đứa ham chơi như tôi sẽ để con chó chết đói mất thôi. Khi nghe câu nói ấy tôi rất giận, tôi không quan tâm đến cậu ấy nữa, tôi tự mang con chó về nhà mà không thèm nói với cậu ấy một lời nào cho dù cậu ấy đi bên cạnh, cho dù cậu ấy xin lỗi tôi cũng không quan tâm. Những lời khuyên bảo của cậu ấy tôi cũng để ngoài tai luôn. Khi mang con chó về đến nhà, tôi đã bị mẹ chửi, mẹ bắt tôi mang con chó trả lại chỗ cũ nhưng tôi không chịu, hai mẹ con vì thế mà cãi nhau. Đúng lúc tôi sắp bị đánh vì cái tội không nghe lời người lớn thì Vũ qua nhà tôi và nhận con chó về nuôi, cậu ấy nói đã xin phép ba mẹ rồi, mẹ tôi cũng không nói gì nữa và từ đó chúng tôi đã có thêm một người bạn mới. chúng tôi đặt tên cho con chó là Dream. Dream rất ngoan, chúng tôi rất quý nó, nhưng rồi một ngày nó bị bệnh chết, tôi đã đau lòng đến mức khóc ròng rã mấy ngày liền, người cũng vì thế mà sốt cao. Mẹ tôi rất lo lắng khi thấy tôi mãi mà không hạ sốt. lại là Vũ, cậu ấy qua nhà và bịa ra một câu chuyện về ước nguyện của chú chó Dream trước khi chết cho tôi nghe, hôm đó còn canh cho tôi ngủ nữa, sau ngày hôm đó tôi khỏi bệnh và tôi nhận ra không biết từ bao giờ cậu ấy đã ở trong tim tôi mất rồi. mỗi khi buồn tôi đều ra đây thăm Dream, mỗi lần thăm Dream tôi lại kể hết những tội xấu của cậu ấy cho nó nghe nhưng,, nhưng bây giờ cậu ấy mất rồi, tôi không biết phải làm gì nữa, tôi không biết phải sống như thế nào nữa. tôi không biết phải làm sao, tôi không biết phải sống như thế nào cho đúng nữa. Linh đã thôi khóc, ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm vô định, nơi cổ họng chỉ còn lại những tiếng nấc trong vô thức. Cô thấy mình bơ vơ, lạc lõng. Thiếu Vũ, cô như thiếu đi nguồn động lực sống, cô chẳng còn gì để mong chờ, cũng chẳng còn gì để mà tiếc nuối.

Mạnh tưởng Linh khóc. Cậu lấy trong túi áo một chiếc khăn tay và đưa cho cô. Linh thấy chiếc khăn tay của Mạnh đưa thì ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô đâu có khóc, đưa mà làm gì cơ chứ? Bây giờ cô mới thấy rằng mình đang ở trong vòng tay của Mạnh, khẽ đẩy tay của Mạnh ra, Linh nói:

- Cảm ơn nhưng tôi không khóc nữa và cũng không bao giờ khóc nữa.

Thấy ánh mắt ráo hoảnh không chút cảm xúc của cô, Mạnh ái ngại rút tay lại, Mạnh thấy mình sao cứ hành động kì quặc trước người con gái này như vậy, một lần nữa cậu thầm trách mình bất cẩn, sao cứ hành động thừa thãi như thế chứ. Không chú ý đến Mạnh, Linh nói tiếp:

- Cảm ơn cậu trong những ngày vừa qua, có lẽ cả tôi và Vũ nợ cậu một mạng sống nhưng không vì thế mà tôi bỏ qua những gì mà nhóm của cậu đã làm cho chúng tôi. Dù cậu bây giờ với tên Hoàng đó không còn là bạn bè nhưng tôi không thể coi cậu như một người bạn được, tôi thấy có lỗi với Vũ và người bạn Kim Chi đang nằm ở bệnh viện của mình. Linh lạnh lùng bước đi, Mạnh không nói một câu nào, cậu biết, cô vừa mất đi một người bạn tốt lại chưa hết shock chuyện bị đánh đập nên không chấp nhận cậu là chuyện dễ hiểu. cậu cũng không mong muốn cô chấp nhận. với cậu, cô như người em gái năm nào của cậu và cũng như một cái gì đó quan trọng hơn mà cậu chưa định nghĩa được. và... Mạnh quyết định ra về.

Ngay chiều hôm ấy, Vũ đã được chôn cất tại nghĩa trang của thành phố trong niềm thương tiếc của gia đình, bạn bè và những người đến dự. giây phút thi thể Vũ được an nghỉ trong lòng đất, mẹ Vũ đã ngất đi trong vòng tay của ba Vũ còn Linh, cô chỉ lặng lẽ đứng nhìn cơ thể bạn mình trở về với đất. không khóc, không một biểu hiện gì thể hiện trên nét mặt nhưng ai cũng biết, sâu trong khuôn mặt tưởng chừng vô cảm ấy là một trái tim đang quặn thắt trong đau đớn, một trái tim héo hon không còn mầm sống.

Đêm ấy, mặc dù nằm trên giường nhưng Linh không tài nào ngủ được, cô cứ trần trọc mãi, hình ảnh Vũ lúc nào cũng tràn ngập tâm trí. Cô không thể ngủ, bởi vì ngủ thì hình ảnh Vũ lại hiện lên và con tim cô lại đập mạnh những nhịp đập đau khổ. Đã 12h đêm, đôi mắt cô vẫn mở, không có chút gì gọi là buồn ngủ trong đó, ánh mắt cô nhìn xa xăm lắm. ánh mắt ấy vô hồn, không có tình cảm, cô nhớ Vũ. Cô thấy mình nhớ Vũ kinh khủng, nỗi nhớ sao chẳng với bớt mà ngày càng nhiều như thế chứ. Cô hận Vũ, cô hận cậu vì đã bỏ cô đi, cô hận mình, cô hận mình vì mình còn sống, vì mình không ở bên Vũ lúc Vũ cần. phải làm sao

cho tốt đây??? Cô đau đầu quá, cô thấy mình cần nghỉ ngơi. Thế là cô ngồi dậy lấy vài viên thuốc ngủ và.. uống. giấc ngủ đến với cô nhanh hơn và cô thấy cơ thể mình dễ chịu hơn.

Rất nhanh chóng, Linh chìm vào cơn mơ. Trong cơn mơ, cô thấy Vũ đang cười với mình, cô cũng cười tươi đáp lại. cô giận Vũ, cô nói tại sao cậu lại bỏ cô đi như thế nhưng cậu chỉ cười. cậu không nói, duy chỉ có cánh tay cậu là đang vẫy gọi cô. Cô không giận cậu nữa, cô vui vẻ chạy đến nhưng... tại sao vậy? cứ mỗi lần cô đến gần cậu là cậu lại rời xa cô, cô tiến một bước thì cậu lùi xa hai bước. cô chẳng biết lí do, cô thắc mắc hỏi Vũ: “ Cún ơi, sao tui không đến gần ông được vậy?”. Vũ không trả lời, khuôn mặt Vũ đã không còn cười với cô nữa, cậu quay lưng bước đi. Linh thấy Vũ bước đi thì chạy theo, cô chạy... chạy hết sức mình. Khi cô mệt cô vẫn cố gọi cậu, vừa chạy cô lại vừa trách cậu sao vô tâm thế, sao cậu không chờ cô đi cùng. Cô chạy... chạy... chạy mãi... chạy cho đến khi mệt mỏi rã rời nhưng vẫn không đuổi kịp Vũ. Cậu sắp khuất bóng nơi chân trời đằng xa rồi, cô lại cố gắng chạy tiếp, rồi cô ngã. Cú vấp bất ngờ làm cả người cô ngã nhoài trên mặt đất, đầu gối đau rát, Linh cố gọi Vũ, nhưng Vũ đã khuất bóng mất rồi. Linh chỉ kịp thét lớn hai tiếng “ Vũ, Vũ” thì không còn cảm nhận gì nữa.

Linh choàng tỉnh trên chiếc giường quen thuộc, mồ hôi đã ướt đầm áo, cô mệt mỏi lướt mắt khắp phòng tìm kiếm hình ảnh của Vũ. Không thấy. cô thất vọng nhìn đồng hồ. 3h. chẳng thể ngủ được nữa, cô ngồi dậy và tiến đến tủ áo quần. cô muốn ra ngoài. Sau khi thay chiếc váy màu hồng tiện tay lấy được trong tủ quần áo, Linh mở cửa và đi ra ngoài. Vì còn rất sớm nên ngoài đường chẳng có ai, một khung trời rộng lớn được sương mù bao phủ. Từng cơn gió nhẹ thổi tới làm Linh thấy lạnh. Cô quên không mặc áo khoác rồi. khẽ xoa hai tay vào nhau cho bớt lạnh, cô để chân mình bước đi tự do, cô muốn tâm hồn mình được thanh thản chút ít.

Cô vẫn cứ bước đi, từng nhịp chân đều đều không định hướng. cô đi mãi, đi mãi cho đến khi thấy chân mình mỏi nhừ. Cô ngồi xuống chiếc ghế đá gần nhất và nhìn cảnh vật xung quanh. Cô nhận ra đây là công viên Ngọc Vĩ. Nhìn kĩ một chút nữa cô nhận ra đây là chiếc ghế đá mà cô với Vũ hay ngồi khi đến đây. Nở một nụ cười cay đắng, cô khẽ nói: - Bỏ người ta đi rồi mà còn cố ý đưa đến đây nữa. ông không định để cho tui quên ông đi à. Đồ xấu xa.

Mất Linh đã đổ hoe nhưng cô không khóc, đột nhiên cô nhớ đến một lần nọ khi cô và Vũ đến đây chơi Vũ đã khắc cái gì đó lên ghế mà không cho cô xem. Lại còn nói là khi nào thấy nhớ Vũ quá mới được xem nữa chứ. Lúc ấy cô đã nói “ xí tui mà thêm nhớ ông à, cái người xấu tính xấu nét như ông thì chỉ có trư bát giới nhớ thôi!” thế mà bây giờ cô lại nhớ cậu không chịu nổi đây này, sao lại như thế chứ? Có lẽ cô đã trở thành trư bát giới xấu tính mất rồi. Khẽ quay người tìm xung quanh cái ghế, cô thấy một dòng chữ nhỏ được khắc rất cẩn thận bên thành phải của ghế. Dòng chữ ấy là “ cún mãi mãi yêu heo mọi” bên cạnh còn có hình một chú chó và một con heo, giữa hai con vật là một trái tim được vẽ vụng về chưa đầy đủ nét. Có phải vì trái tim chưa đầy đủ nét nên cậu với cô mới thế này không chứ? Tay vẫn cứ mân mê dòng chữ, Linh thầm khóc trong lòng. Cô thấy mình không thể chịu nổi nếu ở đây nữa, Linh đứng lên và lại để cho đôi chân dẫn bước, cô bước đi để lại sau lưng một vùng trời kỉ niệm.

Cả ngày hôm đó Linh không đi học, cô đi lang thang hết chỗ này đến chỗ khác. Nói là không muốn nhớ đến Vũ nhưng cô lại đi đến tất cả những nơi hai người từng đến, ăn hết thức ăn mà hai người từng ăn, cô muốn nếm trải những thứ khi bên Vũ cô đã thực hiện, đã đến một lần cuối cùng. Điểm đến cuối cùng của cô là nghĩa trang thành phố nơi Vũ đang an nghỉ. Khẽ đặt lên trên mộ Vũ một đóa hoa cúc trắng, Linh thì thầm:

- Cún này, xuống đó có buồn không? Chắc là ông nhớ tui lắm nhỉ. Tui cũng nhớ ông lắm. ông yên tâm, ông sẽ không cô đơn đâu, tui sẽ đến bên ông, sớm thôi.

Nở một nụ cười với Vũ rồi Linh ra về.

Đi về nhà rồi, Linh liền giải thích cho bố mẹ biết là mình đi thăm Vũ để bố mẹ khỏi lo lắng. Cô trở nên rất vui vẻ, con người cũng không có gì là bất bình thường cả. bố mẹ Linh thấy vậy thì cũng không nói gì nhiều mà kêu Linh vào ăn cơm. Trong bữa cơm, Linh không ngừng nói cười và nhắc lại những kỉ niệm của gia đình từ khi cô còn bé đến giờ. Bầu không khí tuy hơi gượng gạo nhưng lại tràn đầy tiếng cười của Linh. Bố mẹ Linh ai cũng tự hỏi vì sao Linh lại cười nhiều như vậy nhưng thấy cô vui vẻ như thế nên lại thôi. Bữa cơm nhanh chóng trôi qua, sau khi giúp mẹ rửa chén, Linh đi lên phòng. Cô nhanh chóng tắm rửa và mặc bộ váy đẹp nhất của mình. Hôm nay cô cho phép mình điệu đà một chút, đánh chút phấn hồng lên mặt và

tô son hương cherry, cô tiến đến bàn học và lấy vài tờ giấy ra và bắt đầu viết. những con chữ xinh xắn được in trên giấy bởi bàn tay trắng trẻo xinh đẹp. ngòi bút lướt nhẹ trên giấy, bức thư đã khá dài, Linh dừng lại, tay cô run run có vẻ đang xúc động. một giọt nước chờ chực nơi khoé mắt. chỉ cần chớp mắt là sẽ rơi xuống nhưng đã bị Linh gạt bay. Cô tiếp tục viết, viết miệt mài, chữ đã không còn đẹp như lúc đầu nữa thay vào đó là những kí tự xiên xẹo xấu xí. Sau khi viết được hai tờ giấy đôi thì cô dừng tay. Đặt cây bút lên bàn, cô cầm tờ giấy lên và đọc lại bức thư một lần nữa. trong thư viết:

“ kính gửi Andy và Lily.

Đã lâu lắm rồi heo mọi không viết thư cho Andy và Lily nhỉ? Con còn nhớ lúc nhỏ Andy luôn nói với con rằng : ‘ heo mọi này, viết thư là một hình thức bày tỏ tình cảm đấy, khi nào con có tâm trạng hay muốn bày tỏ một điều gì đó với người khác thì hãy viết thư nhé!’. Lúc ấy heo mọi của Andy ngốc nghếch lắm, heo mọi không hiểu những gì Andy nói nên heo mọi chẳng bao giờ viết thư cả. thế rồi chính cái hôm heo mọi bị bắt nạt, heo mọi khóc Andy đã dạy heo mọi viết thư. Andy nói ‘ khi con tức giận hay có bất kì ảm ức gì thì hãy viết ra và để trong chiếc tất cũ sau đó treo ở cửa sổ. đêm đến Other

- một vị thần của những điều phiến muộn sẽ đưa nó đi cho con’. Andy biết không, con đã tin là vị thần ấy có thật đấy, con đã viết không biết bao nhiêu là bức thư và để ở cửa sổ. y như rằng hôm sau nó biến mất. nhưng con đã không viết thư nữa khi biết vị thần Other đó chính là Andy, lúc đó con nghĩ Andy thật xấu, Andy gạt con. Con sẽ không viết nữa để Andy không thể biết được tâm trạng của con mỗi ngày. Con thật là ích kỉ đúng không Andy?

Nhưng...

Heo mọi của Andy đã lớn từ khi nào vậy nhỉ? Con cũng chẳng biết nữa, heo mọi của Andy bây giờ đã không còn khóc lóc vì bên heo mọi đã có... cún. Heo mọi với cún nghe thật buồn cười đúng không Andy? Biết làm sao đây? Heo mọi lỡ thích cún mất rồi, heo mọi không thể sống thiếu cún được.

Thế nên con cảm ơn Andy vì tất cả những điều tốt đẹp mà Andy đã giành cho con nhé. ^__^.

Thôi chết! con quên mất mẹ Lily rồi, mẹ Lily đừng giận con nhé! Con cũng xin cảm ơn mẹ vì đã sinh ra con, cảm ơn mẹ vì đã chăm sóc con, quan tâm con từ lúc còn đỏ hỏn cho đến lúc con trở thành một cô gái xinh đẹp nhường này. Đối với con, mẹ Lily vừa là một người mẹ quan tâm, thấu hiểu con cái vừa là một cô bạn thân xì

- teen, vui tính. Con yêu mẹ lắm mẹ à. Con sẽ nhớ mãi về Lily, nhớ những kỉ niệm bên Lily. Con sẽ nhớ giây phút con ngập ngừng trong ngày đầu tiên đi học, Lily đã nhỏ nhẹ khuyên nhủ con. Con nhớ lần đầu tiên tập xe đạp bị té đến trầy cả chân, chính Lily đã bôi thuốc và an ủi con. Rồi cái lần bị Lily bắt gặp con ngồi xem ảnh của Cún nữa. Lily ơi, con yêu Lily lắm... lắm. xa Lily con sẽ rất, rất nhớ đấy. nhưng Lily, Andy à, trong lòng con đã có một người rất quan trọng rồi. thiếu vắng người ấy một ngày con đã không thể sống tiếp được nữa, con không biết sau này mình phải sống như thế nào cả. vậy nên, con quyết định ra đi, một quyết định chín chắn đấy Andy, Lily à. ^__^.

Andy, Lily con xin lỗi.

Cảm ơn hai người, cảm ơn hai người rất nhiều.

Con gái bé nhỏ.

Heo mọi. __”

Gấp lại lá thư, Linh bỏ vào phong bì màu hồng. cô xem tiếp lá thư thứ hai. Lá thư thứ hai là gửi cho Kim Chi. Lá thư này ngắn và có phần vụng về hơn. Mở đầu là hai chữ “ thân gửi.

Thái Kim Chi cháu gái Thái thật lộn! __.

Này, này đừng có mà nhìn lá thư của tui với ánh mắt trợn trừng như thế chứ. Là tui, Nhật Linh xinh đẹp hay tự sướng viết thư cho bà đây. Đừng ngạc nhiên không phải trời long đất lở gì đâu vậy nên bà cứ yên tâm ngồi đọc thư của tui nhé. Có lẽ bà cũng biết tin cún mất rồi nhỉ? Buồn thật đấy! tui chẳng còn người bắt nạt nữa rồi, tui nhớ cún quá đi thôi. Vì nhớ quá nên tui đi theo hần đây!!! ^__^. Trước khi đi tui muốn

gửi lời cảm ơn đến bà. Cảm ơn bà, người bạn đầu tiên của tui và cún ở học viện Tinh Tú. Tui và cún sẽ luôn nhớ đến bà, một con người vô cùng xinh đẹp, vui tính, tốt bụng. cảm ơn vì tất cả.

Thôi, tui phải đi đây, cún đang đứng chờ tui rồi. chào bà nhé.

Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Nhớ bà nhiều lắm.

Thân.

Nhật Linh (heo mọi).

Tái bút: này, bà định bao giờ tỏ tình với tên Quân thôi tha thể hả? tuy hấn chơi với Hoàng nhưng tui thấy hấn cũng tốt bụng lắm, hợp với bà á. Giải quyết nhanh gọn đi nhá. Tui đi đây.” Gấp lá thư thứ hai, Linh bỏ trong cái phong bì màu xanh. Ngước mặt lên nhìn đồng hồ. đã 11h rồi, chắc là Andy và Lily đã ngủ. Linh mang lá thư bỏ trước cửa phòng của bố mẹ rồi quay về phòng.

Về phòng rồi, Linh lấy ra lọ thuốc ngủ đã mua tại hiệu thuốc tây lúc chiều. cầm trong tay 50 viên thuốc ngủ, Linh chia làm nhiều lượng nhỏ rồi uống hết. đúng là thuốc liều mạnh có khác, uống vào là có tác dụng ngay. Linh thấy mắt mình nặng trĩu. Nằm ngay ngắn trên giường, ôm tấm ảnh Linh chụp cùng Vũ, Linh thì thầm “ tạm biệt Lily, tạm biệt Andy tạm biệt Chi, tạm biệt tất cả, cún ơi tui đến đây”. Thế rồi Linh nhắm mắt, một màn đen bao phủ lấy tâm hồn cô. Trong phòng chỉ còn tiếng hát nho nhỏ phát ra từ cái máy phát nhạc. bài hát cứ lặng lẽ trôi đi mang theo vận mệnh của một con người.

‘ những chiếc lá rụng vàng,

Rớt rơi bên hiên nhẹ nhàng, nhớ phút cuối dịu dàng.

Nắm tay bên anh nồng nàn.

Đã xa một thời bên nhau, nay chỉ còn mình em bước mau.

Và bỗng dưng mình em nỗi nhớ bơ vơ.

Dĩ vãng đã nhạt nhòa, dấu yêu nay cũng đã xa.

Bóng dáng ấy giờ này, biết đang vui nơi phương nào.

Vẫn riêng mình em nỗi nhớ, luôn mong chờ và luôn ước mơ.

Một ngày mai anh sẽ về đây lại gần bên em.

Giờ em khóc nước mắt nhạt nhòa, kỉ niệm vỡ tan bao ngày qua. Dù đã biết sẽ chẳng được gì, đành quay bước mau người đi. Đếm chiếc lá thu vàng bằng giọt nước mắt muộn màng. Lỡ lắm mà người nào hay chẳng. Người nói em vậy mà người đành nỡ quên sao vội xa. Giờ em vẫn nhớ tháng ngày nào tình ta trước khi biệt li. Quên đi. Không sao đành vì con tim qua mỏng manh. Quá yêu anh, người yêu ơi biết không. Em cần anh

Con tim mỏng manh. Miu Lê”

20. Chương 20

Nếu như thiên thần tượng trưng cho ánh sáng và những điều tốt đẹp thì ác quỷ tượng trưng cho bóng tối và những điều xấu xa. Thế nhưng ánh sáng và bóng tối lại song song tồn tại giống như một ngày mới bắt đầu bởi ánh sáng mặt trời và kết thúc bởi màn đêm yên tĩnh. Con người cũng vậy, khi tâm ta sáng, lòng hướng thiện lớn hơn lòng hướng ác thì sẽ được gọi là người tốt và ngược lại thì gọi là kẻ xấu. kẻ xấu và người tốt luôn đấu tranh với nhau nhưng bất phân thắng bại. không phải vì người tốt quá ít hay kẻ xấu quá nhiều mà là trong mỗi con người luôn tồn tại hai thế lực tốt xấu song song, thế lực này có thể áp đảo thế lực kia và tất nhiên, con người cũng có thể từ người xấu chuyển hóa thành người tốt hoặc từ người tốt chuyển hóa thành người xấu. một điều đáng ngạc nhiên là người xấu luôn muốn ẩn náu dưới cái mác người tốt để dễ

dàng tồn tại và tránh xa sự điều tra của người tốt. điển hình là tổ chức BLACK DEVIL , một tổ chức xã hội đen khét tiếng ở thế giới ngầm. đúng như cái tên của mình, tuy mới thành lập được 4 năm nhưng tầm ảnh hưởng của tổ chức này đã lan ra toàn châu Á và đang tiến bước sang thị trường châu Âu đầy năng động. mạng lưới của tổ chức này vô cùng rộng, nó trải dài từ tam giác vàng “ Việt Nam

- Lào

- Campuchia” cho đến Trung Quốc, indonesia, Singapo và nhiều quốc gia khác. Nhờ khối óc thông minh của mình tổ chức không biết bao nhiêu lần qua mặt cảnh sát quốc gia và interpol để giao dịch trót lọt, nguồn lợi thu vào hàng năm tính bằng đơn vị triệu tỉ đôla. Tổ chức này rất giàu thế nhưng người lãnh đạo tổ chức lại là hai anh em sinh đôi chỉ mới 16 tuổi, họ điều hành tổ chức với một trái tim vô cùng đen tối và độc ác trong trái tim ấy dường như không tồn tại thứ xa xỉ được gọi là: tình yêu thương.

Song song tồn tại với tổ chức BLACK DEVIL là tổ chức ANGEL HEART. Tổ chức này được ra đời cách đây 2 năm, ngay từ khi ra đời, tổ chức đã ra sức cứu trợ trẻ em nghèo ở châu Phi, thực hiện nhiều hoạt động từ thiện trên phạm vi toàn thế giới. cùng với tổ chức y tế thế giới WHO, ANGEL HEART đã góp phần cứu sống rất nhiều con người, cân bằng nguồn kinh tế cho rất nhiều quốc gia và hơn hết là ngăn chặn được nhiều đại dịch lớn có nguy cơ lan ra toàn thế giới. không ai có thể ngờ rằng tổ chức này lại do BLACK DEVIL lập nên. Và với một cái mác không thể nào trong sạch hơn như vậy, tổ chức BLACK DEVIL đã yên tâm tồn tại mà không lo sự điều tra của cảnh sát quốc gia cũng như interpol. Cảnh sát với họ chỉ như những kẻ dằn dặt không hơn không kém. Một điều không thể ngờ được nữa là hai tổ chức thiên thần

- ác quỷ này đều có trụ sở chính tại Việt Nam, và hai cậu chủ nhỏ có mối thâm thù to lớn đối với nhà họ Tạ.

Bầu trời hôm nay khá u tối, cả một khoảng trời rộng lớn mà chỉ toàn mây đen, hiếm hoi lắm mới có một vài tia nắng xen vào nhưng cũng bị che lấp nhanh chóng. Mấy hôm nay trong tổ chức BLACK DEVIL khá yên ắng, không có bất cứ dấu hiệu nào của một vụ làm ăn lớn cả. Mặt có vẻ dăm chiêu, Lý Chấn Huy nói với tên em trai mình_Chấn Duy:

- Có vẻ như thời cơ đã đến rồi. thằng khốn Tạ Hoàng đó lại gây sự với người khác rồi, lần này là con nhóc Nhật Linh đứng thứ nhì trong kì thi xét tuyển vừa rồi. nghe nói vì con nhóc đó mà tình bạn của thằng Tạ Hoàng với thằng Trần Mạnh bị sút mẻ, thằng Mạnh tuyên bố trước bàn dân thiên hạ là nó không phải bạn của thằng Hoàng nữa. Đây là cơ hội tốt để chúng ta hành động, phải nhanh chóng lôi kéo hai đứa đó về phe ta. Có hai chúng nó coi như việc trả thù nhà họ Tạ đã thành công một nửa.

- Không hẳn là như vậy, nhờ vụ thằng bạn chết thì con nhỏ Nhật Linh đó có thể gia nhập nhóm chứ tên Mạnh thì hơi khó. Hai năm trước sau khi xử lí con em nó chúng ta cũng đã lôi kéo nhưng nó đâu có lung lay với lại nó đã từng là bạn thân của thằng Hoàng, nếu nó theo chúng ta thì sẽ có một ngày nó vì tình bạn mà phản lại chúng ta mất thôi. Cách tốt nhất để tồn tại là không tin tưởng ai hết. ánh mắt lóe lên một tia tàn bạo, Chấn Duy nói, dường như trong ánh mắt ấy là một bầu trời đầy máu và nước mắt của những người vô tội.

- Chú yên tâm, anh sẽ có cách làm cho hai bọn chúng phải trung thành phục tùng. Chấn Huy nói kèm theo một nụ cười buốt lạnh xương sống. kết thúc câu nói, Huy với tay bấm chiếc chuông màu đen trên bàn, chưa đầy một phút sau, một tên áo đen chạy lại, kính cẩn cúi đầu trước hắn nói:

- Ngài có gì sai bảo?

- Vụ ta giao cho người điều tra thế nào rồi?

- Dạ thưa ngài, người có tên Hoàng sau khi rời bệnh viện thì ngày nào cũng uống rượu cho đến khi say khướt tại các quán bar, còn cô gái tên Linh thì uống thuốc ngủ tự tử nhưng đã được cứu kịp thời còn cậu Mạnh thì đang trên đường đến bệnh viện nơi cô Linh đang chữa trị. Báo cáo hết.

- Ngu ngốc! Huy buông ra một câu làm tên đàn em ngỡ người, hắn chưa kịp hiểu Huy nói gì thì Huy đã ra lệnh tiếp:

- Đã điều tra số điện thoại của con nhỏ tên Linh đó chưa?

- Dạ...dạ chưa. Tên đàn em tái mặt lắp bắp. khó khăn lắm hắn mới lên được chức sai vặt của sếp vậy mà ngay lần giao nhiệm vụ đầu tiên đã làm sếp không hài lòng, lần này thì đời hắn coi như không có tương lai

rồi. mồ hôi cũng vì thế mà vã ra như tắm.

- Còn không mau đi điều tra à? Huy hét lên, tên đàn em sợ quá chạy bắn khói không dám quay đầu lại nhìn dù chỉ là một giây ngắn ngủi.

- Bất tài, vô dụng, những kẻ như thế này không đáng được tồn tại và phục vụ cho BLACK DEVIL. Huy phán một câu xanh rờn rồi tiếp tục với công việc ...ngắm nhìn cái chuông. Dụy ngồi cạnh cũng không cất lời, bầu không khí im lặng bao trùm. Bầu không khí đậm tính chết chóc, hai người khuôn mặt giống nhau, độc ác như nhau nhưng lại theo đuổi hai suy nghĩ khác nhau.

Hôm nay dự định đến nhà thăm Linh nên Mạnh đến khá sớm, nhấn chuông đã được 15p nhưng không có ai ra mở cổng, may mắn thay, lúc đó có một bác hàng xóm tốt bụng đi qua và nói cho cậu biết rằng tối qua có thấy bố mẹ Linh đưa cô vào bệnh viện. nghe đến đây, Mạnh chào bác ấy và nhanh chóng đi đến bệnh viện. đến nơi, Mạnh chạy khắp dãy phòng hồi sức cấp cứu để tìm phòng của Linh nhưng không thấy. thất vọng, Mạnh định quay về thì thấy phía xa có hai người trung niên đang dìu nhau đến gần, trên tay người phụ nữ cầm một tờ giấy nhàu nát có vẻ như là một lá thư, gương mặt người phụ nữ tuy hơi tiều tụy nhưng có nét giống một ai đó mà cậu quen thì phải. Đúng rồi, hẳn người đó là mẹ Linh, khuôn mặt giống nhau như đúc thế kia mà. Đánh liều đến gần, Mạnh lên tiếng : - Dạ hai bác cho con hỏi hai bác có phải là bố mẹ của bạn Nhật Linh không ạ? Nghe thấy giọng người lạ hơn nữa người ấy lại nhắc đến tên con mình, bà Ngân_mẹ Linh ngược đầu lên nhìn, ánh mắt sáng lấp lánh:

- Cậu biết con gái tôi?

- Dạ cháu là bạn của Linh ạ, nghe tin bạn ấy nhập viện nên cháu vào thăm ạ. Mạnh lễ phép trả lời. nghe đến đây, mẹ Linh lại khóc òa lên, bờ vai gầy rung lên từng hồi, từng giọt nước mắt đau khổ lăn xuống. ba Linh vừa vuốt lưng mẹ Linh vừa nói an ủi:

- Thôi nào em, con mình không sao rồi mà. Nói đoạn ba Linh dìu mẹ Linh ngồi xuống dãy ghế trước phòng 309, ánh mắt ông nhìn Mạnh đầy tình cảm rồi nói:

- Cháu ngồi xuống đi. Khi Mạnh đã ngồi xuống rồi, ông liền hỏi:

- Cháu quen Linh nhà bác lâu chưa?

- Dạ cũng mới thôi ạ, bọn cháu quen từ khi bắt đầu vào học đến bây giờ. Linh sao rồi bác? Có gì nghiêm trọng không ạ? Mạnh hỏi quan tâm nhưng lại làm mẹ Linh khóc to hơn, chỉ mỗi ba Linh là còn bình tĩnh, ông trả lời Mạnh mà lòng trầm buồn:

- Nó không sao rồi cháu ạ. Hôm qua nó uống thuốc ngủ tự vẫn nhưng may mà nửa đêm mẹ nó không yên tâm nên vào phòng thăm nó nên mới đưa đi viện kịp thời. Có lẽ vì quá shock trước cái chết của cái Vũ bạn thân nó nên mới thế. Con bé này đúng là nghịch đại mà, chẳng biết suy nghĩ gì hết, nó lại còn để lại lá thư xin lỗi nữa chứ, thử hỏi khi nó đi rồi thì hai bác phải làm sao đây? Có lớn mà không có khôn gì cả. một giọt nước mắt lăn dài trên má người cha, Mạnh thấy trong lòng xao động. Linh thật sung sướng khi có một gia đình đầm ấm như vậy nhưng cô ấy lại không biết trân trọng, thật đáng trách nhưng cũng thật đáng thương. Haiz Mạnh chán nản thở dài, ngược đôi mắt lạnh của mình lên, Mạnh nói với ba Linh:

- Thôi bác đưa bác gái đi về nhà nghỉ đi, ở đây để cháu lo, cháu thấy bác gái có vẻ mệt mỏi rồi. ba Linh thấy Mạnh nói có lý nên dìu mẹ Linh đi về, lúc đầu mẹ Linh nhất quyết không chịu nhưng sau một hồi khuyên giải của Mạnh và ba Linh thì cũng nghe lời về nhà nghỉ ngơi, ánh mắt ông nhìn Mạnh có chút gì đó như là sự khó hiểu.

Khi bóng ba mẹ Linh đã khuất sau bức tường cuối dãy, Mạnh đẩy cửa bước vào thăm Linh. Cô đang nằm ngủ trên giường, hai hàng mi khép chặt, hình như là đang mơ thấy ác mộng thì phải, gương mặt cô xanh xao quá, bờ môi nhợt nhạt lâu lâu lại cử động gọi tên ai đó. Không cần nghe Mạnh cũng biết là cô gọi tên Vũ. Cậu giận cô nhưng cũng thương cô nhiều lắm, cô bây giờ là bản sao của cậu hai năm trước. ôi những kỉ niệm đau buồn lại tràn về, cậu chẳng muốn nhớ lại chút nào cả. cậu tiến lại gần Linh và nắm lấy bàn tay cô, Linh như cảm nhận được điều đó, khóe miệng cô phảng phất nụ cười, một nụ cười thanh thản và hạnh phúc. Không biết tại sao khi thấy nụ cười này Mạnh lại thấy đau lòng, cậu thì thầm nho nhỏ:

- Ngốc. tưởng tôi là Vũ nên mới an tâm ngủ ư? Lúc này cậu chỉ muốn bỏ mặc cô mà đi nhưng không hiểu

sao cậu lại ngồi xuống bên cô. Không gian tĩnh lặng, dường như bầu trời u ám ngoài kia chẳng ảnh hưởng đến hai người trong căn phòng này.

Thế rồi cô tỉnh dậy, mở mắt ra, Linh thấy tay mình nặng nặng, ngược mắt nhìn cô thấy một người đang ngủ gục bên cạnh mình, xung quanh cô là một không gian toàn màu trắng, cô tự hỏi đây có phải là thiên đường? người nằm ngủ trên bàn tay cô có phải là Vũ??? Nghĩ đến đây Linh không thể ngăn mình mỉm cười, cô gọi nhỏ:

- Cún, cún ơi!!! Dậy mau, ông làm tay tui đau muốn chết rồi nè.

Tiếng nói của Linh làm Mạnh tỉnh dậy. ôi, thật là ngại quá, cậu là người đến thăm bệnh mà lại ngủ quên mất lại còn để cô gọi nữa chứ. Mà khoan, cô vừa gọi Mạnh là cún, cún không phải là Vũ sao? Cô nhầm Vũ là cậu sao? Bộ não thông minh của Mạnh nhanh chóng phân tích và đưa ra nhận định, não cũng liên tục đưa ra lệnh cho các nơ ron thần kinh truyền tải đến cơ quan thực hiện cụ thể ở đây là da mặt và mắt. ấy vậy nên cảm xúc của Mạnh thay đổi như chong chóng. Lúc đầu là đỏ mặt và mắt bối rối nhưng sau 0,02s sau là lạnh nhạt và ánh mắt thờ ơ xen chút tức giận. sau khi quá trình phân tích kết thúc, Mạnh ngược mắt lên và dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Linh. Có tác dụng ngay lập tức, nụ cười tươi của Linh nhanh chóng trở thành méo xẹo khi nhận ra người ngồi cạnh mình là Mạnh chứ không phải là Vũ, niềm vui hiem hoi mới được nhen nhóm trong tim nhanh chóng tan biến, có một thứ gì đó vỡ òa, niềm thất vọng tràn ngập trong tâm hồn. Linh nhận ra là mình chưa chết, ống truyền dịch vẫn truyền vô tay cô đều đều. ánh mắt cô thất thần, cô chẳng thèm ném xia đến người ngồi bên cạnh, cô lặng im nhắm mắt lại ngủ tiếp như muốn nói cô không muốn gặp hay nói chuyện với ai hết. không biết có phải hiểu được thông điệp của cô hay không mà Mạnh đứng dậy rời khỏi, trước khi ra khỏi cửa Mạnh nói:

- Để tôi gọi bác sĩ đến xem bệnh tình cho cô.

Khi Mạnh đã đi ra ngoài rồi, Linh liền mở mắt ra, ánh mắt cô buồn bã. Cô thấy mình thật bất tài, chỉ có việc tự tử thôi mà cũng không làm được, nhất định Andy và Lily giận cô lắm, còn cả Kim Chi nữa, cô phải đối mặt như thế nào đây? Tâm trạng rối bời, ánh mắt Linh chuyển đến cái tủ bên cạnh. Trên cái tủ màu trắng là một giỏ táo màu đỏ, trông rất ngon, cạnh giỏ táo là một con dao gọt trái cây màu xám trắng. trong đầu Linh chợt nảy ra một ý định, cô muốn kết liễu đời mình thêm một lần nữa. không có ý chí đối mặt chỉ bằng buông tay, cô không tin lần này lại thất bại. nghĩ là làm, Linh cố gắng với tay để lấy con dao. Con dao để khá xa chỗ cô nằm, mặc dù đã cố gắng hết sức nhưng con dao vẫn cách cô một khoảng 2cm. bàn tay yếu ớt của Linh cố gắng dịch chuyển, khoảng cách dần được rút ngắn, con dao đã gần tay cô hơn nhưng cô cũng thấy mệt hơn, trán đã lấm tấm mồ hôi, bờ môi càng thêm nhợt nhạt nhưng Linh vẫn cố sức, Linh tự nhủ ‘ chỉ còn một chút nữa thôi’ và lại cố gắng.

Cuối cùng thì Linh cũng cầm được con dao, Linh đang phân vân nên đâm như thế nào. Sau một hồi suy nghĩ, cô quyết định đưa lên cao và đâm thẳng xuống, hi vọng là thành công. Nhưng... cô sợ máu lắm, phải làm sao đây, cô lại do dự và rồi cô đã nghĩ ra một cách, cô lấy chăn che lên cơ thể, như thế dù có đâm trúng thì cô cũng không nhìn thấy máu của mình. Yên tâm với kế hoạch đề ra, Linh đưa con dao lên cao và nhắm chặt mắt lại, cô đang chờ thần chết đến và lấy đi tính mạng này. Đúng lúc con dao chuẩn bị đâm thẳng vào bụng Linh thì Mạnh bước vào, sự việc trước mắt làm Mạnh rất bất ngờ, không chần chừ thêm một phút giây nào, Mạnh chạy đến và nín lấy con dao trên tay Linh. Nhưng... hựt rồi, cách tay Linh đã hạ xuống, từng giọt máu chảy ra ướt đầm chiếc chăn trắng muốt. Linh cảm thấy cánh tay mình chuyển động, dao đã đâm vào một cái gì đó mềm mềm nhưng cô lại không thấy đau, phải chăng cái chết đến với cô quá nhanh chóng nên cô chưa kịp cảm nhận đau đớn thì đã lên thiên đường rồi??? cô đã thành công rồi sao? Trong lòng cô thoáng chút vui sướng, vậy là cô sẽ được gặp Vũ, niềm vui đến với cô có quá bất ngờ không? Điều bất ngờ đến nhanh thì đi cũng nhanh, cô khẽ mở mắt, cô không muốn mở ra ngay vì sợ những gì mình tưởng tượng sẽ tan biến một khi mình mở mắt. nhưng cô nhầm, nhầm rồi, cô chưa chết, trước mặt cô là Mạnh mặt mày xanh xao vì mất máu, Mạnh đã nắm ngay mũi dao trước khi nó kịp đâm vào người cô. Lưỡi dao sắc làm bàn tay Mạnh chảy máu rất nhiều, máu thấm qua kẽ tay chảy xuống tấm chăn trắng tinh rồi từ từ ngấm vào bộ đồ bệnh viện của cô mang theo cảm giác âm ỉ. đột nhiên đồng tử cô giãn rộng, mắt vẫn lên những tia máu li ti một biểu hiện của sự sợ hãi tột độ, cô không muốn nhìn thấy máu của mình nên trùm chăn kín người nhưng chính cô lại hết lần này đến lần khác làm tay người con trai này phải chảy máu, cô sao vậy, cô là kẻ máu lạnh chuyên làm hại kẻ khác sao? Nghĩ đến đây, Linh không khỏi ghê tởm mình, hai cánh tay cô theo phản xạ rút lại, người cô run lên sợ hãi, cô không nói được lời nào, ngay cả lời xin lỗi cũng không, duy

chỉ có ánh mắt cô nhìn Mạnh sợ sệt và có chút van xin. Mạnh mặc dù rất đau nhưng thấy cô như vậy thì không nói gì chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống nói:

- Tôi không sao.

- Tại... tại sao lại không sao được. tôi...tôi đã làm anh bị thương. Đồi đồng tử Linh lại giãn to hơn, người cô cũng run hơn.

- Không sao. Chỉ chảy máu sơ sơ thôi. Băng bó lại là được. nói rồi Mạnh bỏ con dao dính máu ra khỏi tầm với của Linh và tiến đến tủ đựng dụng cụ y tế bên cạnh lấy đồ để tự băng bó. Vì bị thương bên tay phải nên Mạnh thực hiện sát trùng và hơi khó khăn, Linh lúc này đã bớt sợ, cô khẽ khều áo Mạnh và lên tiếng:

- Để... để tôi băng cho.

- Không cần. cô còn yếu lắm, tôi có thể tự làm được... chưa nói hết câu thì miếng bông trên tay Mạnh đã bị Linh giật mất. một tay cầm bông, một tay kéo tay bị thương của Mạnh lại, Linh nói:

- Là do tôi sai, hơn nữa tôi cũng đã đỡ nhiều rồi tôi có thể làm được. anh mở tay ra. Linh nhẹ nhàng nói. Tay cũng đã cầm bông băng và thuốc sát trùng sẵn sàng. Nhưng khi nhìn thấy bàn tay Mạnh mở ra trước mặt mình Linh không khỏi bàng hoàng. Vết cắt sâu quá, hẳn là Mạnh đã dùng một lực rất lớn để ngăn con dao lại. hơn nữa vết cắt lại ở giữa bàn tay, máu vẫn không ngừng chảy, Linh nhìn tay Mạnh mà cơ thể dậy lên một cảm giác khó chịu lạ kì, dạ dày cô cứ sôi lên cứ như muốn ói vậy. cô cố kìm nén cái cảm xúc khó chịu trong người và tiếp tục dùng bông lau vết máu trên tay Mạnh. Những biểu hiện của cô không thoát khỏi ánh mắt tinh tường của Mạnh, khẽ rút tay lại Mạnh nói:

- Tôi có thể làm được, cô nghỉ đi, cô trông không được ổn. tay Mạnh mới rút chưa được bao lâu thì đã bị Linh nắm lại cô tiếp tục sát trùng như chưa có câu nói nào của Mạnh. Mạnh thấy vậy thì cũng không nói nữa mà để yên cho Linh sát trùng và băng bó.

Khi băng bó xong rồi, Linh khẽ nói:

- Xong rồi.

- Cảm ơn. Bầu không khí trở nên ngại ngùng, bỗng nhiên Mạnh lên tiếng:

- Tại sao cô lại muốn tự tử?

Một khoảng im lặng trôi qua, Mạnh những tưởng Linh không trả lời câu hỏi của mình nhưng Linh đã lên tiếng:

- Vì tôi không có dũng khí đối mặt, hơn nữa tôi không thể sống thiếu Vũ.

- Như thế nào là không thể sống nếu thiếu cậu ta? Cô có biết rằng cô làm vậy thì ba mẹ cô, bạn bè cô sẽ rất đau lòng không? Cô...

- Tôi không muốn nghe. Linh hét lên hai tay cố sức ghì chặt lấy tai. Những điều đó cô đều biết cả nhưng cô không muốn nghe, cô sợ sau khi nghe rồi thì cô sẽ không có dũng khí để tự tử nữa, như thế cô sẽ có lỗi với Vũ. Linh không muốn đối mặt nhưng Mạnh thì khác, cậu muốn cô đối mặt, muốn cô phải tự chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình, cô tự tử không chỉ vô tâm với mình và còn vô tâm với bố mẹ và bạn bè. Cậu phải để cho cô hiểu ra, để cho cái ý nghĩ tự tử kia không còn chỗ đứng trong tâm trí cô nữa. thế nên mặc cho Linh vùng vẫy, cậu cố gắng lấy tay cô ra và hét lên:

- Cô phải hiểu đừng trốn tránh nữa, cô làm như vậy thì Vũ ở trên trời sẽ không tha thứ cho cô đâu.

Câu này của Mạnh thật sự có hiệu quả, Linh đã thôi vùng vẫy, cả người cô cứng đờ, ánh mắt đờ đẫn, miệng cô khẽ mấp máy như một cử động thừa thãi:

- Thật vậy sao?

- Đúng vậy. Mạnh nhẹ nhàng trả lời và ôm cô vào lòng, cô cũng chẳng kháng cự, tâm trí cô đang để ở một nơi nào xa lắm. thời gian chậm chậm trôi, hai người vẫn giữ nguyên tư thế đó, rồi Mạnh lên tiếng:

- Cô sẽ không tự tử nữa chứ?

- Không. Linh đáp lại nhẹ nhàng, cô quyết định rồi, cô sẽ không tìm đến cái chết nữa, đó không phải là cách giải quyết vấn đề. Cô thấy trong người khá mệt, có lẽ là do lúc này dùng sức quá nhiều, hai mắt cô nhắm dần lại và đi vào giấc ngủ.

Đặt Linh xuống giường, Mạnh định chờ lúc Linh ngủ say mới rời khỏi, khẽ ngắm khuôn mặt cô lúc ngủ, Mạnh nhẹ nhàng nói:

“tôi sẽ bảo vệ em như tôi đã từng bảo vệ em gái tôi”.

Trong lúc đó, tại trụ sở chính của BLACK DEVIL, phòng tổng chỉ huy.

Tên áo đen lúc này đã quay lại cũng một tờ giấy có ghi số điện thoại và một chiếc IPHONE5 mới cóng. Cúi người thật thấp, hắn nói:

- Dạ đây là số điện thoại của cô Linh ạ.

- Để đây và đi ra ngoài. Huy nói lạnh lùng. Tên đàn em nghe vậy thì quay người ngay lập tức, lòng khắp khởi mừng thầm vì không bị giáng chức nhưng vui mừng chưa được bao lâu thì tiếng của Huy một lần nữa vang lên:

- Tiện thể ra ngoài thu dọn đồ đạc luôn đi, người bị đẩy xuống khu vực 5 làm bảo vệ.

- Tuân lệnh. Tên đàn em trong lòng đau khổ vô cùng nhưng phải tuyệt đối tuân lệnh, dù sao thì kiếp bảo vệ thì vẫn mãi làm bảo vệ, hắn thương cho số phận của mình nhưng chẳng thể làm gì khác.

Sau khi thả đàn em đi khỏi, Huy bấm những con số trên màn hình và gọi trong khi Duy khởi động thiết bị bóp méo giọng nói. Từng tiếng chuông bắt đầu vang lên, mặt Huy không chút biểu cảm, cậu ta đang kiên nhẫn chờ đợi con mồi nghe máy.

Bệnh viện trung ương 1, phòng 309.

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm xáo động bầu không khí trong phòng bệnh. Linh đã ngủ say, tiếng điện thoại vang lên làm Mạnh giật mình, ngó quanh phòng bệnh một lượt Mạnh nhìn thấy chiếc điện thoại của Linh đang đổ chuông, một số điện thoại lạ gọi đến. Mạnh định tắt điện thoại để Linh có thể ngủ ngon nhưng vì đây là điện thoại của cô nên thôi, cậu vẫn để điện thoại kêu mà không bắt máy. Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên đều đều, một bài hát buồn.

~~

Yêu anh, yêu anh như những giấc mơ.

Giấc mơ dài thật dài và em không có lối ra.

Yêu anh, yêu anh yêu chỉ anh thôi.

Yêu anh hết thân này,

Yêu anh chẳng tiếc gì.

Bằng tất cả những gì em có, bằng cả yêu thương dù dấn thân vào ngục tối.

Yêu thôi, cứ yêu thôi, anh là ánh sáng.

Xin anh gần lại bên em, đừng rời xa em.

Xin đừng để em ở lại, xin đừng dập tắt đi.

Nỗi nhớ không tên theo em theo em đến suốt cuộc đời.

Yêu anh là chẳng nghe điều gì, yêu anh là chẳng tiếc chi.

Dù mai nắng sau cơn mưa kia em sẽ đón đau thật nhiều.

Nhưng không hề nổi tiếc và chẳng hề lo âu.

Vì trái tim em không anh chắc sẽ ngừng đập.

Tiếng chuông điện thoại vụt tắt trả lại không khí im lặng cho phòng bệnh.

Trụ sở chính tổ chức BLACK DEVIL, phòng chỉ huy.

Linh không nghe máy, Huy khá bức nhưng vẫn cố kìm lại, trên khuôn mặt được nguy trang kĩ không hề xuất hiện một biểu hiện gì, Huy lặng lẽ gọi lại thêm một lần nữa.

Chiếc điện thoại lại reo, lại là dãy số lúc này. Lần này thì Linh đã tỉnh, với tay lấy cái điện thoại, Linh trả lời yếu ớt:

- Alô.

Cuối cùng thì Linh cũng nghe máy, khoe môi Huy khẽ nhắc lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Huy bắt đầu nói chuyện:

- Chào cô. Cô có phải là Nhật Linh đang học ở học viện Tinh Tú không? Giọng của Huy qua máy bóp méo giọng nghe thật ghê sợ, cái thứ giọng the thé phát ra từ đầu dây bên kia làm Linh bất giác rùng mình. Cô ngạc nhiên và cũng rất tò mò xem người bên kia là ai vì vậy cô lên tiếng:

- Đúng vậy. ông là ai.

- Tôi là ai cô không cần biết, hôm nay tôi gọi điện là để thông báo cho cô biết sự thật về cái chết của bạn cô

- Hàn Thái Vũ. Nhắc đến tên Vũ, người Linh bỗng lạnh toát. Có linh cảm không hay, Mạnh giằng lấy chiếc điện thoại trên tay Linh và nói:

- A lô, ai đang ở đầu dây bên kia vậy?

- Chắc anh là Trần Mạnh. Giọng the thé lại vang lên đều đều.

- Đúng thế. - Thật may khi tôi đang định gọi điện cho anh, có anh ở đây thật tốt quá, chúng tôi định gọi cho anh và cô Linh để thông báo cho hai người biết sự thật về cái chết của em gái anh hai năm trước và cái chết của cậu Vũ bạn cô Linh mới đây.

- Ông chính là người hai năm nay gửi thư yêu cầu tôi gia nhập tổ chức áo đen? Mạnh hồ nghi hỏi lại, Linh ngồi cạnh đang chăm chú lắng nghe.

- Đúng vậy. hai năm trước chúng tôi đã định cho cậu biết thông qua việc mời cậu gia nhập tổ chức nhưng vì cậu không chấp nhận nên hôm nay tôi gọi cho cô Linh đây tiện thể mời cậu lần cuối cùng.

- Làm sao tôi có thể tin lời của ông?

- Chúng tôi có giữ cuộn băng ghi âm đoạn hội thoại của kẻ ra lệnh và kẻ sát hại ngày hôm đó, nếu không tin cậu có thể đến đây, chúng tôi sẽ chứng minh lời mình nói. Địa điểm là tại nhà kho XX công trường Z.

- Ông... a lô, a lô. Mạnh định nói thêm vài câu nhưng bên kia đã cúp máy. Linh bên cạnh hỏi:

- Ông ta là ai? Tại sao lại biết chúng ta?

- Tôi không biết, theo như họ đã thừa nhận thì họ chính là người thường xuyên gửi thư mời tôi tham dự một tổ chức áo đen trong hai năm qua.

- Tổ chức áo đen? Tôi có nghe họ nói đến Vũ. Họ nói gì vậy?

- Họ nói muốn gặp chúng ta, họ nói là muốn cho chúng ta biết sự thật về cái chết của Vũ và của em gái tôi.

- Sự thật ? sự thật gì? Còn sự thật nào nữa???? linh hốt hoảng hỏi Mạnh, không biết tại sao trong đầu cô lại nghĩ đến lời nói của Hoàng trong bệnh viện ‘ hãy coi chừng tôi đó, các người sẽ phải trả giá đắt cho hành động hôm nay’ cái giá mà Hoàng nói hôm ấy có phải là mạng sống của Vũ??? Tuy chỉ là suy đoán nhưng trong lòng Linh dậy lên một sự căm thù tột đỉnh với Hoàng. Linh nói:

- Đi. Chúng ta đến đó.

- Không được, lỡ đâu đó là một cái bẫy họ giăng sẵn thì sao?

- Dù là bấy tôi cũng phải đến cho bằng được. Linh tung chăn ra định bước xuống giường nhưng bị Mạnh ngăn lại. Linh ngược nhìn Mạnh bằng đôi mắt sáng chứa đầy quyết tâm, cô nói:

- Không lẽ cậu không muốn biết sự thật về cái chết của em gái mình?

- Tôi... Lời nói của Linh làm Mạnh bối rối.

- Tôi, tôi cái gì nữa, đi thôi, chúng ta có quyền biết sự thật. Linh đã bước xuống giường và dùng chút sức lực yếu ớt kéo tay Mạnh. Mạnh vẫn đứng yên, Linh thả tay Mạnh ra và nói:

- Cậu không đi thì tôi đi. Khi Linh bước gần đến cửa thì Mạnh đồng ý đi cùng. Để y tá không biết Linh trốn viện, Mạnh đã chạy ra ngoài mua tạm một bộ váy cho Linh mặc. xong đâu đó Mạnh và Linh lên xe đến công trường Z.

Đứng trước nhà kho XX công trường Z, Mạnh hít thật sâu và dìu Linh bước vào. Hai năm rồi, hai năm cái quá khứ đau buồn ngủ yên trong tâm hồn cậu, hôm nay chính cậu lại xới lại cái quá khứ đã ngủ yên ấy để tìm một sự thật, một sự thật mà cậu chưa biết.

Khi cánh cửa được mở ra, Linh và Mạnh ho sặc sụa, có lẽ vì quá lâu ngày không có ai lai vãng nên cái nhà kho cũ kĩ này ngày càng tồi tàn, những phân tử bụi chỉ chực chờ người vào là tấn công tới tấp vào hệ hô hấp của họ. khi màn bụi đã tan, Linh và Mạnh nhìn thấy một hàng người mặc áo đen đang khoanh tay hướng về phía họ, ở giữa có vẻ là tên đại ca. tên mặt sẹo năm nào dường như không thay đổi gì nhiều ngoài mặt hắc có thêm vài vết sẹo lồi lõm lẫn lộn, hắc có vẻ hãnh diện với những vết sẹo ấy lắm, một tay hắc hút thuốc còn tay kia mân mê vết sẹo như một thú tiêu khiển giết thời gian. Thấy Mạnh và Linh đã đến, hắc thôi mân mê cái sẹo, ngoắt tên đàn em gần nhất hắc nói:

- Lấy ghế cho hai vị kia ngồi. giọng ồm ồm của hắc cất lên, ghê sợ và tởm lợm, lần thứ hai trong ngày Linh thấy bụng mình cồn cào khó chịu. tên mặt sẹo có vẻ đã nhận ra thái độ của Linh. Chờ cho Linh ngồi xuống ghế, hắc nói:

- Linh tiểu thư có vẻ không được khỏe? cái giọng của hắc đầy chất mỉa mai nghe thật đáng ghét.

- Tôi không sao. Tôi muốn xem chứng cứ mà các ông đã nói. Linh lạnh nhạt đáp lại.

- Ầy ầy, Linh tiểu thư sao lại vội vậy chứ, thời gian còn dài mà. Tên mặt sẹo lên tiếng, hắc đã rời ghế và tiến lại gần Linh, tay hắc cố ý đưa ra chạm vào mặt Linh. Linh cảm thấy khó chịu trong người, cô quay mặt đi tránh khỏi cái tay bẩn thỉu đang tiến về mặt mình. Động tác này của cô làm tên mặt sẹo chưng hửng, không bỏ cuộc, bàn tay hắc như một con đĩa quyết bám lấy khuôn mặt Linh, lần này hắc ghì chặt hơn để cô không chống cự được. hắc làm cô đau, trán cô khế nhăn lại.

Mạnh bên cạnh thấy vậy thì lập tức đứng dậy, cậu định ngăn cản nhưng đã bị tên mặt sẹo ngăn cản, hắc dùng cánh tay cứng như thép nguội của mình ghì chặt vai của Mạnh xuống, bàn tay hắc bóp chặt vai Mạnh như muốn nghiền nhỏ từng mảnh xương một, hắc đã buông tay khỏi mặt Linh, nhìn MẠNH bằng nửa con mắt hắc nói:

- Mạnh thiếu gia, cậu làm gì vậy? không phải cậu định ra về đó chứ? Chỉ mới đến thôi mà.

- Chúng tôi đến đây là để xem bằng chứng mà các ông nói chứ không phải xem ông diễn trò, nếu đến đây chỉ để ông làm vậy thì chúng tôi về. Mạnh nhìn tên mặt sẹo bằng ánh mắt lạnh như băng, buốt giá như gió Bắc cực. tay Mạnh đã nắm chặt tay Linh chuẩn bị ra về.

Thái độ của Mạnh làm tên mặt sẹo không hài lòng, nếu không vì hai người này quan trọng với sếp thì hắc đã lột da thẳng bé miệng còn hôi sữa kia rồi. xem ra hắc không thể đùa giỡn được nữa, trở về với cái ghế quen thuộc, hắc nói nghiêm túc: - Thôi được, bây giờ chúng ta đi vào vấn đề chính. Hôm nay chúng tôi mời hai người đến đây để làm gì hắc hai người đã biết, tôi sẽ không nói lại. bây giờ tôi sẽ cho các người xem và nghe những bằng chứng mà chúng tôi có được.

Tách, tên mặt sẹo búng tay, hai tên đàn em bước ra đưa cho Mạnh và Linh mỗi người một sấp ảnh và một cuộn băng ghi âm. Ngay khi cầm trong tay, mặt Linh và Mạnh đột nhiên trắng toát như xác chết, đôi tay không ngừng run rẩy, tên mặt sẹo nhìn biểu hiện của hai người mà trong lòng vui sướng.

Trong tay Mạnh là tập ảnh của Bảo Trân

- em cậu toàn bộ đều chụp lúc em cậu bị làm nhục, chỉ xem bức đầu tiên mà Mạnh đã không thể chịu nổi, trong lòng cậu bốc lên một ngọn lửa hận ngút trời, bàn tay bất giác nắm chặt lại, những tấm ảnh bị cậu vò cho nhàu nát. Ngay bên cạnh cậu, Linh cũng không khá hơn là mấy, trên tay cô là hình ảnh một bác sĩ đang tiêm một cái gì đó vào bình nước biển của Vũ. Thế là rõ rồi, Vũ đã bị sát hại, Vũ của cô bị người khác sát hại vậy mà cô thật vô tâm, cô không chịu tìm hiểu nguyên nhân cái chết của Vũ mà chỉ biết khóc lóc chỉ biết trách số phận. Linh cầm tấm ảnh chặt đến nỗi tay cô đỏ cả lên, ánh mắt giận dữ cô muốn biết rốt cuộc là kẻ nào đã hại Vũ, tay run run cô mở đoạn băng ghi âm. Được khởi động, chiếc máy tự động phát lại những gì đã được ghi âm sẵn ‘tìm cách giết thằng đó, không được cho ai biết. làm cách nào tùy chúng mày, phải đảm bảo nó im lặng mãi mãi’. Cô nhận ra giọng của người ra lệnh không ai khác ngoài giọng của Tạ Hoàng, cái giọng ra lệnh ấy cô đã nghe nhiều đến mức ghi nhớ trong tâm khảm như một vết sẹo khó xóa mờ.

Tiếng của Hoàng phát ra từ cái máy ghi âm làm Mạnh giật mình, quay qua thấy Linh mặt tái xanh, Mạnh liền mở cái máy ghi âm của mình ra nghe. Không ngoài dự đoán, trong cái máy ghi âm của Mạnh cũng là giọng của Hoàng. Giọng nói con nít nhưng tàn độc và lạnh lùng. Vậy là dự đoán của Mạnh bấy lâu nay không hề sai. Hoàng thật quá đáng, Mạnh ban đầu chỉ định kết thúc tình bạn với Hoàng nhưng sau khi nghe những lời trong máy ghi âm thì có lẽ Mạnh phải suy nghĩ lại. Vẫn giữ thái độ bình tĩnh, Mạnh nói:

- Các ông đưa chúng tôi xem cái này chắc là có mục đích riêng.

Bốp bốp bốp.

Tên mặt sẹo vỗ tay tán thưởng, hần nói:

- Quả là thông minh. Chúng tôi muốn hai người tham gia vào tổ chức để có cơ hội trả thù nhà họ Tạ.

Nghe câu nói này, cả Mạnh và Linh đều nhìn chăm chăm vào mặt tên mặt sẹo. Mạnh lên tiếng:

- Trả thù? Sao ông có thể chắc chắn là chúng tôi muốn trả thù?

- Ha ha ha. Chẳng lẽ cậu không muốn trả thù cho người em chết oan của mình? còn cô

- Nhật Linh, chẳng lẽ cô không muốn báo thù cho người bạn thân của mình sao? Chẳng lẽ hai người muốn tên Tạ Hoàng sống nhơn nhơ tiếp tục gây tội ác à?

Linh và Mạnh tái mặt. tên mặt sẹo biết kế hoạch của hần sắp thành công, hai con người kia sắp sập bẫy của ta rồi. và một khi sập bẫy thì không có ngày thoát ra, bàn tay hần đột nhiên nắm lại, ánh mắt lộ rõ vẻ đắc ý.

Linh và Mạnh như đang đứng ở ngã ba đường, hai người không biết phải giải quyết như thế nào cả, nếu ở đây lâu thì hai người sẽ đồng ý khi chưa suy nghĩ kỹ lắm. nghĩ vậy nên Mạnh kéo tay Linh đứng dậy, hai người bước ra ngoài cửa, trước khi bước ra ngoài, Mạnh nói:

- Chúng tôi muốn có thời gian suy nghĩ, nếu có gì thay đổi chúng tôi sẽ báo cho ông biết sau.

Sau đó, hai người bước đi. Bầu trời ngày càng đen, những đám mây vần vũ trên trời cao, thỉnh thoảng lại có vài tiếng chớp vang lên. Hai người bước lẻ loi trên con đường vắng vẻ và ngập lá. Phía xa xa chân trời ửng đỏ như máu, phải chăng có gì đó đang thay đổi.

Đi được một đoạn khá xa, Linh hỏi Mạnh:

- Cậu có định gia nhập không?

- Tôi không biết nữa, tôi đang phân vân, không biết quyết định nông nổi của mình lúc này có đúng hay không nữa.

Linh đã dừng lại, cô nhìn Mạnh chăm chú và nói:

- Tôi sẽ tham gia. Cô rất mệt mỏi với việc trốn tránh rồi, cô không muốn mình như một con rùa rụt cổ nữa, cô phải đứng lên chiến đấu, cô phải trả thù cho Vũ. Có thể sau này cô sẽ phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay nhưng vì Vũ cô có thể làm tất cả. Linh quay lưng bước đi để lại Mạnh đang đứng ngơ ngẩn. Như hiểu được ý của Linh, Mạnh nói rất nhỏ:

- Tôi cũng sẽ tham gia.

Linh nhẹ nhàng quay đầu lại, cô nở một nụ cười với Mạnh, cánh tay cô vươn ra, Mạnh bước đến nắm lấy cánh tay cô và cười, hai người cùng nắm tay nhau bước đi tiếp chặng đường còn lại. kể từ đây, không ai cô đơn nữa vì trên con đường gian khổ sắp tới bên Mạnh đã có Linh và bên Linh cũng đã có Mạnh.

Kể từ ngày mai họ đã là nhân viên của BLACK DEVIL và kể từ ngày mai cuộc đời họ sẽ rẽ sang một hướng khác.

21. Chương 21

Từ sau khi từ nhà kho về, dưới sự chăm sóc tận tình của bố mẹ và Mạnh thì Linh đã hồi phục nhanh chóng. Một tuần sau cô xuất viện, cơ thể đã khôi phục hoàn toàn, vết bị dao rạch cũng đã khôi phục chỉ để lại sẹo mờ. Kim Chi cũng đã xuất viện mấy ngày trước. mặc dù muốn vào thăm nhưng Linh đều không gặp, Chi biết Linh muốn tránh mặt mình nên cũng không đến nữa. mới mấy ngày mà Linh thay đổi nhiều lắm, cô đã lạnh lùng hơn rất nhiều, cô cũng kiệm lời hơn trước, chỉ thực sự cần thiết mới cất lời, những việc không liên quan đến mình thì cô không quan tâm, trong lòng cô lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là: trả thù. Hôm nay sau khi nhận được điện thoại của tổ chức, Linh và Mạnh đã chuẩn bị rất cẩn thận trước khi đến. dù sao thì bây giờ họ cũng là nhân viên của BLACK DEVIL rồi, không thể ăn mặc như bình thường được. địa điểm gặp mặt là tại sảnh chính trụ sở ANGEL HEART. Khi nghe nơi gặp mặt Linh có hơi bất ngờ nhưng cô không nói gì, Mạnh và cô đến đó rất đúng giờ và chờ đợi. hôm nay Linh mặc một bộ đồ bó sát màu đen, trong bộ đồ này cô thật quyến rũ còn Mạnh thì mặc một bộ vest đen và áo sơ mi trắng trông lịch lãm như một quý ông nhưng không kém phần bí hiểm. từ khi hai người bước vào, hàng chục cặp mắt đã phải ngược nhìn, chẳng mấy chốc mà hai người đã trở thành tâm điểm của sự chú ý. Linh không thích biểu hiện của mấy người này, thấy đẹp là sáng mắt lên, đáng khinh. Nhếch mép khinh bỉ, Linh làm vô số người phải đứng hình, vẻ bất cần có vẻ rất hợp với cô, vẻ quyến rũ lại tăng lên bội phần, cô vốn đã nổi bởi bộ đồ đen nay lại như một thời nam châm thu hút mọi ánh nhìn.

15p trôi qua. Vẫn chưa thấy người của tổ chức, Linh nóng ruột, không lẽ họ muốn mang cô ra làm trò đùa? Không vui tẹo nào, Mạnh bên cạnh tuy không tỏ rõ thái độ nhưng dường như cũng đang nóng ruột. sự chịu đựng của con người cũng phải có giới hạn, Linh không thể chờ được nữa, cô quay gót chuẩn bị ra về thì một người từ xa tiến đến nói với Linh rằng:

- Để làm được việc lớn thì phải biết kiên nhẫn, không thể nóng vội. hai người đi theo ta.

Sự xuất hiện của người áo đen kia làm Linh giật mình, cô và Mạnh nhanh chóng bước theo người đó. Lướt qua những dãy hành lang chật kín nhân viên của ANGEL HEART đang tất bật làm việc, họ tiến đến một cánh cửa màu trắng được chạm khắc tỉ mỉ, Linh thấy hoa văn trên đó rất kì lạ, khi nhìn qua thì có vẻ giống kí tự của người Ai Cập cổ nhưng nhìn kĩ thì không phải, nó như một dạng mật mã, một dạng mật mã bí mật mà cô chưa gặp bao giờ. Không để ý tới ánh mắt tò mò của cô, người áo đen đứng trước cánh cửa và bấm bấm một dãy kí tự nào đó. Tức thì cánh cửa kêu lên một tiếng 'tinh' nho nhỏ, cánh cửa mở ra một thế giới đối lập hoàn toàn với nơi cô đang đứng, một thế giới đen tối và vô cùng tàn bạo.

Linh thật sự rất ngạc nhiên, nếu như tông màu chủ đạo ở ANGEL HEART là màu trắng thì sau cánh cửa này, tông màu chủ đạo lại là màu đen, nếu như trần và cột của ANGEL HEART được trang trí bằng hình ảnh của các thiên sứ, những bức tranh thiên đường thì đằng sau cánh cửa này lại được trang trí bằng những bức tranh quỷ sứ, những bức tượng gớm ghiếc. điều đó làm Linh sợ, nếu không có Mạnh bên cạnh, nếu không vì trả thù cho Vũ thì cô đã chạy ra ngoài từ lâu rồi. sau khi mở cửa xong, tên áo đen nói:

- Mời theo tôi.

Thế là người áo đen đi trước, Linh và Mạnh bám sát theo sau. Đi qua dãy hành lang dài hun hút, Linh thấy rùng mình, xung quanh cô là một không gian đen toàn tập, tường đen, trần nhà cũng đen, thi thoảng mới có một chiếc đèn được thắp sáng, ánh sáng từ chiếc đèn tỏa ra leo lét gây cho ta một cảm giác ghê sợ, để

sống ở đây phải có một tinh thần thép mới có thể tồn tại được. sau khi đi hết dãy hành lang hẹp, họ đi đến một căn phòng khác rộng hơn, có vẻ như họ đã đi khá sâu rồi, không khí lạnh lẽo hơn trước, Linh bất chợt so vai lại, MẠNH thấy vậy thì ôm lấy vai cô. Linh nhìn Mạnh bằng ánh mắt cảm kích, từ hôm đó cô đã chấp nhận Mạnh ở bên cạnh mình như một người bạn, một người anh. Họ vẫn tiếp tục đi, vẫn là dãy hành lang dài hun hút không thấy điểm dừng. kết thúc thêm một dãy hành lang nhỏ hẹp khác họ đến một căn phòng rộng gấp đôi căn phòng trước. căn phòng này có vẻ là nơi tra tấn của BLACK DEVIL. Máu vương vãi khắp nơi, có vẻ như họ vừa tra tấn ai đó, mặc dù có dọn dẹp sơ qua nhưng trên sàn vẫn còn sót lại hai ngón tay đứt lìa của con người xấu số nọ. Linh thấy trong bụng nao nao, cô có vẻ dị ứng với mấy cảnh máu me này, Linh tự hỏi có khi nào mình phải chịu cảnh này không? Cô tự thấy mình đã quá lo nghĩ rồi, lắc đầu để xua tan cái ý nghĩ đó đi, đôi chân vẫn bước đều. tên áo đen có vẻ thích thú trước sự ghê sợ hiện lên trên mặt Linh. Hắn nói:

- Đó là căn phòng xử lý những tên bán đứng tổ chức hay làm không tròn nhiệm vụ. phục vụ cho sếp là một niềm vinh quang nhưng cũng là thảm họa nếu không hoàn thành nhiệm vụ.

Linh để ý thấy tên này khi nhắc đến sếp thì mặt mày lộ rõ sự tự hào, trong đầu cô bắt đầu mường tượng về tên sếp lí tưởng trong đầu tên áo đen đi trước. tên áo đen ấy chắc hẳn là rất tàn bạo, ánh mắt hẳn sẽ không có một chút gì gọi là tình người, khuôn mặt sẽ đầy sẹo, hằn ố hằn rất xấu xí và hẳn sẽ là một lão già độc tài lấy giết người và tiền làm niềm vui sống qua ngày. Linh bất chợt mỉm cười nhưng nụ cười nhanh chóng phai tàn khi nghĩ đến tương lai của mình sau này sẽ là một bản sao tương tự của hắn ta. Tàn bạo, không tính người, chỉ vài tuần trước đây có lẽ cô còn rất ghét những con người như vậy, thậm chí cô còn muốn sau này làm cảnh sát để triệt tiêu những phần tử xấu xa ấy cho xã hội. vậy mà... gì đây, cô đang là một thành viên của tổ chức áo đen và đang trở thành một con người mà cô khinh bỉ nhất. một nỗi cay đắng tràn ngập trong lòng nhưng cô không hối hận, vì Vũ cô có thể làm tất cả.

Có vẻ như đã đến nơi, tên áo đen dừng lại trước một cánh cửa cực lớn màu đen, trên cánh cửa to lớn là hình một con sư tử và một con báo, chúng rất nổi bật, phong thái oai nghiêm, dường như chúng đang nhìn cô với ánh mắt của kẻ trên với kẻ dưới, của chúa tể với một con dân bản hàn. Linh nhận ra bây giờ dù cho cô có thay đổi quyết định cũng không được nữa, đôi tay đã nhúng trâm thì khó lòng rửa sạch, con người đã bán tâm hồn cho quỷ dữ thì khó lòng thoát ra. Tên áo đen đứng trước cánh cửa cúi đầu lễ phép nói:

- Thưa ngài, tôi đã dẫn hai bọn họ đến.

- Cho vào. Bên trong vang ra một giọng nói không ngữ điệu, không cảm xúc. Tên áo đen nghe vậy liền dẫn dò Linh và Mạnh một vài điều rồi đi khỏi. Linh thấy khá hồi hộp, Linh sắp được gặp chủ của mình, một người sẽ giúp đỡ cô trả thù. Nghĩ đến trả thù là vết sẹo trên mặt Linh nhói đau, đúng rồi, trả thù, phải trả thù. Linh tự nhủ và mở cửa bước vào không chút do dự. Mạnh cũng nổi ghột Linh bước vào. Trước mặt họ là một căn phòng rộng thênh thang được trang trí theo phong cách đế vương. Không lạnh lẽo, không đen tối, xung quanh được trang trí bởi đồ nội thất đắt tiền, đồ dùng được dát bạc, chính giữa phòng là một chiếc ghế bọc da sư tử, bên cạnh là chiếc ghế bọc da báo. Hai chiếc ghế chiếm chệch ngay giữa phòng chiếm một phần diện tích khá lớn và đang ngự trên hai chiếc ghế ấy là hai người con trai, một người mang mặt nạ sư tử một người mang mặt nạ báo. Có lẽ họ chính là sếp, không giống sự tưởng tượng của Linh chút nào, họ còn rất trẻ, khuôn mặt ẩn sau chiếc mặt nạ kia hẳn là rất đẹp nhưng ánh mắt họ nhìn cô và Mạnh thật đáng sợ, trong ánh mắt ấy chỉ chứa sự lạnh lùng và tàn bạo. Linh bị cuốn sâu vào đôi mắt lạnh lùng ấy, cô thấy niềm tin và hi vọng của mình tan biến hết, nhân tính con người trong cô bị rút cạn. cô thấy mình đang hoảng sợ, cô vội cup mắt xuống, nếu nhìn thêm một lúc nữa có lẽ cô sẽ bị đốt thành than mất.

Thấy Linh vừa nhìn thấy mình đã cup mắt xuống như một con cún ngoan ngoãn Huy thấy hả hê trong lòng, từ trước đến giờ bất cứ ai nhìn vào ánh mắt của cậu cũng phải khiếp sợ cả, trong ánh mắt ấy chứa cả một bầu trời băng giá và một đại dương đầy lửa nếu ai đại dốt thăm dò thì sẽ bị tề liệt thần kinh vì lạnh hay thấy tâm hồn bị thiêu đốt vì nóng. Chính nhờ vũ khí lợi hại này mà cậu có thể chiếm được sự trung thành của cấp dưới.

Bầu không khí yên lặng lạ thường, không ai lên tiếng, không ai cử động, có chăng cũng chỉ là hoạt động hít vào thở ra mà thôi. Bên cạnh cánh cửa Linh cúi đầu lo sợ, Mạnh đứng đưng lơ đãng còn hai sếp nhìn chăm chăm hai kẻ mới đến với ánh mắt tập trung, họ đang âm thầm đánh giá hai kẻ mới đến này, xung quanh hai sếp tỏa ra một luồng khí khác biệt, luồng khí của các bậc đế vương.

Có vẻ như đã đánh giá xong, Huy bước ra khỏi chỗ ngồi và tiến lại gần Linh. Hấn nói, tất nhiên là bằng giọng đều đều không cảm xúc:

- Chào mừng các người, các tân binh mới. giới thiệu với các người là là sư tử, có thể gọi ta là ngài sư tử. các người đã biết quy định tồn tại và làm việc trong BLACK DEVIL chưa? - Chúng tôi chỉ mới nghe sơ qua, chưa nắm rõ lắm.

- ở đây, khi nói chuyện với ta phải nói thưa ngài, hấn

- tức kẻ đưa người đến đây không nói với người sao? Huy nhìn Linh bằng ánh mắt lạnh lẽo, ánh mắt ấy làm Linh sợ hãi, cô vội nói:

- vâng thưa ngài.

- Tốt. Huy thấy hài lòng với cô gái này mặc dù chưa được tốt lắm nhưng qua đào tạo nhất định sẽ có tiến bộ.

- còn người?

- Huy quay sang nói với Mạnh.

- Tôi biết thưa ngài. Mạnh trả lời lãnh đạm. thái độ này của Mạnh làm Huy hài lòng, có thể nói Mạnh rất có triển vọng. xem ra mẽ cá này mang lại khá nhiều lợi ích cho tổ chức rồi, chút công sức bỏ ra không hề hoang phí.

- Tuy các người đã nghe qua nội quy nhưng ta sẽ nói lại một lần nữa, hãy chăm chú lắng nghe, ta chỉ nói một lần không nhắc lại lần thứ hai.

để tồn tại trong BLACK DEVIL các người tuyệt đối phải từ bỏ cái gọi là tình người. phải trở thành một con người không có trái tim. Hiểu không?

- Dạ hiểu thưa ngài. Mạnh và Linh đồng thanh.

- Ta biết những kẻ tầm thường như các người không thể rời bỏ tính người trong một sớm một chiều được. Huy nhìn Mạnh và Linh khinh bỉ.

- thế nên, để trở thành một nhân viên chính thức của BLACK DEVIL các người phải trải qua một quá trình rèn luyện và sát hạch khắt khe. Nếu không đạt hoặc có thái độ lười nhác thì sẽ bị đào thải. nên nhớ, khi bán linh hồn cho quỷ thì không có đường quay về. hiểu không?

- Dạ hiểu, thưa sếp.

- Tốt. ngay từ ngày mai, các người sẽ được đích thân ngài báo huấn luyện, ta tin các người sẽ không làm ta thất vọng.

- Vâng thưa ngài.

- Đã làm việc ở BLACK DEVIL này thì phải tuyệt đối giữ kín miệng, phải đưa lòng trung thành lên đầu, nếu ta phát hiện các người có bất cứ hành vi nào khả nghi sẽ lập tức tiêu diệt, không chỉ các người mà họ hàng ba đời của các người cũng bốc hơi trong một đêm hiểu chứ?

- Dạ hiểu. thưa ngài.

- Biết là tốt, BLACK DEVIL gồm có 5 đặc khu tương ứng với 5 cấp độ của nhân viên, vì các người là nhân viên tập sự nên sẽ ở đặc khu 4. nếu lập nhiều công cho tổ chức thì sẽ được cân nhắc kỉ lưỡng và được chuyển lên đặc khu cao hơn. Mỗi thành viên của tổ chức đều được trang bị một máy định vị và vũ khí đầy đủ, các người cũng không ngoại lệ. mỗi tháng trong tài khoản của các người sẽ có 2000 đô la được xem như tiền lương. Làm việc cho BLACK DEVIL sẽ không bao giờ có khái niệm túng thiếu. các người có ý kiến gì không?

- Dạ không, thưa sếp.

- Cho các người lui, ngày mai sau khi học xong thì đến tập luyện, rõ chứ?

- Rõ, thưa ngài.

Linh và Mạnh quay người bước đi. Họ cần chuẩn bị cho ngày mai, cả hai người cần bổ sung kiến thức gấp, nghỉ quá lâu làm hai người bị rỗng một mảng kiến thức lớn, so với việc trả thù, việc học có tầm quan trọng không kém.

Sau khi rời tổ chức, Linh không về nhà ngay, cô quyết định đi vào tiệm cắt tóc thay đổi kiểu tóc và tranh thủ mua một vài bộ quần áo, cô đã là người của BLACK DEVIL rồi, phong cách cũ không còn phù hợp nữa.

Sáng hôm sau, cả học viện Tinh Tú được một phen chấn động với sự xuất hiện của Nhật Linh và Trần Mạnh. Mạnh cùng Linh đi đến trường trên một chiếc mô tô màu đen tuyền vô cùng đắt tiền, ở cả hai toát ra sự bụi bặm, một phong cách khác biệt hoàn toàn với phong cách thanh lịch bấy lâu nay. Hôm nay, Mạnh không mặc áo sơ mi với quần tây như bình thường mà mặc một chiếc áo thun cách điệu màu đen và một chiếc quần jean mài cũng màu đen nốt. mái tóc màu hạt dẻ được vuốt thẳng đứng rất cầu kì. Đứng cạnh Mạnh là Nhật Linh với mái tóc cắt ngắn như tomboy, mái tóc được cắt rất khéo, tuy cá tính nhưng lại ôm trọn khuôn mặt trái xoan của Linh tạo cho Linh một vẻ đẹp xao động lòng người, không quá cá tính nhưng cũng không quá điệu đà, so với trước thì khác một trời một vực. hôm nay Linh cũng chọn ình một bộ đồ bó sát màu đen, tiện di chuyển mà rất thoải mái, những đường cong của cơ thể được kín đáo phô ra khiến người khác giới không thể không ngắm nhìn. Một Nhật Linh nữ tính ngày nào đã thay đổi hoàn toàn, Linh và Mạnh sóng bước cùng nhau vào trong lớp để lại sau lưng bao ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị.

Ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, Linh chợt thấy nhớ Vũ quá, không biết bây giờ Vũ đang thế nào nữa. đúng lúc ấy Chi ở trên quay đầu xuống nắm lấy tay Linh nói:

- Linh này, sao bữa trước tui đến thăm bà mà bà lại không gặp? tui biết bà đau lòng khi Vũ mất nhưng cũng không nên như vậy chứ. Giữ trong lòng mà không chia sẻ với người khác thì khó chịu lắm.

- Xin lỗi, bạn này, mình không quen bạn, bạn có nhầm mình với ai không? Mặc dù rất muốn ôm lấy Chi mà than thở nhưng vì sự an toàn của Chi, Linh không cho phép mình mềm yếu. Linh đã không còn như xưa nữa, Linh đã gia nhập tổ chức áo đen, ngay cả tính mạng của mình, cô còn không bảo vệ được nói gì đến tính mạng của Chi. Chơi với cô Chi sẽ gặp nguy hiểm. vì tình bạn này, vì chút nhân tính còn sót lại trong tâm hồn cô phải bảo vệ Chi khỏi nguy hiểm.

Chi khi nghe Linh nói thì rất đau lòng nhưng lại nghĩ là Linh đùa nên lại càng nắm chặt tay Linh hơn, Chi nói:

- Linh à, bà đừng đùa vậy chứ/? chẳng vui tẹo nào cả. bà mà còn làm vậy là tui giận á. Rút tay mình ra khỏi tay Chi, Linh nói lạnh nhạt.

- Mình đã nói là bạn nhầm rồi mà. Mình không quen bạn. Linh đứng lên đi về chỗ Mạnh nhưng lại bị cánh tay của Chi nắm chặt, Chi mặt mày sợ hãi nói với Linh:

- Bà sao vậy? hôm nay bà thay đổi cách ăn mặc thay đổi cách đối xử với mọi người rồi lại nói không quen tui là sao? Nếu bà đùa thì dừng lại đi, đùa vậy là đủ rồi, dừng lại bây giờ tui sẽ tha thứ cho bà, tình bạn của chúng ta sẽ vẫn như ngày nào.

- Tôi đã nói không quen cô cơ mà, sao cô cố chấp vậy? biến đi trước khi tôi hết sức chịu đựng. Linh hét lớn và xô Chi té xuống đất, trong lúc té, chân Chi vô tình va phải một cái ghế của bàn bên cạnh làm cái ghế ấy đổ nhào đè lên bàn chân của Chi, một ngón chân bật máu. Mặt Chi tái nhợt vì đau nhưng vẫn nhìn Linh chằm chằm, cô giương đôi mắt ngấn nước lên nhìn Linh và nói: - Những lời cô nói là thật chứ?

- Thật. cô mau biến đi, tôi không thể nào chấp nhận được cái bộ dạng xấu xí của cô. Linh buông một câu lạnh lùng. Trong lòng Linh đang đau lắm, nếu Chi không mau ghét cô thì cô sẽ đưa tay ra giúp đỡ cô ấy mất. bàn tay Linh bất giác nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào bàn tay đau buốt, cô phải giữ tỉnh táo không thể để cơ thể hành động theo lời con tim được. BLACK DEVIL không hề đơn giản, chắc chắn họ đang cử người theo dõi cô, bất kì hành động nào dù nhỏ hay to đều có thể trở thành lí do để họ tiêu diệt cô. Như thế thì mục tiêu báo thù cho Vũ sẽ không hoàn thành và Chi sẽ gặp nguy hiểm, nếu đau khổ thì hãy để cô đau khổ thôi, những người thân của cô không có lỗi.

Nghe câu nói tuyệt tình của Linh, Chi thấy bức tường tình bạn trong lòng mình bỗng chốc sụp đổ. Chi không muốn nhìn thấy con người bội bạc ấy nữa, mặc cho chân đau buốt, Chi chạy ra khỏi phòng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Khi Chi chạy ra ngoài rồi thì Linh ngồi lại chỗ của mình, mặt cổ tỏ ra không có chuyện gì nhưng cõi lòng cô thêm một lần đau buốt. Mạnh không biết đã ngồi cạnh Linh từ lúc nào, cậu lên tiếng:

- Có cần thiết phải làm thế không? Chi sẽ đau lòng lắm.

- Như thế sẽ tốt cho cô ấy.

Hai người không nói thêm một câu nào nữa. thời gian trôi qua trong im lặng, đột nhiên Linh ngước mặt lên chữi lớn:

- Có gì hay lắm hay sao mà thăm thì rồi nhìn tôi như chó nhìn chủ thế hả? khôn hồn thì quay lên. Tiếng thét của Linh làm mấy đứa lăm chuyện lập tức ngừng buồn đưa lê quay lên ngay lập tức.

Không khí trở nên im lặng, Mạnh đã trở về chỗ ngồi, Linh vẫn đang đeo đuổi ý nghĩ riêng mà không hề biết rằng có một người đang nhìn cô mỉm cười. một nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt lạnh giá.

Cả buổi học hôm đó Linh chẳng tiếp thu được tí kiến thức nào, không nghĩ về Chi thì cũng nghĩ về buổi tập đầu tiên ngày hôm nay. Đầu óc cô rối bời, cô chẳng thể làm được gì cả, buổi sáng hôm nay coi như trôi qua vô ích.

Nói về Kim Chi sau khi chạy ra khỏi cửa lớp được một đoạn thì đâm vào người Quân. Theo định luật III Niu tơn, hai người lập tức té nhào, chân Chi đã đau nay lại càng đau hơn, chẳng thèm xin lỗi Quân lấy một tiếng, Chi ôm gối khóc ngon lành.

Quân mấy bữa nay đang bực mình chuyện của Hoàng lại thêm chuyện con bé mù màu nào đâm vào mình, Quân đâm câu dù chuyện chẳng đến đâu, đang định quạt cho con bé to gan kia một trận tả tơi vì dám đâm vào mình thì Quân nhận ra đó là Kim Chi. Đâm người ta xong đã không xin lỗi thì thôi lại còn ngồi khóc ngon lành thế kia nữa, Quân thật sự không hiểu trong đầu con bé trước mặt nghĩ gì. Trong đầu Quân hiện ra mấy dấu hỏi to đùng nhưng phải công nhận là con bé này lúc khóc trông cũng dễ thương gớm, thế mà bấy lâu nay cậu không nhận ra, ý nghĩ thoáng qua làm mặt Quân thoáng ửng hồng. nhưng giây phút ngại ngùng chẳng thể kéo dài được lâu, mọi người ai cũng nhìn cậu với ánh mắt không mấy thiện cảm, có người còn nói cậu giữa thanh thiên bạch nhật mà dám ức hiếp nữ sinh đến chảy máu chân thế kia. ‘Cậu làm gì có chứ, ức hiếp hồi nào đâu, là do Kim Chi không chịu nhìn đường nên đâm vào cậu đấy chứ. Khoan, khoan, tua lại câu nói lúc nãy “ức hiếp đến chảy máu chân”. Láo nào, chảy hồi nào đâu, ngay cả dụng tay còn chưa đụng đến mà, ý ý sao chân cô ta chảy máu thế kia nhỉ, không phải cậu rửa một cái là bị chảy máu luôn ấy chứ? Phỉ phui cái miệng điều tha quạ mỏ của cậu. chắc là đau chân quá nên mới khóc thôi chứ không phải do cậu đâu, khi không biết lí do thì tốt nhất là đổ lỗi cho người bị hại, vừa có lợi ỉnh vừa không làm người bị hại tổn thương thêm về mặt vật chất, hihi . Đồ con gái hay nhõng nhẽo, thôi được hôm nay bốn thiếu gia đây sẽ giúp đỡ người gặp hoạn nạn là người. Nể tình người dễ thương thôi đấy. hơ hơ” Quân cứ nghĩ ngợi lung tung rồi nở một nụ cười ‘tươi như dẻ cùi’ ra làm Kim Chi đang cúi đầu khóc cũng phải nổi da gà. Thấy Chi mãi mà không nín khóc Quân liền lên tiếng:

- Này định khóc đến khi nào hả? định ăn vạ ở đây hả, mau tránh đường cho tôi vào lớp chứ. Xùy xùy. Nói rồi Quân lấy tay xua xua như lừa gà vào chuồng. Chi vốn dĩ định nín khóc nhưng khi nghe Quân nói vậy thì nổi uất hận càng dâng cao hơn, nước mắt chảy ra như suối, cô gào khóc to hơn làm cho ai ai cũng phải ngoái nhìn, dung nhan đẹp đẽ của Quân lại được thêm một dịp được soi mói đến tận chân tơ kẽ ‘tế bào’.

Phát ngại trước những ánh mắt tràn đầy ‘tình yêu thương’ của mọi người dành ỉnh, Quân ngồi xuống bên Chi khẽ lay cánh tay cô:

- Cho tôi xin lỗi đứng khóc nữa, là tôi sai rồi. chân cô bị đau kìa để tôi dìu cô xuống phòng y tế nhé.

Chi rất cảm động trước lời nói nhẹ nhàng của Quân, cô khẽ gật đầu. như trút được gánh nặng ngàn cân, Quân khẽ thở phào nhẹ nhõm, công Chi trên vai Quân hồi nhẹ nhàng:

- Tại sao lại chạy như có người đuổi giết vậy hả? đâm vào tôi là may cho cô đó, cô mà đâm vào một tên giang hồ là cô không còn biết mặt mũi ba mẹ mình như thế nào nữa đấy biết chưa?

- Chi không trả lời.

- Biết chưa?

- Biết rồi. Chi trả lời nhỏ nhẹ ngoan ngoãn như một đứa trẻ, Quân chợt thấy Chi dễ thương quá, chỉ muốn công Chi như thế này mãi thôi nhưng cậu chợt nhớ ra Chi là bạn thân của Linh, thái độ của cậu thay đổi ngay lập tức:

- Thế Linh đâu mà để cho cô chạy lung tung thế hả?

Nhắc đến Linh là lòng Chi lại đau nhói, nước mắt lại tí tách rơi, Quân thật sự bối rối, làm sao đây chứ, sao lại khóc tiếp rồi? cậu không biết xử lý sao cả, con gái sao mà rắc rối thế không biết nữa. sau này thà ế vợ chứ cậu không thêm lấy một cô nàng mít ướt thế này. Chẳng còn cách nào khác, Quân đành phải dỗ dành cái cô nàng này thôi.

- Thôi đừng khóc nữa, cô mà khóc nữa thì mọi người tưởng tôi bắt nạt cô bây giờ.

- Thì anh bắt nạt tôi chứ gì nữa. - Hả???? miệng Quân há to như cái bao tải chở lợn, kiểu này thì chết đứng như Từ Hải mất thôi, một nam tử hán rơi vào cái hoàn cảnh dở khóc dở cười thế này thì phải làm sao? May mà đã đến trạm y tế, vút Chi xuống giường như vút cục nợ Quân quay đầu đi thẳng, số cậu dạo này đúng là 'đen như con mèo hen'. Gánh nặng rời khỏi cái lưng chưa bao lâu thì đã có tiếng gọi lãnh lốt thánh thót của cô y tá vang lên bên tai:

- Em không chờ bạn gái về hay sao? Vết thương của bạn gái em không nhẹ chút nào đâu, làm bạn trai mà vô tâm quá.

- Bạn trai??? Cái gì vậy trời, hôm nay Quân bước chân nào ra khỏi cửa không biết nữa. trong khi cậu đang tức điên thì con nhỏ kia lại cười cho đỏ mặt cả mặt thế kia(thật ra là xấu hổ). đáng ghét, thật sự rất đáng ghét. Thế là Quân phải ở lại phòng y tế chờ cô y tá sơ cứu cái chân cho ' bạn gái hờ' và được nghe một bài giáo huấn có một không hai về vấn đề 'một người bạn trai tốt là như thế nào'.

Sau khi được cô y tá băng bó xong, Chi bước ra khỏi phòng y tế với cái chân quần băng to đùng. Ngược nhìn Quân đầy hối lỗi Chi nói:

- Xin lỗi, là tôi đã làm ảnh hưởng đến cậu.

- Không cần. Quân giận dữ bỏ đi.

- Nhưng... tôi.

- Thế cô muốn gì? Sao không khóc nữa đi, bực mình, cô thật là... đang trút giận lên đầu Chi thì Quân thấy mắt Chi long lanh, chắc lại sắp khóc rồi đây, nổi giận trong lòng cậu lắng lại. cậu nói:

- Thôi, đằng nào cũng muộn học rồi, bùng không? Nói xong câu này Quân mém xỉu vì mức độ sến của nó nhưng Chi thì không, mắt cô ánh lên một tia vui vẻ, cô nói:

- Cậu không giận tôi nữa à, nhưng... bùng học thì...

- Không đi thì thôi. Quân đút tay vào túi quần đi thẳng.

- Chờ... chờ tôi với. Chi cố lết cái chân to đùng chạy theo Quân còn Quân thì cười đắc thắng. khoảng cách trái tim của hai người gần hơn một chút rồi thì phải. hôm đó hai người chơi rất vui, Quân đã biết chuyện của Linh và Chi. Cậu không còn coi Chi là địch thủ nữa, hai người chính thức là bạn, một đôi bạn đúng nghĩa.

Tùng tùng tùng.

Buổi học kết thúc, Linh mang cặp ra khỏi lớp mà lòng không ngừng lo lắng cho Chi, hồi sáng chân Chi đau như vậy mà chạy một mạch ra ngoài không biết có xảy ra chuyện gì không nữa, nếu không vì sợ tổ chức nghỉ ngơi thì Linh đã chạy đi tìm Chi từ lâu rồi. hết buổi học rồi mà còn không quay lại, Linh nóng lòng quá đi thôi. Thời gian không còn nhiều, sắp đến giờ luyện tập rồi, Linh đành ngồi lên xe để Mạnh chở đến chỗ hẹn còn mất thì đôi theo đoàn học sinh đang đi mong mỗi thấy một bóng dáng quen thuộc.

- Lo lắng cho Chi à?

- ừ.

- Đừng lo, cô ấy sẽ không sao đâu.

- ừ. Trả lời Mạnh nhưng mắt Linh vẫn tiếp tục tìm kiếm cho đến khi thấy được bóng dáng quen thuộc. Chi đang đi bên cạnh Quân, hai người nói gì đó trông rất vui vẻ. Linh thấy lòng thanh thản, cuối cùng người bạn tốt của cô cũng được ở bên người cô ấy thương mến với tư cách là một người bạn, điều mà khi Chi ở bên cô không bao giờ có được. cô tin Quân sẽ bảo vệ Chi. Bất giác Linh ngả đầu lên vai Mạnh và thiếp đi, một giấc ngủ ngắn kéo đến, thoải mái và an lành.

Chiếc xe dừng lại ở trụ sở chính của ANGEL HEART, Linh đã tỉnh dậy và khoác lên mình vỏ bọc lạnh lùng và bất cần nhất. cô và Mạnh sóng bước bên nhau, lần này đã có người chờ sẵn. họ nhanh chóng rời đi để tránh gây chú ý. Sau 15p đi trong hành lang tối tăm, họ đi đến một căn phòng lớn và mang hơi hướng hiện đại. xung quanh là một dãy nuôi chó nghiệp vụ và tít đằng xa là một cái gì đó trông giống cánh đồng cỏ, cô không chú ý lắm nhưng phải công nhận phạm vi hoạt động và địa bàn của cái tổ chức này rộng lớn thật.

Lướt mắt khắp một vòng Linh chợt nhận ra mấy con chó đang được nhốt trong chuồng kia có vẻ rất hung dữ, từ khi cô bước vào, chúng nó sủa điên cuồng và nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng, không phải kì huấn luyện đầu tiên là làm sao để không bị chó cắn đấy chứ?. Nhìn những cái miệng nhỏ nước dãi và những cái răng thoát ẩn thoát hiện là Linh lại thấy nổi da gà. Hi vọng sau hôm nay cô có thể toàn mạng trở về.

Linh và Mạnh vẫn đứng yên ở chỗ cũ và chờ đợi sự xuất hiện của ngài báo vì theo lời của ngài sư tử hôm qua thì ngài báo là người trực tiếp huấn luyện của cô và Mạnh. Theo lệnh thì đúng 1h30 phải có mặt nhưng cô và Mạnh đã cố tình đến sớm, bây giờ đã là 1h28p, ngài báo chắc cũng gần đến rồi.

Cạch.

Cánh cửa được mở ra một lần nữa, ngài báo xuất hiện, bên cạnh ngài là một con báo gấm Nam Mĩ với cặp mắt màu hổ phách trong ánh mắt ấy Linh có thể thấy được sự tàn bạo, hơi thở của nó tanh nồng vị máu, điều này làm Linh thấy rợn người. con báo này có vẻ không thích Linh, ngay khi vào phòng nó đã chồm lên đòi vồ Linh nhưng may mà có chủ ngăn cản kịp thời. tuy thế nhưng nó cũng làm Linh toát mồ hôi hột.

Ngài báo khôn hề quan tâm đến biểu hiện của cô, ngài tiến đến và nói:

- Các người đến khá sớm, tuân thủ thời gian là tốt nhưng nếu làm nhiệm vụ mà đến quá sớm thì có thể làm hỏng đấy hiểu không? - Dạ vâng, thưa ngài. Linh cảm thấy giọng của ngài báo tuy có ngữ điệu và truyền cảm hơn anh của người nhưng vẫn mang một sự đe dọa ngầm nào đó, cô không thể lơ là cảnh giác được. nhưng sao cô lại thấy giọng nói này quen quen nhỉ?, dường như đã nghe ở đâu rồi.

- Nhà người, tập trung. Ngài báo chỉ tay vào mặt Linh.

- Vâng, thưa ngài. Linh thấy mình bị chú ý liền gạt ngay mấy ý nghĩ trong đầu và chăm chú nghe ngài báo nói.

- Khi ta nói phải tập trung. Một phần mười giây mất tập trung cũng đủ để cái mạng của người mất bởi tay người khác rồi. theo ta biết cả hai người đều biết võ thuật, trình độ của người

- chỉ vào Mạnh

- có nhỉnh hơn đôi chút nhưng để tồn tại ở tổ chức này thì chưa được, cần tập luyện nhiều hơn hiểu chưa?

- Dạ hiểu, thưa ngài.

- Kể từ ngày hôm nay tên ngoài đời thường của các người sẽ không tồn tại ở đây nữa, các người sẽ có mật danh. Khi giao tiếp với những người trong BLACK DEVIL và những người khác thuộc thế giới ngầm sẽ dùng mật danh này. Mật danh của người kể từ hôm nay là A.L.T (chỉ vào Linh) còn người là H.T.S (chỉ vào Mạnh). Mỗi thành viên của BLACK DEVIL đều sở hữu một con vật được xem như là người đồng hành, con vật đó sẽ thể hiện tính cách và phong thái làm việc của chủ. Hôm nay ta cho người dẫn các người đến đây là để cho các người chọn người đồng hành của mình. Trong căn nhà này nuôi rất nhiều lại chó khác nhau, các con chó này đều được huấn luyện sẵn và rất hung dữ, nó có thể làm nhiệm vụ bất cứ lúc nào. Bây giờ hãy tiến đến thu phục một con, ta sẽ chờ các người ở đây..

- Rõ, thưa ngài.

Tiến đến gần chuồng chó mà Linh không biết phải làm gì, những con chó hung dữ thế kia đến gần còn khó huống chi thu phục. đôi tay Linh run run, hay là Linh bỏ cuộc? không được, việc báo thù chưa thành hơn

nữa nếu cô bỏ cuộc thì Mạnh phải làm sao? Gia đình họ hàng cô sẽ như thế nào? Chi bằng liều một lần, dù cho có mệnh hệ gì thì tổ chức cũng không thể làm gì gia đình cô được, đây có thể gọi là hi sinh vì tổ chức mà. Nghĩ sao làm vậy, Linh với tay mở cánh cửa chuồng chó. Cánh cửa vừa được mở ra thì... những con chó như phát điên sủa liên hồi, ánh mắt chúng dán chặt vào Linh và Mạnh đầy thèm thuồng, linh tính con người trong Linh mách bảo cô đang gặp nguy hiểm, theo bản năng cô quay người và... chạy.

Như một phản ứng di truyền, việc chạy đi của Linh đã kích thích bản tính săn mồi trong đầu bọn chó săn, chúng rống lên một hồi phấn khích rồi đồng loạt đuổi theo. Mạnh thấy mấy con chó định đuổi theo Linh thì cũng chạy theo Linh luôn, ở lại không phải là cách hay, những con chó này rất khó ngăn cản, vừa chạy vừa nghĩ cách cũng được, Mạnh vừa chạy vừa thuyết phục bản thân.

Những con chó săn to như con bê lần lượt nhảy ra khỏi chuồng và đuổi theo hai con mồi béo bở đang chạy đằng trước, một cảnh tượng hiếm có tại BLACK DEVIL này. Chưa đầy hai phút sau, cả căn phòng náo động bởi tiếng chó sủa, hơn 50 con chó đang đuổi theo Linh và Mạnh, khoảng cách ngày càng rút ngắn, một con chó to nhất đang rút ngắn cự li, có vẻ như nó định chồm con mồi từ phía sau. Duy vẫn dựa vào tường mà nhìn cảnh tượng trước mặt, không phản ứng, không có bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt.

Chạy nhiều đã làm Linh thấy mệt, phổi đau tức, các cơ như muốn đứt lìa, Linh không còn nhiều sức trong khi bọn chó săn có vẻ rất hứng thú với trò rượt đuổi này. Cô muốn dừng lại lấy sức nhưng không thể, dừng lại đồng nghĩa với cái chết, cô không thể chết vì vậy nên phải chạy, chạy thật nhanh, hi vọng bọn chó săn ấy sẽ thấy hết thú vị và dừng trò đuổi bắt.

Đang chạy thì Linh nghĩ tới Mạnh. Đúng rồi, lúc này Mạnh đứng bên cạnh cô thế mà lúc này một mình cô chạy trước, không biết cậu sao rồi nữa. Linh ngoái đầu lại, cô thấy Mạnh đang chạy ở phía sau, phía sau Mạnh là một con chó rất lớn, nó đã chạy rất gần rồi, hai chân trước bắt đầu giơ lên. Nó định vồ Mạnh, Linh chỉ kịp hét to:

- Đằng sau, cẩn thận.

Mạnh nghe Linh nói thì lập tức quay đầu lại, Mạnh nhanh chân tung một cước vào ngực con chó làm nó ngã nhào và tiếp tục chạy. lần này cậu chạy ngang hàng với Linh.

Có một điều...mà... Mạnh không thể ngờ là cậu đã chọc giận con chó lúc này. So với ban đầu thì nó hung hãn lên gấp bội, con chó như một con thiêu thân phóng hết tốc lực tiến đến hai con mồi quyết trả thù. Mạnh và Linh đã chạy đến đồng cỏ, đồng cỏ xơ xác héo úa như vận mệnh của hai con người đang chạy trên nó. Con chó vẫn đang đuổi theo, khoảng cách rút ngắn dần. Linh đã thấy sự xuất hiện của con chó, cô quay đầu lại hoảng sợ. bỗng... Linh vấp vào một cái gì đó té xuống. chớp cơ hội ngay lập tức con chó chồm lên một lần nữa, nó tin rằng lần này sẽ không hụt. Mạnh khi thấy Linh ngã liền đưa tay đỡ cô dậy nhưng có vẻ không kịp, con chó sẽ chồm tới trong giây lát, không chần chừ, cậu đưa lưng ra chắn cho Linh. Khuôn mặt sợ hãi của Linh được ủ trong áo của Mạnh, hai người nhắm chặt mắt chờ đợi giây phút con chó chồm xuống và cắn xé con mồi.

Tích tắc, tích tắc.

Từng giây nhẹ nhàng trôi qua, không gian nhưng đọng.

Rồi...

đoàng...

Một viên đạn bọc thép lao khỏi nòng súng và tiến đến mục tiêu. Viên đạn lao vút trong không khí và...

Phập...

Viên đạn xuyên qua bả vai trúng ngay tim con chó. Một dòng máu tươi phun ra trúng ngay mặt Linh mang lại cảm giác ẩm ẩm. con chó ngã xuống khi chưa kịp kết thúc hành động săn mồi. những hơi thở gấp gáp của con chó vang lên, nó nhìn Linh đầy chăm chú, Linh cũng ngược đời mắt sợ hãi nhìn nó. Một con người, một con vật nhưng trong phút chốc cả hai như thấu hiểu tâm trạng của nhau. Cả một cuộc đời phục vụ cho tổ chức nhưng cuối cùng nó lại bị chính chủ nhân của mình giết, Linh tự hỏi không biết sau này mình có như vậy không. Linh chợt thấy thương con chó vô cùng, nó bây giờ không còn hung dữ nữa, trong ánh

mắt màu nâu đen hiện lên một tia xót xa rồi nó tắt thở, một sinh mạng đã rời xa dương thế. Trong giây phút đó Linh cảm thấy một phần nhân tính của mình cũng tan biến mất.

Tiếng súng làm cả đàn chó giật mình, chúng nó ngừng cuộc săn đuổi và nhìn về hướng phát ra tiếng súng. Chúng nhận ra là chủ mình đã nổi giận và cái chết của con chó tội nghiệp kia là một lời cảnh cáo, một vài con sủa lên bất mãn nhưng cũng nhanh chóng trở về chuồng và nhìn báo với ánh mắt của kẻ biết lỗi.

Báo lấy một chiếc loa cầm tay và nói: - Còn không mau lại đây.

Linh và Mạnh nghe báo nói mới hết bàng hoàng, Linh chống tay xuống đất đứng dậy nhưng có cái gì dưới tay cô thì phải, cảm giác không lành, Linh cúi xuống nhìn thì... ôi trời là một cái chân người. hoảng hốt, Linh đứng ngay dậy, cô này giờ đang ngồi cạnh một xác người chết. người này có lẽ mới chết vì da thịt vẫn còn nguyên và đang bắt đầu quá trình phân hủy. qua trang phục đang mặc thì đó là người của BLACK DEVIL. Trong người Linh không còn cảm giác nào khác ngoài kinh tởm, cô cúi gập người nôn thốc nôn tháo, mặt xanh như tàu lá chuối.

Mạnh khi nhìn thấy cảnh tượng này thì phải quay đầu đi chỗ khác nhưng khi thấy Linh nôn thì đưa tay ra vuốt lưng cho cô. Báo ở đằng xa thấy vậy thì bực mình quát lớn, tiếng quát của báo trong loa lại được nhân lên nhiều lần, tòa nhà như rung chuyển trong phút chốc:

- Còn không mau lại đây!!! Các người định đùa với tính kiên nhẫn của ta sao?

Ngài báo đã nổi giận, cổ kim nén cơn khó chịu trong bụng Linh nói với Mạnh:

- Đi thôi.

Mạnh dìu Linh đến bên cạnh báo. Không thèm nhìn Linh lấy một lần cũng không thèm để ý sắc mặt nhợt nhạt của Linh, báo lên tiếng:

- NGU NGỐC, VÔ DỤNG. TA KÊU CÁC NGƯỜI THU PHỤC NGƯỜI ĐỒNG HÀNH CHỨ ĐÂU CÓ BẢO CÁC NGƯỜI CHƠI TRÒ ĐUỔI BẮT. CÁC NGƯỜI TƯỜNG MÌNH THÔNG MINH GIỎI GIANG NÊN KHINH BẠC LỜI TA NÓI À? Ta nói à biết, khả năng của các người CHỈ XỨNG ĐÁNG Ở TẦNG LỚP THẤP HÈN NHẤT TRONG ĐẶC KHU HẠ ĐẲNG NHẤT MÀ THÔI. Các người làm ta quá thất vọng. vũ khí mà tổ chức phát cho các người là để trưng bày à? Nếu giả sử hôm nay dám rượt đuổi các người không phải là lũ chó vô tích sự mà là lũ cớm thì sao? Các người cũng định chạy như thế để bôi nhọ ta, bôi nhọ tổ chức à?

Linh sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn cố xin lỗi báo:

- xin lỗi ngài. Tôi sẽ cố gắng lần sau.

- Lần sau??? Thử hỏi nhà người có mấy cái gọi là lần sau? Bị giết chết rồi thì bật dậy nói lần sau hãy giết tôi à. Báo dạy nghiêm.

- Xin lỗi ngài, tôi sẽ cố gắng lập công chuộc tội.

- Lập công? Ta không tin với khả năng của người bây giờ có thể làm được. nhưng... nếu như người muốn chuộc tội thì ta sẽ cho người một cơ hội, hãy cầm súng giết chết con chó kia. Báo ban cho Linh một cái nhìn đầy ẩn ý, đầu hần hắt lên hướng về phía cuối phòng, cơ thể lười nhác tựa vào tường.

Hướng theo ánh mắt của báo, Linh thấy một con chó bị què đang nằm ở cuối phòng, có lẽ trong lúc làm nhiệm vụ nó đã bị thương. Rút súng trong bao súng trên thắt lưng, Linh hướng vào con chó, trông nó thật tội nghiệp. nó vì chủ mà hi sinh bản thân, cô lại vì chủ mà phải giết nó để chuộc lỗi. Cô thấy thương cảm cho nó, ánh mắt nó nhìn cô như van nài, miệng khẽ kêu lên những tiếng ư ử nhỏ nhỏ nghe mà não lòng. Bàn tay cầm súng của cô run run, Linh không dám giết nó. Hoàn cảnh của nó và cô lúc này có nhiều điểm giống nhau quá, giết nó khác nào cô tự giết mình. Đúng lúc đó tiếng của báo vang lên:

- Trong quy định của BLACK DEVIL có nói rõ, muốn tồn tại ở đây thì phải tàn độc, phải vất bỏ trái tim mềm yếu. người không làm được thì tạo sao lại muốn gia nhập vào đây? Những kẻ có lương tâm sẽ bị đào thải, người biết chữ. Đây là lần đầu cũng là lần cuối ta nhắc nhở người điều này. Linh làm báo thất vọng, hần rút súng ra và...

Đoàng.

Chỉ một phát súng, ngắn gọn, chuẩn xác, con chó chết ngay tức khắc. bỏ súng vào bao, hấn nói tiếp:

- Hôm nay phạt các người hít đất hai trăm cái và chạy 5000m. thực hiện xong có thể về, ngày mai đến tập luyện tiếp.

Báo cùng con báo găm đi ra khỏi phòng, trước khi đi con báo còn gầm gừ với Linh, ánh mắt tỏ rõ sự khinh bỉ, đúng là chủ nào tớ nấy, ngài báo lạnh lùng tàn độc như vậy thì thuộc hạ của ngài cũng phải vậy thôi.

Ngài báo vừa đi khỏi thì khẩu súng trên tay Linh rơi xuống đất, cả người Linh cũng ngồi sụp xuống, ánh mắt Linh đờ đẫn, cơ thể chẳng còn tí sức lực nào. Mạnh ngồi cạnh cô vỗ về đôi vai bé nhỏ.

Đợi cho Linh bình tĩnh lại, Mạnh và Linh cùng thực hiện hình phạt. trời đã xẩm tối, Linh sau khi thay bộ đồ mới thì lên xe cùng Mạnh về nhà. Một ngày tập luyện vất vả trôi qua, cả Linh và Mạnh đều thấy mệt mỏi nhưng không ai oán thán một lời. tất cả cũng chỉ vì hai chữ: trả thù.

22. Chương 22

Người ta thường nói: ‘giàu nhưng chưa hẳn là hạnh phúc’, Hoàng là một minh chứng tiêu biểu nhất.

Sinh ra trong một gia đình giàu có, gia thế hơn người nhưng Hoàng không hề hạnh phúc. Ba cậu đã mất khi cậu còn nhỏ. Mẹ cậu, vì là chủ tịch tập đoàn MKB nổi tiếng nên chẳng có thời gian chăm sóc con cái. Sau khi cậu tròn một tuổi, mẹ cậu liền gửi cậu ở nhà cho vú nuôi chăm sóc.

Sinh ra đã không có tình thương của cha và thiếu vắng sự quan tâm chăm sóc của mẹ nên Hoàng trở nên ngang ngược, cậu ghét những người có mái ấm hạnh phúc. Thấy mấy cái cảnh người ta yêu thương chăm sóc nhau là cậu lại nổi giận, cậu tự so sánh mình với người ta để rồi thất vọng, từ thất vọng trở thành căm thù. Tiền nhiều để làm gì, tập đoàn lớn để làm gì khi ta không có hạnh phúc? Cậu ra sức phá phách, ra sức ăn chơi để phá đổ cái cơ nghiệp này, cậu muốn một ngày nào đó mẹ cậu bỏ công việc qua một bên và quan tâm cậu. dù chỉ là một chút, một chút thôi thì con tim băng giá đầy tổn thương này cũng được sưởi ấm đôi chút.

Nhưng.. việc làm của cậu trở nên vô ích, tiền nhà cậu quá nhiều, phá đến đâu cũng không hết, đánh nhau có bị thương nặng đến đâu thì chỉ nhận được một lời hỏi thăm và trách mắng mang tiếng xã giao của mẹ. cái đó cậu không cần, vì không cần nên từ lâu lắm rồi cậu không gọi mẹ mình là mẹ nữa mà gọi là ‘bà ấy’. cái từ ‘bà ấy’ lần đầu tiên thốt ra như vết dao cứa vào lòng cậu nhưng lâu rồi cũng quen, cậu đã không còn cảm giác gì khi nói lên cái tên ấy nữa.

Bây giờ, cậu đang ngồi ở đây để nhớ về ‘bà ấy’, có nụ cười không cơ chứ?.

Uống cạn ly rượu trên tay, Hoàng lại rót thêm một ly nữa, bây giờ cậu lại nghĩ đến Quân. Từ khi xuất viện Quân luôn ở bên cậu chăm sóc cậu nhưng cậu không chịu. cậu tối ngày ở trong quán bar uống rượu. ban đầu Quân còn can ngăn nhưng cậu cứng đầu quá nên Quân đành phải bỏ mặc. mấy ngày nay không thấy Quân đến làm phiền, Hoàng lại thấy nhớ, có lẽ chán cậu quá nên Quân không muốn đến rồi. chán thật, cậu luôn làm mọi người ghét, nhưng ghét cũng chẳng sao, thế mới là cậu. Hoàng lại uống cạn một ly rượu nữa, men rượu làm cậu thấy đỡ khó chịu trong lòng. Một cô gái ăn mặc sexy đến bên Hoàng, cô ta thân thiện ngồi lên đùi Hoàng rồi vuốt ve khuôn mặt Hoàng. Hoàng không để tâm, mọi việc trên đời chẳng còn ý nghĩa gì với Hoàng cả. mắt khe khẽ nhắm lại, Hoàng thưởng thức cốc rượu trên tay. Cô gái thấy Hoàng không phản ứng thì định làm tới, cô ta chưa kịp làm gì tiếp theo thì đã có một cánh tay rắn chắc kéo cô ta ra khỏi Hoàng, cô nàng đau quá nên hét lên. Tiếng hét im bặt khi cô nàng nhìn thấy ánh mắt của người con trai đó. Biết là không thể đùa giỡn được nên cô nàng nhanh chóng lẩn đi mà không dám ho he gì.

Người con trai đó ngồi xuống cạnh Hoàng và giật ly rượu khỏi tay Hoàng, Hoàng quay lại nhìn tên phá đám, trong đáy mắt là một ngọn lửa tức giận, ngọn lửa ấy nhanh chóng tắt vụt khi nhận ra người đối diện mình là ai. Hoàng chỉ nhẹ nhàng rót rượu vào một ly rượu khác và uống.

Ly rượu một lần nữa lại bị giật khỏi tay Hoàng, lần này cậu nhất quyết không bỏ qua. Quay qua người đối diện, Hoàng nói như đe dọa:

- Muốn gì? Tốt nhất là để yên cho tao uống.
- Đại ca, anh không thể thế này mãi được, anh cứ uống thế này sẽ bị xuất huyết dạ dày đấy. em đã nghe anh Quân nói rồi, anh không nên vì chuyện đó mà hủy hoại mình. Là Tuấn, thấy Hoàng như vậy cậu rất đau lòng.
- Không liên quan đến cậu, nếu còn ngăn cản tôi nữa thì tôi sẽ không nể tình anh em đâu.
- Anh à, vì tình anh em nên em phải ngăn anh lại. ngày xưa anh đã cứu em lúc lâm nguy. Ngày nay khi thấy anh như thế này em thật sự không thể đứng nhìn.
- Tôi không cần cậu dạy đời. Hoàng nói và với lấy một chai rượu nhưng bị Tuấn giữ lại. hai người cứ giằng qua giằng lại mãi. Hoàng bực mình gất lên.
- Thả ra,thằng chó này.
- Xin lỗi anh nhưng em không thể.

Bốp.

Hoàng đâm vào mặt Tuấn, cú đâm quá mạnh cộng với có men say trong người nên Hoàng liêu xiêu té xuống ghế. bụng Hoàng chột thấy khó chịu. hậu quả của mấy ngày uống rượu thay cơm là Hoàng nôn ra toàn rượu là rượu. nôn cho đến khi không còn gì trong bụng nữa, Hoàng mệt mỏi dựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt mệt mỏi khẽ nhắm lại.

Sau khi thấy cơ thể đã bớt đình công, Hoàng mở mắt ra và nói:

- Tôi muốn ở một mình, cậu về đi.
- Anh phải về cùng em, những ngày qua anh ở đây quậy phá ai cũng biết cả, tiếp tục như thế này là không tốt. anh nghỉ học cũng khá lâu rồi, anh Hoàng mà em biết luôn học hành rất đàng hoàng chứ không bê bối như thế này.
- Học? hừ, bây giờ tôi không cần mấy thứ đó. Học giỏi thì được gì, học giỏi thì bà ta cũng đâu có đối xử với tôi tốt hơn, học giỏi thì tôi vẫn cô độc đấy thôi, trên con đường đời từ lúc sinh ra đến giờ tôi luôn cô độc. Hoàng nhếch mép khinh bỉ.
- Anh Hoàng, sao anh lại nói vậy? em phải đưa anh về, em phải tìm lại con người trước kia của anh. Đi thôi. Tuấn kéo Hoàng đứng dậy và đi về phía cửa. Hoàng tuy đã say mềm nhưng vẫn cố chống cự. vung cánh tay của Tuấn khỏi tay mình, Hoàng với tay ra và ôm eo một cô nàng ăn mặc gợi cảm bên cạnh. Ghé mặt lại hôn lên má cô ta, Hoàng nói với Tuấn:
- ở đây vui hơn, tại sao tôi phải về cái nơi khí ho cò gáy ấy?. Nói rồi Hoàng quay người lại và thì thầm vào tai cô gái kia câu gì đó, hai người phá lên cười vui vẻ.

lắc đầu bất lực, Tuấn tiến đến đánh mạnh vào gáy Hoàng. Hoàng xỉu ngay lập tức. Tuấn tiến đến dìu Hoàng đi trong ánh mắt bàng hoàng của cô gái nọ. bước ra khỏi quán bar, đã hơn 11h đêm, từng đợt gió lạnh buốt thổi vào người Hoàng và Tuấn. vậy một chiếc taxi, Tuấn đưa Hoàng về nhà mình.

3h sáng.

Hoàng bừng tỉnh, men rượu còn sót lại trong người làm đầu Hoàng váng vất, khẽ day hai bên thái dương, Hoàng nhìn xung quanh, khung cảnh khá khác biệt, Hoàng nhận ra đây không phải là nhà cậu. Hoàng chống hai tay ngồi dậy, cảnh vật trước mắt không rõ lắm, cậu thấy một căn phòng khá nhỏ, đồ đạc trong phòng không nhiều nhưng rất gọn gàng, qua cách bày biện thì đây đích thị là phòng của con trai, chếch về bên phải có một người đang chống tay ngủ ngời trên chiếc ghế. Tư thế ngủ không đúng cách nhưng có vẻ người đó ngủ khá ngon, tuy khuôn mặt còn chút mệt mỏi.

Nhìn kĩ, Hoàng thấy người đang ngủ ngời đó là Tuấn. có lẽ hôm qua chính cậu ta đã đưa Hoàng về đây, lấy cái chăn nhẹ đắp cho người anh em, Hoàng tiến đến rót một cốc nước và uống. uống rượu nhiều làm cậu

thấy khát nước kinh khủng, cậu uống một lúc hai , ba cốc mà vẫn thấy khát. vừa đặt cốc nước xuống bàn thì Hoàng đã nghe tiếng Tuấn vang lên bên cạnh:

- Anh tỉnh dậy rồi ạ.
- ừ. - Xin lỗi vì hôm qua đã làm thế với anh. Lúc đó em không nghĩ ra cách nào khác nên... Tuấn đã đứng dậy, đầu cúi xuống hối lỗi, cái chân trên người cũng vì thế mà rơi xuống đất.
- Không sao. Hoàng khoát tay. Chắc hẳn có chuyện gì đó cậu mới tới tìm anh?
- Không dấu gì anh, trong mấy ngày qua đã xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện, mãi đến ngày hôm qua em mới tìm được anh nên vội đưa anh về ngay, những việc như thế này em không biết xử lí ra sao cả. xin anh cho ý kiến.
- Nói đi. Hoàng đã ngồi trên giường và đang chăm chú lắng nghe lời Tuấn nói.
- Dạ. nghe nói BLACK DEVIL vừa hết nạp thành viên mới, hai thành viên này khá bí ẩn, tên báo đang huấn luyện cho họ. có vẻ hai người mới này nhận được khá nhiều ưu đãi của hai tên trùm . còn một việc nữa, ngày hôm nay gián điệp mà chúng ta cử đi thám thính đã được gửi xác về kèm theo một lời cảnh cáo chỉ có hai từ ‘kém cỏi’, điều này làm anh em trong tổ chức rất bức xúc.
- Sao??? Đã lâu như vậy không có động tĩnh gì sao tự nhiên lại kết nạp thành viên mới chứ? Chúng nhất định là có âm mưu gì rồi. mau cử người đi điều tra. Hoàng không hề tỏ ra ngạc nhiên trước thông tin mà Tuấn vừa mới báo cáo. Không biết vì lí do gì mà ngay từ khi mới thành lập, BLACK DEVIL đã đối đầu với cậu. các anh em được đi thám thính đã hi sinh không ít. Hoàng cũng rất bức xúc nhưng tổ chức này hoạt động kín kẽ quá, bao nhiêu người bên phe Hoàng hi sinh nhưng chỉ biết được rằng tổ chức đó do hai người có biệt danh sư tử và báo lãnh đạo còn họ thực ra là ai thì không hề biết. bỏ ra nhiều công sức nhưng Hoàng thu lại chẳng bao nhiêu. Điều này làm cậu mất nhiều đêm phải trằn trọc suy nghĩ.
- Dạ.
- Còn việc gì nữa không?
- Anh Mạnh hôm nay đã bắt đầu đi học lại ạ.
- Chuyện liên quan đến cậu ta thì đừng nói với tôi. Hoàng nạt khề. Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến rồi Hoàng lại bực mình. Cứ cho là mấy việc đó cậu làm đi, cậu cho con bé đó và con nhỏ Nhật Linh một bài học thì có gì sai nào? Vì một đứa con gái mà đối xử với bạn như vậy sao? Con gái chỉ là cái hồ sâu cạn đường mà thôi, biết vậy cậu đã cho con nhỏ đó đi cùng với thằng bạn đáng ghét của nó rồi. Hoàng bắt chợt nắm chặt tay, hàn khí toát ra từ người Hoàng làm Tuấn rùng mình.
- Vậy tí nữa anh sẽ đi học tiếp chứ ạ?
- Dĩ nhiên rồi, tôi phải xem hai người đó hạnh phúc thế nào chứ. Hoàng nói trong tức giận rồi bước vào nhà tắm, đôi mắt thất thần nhìn người trong gương. Nếu không có bàn tay sờ trên mặt thì Hoàng không thể nhận ra người đứng trước gương là ai. Người ấy hốc mắt trũng sâu, gương mặt gầy guộc hốc hác, râu mọc lún phút như ông già bốn mươi, không thể nào nhận ra Hoàng phong lưu rạng ngời lúc trước nữa. Hoàng chợt nghĩ mình thành thế này là vì một thằng bạn không ra gì mà lòng buốt nhói, miệng nở nụ cười cay đắng, Hoàng vệ sinh cá nhân, cạo râu và nhờ Tuấn chở về nhà chuẩn bị đi học. cuối cùng thì thiếu gia ngang ngược cũng trở lại trường sau nhiều ngày vắng bóng.

23. Chương 23

Thức dậy với cơ thể mệt mỏi vì hoạt động quá sức, Linh lười biếng bước ra khỏi giường và làm vệ sinh cá nhân. Xong đâu đó, cô chuẩn bị sách vở và quần áo để đi học. mở tủ quần áo, Linh đứng sững trước cánh tủ. bên trong hầu hết là váy và quần áo điệu đà, Linh chợt thấy buồn, chắc từ giờ về sau cô sẽ không thể mặc những thứ này được nữa, những thứ này không phù hợp với hoàn cảnh của cô chút nào.

Không mặc được chi bằng vứt bỏ để không còn có cơ hội nuối tiếc? Linh chạy lại góc phòng lấy một cái thùng giấy và nhét hết váy áo vào thùng, những đôi giày búp bê điệu đà, những chiếc cặp tóc dễ thương cũng không ngoại lệ. sau 10p, phòng của Linh đã không còn tồn tại những gì liên quan đến hai từ ‘nữ tính’ nữa. dường như đã hài lòng, Linh thay đồ và xuống ăn sáng.

Vừa xuống dưới nhà Linh đã làm bố mẹ shock nói không nên lời. ông Ngọc Bảo

- ba Linh đang ăn cơm cũng phải há hốc miệng ngạc nhiên, bà Ngân đang bê đĩa thức ăn thì đứng sững lại mắt tròn mắt dẹt nhìn cô con gái của mình.

Linh cảm thấy khó chịu trước cái nhìn của bố mẹ. cô nói:

- Andy, Lily không định ăn sáng sao? Hôm nay con có gì khác thường hả?

- À không.

- ông Ngọc Bảo nghe Linh nói vậy đã tỉnh táo lại và nói

- bố chỉ hơi ngạc nhiên với phong cách mới của con thôi. Bố vẫn tưởng con thích phong cách điệu đà như một công chúa chứ.

- Đó chỉ là trước kia thôi Andy à, lớn rồi con muốn thay đổi một chút, mấy cái thứ trẻ con đó không hợp với con nữa. Linh chậm rãi ăn cơm và nói.

- Thay đổi cũng tốt, mẹ thấy con thay đổi thế này lại đẹp hơn đấy. thay đổi thế nào thì thay đổi chỉ cần con vẫn học hành tốt là được. bố mẹ luôn ủng hộ quyết định của con. Bà Ngân vừa đặt đĩa thức ăn uống bàn vừa nói.

- Cảm ơn mẹ, con sẽ chú ý.

- À này, cái cậu mấy bữa chăm sóc con ở bệnh viện tên gì ấy nhỉ? Cậu ấy có vẻ rất quan tâm đến con, hơi lạnh lùng nhưng rất lễ phép. Bà Ngân nói về Mạnh với vẻ hài lòng. - Dạ cậu ấy tên Mạnh, học cùng lớp với con. Giữa chúng con không có gì cả, chỉ là bạn bè bình thường thôi.

- ừ, thì mẹ có nói gì đâu, con bé này. Thế cái cậu hôm qua đến đón con là ai vậy?

- là cậu Mạnh hôm trước đấy ạ.

- Là cậu Mạnh hôm trước á? Trông khác trước nhiều đấy, hai đứa rủ nhau thay đổi phong cách à? Bố Linh nháy mắt trêu con gái. Ánh mắt ông lấp lánh ánh cười, nếu không phải con gái ông chắc Linh sẽ bị ông hút hồn mất. Linh lắc đầu ngán ngấm, sao bố mình lại đẹp trai thế chứ. Buông đĩa, Linh quyết định ngừng bữa ăn trước khi bố cô kịp trêu cô thêm một lần nữa.

- Không phải đâu ạ. Thôi con đi học đây, chào Andy chào Lily. Linh với tay lấy cái cặp sau đó hôn lên má bố mẹ mình rồi bước ra cửa.

- O kìa. Con mới ăn có một chút mà, ăn thêm một chút nữa chứ. Bà Ngân nói con gái.

- Dạ thôi con no rồi, con đi học luôn đây. Chắc Mạnh đang chờ con ở ngoài. Linh bước ra ngoài, trước khi ra hẳn ngoài cổng cô còn nghe mẹ cô trách ba cô sao lại trêu cô như thế, sau đó ba Linh nói gì đó và hai người cười vui vẻ. Linh bất giác thấy lòng đau nhói, cô nhìn về căn nhà đối diện, nếu... nếu Vũ không mất thì cô với Vũ cũng có những ngày vui vẻ như vậy. lòng trùng xuống, cô lặng im đứng chờ Mạnh đến đón.

Hôm nay là ngày thứ hai Mạnh trực tiếp đi đón Linh đi học. cậu đã chuẩn bị từ sớm để khi đến cô không phải đợi. khi đến nơi thì đã thấy cô đợi sẵn, nhưng hình như cô đang buồn. ánh mắt cô đang hướng về bên nhà đối diện, chắc hẳn cô đang nghĩ về Vũ. Dáng đứng của cô trong buổi sớm thật cô độc, mái tóc ngắn ngủi khẽ bay bay, ở người cô toát ra một sự cô độc. cô cần được che chở, Mạnh biết và cậu tình nguyện làm người che chở cho cô. Với tư cách là một người anh trai.

Tuy tiếp xúc với Linh cũng khá nhiều nhưng Mạnh không thể không ngắm nhìn cô. Phải công nhận cô mặc quần áo gì cũng đẹp. nếu như cô mặc những bộ quần áo điệu đà trông cô giống búp bê Barbie, một cô búp bê dễ thương thánh thiện. còn bây giờ, cô mặc một bộ đồ bó sát thì trông cô thật quyến rũ, cô đẹp theo

phong cách của người trưởng thành và trong đó có một chút hoang dại, một sự bền bỉ của một con báo và một tinh thần thép.

Thấy Mạnh dừng xe rồi mà cứ nhìn chằm chằm mình, Linh thấy không tự nhiên cho lắm, cô nghiêng mặt nói:

- Mặt tôi dính gì à?
- Không. Thấy thái độ của Linh, Mạnh giật mình nói, hai má tự nhiên đỏ bừng.
- Đi thôi. Linh đã leo lên xe và đội mũ bảo hiểm.
- ừ. Mạnh nói và khởi động máy, chiếc xe nhẹ lướt trên con đường buổi sớm.
- này, hình như cậu bị cảm rồi, hồi này tôi thấy mặt cậu đỏ bừng. nên đi khám đi, không nên để ảnh hưởng đến việc luyện tập.

kíttttttttttt.

Câu nói của Linh làm Mạnh giật mình, hai tay bất giác bóp chặt thắng. chiếc xe đang đi với tốc độ khá nhanh đột nhiên dừng lại tạo nên một tiếng kít lớn nghe rất chói tai. Hai người theo quán tính đổ ập về phía trước, mặt Linh áp vào lưng của Mạnh. Sau khi định thần lại, Linh nói:

- Sao vậy?
- Không sao, chỉ là có con.. con chó chạy qua đường, tôi bất ngờ quá nên phản ứng không kịp.
- Thôi kệ nó đi. Đi mau kéo muộn giờ học.
- Ừ.

Thật may là Linh không hỏi kỹ hay nhìn mặt Mạnh lúc này vì mặt cậu đang đỏ bừng xấu hổ, Mạnh thầm cảm ơn vì điều đó.

Hôm nay đến trường khá suôn sẻ, học sinh cũng đã bắt đầu thích nghi với bộ dạng mới của Mạnh và Linh. Không ai có ý kiến gì nữa. Có chăng cũng chỉ là mấy đứa lảm chuyện rảnh rồi lấy chuyện người khác ra làm cái để giết thời gian, mấy cái đứa đó Linh không quan tâm nên coi nhưng coi như không nghe không thấy là ổn.

Chưa bước vào lớp Linh đã nghe thấy tiếng thét, tiếng nói chuyện và những lời nịnh nọt của mấy nữ sinh. Cái gì mà ‘đẹp trai’ cái gì mà ‘phong độ’ cái gì mà ‘anh là số một’, một lũ sáo rỗng đầu óc tối tăm chỉ biết đến trai đẹp. những loại người như thế tồn tại thêm một ngày là phụ nữ lại có thêm một này bị sỉ nhục. phụ nữ là phải đứng ngang hàng với đàn ông, trời sinh ra đàn ông sau đó tạo ra phụ nữ là để cân bằng. trong đầu Linh không bao giờ có khái niệm đặt đàn ông trên đầu như thế. Sẽ không bao giờ có câu chuyện ‘tôi kể người nghe chuyện Nhật Linh,

Trái tim lắm lỗ để trên đầu’. không bao giờ!!!.

Sải từng bước thật mạnh trên nền gạch men, Linh tưởng tượng đó là lũ mê trai và kẻ thù của cô

- Tạ Hoàng. Cô ra sức giậm, giậm cho đến khi bọn chúng bẹp lép như con tép mới thôi. Không nhắc thì thôi, nhắc đến tên Hoàng đó là cô lại bực mình. Cô chịu bao đau khổ cũng vì muốn trả thù hắn nhưng khi đi học thì chẳng thấy cái mặt hắn đâu, nghe nói là nghỉ từ cái hôm cô bị bắt cóc. Khốn kiếp!!! Tạ Hoàng người đang ở nơi nào, dù có phải bới tung cái thành phố Tinh Hoa này lên ta cũng phải tìm được mi. ta sẽ di người như di con kiến dưới đế dày để trả thù cho Vũ. Phải, trả thù.

Người ta nói, khi bị nói xấu thì cơ thể sẽ có một phản ứng là hắt xì. Không biết có phải vậy không mà Hoàng đang yên ả trong sự chào mừng của các cô nàng nữ sinh thì đột nhiên...

Hắt xìiiiiiiiiiiii. Rõ là mất mặt, đang ở bên cạnh vô số người đẹp mà lại có hành động không mấy lịch sự. điều đó làm Hoàng, một người không mấy quan tâm đến con gái cũng có chút xấu hổ. cậu quay đầu qua một bên tỏ vẻ như ta đây vô tội, chuyện đó không phải do tôi làm.

Đường như không biết được dụng ý của Hoàng, các nàng khi thấy Hoàng hắt xì thì tranh nhau lấy lòng Hoàng. Nào cả khăn giấy, thuốc cảm, khăn ướt được đưa đến tới tấp như ủng hộ nạn nhân của sóng thần. khi Hoàng sắp chết ngạt vì đông khăn giấy thì Linh bước vào.

Đám nữ sinh quá đông khiến Linh không thấy mặt của Hoàng, cô chỉ thốt lên một câu vô thưởng vô phạt:

- Đáng khinh.

Giọng nói của Linh không to lắm nhưng cũng đủ cho đám nữ sinh và Hoàng nghe thấy. các hành động tiếp tế được dừng lại ngay lập tức. đám nữ sinh quay qua nhìn Linh như muốn ăn tươi nuốt sống. Linh chẳng quan tâm, cô thần nhiên giở cuốn sách đại số ra và đọc như không có chuyện gì.

Nhưng.. có chuyện rồi. chuyện lớn là đằng khác. Linh đã chọc giận Hoàng, Hoàng đang tức sôi cả máu lên. Liếc ánh mắt có thể tan chảy sắt thép về phía Linh, Hoàng định chửi cho cô một trận nhưng trước con người trước mắt cậu nhất thiết không thể thốt nên lời.

Trong mấy ngày mà con bé đó đã thay đổi, không, phải gọi là lột xác mới đúng. Cái bộ tóc dài như đuôi ngựa đã được thay bằng mái tóc ngắn cá tính. Mấy bộ quần áo lem luốc như bà già 80 được thay bằng bộ đồ da hàng hiệu bó sát. Không thể nhận ra cô ta nữa, con vẹt què mùa sau vài ngày đã tiến hóa thành con ngan. Không tin được, không thể tin được. mắt Hoàng in rõ ba chữ ‘tôi không tin’ to tướng. không biết nguyên nhân nhân tại sao mà Hoàng lại nhìn lên phía trên. Một thằng con trai có mái tóc màu hạt dẻ vuốt gel các tính đang ngồi trước cô ta, ăn mặc cũng các tính nhưng khá bụi. đột nhiên chàng trai đó quay xuống nói gì đó với con nhỏ hột mít kia, Hoàng nhận ra đó là Mạnh. Thì ra hai người đó hẹn nhau thay đổi phong cách để chọc giận cậu. được lắm, thích thì chiều. Hoàng lấy tay gạt cô gái trước mặt mình ra, hai tay khoanh trước ngực, Hoàng nói:

- Ôi, ôi hạnh phúc quá nhỉ. Hai người vẫn còn mặt mũi mà xuất hiện trước tôi à. Tưởng thay đổi phong cách một chút thì tôi không nhận ra sao?

Linh đang thảo luận một bài toán khó với Mạnh thì có một giọng nói đầy châm biếm vang lên. Linh nhận ra cái giọng đó là của Hoàng, sau bao nhiêu ngày vẫn không thay đổi. mắt Linh vẫn lửa giận dữ, Linh đang định đứng lên đấu khẩu lại thì Mạnh nhéo mạnh cánh tay Linh nói:

- Kiểm chế. Huấn luyện xong có thể trả thù. Tâm trạng Linh đã có phần nguôi ngoai nhưng ánh mắt nhìn Hoàng vẫn không thay đổi. Mạnh khẽ nhú mồm nói với Hoàng:

- Không phải việc của cậu.

- Cái gì??? Thái độ ung dung ban đầu của Hoàng đã không còn, Hoàng nắm chặt cạnh bàn mắt long sòng sọc.

- Cậu ấy nói không liên quan đến cậu đấy, có cần tôi khoan tai để cậu nghe rõ hơn không? Linh nói với giọng đầy áp sự hận thù.

- Cô... Hoàng đã tức tới mức thần trí không tỉnh táo, cánh tay nắm lấy cạnh bàn đã nổi gân xanh. Đúng lúc đó thì Quân bước vào theo sau là Chi với cái chân bị bó to đùng.

- Không cần nói chuyện với cô ta. Cái loại phản bội bạn bè không xứng đáng để nói chuyện với chúng ta. Quân nhìn LINH với ánh mắt khinh thường, bên cạnh Chi nhìn Linh với ánh mắt giận dữ, ánh mắt Chi như muốn nói với Linh ‘nếu bà xin lỗi thì tui sẽ tha thứ’. Linh không muốn một tia hi vọng nào xuất hiện trong đầu người bạn nữa, phải dập tắt ngay khi nó bắt đầu nhen nhóm. Cô nói:

- Không ngờ hôm qua tôi mới chửi cô vài câu mà hôm nay cô đã chạy qua bên đó nói tôi thế này thế nọ rồi, loại người bán bạn cầu vinh như cô tôi không cần. nếu cậu thích thì tôi bố thí cho cậu đó Quân à. Cậu phải coi chừng đó, sẽ có ngày cô ta bán đứng cậu để theo người khác đấy, lúc đó thì đừng trách tôi không nói trước.

Cái câu bố thí làm Chi thấy ghét Linh vô cùng, tình bạn của cô với Linh là một thứ đồ hết hạn sử dụng hay sao? Bố thí? Cái từ ấy sao mà đáng ghét quá. Chút hi vọng gắn ghép lại tình bạn trong lòng Chi đã bị dập tắt một cách tàn bạo. Thật ra Chi chẳng là gì trong lòng Linh cả, vậy mà cô lại mơ tưởng một tình

bạn đẹp. nghĩ lại cô mới thấy mình khờ khạo quá, hai tay Chi nắm chặt, cô cố gắng không cho nước mắt rơi. Cô sẽ không rơi bất cứ giọt lệ nào vì con người bội bạc ấy nữa.

Thấy Chi run rẩy, Quân lấy tay ôm lấy vai Chi và vỗ nhẹ, tay kia cậu giơ lên tặng cho Linh một cái bạt tai nảy dom đóm mắt.

- Đồ vô sỉ. Quân thốt lên rồi kéo Chi về ngồi cạnh mình.

- Ha ha ha ha. Vô sỉ? không biết ai mới là người vô sỉ đâu. Mặc ột bên mặt đau rát, Linh cười trong cay đắng, ánh mắt dán chặt vào Hoàng.

Hoàng thấy khó chịu trước ánh mắt đó, cái nhìn kia không phải nói cậu vô sỉ ư? Cái con nhỏ không biết điều đó từ khi gặp cậu đều nhìn cậu bằng cái ánh mắt ấy. ánh mắt mà không một ai dám nhìn trước đây. Cô ta dám ám chỉ cậu vô sỉ vậy tại sao cậu không thể chọc ngoáy vào nỗi đau của cô ta chứ. Nhếch môi một góc 45 độ, Hoàng nói:

- Nãy giờ tôi không chú ý, thằng bạn kè kè bên cạnh cô đâu rồi, không phải sau bữa đó sợ quá nên chuyển trường rồi chứ?.

Có lẽ Hoàng sai rồi, cậu đã chạm vào vết thương đang rỉ máu trong tim của Linh. Cái gì Linh có thể chịu đựng được nhưng nói về Vũ như thế thì Linh không thể nào tha thứ được. biết thừa Vũ đã chết mà nói thế với cô sao? Rõ ràng là muốn thử thách sự kiên nhẫn của cô mà. Tay Linh run lên, bây giờ cô chỉ muốn giết kẻ trước mặt ngay lập tức, kể cả bị vào tù hay bị tử hình cô cũng cam lòng. Linh đưa tay đến bên bao súng, đúng rồi tổ chức có trang bị súng ọi nhân viên để phòng trường hợp khẩn cấp. cô sẽ dùng khẩu súng đó giết chết hắn, giết hắn xong cô cũng tự sát là xong, không phải đau khổ, không phải chịu đựng nữa.

MẠNH đã thấy hành động đó của Linh. Cậu đưa tay ra ngăn cái tay đang rút súng của Linh lại. cậu nói nhỏ:

- Không được. - Tình tứ nhỉ? Định rút súng ra giết tôi sao? Sợ quá đi hahahaha. Hoàng thấy hành động nắm tay của Mạnh với Linh thì hiểu lắm.

- Không cần súng tao vẫn giết được mày. Mày giết cậu ấy rồi bây giờ nói vậy là sao? Mày là hạng vô sỉ số một, đồ cầm thú, đồ không có tính người. Linh vùng tay khỏi tay của Mạnh, cô chạy đến nắm lấy cổ áo của Hoàng hét lớn.

- Giết???

- mắt Hoàng hiện lên một mảng tối nhưng mất đi nhanh chóng, nhanh như lúc nó đến vậy

- thì sao nào? Cô có ý kiến gì sao? Hay cô muốn đi cùng nó? Hoàng đưa tay hất mạnh tay Linh ra làm Linh lảo đảo mấy bước.

- Khốn kiếp!

- Mạnh đâm mạnh vào mặt Hoàng

- cuối cùng thì mày cũng chịu thừa nhận.

- ừ đây, tất cả đều do tao làm, chúng mày làm gì được tao nào? Bị Mạnh đánh Hoàng lại càng điên máu hơn.

Hai người ánh mắt rực lửa nhìn nhau, ai cũng tưởng đánh nhau to đến nơi, mọi người trong lớp chạy vào can ngăn. Một lúc lâu sau mới đưa được hai con người cứng đầu vào chỗ ngồi. không khí lớp học căng như sợi dây đàn, đến hô hấp cũng rất khó khăn. Không khí chỉ dễ chịu hơn khi thầy giáo dạy môn toán bước vào lớp và bắt đầu viết những con tích phân khó nhằn.

Cả lớp đang yên lặng chép bài thì nghe một tiếng ‘crắc’. một tiếng động không quá lớn nhưng cũng đủ để mọi người biết tiếng động phát ra từ đâu. Không ai bảo ai, tất cả đồng loạt nhìn về phía Linh. Trên bàn là cây bút đã gãy đôi, Linh không để ý đến những ánh mắt đó, tâm trí của cô đang để tận đầu tận đầu. Khi cảm giác mặt mình ngứa ngứa cô mới nhìn thấy những ánh mắt khó chịu của mọi người dành ỉnh. Tặng cho cả lớp một cái nhìn đầy sát khí, Linh nói:

- Tôi là minh tinh hay sao mà nhìn ghê vậy. quay lên trước khi mặt mũi thâm tím về gặp cha mẹ. MAU!!!. ở cau cuối Linh gần giọng làm cả lớp giật mình quay lên ngay lập tức. nạt vậy ai không sợ cơ chứ. Bên cạnh cô phát ra một âm thanh nho nhỏ nhưng làm Linh tức điên:

- Đã không ra gì mà còn thích chơi trội.

Vèo...

Bốp...

Cục tẩy bút chì từ tay Linh bay thẳng vào đầu Quân. Quân xoa đầu nhìn Linh oán thán nhưng cô đã quay sang hướng khác, không còn cách nào khác Quân đành ngậm cục tẩy quay lên học tiếp.

Cả lớp ai cũng biết chuyện đó do Linh làm nhưng không ai dám ho he gì. Một lần bị đe dọa là đủ, không ai muốn lần thứ hai.

Suốt buổi học Linh chẳng tập trung được gì, tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến Vũ. Đến cuối buổi Mạnh phải đưa vở cho Linh về nhà chép.

Hai người lại tiếp tục đến nơi tổ chức đã hẹn trước để tập luyện. một ngày tập luyện vất vả lại bắt đầu.

Chap 23 luyện tập.

Ông cha ta có câu: ‘làm việc gì cũng cần phải có động lực, chỉ cần có động lực thì không lo việc đó không thực hiện được’.

Động lực thì Mạnh và Linh đã có và bây giờ hai người đang cố gắng thực hiện.

Bài tập hôm nay của hai người là bắn súng.

Trước khi được học bắn súng, Linh và Mạnh đã thu phục được hai người đồng hành cho riêng mình. Người đồng hành của Linh là một con chó không qua lớn nhưng rất nhanh nhẹn, sau khi thấy Linh nó đã phủ phục dưới chân cô nàng. Người đồng hành của MẠNH là một con chó béc giê to lớn, có vẻ như vẻ lạnh lùng của Mạnh đã thu hút nó, cùng với con chó của Linh, nó đã tiến thẳng đến quỳ dưới chân người chủ mới. một sự thể hiện lòng trung thành với chủ.

Sau khi MẠNH và Linh đã tìm được người đồng hành ình, báo dẫn họ đến khu vực tập luyện súng. Sau khi hướng dẫn sơ qua báo để hai người tự thực tập.

Bắn súng một lúc lâu Linh thấy tai mình ù đi, cánh tay cũng mỏi nhừ do hôm qua vận động quá sức cộng với việc mỗi viên đạn được bắn ra tay cô phải chịu lực phản hồi rất lớn.

Mạnh bên cạnh cũng không khá hơn là mấy, cánh tay chưa khỏi của cậu nhói buốt, mồ hôi vã ra như tắm.

Thấy hai người tập có vẻ tạm được, báo dẫn hai người đến nơi tập võ. Hai người thực sự choáng ngợp trước quy mô của phòng tập. căn phòng rất rộng, các dụng cụ cần thiết cho việc luyện tập đều được trang bị đầy đủ. Trên tấm nệm có rất nhiều thành viên của BLACK DEVIL đang tập luyện, ai cũng nghiêm túc như đang chiến đấu với kẻ thù. Linh thấy không tự tin lắm với trình độ của mình, bây giờ cô mới thấm thía câu nói ‘giỏi thì còn có kẻ giỏi hơn’.

Từ khi báo bước vào, cả căn phòng ngừng tập luyện, họ quay ra cúi người lễ phép nói:

- Dạ, chào ngài.

- Các người cứ luyện tập tiếp đi.

- Vâng thưa ngài. Họ lại tiếp tục luyện tập , dường như chăm chú hơn trước. một người làm đi ra mang theo hai bộ đồ võ cho Linh và Mạnh. Báo nói:

- Thay đồ rồi ra luyện tập.

- Vâng thưa ngài. Linh và Mạnh cúi thấp đầu lễ phép nói. Sau đó họ đi theo người làm đi vào phòng thay đồ.

5p sau.

Linh và Mạnh từ phòng thay đồ bước ra, quả rất có khí chất, họ đứng cạnh nhau không hện mà cùng tỏa hào quang rực rỡ. hai luồng hào quang khác nhau nhưng lại bổ trợ cho nhau chiếu sáng một vùng rộng lớn. ngược mắt lên Linh thấy Báo đã thay đồ và đợi sẵn trên sân tập, bước vội lại gần Linh nghe Báo nói với người bên cạnh: - Nhà người chịu trách nhiệm huấn luyện H.T.S còn ta huấn luyện A.L.T. rõ chưa?

- Dạ rõ. Tên đàn em cung kính nói với báo và dẫn Mạnh sang một góc sân khác và bắt đầu luyện tập. Linh vẫn đứng im tại chỗ cúi đầu không dám nhìn Báo.

- Ta sẽ trực tiếp kiểm tra trình độ và huấn luyện người. Nói trước, ta sẽ không nương tay nên người phải cố gắng hết sức.

- Rõ, thưa ngài.

- Tốt. bắt đầu tập luyện.

Báo nói và đứng vào tư thế chuẩn bị, đôi mắt băng giá quan sát từng cử động trên người Linh. Sau khi chòia nhau xong, Báo nói:

- Ra đòn trước đi.

- Dạ.

Linh nói và nắm chặt tay lại, ánh mắt tập trung nhìn Báo thẩm đánh giá thực lực đối phương. Sau 5s quan sát, Linh không hề thấy bất cứ một động sở hử nào trong cách phòng thủ của Báo. Cô quyết định đánh một đòn thăm dò, nếu trúng có thể nắm được điểm yếu của Báo còn không thì đành chịu trận vậy.

Nhanh như một con hươu, Linh bật người lên tung một cú đá nhằm đầu Báo thẳng tiến. kĩ thuật tốt, lực khá mạnh và nhanh. Chân Linh vạch một quỹ đạo hình vòng cung trong không gian rất đẹp mắt.

Phập, phập, phập.

Mặc dù đã lường trước là báo sẽ phản công nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, ngay khi Linh bắt đầu giơ chân lên thì Báo đã nhanh chân đưa chân mình ra đỡ đồng thời tung về phía Linh hai cú đấm cực mạnh. Một trúng bả vai, một trúng mặt. linh mất thăng bằng đứng không vững, một bên mặt đau rất.

- Tiếp tục luyện tập cần chú ý hơn đến tốc độ. Không quan tâm đến vết thương do mình gây ra, Báo lạnh lùng nói.

- Vâng, thưa ngài. Linh cúi đầu cố nén cơn đau nơi bả vai.

- Bắt đầu lại, ta sẽ là người ra đòn trước.

- Rõ.

Hai người bắt đầu thủ thế, ánh mắt dán chặt vào người đối phương để nắm bắt khuỷết điểm.

Thấy Linh có vẻ khá đau nơi bả vai, Báo quyết định tấn công vào bả vai. Báo khẽ xoay người qua bên trái tạo một đòn đá giả với tốc độ khá chậm và lực vừa phải.

Linh khi thấy chân Báo bắt đầu cử động về bên trái thì đưa chân trái ra đỡ.

Chỉ chờ có thế, Báo nhanh chóng thu chân lại đồng thời xoay người tung chân về bên vai phải của Linh.

Quá bất ngờ trước hành động của Báo, Linh không kịp thu lại động tác chân nên đành phải giương mắt nhìn Báo đưa chân đến đá vào mình.

Phập, phập, phập.

Báo tung về phía Linh ba cước đầy uy lực. một trúng vai mặt, hai trúng vai phải.

Vì lực đá từ chân Báo quá mạnh nên Linh bị đá bay một đoạn xa. Trong khoảnh khắc thân thể đáp xuống nệm, Linh cảm thấy đau vô cùng, cô thấy xương sống của mình như gãy ra từng khúc. Mắt cô bắt đầu hoa lên, nhìn mọi vật không còn rõ nữa. Linh đau đến mức muốn ngất đi,tứ chi rã rời.

- Đứng lên, tiếp tục luyện tập.

- Rõ. Linh thốt lên nhỏ như muỗi kêu khi nghe thấy giọng của Báo.

Khi đã đứng vững Linh lại cố tập trung để đối phó với những đòn đánh vô cùng uy lực của Báo. Liên sau đó là chuỗi dài những tiếng ‘ hự, bốp, a’ rất đau đớn của Linh.

Lặng ngắt Linh đang đau đến mức mê sảng trên sàn tập, BÁO nở một nụ cười lạnh lẽo. bộ đồ võ của Linh đã lấm lem đất và mồ hôi trong khi bộ đồ võ của hắn vẫn còn trắng tinh không vương chút bụi. tung cho Linh một túi đá để chườm lên vết thương và một chai nước lọc, Báo nói:

- Cho người nghỉ 20p.

- Tất cả giải lao 30p. báo nói to ọi người cùng biết. toàn sàn tập ngừng tập luyện và nghỉ ngơi.

Ngay khi nghe Báo nói đến hai chữ nghỉ ngơi, Mạnh lập tức chạy đến bên Linh, khê đỡ cô dậy, Mạnh nhẹ nhàng đưa nước cho cô uống là lấy túi đá chườm lên những vết thương trên mặt. - Cảm ơn. Linh nhẹ nhàng nói khi nhận ra người giúp mình là Mạnh.

Mặt Linh gần như là sưng tấy với những vết bầm tím to tướng là vết tích từ cú đá và đấm của Báo. Ngay khi tập ở bên kia sàn đấu Mạnh đã rất lo lắng cho Linh. Thấy cô cứ bị Báo đánh ngã liên tục Mạnh thì rất rớt ruột và không thể nào tập trung vào bài tập luyện. vì vậy mà Mạnh bị thương cũng rất nhiều, so với Linh thì cũng một chín một mười. Mạnh chỉ hơn Linh ở sức dẻo dai mà thôi.

Nhờ được uống nước và chườm đá nên Linh thấy đỡ hơn nhiều, đầu óc đã dần tỉnh táo lại. cô thấy Mạnh mặt mũi đầy vết thương mà còn quan tâm chăm sóc ỉnh thì cảm thấy rất thương cảm. giằng lấy túi đá trong tay Mạnh, Linh nói:

- Cậu cũng bị thương. Để tôi chườm đá cho cậu.

- Nhưng cô...

- Không nói nhiều, để tôi chườm cho.

Gạt cánh tay của Mạnh ra khỏi ra khỏi tay mình, Linh nhẹ nhàng chườm đá lên mặt Mạnh. Cô cố gắng đặt thật nhẹ để không làm Mạnh đau thêm. Hai người không hẹn mà cùng nở một nụ cười. cho dù ta đau khổ hay mệt mỏi đến đâu thì bên cạnh có một người bạn sẽ thấy dễ chịu hơn rất nhiều. hai con người nhỏ bé đang cố gắng bảo vệ lẫn nhau trong một môi trường không tình thương, không nhân tính dù họ biết sức mình so với thể lực đen tối ấy chỉ là một hạt cát nhỏ giữa lòng đại dương.

Cảnh tượng Linh và Mạnh cùng cười với nhau đã lọt vào mắt Báo. Trong người Báo có đôi chút khó chịu. Báo không thích bất cứ đại diện của tình yêu thương xuất hiện ở trong lãnh địa của mình. Báo đứng dậy nói lớn:

- Tiếp tục luyện tập.

Thực chất mọi người chỉ nghỉ ngơi được 15p, vì lời của Báo là lệnh nên họ miễn cưỡng ra sân luyện tập tiếp.

Lần này Báo quyết định đánh Linh mạnh hơn vì cái tội thể hiện tình thương không đúng chỗ.

Ngay khi chào nhau xong, Báo liên tục tung về phía Linh những cú đá đầy uy lực và những cú đấm rất mạnh. Mặc dù đỡ được nhưng nó cũng làm Linh hao tổn khá nhiều sức lực. Linh nhận ra ngài Báo tâm trạng không được tốt, những cú đá không còn điềm tĩnh như trước mà có chút bực tức. bằng sự nhạy bén của mình, Linh nhanh chóng tìm ra yếu điểm và tung về phía Báo một số đòn khá hiệu quả.

Mặc dù không làm Báo bị thương nặng nhưng Linh đã đánh trúng Báo một vài lần, đó cũng được coi là một thành công ngoài mong đợi.

Nhận ra mình đã để lộ sơ hở cho Linh nắm bắt và phản công, Báo quyết định dừng buổi tập tại đây và cho Linh về nhà nghỉ ngơi không quên dặn ngày mai đến tập luyện cho đúng giờ.

Lét cái thân xác tàn tạ về nhà, Linh làm bố mẹ được một phen hết hoảng vì cô con gái rượu mình mẩy đầy thương tích. Linh vội giải thích rằng mình tập luyện teawondo không may bị thương rồi đi lên phòng. Cô không muốn nghe những lời lo lắng và trách móc của bố mẹ.

Lên phòng rồi, Linh nhanh chóng đi tắm và lên giường nghỉ ngơi. Một ngày hoạt động vất vả làm cơ thể Linh mỗi nhừ, mí mắt nặng trĩu, Linh dần đi vào giấc ngủ mặc cho bài tập chưa làm, bài toán hôm nay chưa chép.

Chíp chíp chíp.

Một ngày mới bắt đầu, anh nắng nhảy múa trên mi mắt Linh, lấy tay che mặt, Linh thức dậy với khuôn mặt đau nhức. với lấy cái gương, Linh hơi giật mình trước khuôn mặt trong gương. Người trong gương mặt đầy vết bầm tím, ánh mắt mệt mỏi không có sức sống. vất cái gương qua một bên cho khỏi đau lòng, Linh đi làm vệ sinh cá nhân và ra ngoài đợi Mạnh luôn trong khi ba mẹ cô hết mực thuyết giảng về tầm quan trọng của bữa sáng.

Hôm nay Linh mang thêm một cái khăn ống kết hợp với bộ đồ bó sát quen thuộc, chiếc khăn đã giúp cô che đậy một cách khéo léo vết bầm ở quai hàm và gần miệng. mọi việc được coi là tạm ổn.

Không lâu sau Mạnh đến đón Linh, Mạnh có vẻ khá hơn cô rất nhiều, khuôn mặt đẹp trai chỉ có vài vết trầy xước. Linh bước lên xe và hai người cùng đến trường.

Ngày hôm đó mọi việc diễn ra suôn sẻ nếu không tính đến việc Quân đá đểu cái mặt bầm tím của Linh và lời tuyên bố của lão thầy giám thị.

Đó là vào tiết 3, tiết của ‘ giám thị hai phai đeo đít chai’.

Bước vào lớp với cái dáng điệu chảy nước hết chỗ chê, lão thầy giám thị nhanh chóng phô bày cái giọng ẻo lả của mình:

- Các em thân mến, hôm nay tôi muốn thông báo với các em một thông tin quan trọng. vào thứ sáu tuần tới chúng ta sẽ thực hiện một cuộc tham quan ở đền trang nhà họ TẠ nhân dịp kỉ niệm trường. mọi học sinh đều phải tham gia, theo dự định thì chúng ta sẽ đi hai ngày ba đêm.

Sau lời tuyên bố mang tính lịch sử của ông thầy giám thị. Cả lớp ồ lên hưởng ứng duy chỉ có Linh là thấy khó chịu. giờ cánh tay lên cao, Linh nói:

- Thưa thầy, không đi có được không ạ? Linh chẳng thiết tha gì mấy cái hành động này, tốn thời gian chết được. thời gian đó giành để luyện tập ở tổ chức thì tốt hơn. - Không được. thầy giám thị liếc nhìn Linh với ánh mắt chẳng mất thiện cảm

- đây là hoạt động chung của trường, các em phải tham gia đầy đủ, hoạt động này chính thức đánh giá hạnh kiểm của các em vào cuối kì. Quyết định vậy đi, kế hoạch cụ thể thầy sẽ thông báo cho các em sau. Hôm nay chúng ta sẽ học bài...

Ngay từ khi nghe hai chữ không được từ miệng ông thầy giám thị thì Linh đã không còn để ý đến những lời ông thầy nói nữa. dù sao cô vẫn còn đi học, tham gia những hoạt động ngoại khóa với lớp là điều đương nhiên. Linh thầm tiếc mấy buổi luyện tập và chuyển chủ đề suy nghĩ sang những việc sẽ được làm khi lọt qua kì thi xét tuyển của tổ chức.

Kết thúc buổi học, Linh và Mạnh lại tiếp tục hành trình tập luyện tại tổ chức.

Có thể nói Linh không có duyên với xe cộ chút nào.

Minh chứng là hôm nay Báo hướng dẫn Linh lái xe máy sau đó là xe ô tô nhưng Linh đều làm không được. Báo tức đến nỗi không nói câu gì mà hăm hăm bỏ đi để Linh tự xoay sở.

Đầu tiên là tập lái xe máy.

Để đảm bảo cho các nhân viên của BLACK DEVIL có một tầm hiểu biết rộng nhất và thích nghi với mọi hoàn cảnh cũng như phương tiện hoạt động, mỗi nhân viên đều được dạy cách lái ô tô và mô tô. Sau khi biết lái rồi họ lại được dạy những kĩ thuật lẩn trốn và điều khiển khôn khéo nhất để tránh sự theo dõi và truy sát của kẻ thù và trinh thám.

Linh và Mạnh được đưa đến một nhà để xe khổng lồ với hàng triệu chiếc xe khác nhau với đủ kích cỡ và chủng loại. Báo dẫn hai người đến chỗ hai chiếc xe đã được dựng sẵn. Báo nói:

- H.T.S người đã biết lái mô tô nên sẽ tập luyện lái ô tô với XX205. A.L.T sẽ tập luyện với ta.
- Rồi. Mạnh và người có mặt danh XX205 tuân lệnh đi tới bãi tập xe dành cho xe ô tô và bắt đầu tập luyện.

Trên nhà xe chỉ còn lại Linh và Báo. Ra lệnh cho người làm đưa hai chiếc xe ra bãi tập xe mô tô. Báo lạnh lùng đi trước, Linh đi theo sau mà không dám nói gì.

Khi đến bãi tập, Báo xoay người lại đối diện với Linh và nói:

- Bây giờ ta sẽ hướng dẫn một lần sau đó người sẽ thử.
- Vâng, thưa ngài.

Báo đi vào chủ đề ngay lập tức, không chần chừ hay cố ý câu giờ, mỗi câu nói đều vang lên, Linh cố gắng ghi nhớ những gì mà Báo nói.

- Những gì ta nói này giờ người đều ghi nhớ chứ?
- Dạ có, thưa ngài.
- Tốt, ta sẽ thực tập một lần sau đó đến lượt người.
- Vâng ạ.

Báo leo lên xe, xoay ổ khóa và áy nổ rất thành thạo, mỗi hoạt động Báo đều cố ý làm chậm lại cho Linh có thể hình dung và học tập. sau khi khởi động máy, Báo đi một vòng sau đó quay lại phía Linh và nói:

- Đã nắm rõ chưa?
- Dạ rồi, thưa ngài.
- Vậy ra thực tập đi. Ta sẽ quan sát.
- Vâng.

Linh bước lại gần cái xe và ngồi lên. Lần đầu tiên đi xe máy hơn nữa là xe phân khối lớn nên Linh hơi hồi hộp. Linh cố nhớ lại những hành động mà Báo đã làm lúc này và thực hiện theo. Khâu xoay ổ khóa và làm máy nổ Linh thực hiện khá tốt. nghe tiếng máy nổ giòn mà lòng Linh thấy nhẹ nhõm, Linh tin rằng mình có thể lái được chiếc xe này.

Nhưng...

Làm gì tiếp theo thì Linh quên rồi.

Tay chân cứ luống cuống, Linh không biết phải làm gì tiếp theo. Ngài Báo cứ nhìn cô chăm chú làm cô chẳng nhớ được gì cả, mồ hôi tuôn đầy mặt, Linh cố gắng nhớ nhưng không thể.

Thấy hành động luống cuống của Linh là Báo đã biết cô quên. Báo nhắc Linh với cái giọng mệt mỏi:

- Vặn tay ga và giữ yên là đi được.
- ‘ ờ, ra vậy’. được Báo nhắc nên Linh mới nhớ, thật ra nó chỉ đơn giản như thế mà cô lại quên. Đã nhìn Mạnh đi bao nhiêu lần rồi mà cô vẫn luống cuống. lấy lại sự tự tin, Linh lấy hết sức kéo tay ga.

Chiếc xe như một con chiến mã bị cầm cương quá lâu cộng với việc bị đánh bất ngờ nên lao đi như tên bắn. Linh hoảng hốt không biết làm sao để nó đi chậm lại, cô ra sức nắm chặt tay ga. Lời của Báo vang vọng bên tai Linh ‘ nắm chặt tay ga’. Đúng rồi, cô phải nắm chặt tay ga, nắm thật chặt.

Nhưng...tại sao cô nắm chặt thế mà chiếc xe không đi chậm lại mà còn đi nhanh hơn? Linh không biết làm sao cả. cô và chiếc xe lao như tên bắn trên bãi tập.

Thấy Linh lái xe lao vút lên như thế thì Báo hét lên. - BÓP THẮNG NHANH LÊN! THẢ TAY GA RA!!!

Ở tít đằng xa, Linh nghe loáng thoáng thấy tiếng của Báo, hình như Báo nhắc tới tay ga. Chắc là nhắc cô nắm chặt tay ga đây mà. Linh ra lúc nắm chặt tay ga, tay cô đã nổi gân xanh vì nắm quá chặt nhưng chiếc xe vẫn cứ lao như tên bắn. Linh bắt đầu nghi ngờ lời Báo nói. Chiếc xe vẫn lao vun vút và thẳng tiến đến công trường đang thi công trước mặt. khoảng cách của chiếc xe và công trường ngày càng được rút ngắn.

ở đây này, Báo tưởng Linh đã nghe thấy lời mình nói nhưng khi thấy chiếc xe ngày càng đi nhanh hơn thì Báo biết Linh đã không nghe thấy. bực mình, Báo gất lên:

- Chết tiệt! cô ta không nghe thấy sao chứ? Cái thắng mà cũng không biết ở đâu.

Ước tính chỉ còn gần 300m nữa là chiếc xe của Linh sẽ đâm vào công trường đang thi công. Mặt Linh xanh như tàu lá chuối, cô không biết phải làm gì để chiếc xe dừng lại. cô thầm cầu mong Vũ phù hộ ình dù biết khả năng đó là rất mong manh. Đúng lúc tính mạng của Linh đang ngàn cân treo sợi tóc thì Báo hét lên rất to:

- Nhảy ra khỏi xe, NHANH LÊN!!!

Lần này thì Linh đã nghe rõ nhưng Linh không dám nhảy, với vận tốc lớn thế này mà nhảy ra khác nào tự tử chứ.

Chiếc xe vẫn lao đi.

Khoảng cách được rút ngắn dần.

200m.

150m.

100m.

Ngay giây phút chiếc xe cách công trường 100m Linh quyết định nhảy ra khỏi xe, thà chết khi nhảy ra còn hơn là banh xác khi cùng chiếc xe đâm vào công trình kia.

Linh nhảy ra.

Khoảnh khắc Linh chạm đất cũng là khoảnh khắc chiếc mô tô đâm vào công trình kia và phát ra một tiếng ‘bùm’ rất lớn.

Cả công trình xung chuyển bởi lực đâm của chiếc xe và áp lực khi chiếc xe phát nổ.

Rầm rầm, rầm.

Công trình to lớn sau 5p ngắn ngủi đã sụp đổ hoàn toàn, bụi khói bay mù mịt một góc trời.

Linh đang nằm bất động cách vụ nổ không xa, ánh mắt cô nhìn cảnh tượng trước mắt đầy kinh hoàng, nhờ việc nhanh trí nên trước khi nhảy ra Linh đã đưa hai tay lên chắn trước mặt. vậy nên ngoài cánh tay bị xước một đường dài thì Linh hầu như không bị thương thêm một chỗ nào khác.

- MAU LÊN XE!!!. Báo đã đi chiếc xe còn lại đến và đang chờ trên xe.

Linh cố gắng đứng dậy, nhưng cô thấy chân đau nhói. Cúi xuống phía dưới xem xét, cô phát hiện chân mình bị trật khớp. đã sưng to như chân voi rồi, Linh không đi được. mắt Linh nhìn báo tội nghiệp.

Báo thấy Linh thật phiền phức. bước xuống xe, Báo cầm lấy cái chân bị trật khớp của Linh và kéo. Chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, chân Linh đã hết đau.

Lôi một cái khăn tay trong túi và lau sạch ngón tay, Báo nói;

- CÒN KHÔNG MAU LÊN XE!!!.

- Vâng. Linh lúi thủi bước lên xe, lúc Linh bước lên cũng là lúc Báo vứt cái khăn tay không thương tiếc.

Sau khi chở Linh về nhà xe, Báo nói:

- THẬT CHĂNG RA GÌ, CÓ MỖI VIỆC LÁI XE MÀ CÙNG LÀM KHÔNG XONG. CÔNG TRÌNH MỚI XÂY CỦA TA BỊ NHÀ NGƯỜI PHÁ HỦY RỒI.

- Xin lỗi ngài. Linh cúi mặt thật thấp.

- Đừng lúc nào cũng xin lỗi. bây giờ ta sẽ dạy người tập đi xe ô tô. Không đi được mô tô thì phải biết đi ô tô. - Vâng. Linh tiu nghỉu đi theo Báo mà lòng ngàn ngắc. mô tô với ô tô có khác gì nhau cơ chứ. Xe mô tô không biết đi thì làm sao mà biết đi ô tô được.

- Ta sẽ hướng dẫn người một lần. chú ý quan sát và ghi nhớ nếu xảy ra sai sót ta sẽ cho người đi cùng cái xe hồi này luôn. Rõ chưa?.

- Rõ, thưa ngài. Linh đáp và căng mắt lên nhìn những cử chỉ của Báo và ghi nhận toàn bộ lời nói của Báo vào đầu.

- Để lái xe, đầu tiên phải cắm chìa khóa vào xe sau đó thắt dây an toàn. Tiếp theo là...adhysdyr... Báo tỉ mỉ hướng dẫn còn Linh chăm chú lắng nghe.

5p sau.

- Bây giờ nhà người thực hành cho ta xem.

- Vâng, thưa ngài.

Linh đổi chỗ cho Báo. Dưới ánh mắt sắc như dao cạo của Báo, Linh không ỉn phạm một sai sót nhỏ nào.

Giống như giai đoạn đầu của việc lái mô tô, Linh thực hiện khá tốt nếu không muốn nói là khá thành thạo. lần này còn tiến bộ hơn lúc trước bởi ngoài việc cho xe nổ Linh đã lái được một cách khá an toàn nhưng tốc độ hơi chậm.

Đã lái được 5p mà Báo không thấy Linh có ý tăng tốc nên nói:

- Tăng tốc đi, đi như rùa thế thì làm sao mà làm nhiệm vụ.

- Vâng thưa ngài.

Nghe thấy lời của Báo, Linh giật mình và đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao như điên trên đường, Báo bực mình hét lên:

- Đạp nhẹ thôi, muốn chết sớm à? Mau đạp thắng đi.

‘ đạp thắng, đạp thắng’, đầu Linh chỉ toàn hai chữ này, cô đưa chân tìm cái thắng nhưng lại đạp nhầm cái chân ga, chiếc xe lại phóng nhanh hơn cả lúc này. Báo hét lên:

- Chết tiệt!!! cái thắng mà không biết à? Bên trái, bên trái, ĐẠP BÊN TRÁI ĐI.

- Dạ, dạ.

Tiếng quát của Báo làm Linh giật mình, hai tay cô vô thức lạng vô lăng đúng một vòng, chiếc xe chuyển hướng đâm thẳng vào mấy cái thùng gỗ và dừng lại.

- Cô đi cái kiểu gì vậy hả? lùi xe và làm lại.

- Dạ, dạ.

- Dạ cái con khỉ, thay vì mấy cái dạ vô ích thì người lái cho cẩn thận trước khi ta lột da người.

- D... à vâng ạ.

Linh cẩn thận lùi xe lại trong lòng nơm nớp lo lắng, cô nhẹ nhàng đạp chân ga, chiếc xe nhẹ nhàng lướt trên đường. Linh chỉ dám đi thẳng vì cô sợ nếu đi vào khúc cua sẽ không xử lý kịp.

Thấy Linh đã lái được nhưng toàn đi thẳng Báo nói:

- Đâu phải con đường nào cũng thẳng đâu mà người đi thẳng hoài vậy. định thử thách tính kiên nhẫn của ta à?. - Vâng , vâng tôi rẽ ngay đây ạ.

Thế là xong, cuối cùng thì Linh vẫn phải rẽ. Linh quyết định rẽ phải nhưng tay cô lại làm theo hướng ngược lại, chiếc xe đâm vào một bụi cây ven đường và băng qua cái hàng rào. Linh lại có dịp được nghe báo hét:

- Rẽ cái kiểu đấy à? Rẽ phải mau lên, sắp đâm vào cái cột kia.

Báo đang định giáo huấn Linh thì nhận thấy cái cột phía trước, Báo liền lên tiếng cảnh báo Linh.

Rất tiếc Linh của chúng ta rẽ sang bên trái mặc dù đầu muốn rẽ phải. cả người cả xe phải chịu một trận thừa sống thiếu chết khi đâm liên tục vào một hàng cột bê tông và mấy đồng thùng hàng. Không thể chấp

nhận cái kiểu lái xe chết người của Linh thêm một giây phút nào nữa, Báo tháo dây an toàn của mình và của Linh ra. Một tay nắm lấy tay lái, một tay nắm lấy cổ áo Linh lôi qua ghế của mình, Báo nhanh chóng thể chỗ của Linh và điều khiển cái xe đang như một con trâu điên húc hết chướng ngại vật này đến chướng ngại vật khác.

Sau 15p chật vật với cái xe, Báo cũng làm cho cái xe dừng lại.

Bước ra khỏi xe và đóng một cái muồn sập bản lề, Báo nói :

- Cô không xứng đáng vào tổ chức, quá kém cỏi.

Báo đi luôn mà không thèm ngo đến Linh một lần.

Lết ra khỏi cái xe như một cái xe đồ chơi méo mó, Linh thở dài. Xem ra cô đã không đạt kì kiểm tra rồi. công sức coi như đổ sông đổ biển hết. ngồi sụp xuống đất, Linh thở dài. Cô rất muốn khóc nhưng hai khóe mắt lại như hai dòng sông khô hạn.

Mạnh đã kết thúc buổi tập của mình với sự hài lòng của người huấn luyện. liếc nhìn cái xe không khác gì đồng phế thải trước mặt, Mạnh đã hiểu tất cả. ôm lấy bờ vai Linh, Mạnh nói:

- Không sao, vẫn chưa kết thúc đâu.

- Nhưng... ngài Báo đã tỏ thái độ không hài lòng. khi ngài ấy không hài lòng thì coi như không có hi vọng rồi.

- Tôi sẽ giúp cô luyện tập, trước kì xét tuyển nhất định cô sẽ biết đi xe.

- Thật chứ? Linh hỏi mà lòng không mấy tin tưởng.

- Thật. ánh mắt của Mạnh như một lời hứa đảm bảo nhất.

Linh tin Mạnh, cô đứng dậy và bắt đầu tập luyện.

Dưới sự chỉ dẫn tận tình của Mạnh thì tới khuya ngày hôm đó, Linh đã biết đi xe mô tô và ô tô dù chưa được thành thạo lắm. hai người về nhà với sự hài lòng của cả hai.

Những hoạt động đó đã lọt vào mắt của một người và người đó quyết định cho Linh thêm một cơ hội.

Những ngày sau đó trôi qua êm ả, sau khi học xong, Linh và Mạnh vẫn đều đặn đến tập luyện tại tổ chức. trình độ của Linh đã được nâng lên một cách rõ rệt, Linh đã có thể bắn trúng mục tiêu di động trong phạm vi 20m mà không gặp khó khăn. Xe cũng đã đi thành thạo thậm chí có thể thực hiện một số kĩ thuật khó, khi đấu teawondo tay đôi với Báo cũng không gặp nhiều khó khăn nữa, cô có thể chủ động ra đòn, bị thương cũng ít hơn, có lần còn đã thương được Báo. Quả là có tiền bộ vượt bậc.

Sự tiến bộ đó làm Báo hài lòng.

Cách ngày đi giả ngoại một ngày, tổ chức thực hiện sơ tuyển, may mắn là cả Linh và Mạnh đều đậu. cả hai đang chờ xem nhiệm vụ đầu tiên của mình.

24. Chương 24

Ngày mai là ngày học viện Tinh Tú tổ chức buổi dã ngoại tại điền trang nhà họ Tạ. chiều nay Linh và Mạnh được tổ chức tập hợp gấp.

Đứng trước Báo, Linh cố gắng nhìn thẳng mặc dù dư âm của những lời quát mắng vẫn quanh quẩn trong đầu cô. Mạnh thì vẫn đứng dưng trước Báo, không khí im lặng. đi hai vòng quanh chỗ Linh đứng, Báo lên tiếng:

- Theo như ta biết, ngày mai các người sẽ được đi tham quan điền trang nhà Tạ Hoàng?

- Vàng, thưa ngài. Hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Báo nhưng Linh vẫn trả lời lễ phép.
- Ta có một nhiệm vụ dành cho các người.
- Nhiệm vụ??? nghe thấy từ này, Linh ngạc nhiên đến mức nhắc lại lời Báo.
- Không được ăn nói trống không. - Vàng, thưa ngài. Linh nhận thấy sự sơ xuất của mình nên cúi đầu biết lỗi.
- Đây là nhiệm vụ đầu tiên của các người. Ta sẽ dựa vào kết quả của nhiệm vụ này để cân nhắc các người lên đặc khu 3 và giao cho các người nhiệm vụ quan trọng hơn.

Nghỉ một chút để lấy hơi, Báo tiếp:

- Mật báo của chúng ta vừa đưa tin về cho biết trong điền trang nhà họ Tạ đang giữ mối hàng lớn gồm nhiều loại vải cao cấp để xuất khẩu sang châu Âu. Giá trị của chuyến hàng này ước tính là 500 tỉ đồng. nhiệm vụ của các người là tìm ra nơi cất giữ hàng và báo về tổ chức. sau đó thế nào thì ta sẽ thông báo cho các người sau. Nên nhớ là làm việc lúc nào cũng cẩn thận, không được xảy ra bất cứ sơ xuất nào.
- Nghe rõ chưa?
- Rồi, thưa ngài.
- Cho các người lui. Về nhà chuẩn bị cho chuyến đi đi.

Linh cũng Mạnh đi về nhà mà trong lòng không khỏi lo lắng. đây là nhiệm vụ đầu tiên nên cô phải cố gắng thực hiện cho tốt. không biết an ninh ở đó thế nào nhưng cô nhất định sẽ lấy được thông tin về cho tổ chức.

Mãi suy nghĩ nên Linh không chú ý và đâm vào Mạnh. Cô liền nói ‘ xin lỗi’ trong vô thức. đặt một tay lên đầu cô và xoa xoa, Mạnh nói:

- Đừng lo lắng, sẽ ổn thôi.
- Ừ. Linh khẽ đáp. Hai người cùng lên xe về nhà, trên đường có nói với nhau vài câu nhưng chủ yếu là về vấn đề chuyến tham quan ngày mai.

Chíp chíp chíp.

Một ngày mới bắt đầu, các học viên của học viện Tinh Tú đã tập trung đầy đủ ở cổng trường để chờ xe đến đón. Mặt mày ai cũng tươi như hoa, từng nhóm tùm năm tùm ba nói chuyện. con gái thì nói về những anh chàng đẹp trong trường hay những hiểu biết của mình về điền trang nhà họ Tạ còn con trai thì bàn về những việc có thể làm khi đến đó.

Mạnh và Linh như tách khỏi không khí xung quanh. Vốn bộ đồ đen quen thuộc, Linh đứng dựa vào Mạnh thiu thiu ngủ còn Mạnh thì khoanh tay nhìn về phía bồn hoa trước cổng trường. hai người đứng cạnh nhau thoạt trông có vẻ lạc lõng nhưng vô cùng đồng nhất về ăn mặc và cử chỉ.

Mặc dù không cố tình gây sự chú ý nhưng Linh vẫn nhận được một rổ những lời bàn tán của những cô nàng lắm chuyện. khẽ cau mày, Linh cự mình định chửi ấy người lắm chuyện kia một trận nhưng cô đã bị tiếng của Mạnh ngăn lại.

- Coi như không nghe thấy đi.

Tiếng nói không lớn nhưng đủ cho Linh nghe rõ, Linh nghe theo Mạnh và lại thả lỏng người, hai mí mắt khép lại tranh thủ thư giãn trước khi lên đường.

Các cô gái sau khi đã đều chán chê mà Linh không phản ứng nên quay mặt đi chỗ khác và nói về chuyện mấy chàng trai hàn quốc mới nổi. biện pháp của Mạnh có vẻ rất có tác dụng với những con người lắm chuyện này.

Thời gian chậm chậm trôi.

8h00p.

Phía xa xa xuất hiện 10 chiếc xe đưa đón học sinh, các học viên khi thấy xe đến thì vui hẳn lên, ai cũng nắm chặt hành lý chuẩn bị lên đường.

Hành lý của Linh không nhiều. không phấn son, không quần áo rườm rà. Trong chiếc vali nhỏ chỉ chứa vài bộ quần áo để thay đổi, ngoài ra có thêm vài vật dụng cá nhân cần thiết và súng, máy định vị cùng các thiết bị mà tổ chức đã phát cho cô khi nhận nhiệm vụ.

Chiếc xe dừng lại mang theo một tiếng ‘kít’ dài. Linh mở mắt và xách vali lên chuẩn bị lên xe. Đột nhiên cô thấy tay mình nhẹ lạ kì, cúi xuống cô thấy chiếc vali của mình đang trong tay Mạnh. Nhú mồm tỏ vẻ không hiểu, Linh nhìn Mạnh. Thấy thái độ của cô, Mạnh nói:

- Tôi xách cho.

Linh không nói gì mà chỉ lặng lẽ đưa vali cho Mạnh xách. Lên xe rồi hai người cũng ngồi cạnh nhau. Linh ngồi cạnh cửa sổ, nơi có thể nhìn rõ cảnh vật bên ngoài khi xe đi qua.

8h15p.

Sau khi các học viên ổn định chỗ ngồi, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Cảnh vật cứ lùi dần sau từng bánh xe chuyển động trên đường. mỗi bánh xe lăn là quãng đường lại ngắn lại và nhiệm vụ của Linh lại gần kề.

Điền trang nhà họ Tạ không xa lắm nên 2h chiều cả trường đã đến nơi. Nhà họ Tạ ngoài việc chuyên cung cấp các loại vải cao cấp cho thị trường châu Âu, Mĩ còn là một tập đoàn thời trang nổi tiếng thế giới. những mặt hàng do MKB thiết kế và cho lưu hàng trên thị trường dù đắt hay rẻ, dù hàng cho giới thượng lưu hay bình dân đều gây sốt trong một thời gian dài. ngoài lĩnh vực thời trang, nhà họ Tạ còn kinh doanh nhà đất và là chủ của nhiều điền trang quy mô rộng lớn, hằng năm thu lại nguồn lợi khổng lồ. nơi mà học viện đến tham quan là một trong 13 điền trang rộng nhất và đẹp nhất của nhà họ Tạ.

Điền trang tên là QUỐC TÂM. Với diện tích hơn 100ha, điền trang chủ yếu trồng các loại bông, dâu để tiện cho quá trình sản xuất vải tơ tằm cũng như sợi sử dụng trong nước. ngoài ra ở đây còn trồng các loại dược liệu quý dùng để điều chế nước hoa, mỹ phẩm.

Cảm giác ở gần thiên nhiên thật là thích. Khi đến đây ai cũng cố gắng hít căng buồng phổi cái không khí trong lành thoang thoảng mùi hương hoa. tâm trạng cũng vì thế mà khá hơn rất nhiều.

Bước xuống xe, Linh nhẹ nhàng hít thở. Phải công nhận nơi này rất đẹp. không nhà cao tầng, không đường sá chật chội, không có không khí ô nhiễm, nơi này tinh sạch như bản chất vốn có của thiên nhiên nhiều năm về trước

- những năm mà con người chưa hề biết đến công nghệ tiên tiến, chưa biết đến những công cụ làm hại môi trường.

Không quan tâm đến mấy cô nàng đồng đẳng đang tranh thủ trang điểm để lấy lòng mấy anh chàng hay chụp ảnh tự sướng, Linh đi một mạch đến nơi tập trung tiếp theo. Trên đường đi không quên nhìn thật kĩ từng chi tiết xung quanh điền trang nhà họ Tạ. vì hơn hết, cô không còn là một cô gái vô lo vô nghĩ như những cô gái kia nữa, cô còn có nhiệm vụ. Sau khi chơi đùa chán chê các cô nàng mới tập trung tại địa điểm thầy giám thị đã nói sẵn. giám thị Tân với cái giọng ẻo lả vốn có bắt đầu phân công những người ở cùng phòng. Không biết có phải duyên số hay không mà Linh ở chung phòng với Chi. Phòng của Linh và Chi đối diện với phòng của Mạnh và một cậu bạn lớp kế bên mà trong lúc không chú ý Linh đã không nghe thấy tên cậu ta.

Sau khi nghe phân công, Mạnh qua bên phòng Linh giúp cô dọn dẹp còn Quân đến giúp Chi. Hai người chăm mặt nhưng không nói gì, không khí ngột ngạt thấy rõ. Đến khi Linh sắp chết với cái không khí ấy đến nơi thì Mạnh và Quân cũng dọn dẹp xong. Hai người đó sau khi dặn dò vài điều thì đi khỏi để lại Linh và Chi trong một phòng.

Linh không có ý định nói chuyện với Chi nên để nguyên bộ đồ đi đường leo lên ngủ luôn. Nói là ngủ nhưng Linh chẳng thể ngủ nổi, Linh muốn nói chuyện với Chi, muốn kể cho Chi nghe những vất vả mình đã trải qua trong thời gian qua, những ám ức mà mình phải chịu nhưng không thể. Linh vẫn nằm đó không nói.

Chi thấy Linh mới đi đến mà đã lên giường mà đã leo lên giường đi ngủ thì tưởng Linh mệt, cô khẽ hỏi:

- Một sao?
- Ừ.
- Vậy thôi, nghỉ đi. Đến giờ ăn tôi sẽ gọi cậu.
- Ừ.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủn với Linh, Chi thay bộ đồ mới và ra ngoài.. Lúc đi trên xe Quân có hẹn dẫn cô đi chơi một vòng đền trang nhà Hoàng. Khẽ đóng cửa, Chi đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn một mình Linh.

Không biết nghĩ gì trong đầu mà 30P sau, Linh bật dậy, thay bộ đồ khác và qua bên phòng Mạnh rủ Mạnh đi dạo.

Sánh bước bên nhau trên con đường nhỏ xuyên qua cánh đồng dâu xanh ngút ngàn, Linh và Mạnh không nói gì với nhau cả. hai người cứ im lặng như thể đã hai mươi phút rồi. bỗng nhiên Mạnh lên tiếng:

- Đã có kế hoạch gì chưa?
- Chưa.
- Tôi nghĩ khoảng 12h đêm chúng ta sẽ đi thám thính một vòng xem sao. Lúc này tôi có để ý trong cái đền trang rộng lớn này có một chỗ có vẻ hiện đại nhất và cũng có nhiều người canh phòng nhất. nếu chuyển hàng đó ở đây thì nhất định là đặt trong đó.
- Linh nhìn Mạnh có chút ngạc nhiên, suốt chuyến đi cậu luôn ở bên cô nhưng không ngờ cậu lại có những phát hiện rất đáng giá như vậy. cụp mắt xuống suy nghĩ, Linh nói nhỏ:
- Được. vậy gặp ở đâu?
- Trước cánh đồng dâu này đi.
- Được.

Sau đoạn đối thoại ngắn ngủi, Mạnh và Linh lại không hề nói gì khác, hai người hai suy nghĩ. Ánh mắt họ quét khắp cánh đồng tìm kiếm và xem xét.

Khi thấy những gì mình thu thập được trong ngày hôm nay khá nhiều, Linh và Mạnh trở về nơi cắm trại. khi họ về thì các học viên đang chuẩn bị bữa ăn tối. không hề đứng ngoài, Linh cũng vào giúp một tay. Sau khi ăn tối xong, mọi người tổ chức đốt lửa trại và hát hò. Linh và Mạnh lấy lí do bị mệt sau chuyến đi nên không tham gia mà về phòng nghỉ ngơi. Mọi người chơi có vẻ rất vui. Đến 11h đêm Chi mới về đến phòng.

25. Chương 25

Tinh.

Chiếc đồng hồ khẽ rung, đã 12h đêm. Linh mở bừng mắt, đã đến giờ hành động.

Liếc sang bên giường của Chi, Linh thấy Chi nằm đối diện với mình, có vẻ Chi đã ngủ say. Người cô ấy nâng lên hạ xuống đều đặn, có vẻ đã ngủ say. Linh khẽ thở phào. Cô lấy trong hành lý ra một bộ đồ đen mặc vào người và đeo một chiếc mặt nạ hình con bướm cũng màu đen. Mọi hành động được cô làm hết sức khắng trương nhưng cũng không kém phần cẩn thận. cô cố gắng không phát ra dù là một tiếng động nhỏ để không đánh thức Chi dậy.

Xong đâu đó, Linh khẽ mở cửa sổ. gió lạnh bên ngoài thổi vào làm tấm rèm lung lay, Linh hơi so vai vì lạnh. Lấy đà, Linh nhảy xuống. nhẹ nhàng như một con mèo nhỏ, Linh tiếp đất với một tiếng ‘ phịch’ nhỏ. Quét ánh mắt ra xung quanh, Linh cẩn thận xem xét xem có ai nhìn thấy mình không.

Khi đã chắc chắn không có ai theo dõi hay phát hiện hành động lạ của mình, Linh đứng thẳng người và bước đi. Ánh trăng mờ nhạt cùng với bóng tối giúp cô nguy trang một cách hoàn hảo. Linh Nhanh chóng đi đến chỗ hẹn mà không biết rằng mình này giờ đang bị theo dõi , một sự theo dõi kín đáo.

Đến bên cánh đồng dâu, Linh khe núp vào một bụi dâu lớn và chờ đợi.

5p sau, một bóng đen xuất hiện tại chỗ Linh vừa đứng 5p trước. sau khi quan sát thật kĩ càng người mới tới, Linh nhận ra đó là Mạnh. Bước ra khỏi bụi dâu, Linh nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Giật mình với sự xuất hiện của Linh, theo phản xạ, Mạnh tung về phía Linh một cước, nhanh như chớp, Linh đưa chân ra đỡ và rít lên:

- Làm gì vậy?

Nhận ra là mình nhầm nên Mạnh nói nhỏ:

- Xin lỗi. - Không có thời gian để xin lỗi đâu, bây giờ đi đâu trước?

- Đến nhà kho lúc chiều đi.

- Được.

Hai bóng người nhanh chóng lướt đi trong đêm, ánh trăng mờ ảo làm biến dạng cái bóng của họ thành những hình thù kì dị.

Từng đợt gió thổi đến làm cánh đồng dâu lay động, cả một vùng trời tối đen như mực. sau khi chạy 15p, Linh và Mạnh đã đứng trước cái nhà kho hồi chiều. Linh sẽ chịu trách nhiệm thám thính bên trái còn Mạnh bên phải, sau 2 tiếng sẽ gặp nhau đúng chỗ này. Không hẹn mà cả hai cùng xuất phát cùng một lúc.

Linh đang chạy đến cửa gần nhất thì thấy một bóng người tiến lại gần, nhanh như chớp, Linh nép ngay vào bức tường gần mình nhất. thật may vì cô mặc bộ đồ màu đen, màn đêm đã giúp cho hòa vào màu của bức tường, không dễ dàng để phát hiện chút nào.

Người lính canh sau khi nghe thấy tiếng động thì trở nên cảnh giác hơn, mở to đôi mắt, hẩn lướt qua một lượt và nghiêng tai nghe ngóng. Một lúc lâu sau khi không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào hẩn mới yên tâm đi vào và canh gác tiếp.

Linh nhận thấy có chút trở ngại, và đang đứng ở bên ngoài nên cô không thể biết bên trong có bao nhiêu người canh gác cũng như thiết bị bảo mật như thế nào. Căng óc ra suy nghĩ, Linh đang tìm cách an toàn nhất để có thể vào mà ít có nguy cơ bị phát hiện nhất, ánh mắt cô chợt dừng lại trước cái cửa thông gió bên trái mình. Cái cửa đó không cao, với lợi thế đi giày cao gót của mình, Linh có thể với tới. một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu Linh, cô lục tìm trong người thiết bị thu phát hình ảnh mà tổ chức đã phát khi cô nhận nhiệm vụ.

Một chiếc camera nhỏ như ngón tay út được Linh lấy ra, nhẹ nhàng gắn vào song sắt trên cửa sổ, Linh chỉnh sao cho hình ảnh rõ nét nhất và bắt đầu quan sát.

Trong màn hình hiện lên hình ảnh của 5 người bảo vệ, một người đứng ngay bức tường sau lưng cô, hai đứng ở cửa chính và hai đang di chuyển quanh khu nhà. Có vẻ như ngoài năm người này ra thì không còn ai khác. Linh tin mình có thể hạ gục năm tên này trong vòng chưa đầy 5p nhưng cô còn phải lưu ý đến hệ thống camera nữa, tuyệt đối không để bất cứ hình ảnh nào của mình lưu trong hệ thống camera.

Bật chế độ không chế hình ảnh bằng chiếc đồng hồ dạ quang, Linh truyền một lệnh đến chiếc camera nhỏ phía trên cửa thông gió. Gần như ngay lập tức, chiếc camera phóng ra bốn tia sáng màu đỏ về phía bốn chiếc camera đặt ở góc căn phòng. Tia sáng đỏ nhanh chóng làm tê liệt hệ thống camera của toàn bộ nhà kho đồng thời thay thế hình ảnh mà camera quay được bằng hình ảnh của 5p trước. công việc vô hiệu hóa camera thế là xong, giờ chỉ còn việc đánh gục mấy tên bảo vệ canh gác kia nữa là Linh có thể vào trong an toàn. Trước mắt Linh là ba con đường:

1. xông vào đánh gục tên đứng ngay bức tường sau lưng những sẽ bị bốn tên còn lại phát giác. Không những không hoàn thành nhiệm vụ mà còn bị bắt. loại.

2. dùng hình ảnh sexi để làm bọn chúng hoa mắt sau đó thừa cơ đánh gục từng tên một. nhưng nếu mấy tên này không những không hám sắc mà còn thông báo cho trung tâm biết thì kế hoạch bại lộ. loại.

3. đánh thuốc mê một tên trong số chúng, khi một người ngã xuống nhất định mấy tên kia sẽ chạy lại xem lúc đó cô sẽ có cơ hội hạ gục chúng, phương pháp này được. khả năng thành công cao nhất, Linh quyết định sẽ dùng cách này.

Ngước mắt nhìn vào những hình ảnh mà camera mang lại, Linh phát hiện ở phía bên trái màn hình, gần chỗ tên bảo vệ ở xa nhất có một cánh cửa đang mở hé, từ bên ngoài có thể vào theo lối đó. Không chần chừ, Linh tiến lại bên cánh cửa và kín đáo quan sát.

Tên bảo vệ gần cô đang chăm chú nhìn sang hướng khác. Cơ hội đến, Linh khởi động máy bắn thuốc mê ở chiếc đồng hồ và ngắm thật chính xác.

Phập.

Chiếc phi tiêu tẩm thuốc mê sau khi rời khỏi chiếc đồng hồ thì găm vào cổ của tên bảo vệ. lảo đảo hai ba bước tên bảo vệ ngã xuống. bốn tên bảo vệ khác khi thấy tên này ngã xuống thì chạy lại gần không chút do dự hay nghi ngờ. chớp lấy cơ hội, Linh đẩy cánh cửa và chạy ra, ngay khi có được khoảng cách cần thiết, Linh khê xoay người và tung một cú đá vào người tên gần nhất làm hắn nằm đo đắt mà không kịp nói câu gì. Khi có thêm một đồng đội ngã xuống, ba tên bảo vệ còn lại vẫn còn chưa hết ngạc nhiên trước sự xuất hiện quá đột ngột của Linh. Linh tung thêm một cước trúng ngực tên đứng kế tên lúc này làm hắn loạng choạng té xuống quần quai rên la. Hai tên còn lại đã ý thức được vấn đề và đưa súng lên chĩa về phía Linh nhưng một lần nữa, Linh đã nhanh hơn hắn một bước. tung một cước về phía tên bên trái, Linh nhẹ nhàng dùng mũi của đôi giày cao gót tước đi khẩu súng trên tay hắn. trong lúc tung chân. Linh nhanh tay rút khẩu súng trong bao súng đeo ở eo ra và giáng một cú trời giáng vào tên bảo vệ cuối cùng có súng đang chuẩn bị chĩa vào cô. Báng súng quá cứng cộng với lực tay của Linh khá mạnh nên tên bảo vệ kia chỉ kịp thấy trời đất quay mòng mòng và cùng chung số phận với mấy tên kia.

Tên bảo vệ bị Linh dùng giày tước súng lúc này đang đứng chết trân nhìn Linh, không để tên này kịp phản ứng, Linh tung cho hắn một cú đấm ngay giữa mặt và một cú đá trúng vai. Khi tên bảo vệ cuối cùng nằm xuống cũng là lúc Linh nhìn đồng hồ. chẵn 5p.

Mang trong người một cảm giác khoan khoái, Linh tiến vào sâu hơn.

Hoàng đã đến đây vào lúc chiều tối, mặc cho Quân lôi kéo đi chơi nhưng Hoàng một mực không đi mà ở trong phòng ngủ từ lúc đó đến tận bây giờ. Trở người dậy, Hoàng khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng và ra ngoài đi dạo. không khí buổi đêm tuy có chút lạnh lẽo nhưng làm Hoàng thấy dễ chịu hơn ban ngày. Bước những bước chân vô thức, Hoàng thả lỏng tâm hồn mình. Đã bao lâu rồi Hoàng chưa đi dạo thế này, Hoàng cũng chẳng biết nữa, có lẽ là cuộc sống quá nhiều tổn thương nên Hoàng chẳng có một phút thư giãn tâm hồn. nhìn lại quãng đường mười mấy năm qua, Hoàng thấy mình mất nhiều hơn là nhận được. một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng. ánh mắt Hoàng vươn xa lướt trên những ngọn đèn tươi tốt.

Rồi Hoàng nhìn thấy một bóng người, hình như là con trai đang đứng thập thò trước khu nhà kho của nhà Hoàng. Nhìn bóng dáng rất mờ ám, chắc hẳn có ý đồ không tốt. núp vào một bụi cây gần đó, Hoàng kín đáo quan sát hành động của tên lạ mặt.

Sau khoảng 5p chần chừ, tên lạ mặt đã tiến vào bên trong, Hoàng nhanh chóng tiến lại gần nhà kho. Ngay khi nép vào bức tường ngay cửa nhà kho Hoàng đã nghe thấy tiếng đánh nhau, có lẽ kẻ lạ mặt kia đang chạm trán với bảo vệ của nhà kho. Không nóng vội, Hoàng chờ cho đến khi không còn tiếng động nào phát ra nữa thì mới bước vào. Trước mặt Hoàng là cảnh tượng sáu người bảo vệ nằm bất tỉnh nhân sự còn kẻ lạ mặt thì không thấy đâu. Ý thức tầm quan trọng của vấn đề, Hoàng liền tiến đến nhấn chuông báo động. tiếng chuông báo động vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh, nhân viên của đồn trang khi nghe chuông báo động liền tập trung đến nhà kho trung tâm, ai cũng khẩn trương và mang trong mình cảm giác khó chịu khi phải thức dậy lúc đêm khuya.

Về phía Linh, sau khi hạ gục sáu tên bảo vệ, cô tiến sâu vào bên trong. Đi được một quãng dài thì Linh thấy trước mặt mình là một cánh cổng lớn có mã hóa. Linh dám chắc rằng đằng sau cánh cửa này có thứ mà cô cần tìm. Khởi động chế độ giải mã tự động, Linh đưa chiếc đồng hồ đến gần cánh cửa, phần mềm

hoạt động ngay lập tức, những dãy số liên tục hiện lên và thay đổi trên màn hình. Không phải chờ lâu, sau 3p cánh cửa đã được mã hóa thành công Và kêu lên một tiếng ‘tinh’ nho nhỏ. Nở nụ cười hình bán nguyệt, Linh với tay để mở cánh cửa.

Đứng lúc đó thì...

Tiếng chuông báo động vang lên. giật mình, Linh bỏ tay khỏi cánh cửa và tìm đường chạy toát mà miệng luôn lẩm bẩm nguyên rửa kẻ nào dám phá hoại cơ hội tốt của cô. Linh định quay về theo lối cũ nhưng chỉ đi được vài bước đã thấy bóng một người đang đi tới được phản chiếu qua lớp kính trong suốt. hoảng hốt, Linh chạy đi theo lối ngược lại.

Chính giây phút Linh nhìn thấy Hoàng thì Hoàng cũng nhìn thấy Linh qua tấm kính. Thấy Linh hoảng hốt bỏ trốn, Hoàng liền đuổi theo. Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi. Linh thấy có người đuổi theo thì càng hốt hoảng hơn. Bước chân trở nên gấp gáp, Linh ghì chặt gót giày xuống nền và chạy thật nhanh. Mỗi bước chạy lại vang lên những tiếng cộp cộp trên nền đá hoa cương bóng loáng. Để cắt đuôi kẻ đuổi theo, Linh liên tục rẽ trái rồi rẽ phải. nhưng chạy một hồi lâu thì Linh chạy trúng con đường mòn, biết mình không thể quay lại được, Linh nép vào một hốc nhỏ nín thở chờ đợi kẻ săn mồi.

Khi nhận ra con mồi đã chạy vào đường mòn, Hoàng khẽ nở một nụ cười thích thú. Không vội vã, Hoàng từ từ tiến lại và nói: - Nào thả con, người trốn đi đâu rồi?, ta thấy người cũng to gan lắm. dám đột nhập vào đây cơ à. Mau ra đây cho ta xem mặt nào biết đâu ta sẽ cho người một cơ hội được làm thuộc hạ của ta.

- Im ắng.

Linh đang nép trong góc và lo sợ, ngực khẽ phập phồng theo từng bước chân của Hoàng.

- Người không nghe lời ta sao? Mau ra đây!!!.

Hoàng bước từng bước chậm rãi, với mỗi bước chân Hoàng lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Vẫn im lặng.

Linh cố gắng không phát ra bất cứ một âm thanh nhỏ nào.

Bỗng...

Chỗ Linh đứng xuất hiện một con chuột, một con chuột rất to. Nó thản nhiên ngược đôi mắt chỉ to bằng hạt đậu nhìn thẳng vào Linh như muốn nói ‘ nhà người định tranh giành lãnh thổ với ta sao?’. Đôi chân hôi hám của nó thản nhiên bấn lấy chân của Linh.

Có ai biết rằng Linh rất sợ chuột không? Với Linh những con chuột luôn là nỗi ám ảnh lớn nhất. lấy tay bịt chặt lấy miệng để không phát ra tiếng hét, Linh cố gắng hất con vật hôi hám đó khỏi chân mình. Có vẻ như sức mà Linh dùng quá nhiều. bằng chứng là con chuột thay vì bay sang chỗ bên cạnh thì đã đâm thẳng vào bức tường đối diện vang lên một tiếng bộp to tướng.

Tiếng động đó không thoát khỏi đôi tai thính nhạy của Hoàng, cậu đã xác định được vị trí của Linh. Tiến lại không chút ngần ngại, cậu nói:

- Thả con à, người ra dấu cho ta thấy đó ư? Đứng nóng vội, ta đến đây, người chuẩn bị tinh thần xuống địa ngục đi. Những tiếng cuối Hoàng nhấn mạnh và đầy nghiêm.

Từng bước, từng bước, Hoàng tiến lại gần. Linh thì cứ lùi dần, lùi dần vào góc, nỗi sợ hãi đã tăng lên đến đỉnh điểm. tay Linh chống vào góc, sau lưng cô đã là bức tường bê tông, Linh không thể lùi được nữa. cô biết nhiệm vụ đã thất bại, nhắm mắt chấp nhận sự thật, một giọt mồ hôi lăn dài trên trán.

Chỉ còn hai bước nữa là Hoàng đã đến chỗ mà Linh đang nấp. ngồi thu lu trong góc Linh có thể thấy mũi giày của Hoàng.

Bỗng...

Cạch.

Bức tường, không! Là cánh cửa thông gió Linh đang dựa vào bật chốt và hé mở, những thanh kim loại đã bị thời gian ăn mòn nên chỉ cần một lực đủ lớn tác dụng vào đã gãy vụn. một tia hi vọng lóe lên trong đầu,

Linh nhanh chóng mở cánh cửa và định chui ra ngoài nhưng có lẽ là quá muộn. Hoàng đã tiến lại quá gần, Linh đã nhìn thấy khẩu súng trên tay Hoàng. Bây giờ nếu Linh muốn nhảy ra khỏi cánh cửa cũng không được vì trước khi cô kịp nhảy thì cô đã ăn một phát súng và chết rồi.

Mồ hôi vã ra như tắm, Linh đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đôi mắt cô nhìn khẩu súng trong tay Hoàng đầy kinh hãi.

Và...

Thời khắc ấy cũng đến, Hoàng bước thêm một bước nữa định bụng sẽ kết liễu đời tên thám thính nhưng ngay thời khắc Hoàng giương súng định bắn thì một con mèo không biết ở đâu nhảy ra xù lông lên. Cổ họng nó phát ra những tiếng gừ gừ đầy báo động. con mèo đã làm Hoàng xao nhãng, Linh nhanh chóng nhảy ra ngoài qua cửa thông gió. Vì nhảy ra bất ngờ nên Linh tiếp đất không mấy nhẹ nhàng. Sau khi lăn hai ba vòng trên mặt đất ẩm ướt, Linh lồm cồm bò dậy và chạy một mạch về chỗ hẹn. ánh trăng bàng bạc soi đường cho bóng dáng nhỏ nhắn liêu xiêu của LINH.

SAU khi đá con mèo phiền phức qua một bên, Hoàng chìa súng vào góc tường nhưng đã quá muộn, Linh đã chạy được một quãng xa.

Bực mình, Hoàng xả một tràng súng vào con mèo rồi bước đi.

Con mèo tội nghiệp chỉ kịp kêu lên một tiếng ‘ngao’ ngắn ngủi rồi tắt thở, con mèo ấy đã cứu lấy tính mạng Linh, một con người không hề quen biết.

Mạnh khi nghe tiếng chuông báo động thì đã nhanh chóng chạy ra ngoài, tuy tìm hiểu chưa được nhiều nhưng cậu gần như các định được cái nhà kho ấy nằm ở đâu, nhiệm vụ xem như thành công một nửa. Mạnh kiên nhẫn chờ Linh ở chỗ hẹn.

5p.

10p.

15p.

Không thấy bóng dáng Linh đâu, Mạnh bắt đầu lo lắng, không biết Linh có an toàn thoát khỏi đó không nữa. chờ thêm một lúc thì thấy có một bóng người hốt ha hốt hải chạy về phía Mạnh, khi đã chắc chắn đó là Linh thì Mạnh chạy ra khỏi chỗ nấp và kéo lấy tay Linh chạy một mạch, vừa chạy Mạnh vừa nói:

- Cô làm gì vậy? tôi cứ lo cô xảy ra chuyện đấy.

- Tôi...không sao. Chỉ là...trong lúc mở khóa cánh cửa nhà kho thì bị phát hiện, may mà...chạy kịp.

- Sao? Bị phát giác rồi à? Mau đi về chỗ nhà nghỉ trước khi bị phát hiện là chúng ta không có mặt.

- Được.

Mặc dù rất mệt vì phải chạy nhiều nhưng Linh vẫn cố sức chạy, phải chạy thật nhanh trước khi bị phát hiện. sau khi nhìn Mạnh leo cửa sổ vào phòng cậu ta an toàn mà không gặp trở ngại gì, Linh bắt đầu đứng tần ngần trước cửa sổ phòng mình. Cánh cửa sổ vẫn được mở y như lúc cô đi khỏi, có vẻ như Chi vẫn ngủ say. Đu hai tay lên cửa sổ, Linh cẩn thận đưa đầu lên và nhìn vào bên trong. Chi vẫn ngủ say, vẫn tư thế ngủ khi cô đi khỏi. yên tâm, Linh leo vào và lấy một bộ đồ khác rồi đi vào nhà tắm thay. Khi bước ra, Linh không khỏi ngạc nhiên khi thấy Chi đang đứng trước mặt, trên tay còn cầm chiếc mặt nạ của cô. - Cậu vừa đi đâu về? chi hỏi mà ánh mắt lạnh nhạt.

- Không đi đâu cả. Linh vẫn tiếp tục lau tóc và coi như Chi không tồn tại.

- Thế cậu giải thích ình về cái này. Chi đưa cái mặt nạ ra trước và mặt thì héch lên hướng về phía vali của cô đang được mở tung. Linh tái mặt, ánh mắt lạnh băng nhìn lại Chi. Trong ánh mắt ấy ẩn chứa một sự vô cảm đến đáng sợ. chi thấy mình run sợ trong giây lát nhưng nhanh chóng chấn tĩnh lại và chờ phản ứng từ Linh. Bằng một động tác nhanh nhẹn, Linh chạy đến giật lấy cái mặt nạ trên tay Chi và đóng vali của mình lại. căn phòng phát ra một tiếng rít qua kẽ răng, tiếng rít ấy lớn dần và nghe rõ rệt hơn. Là tiếng của Linh:

- Đừng bao giờ đụng vào đồ của tôi khi tôi chưa cho phép, nếu không, cô sẽ phải lãnh hậu quả. Giọng nói đầy đe dọa, không một xúc cảm nào tồn tại trong đó, dường như ngay lúc này Linh là một bản sao hoàn hảo của Báo.

- Tôi đã thấy cậu trèo cửa sổ ra ngoài, cậu đã đi đâu đó. Nếu tôi báo chuyện này cho thầy quản sinh thì cậu sẽ bị đuổi học. Chi vẫn không chịu khuất phục, mặc dù sợ sệt trước lời đe dọa của Linh nhưng vẫn cố tìm cho được câu trả lời.

Nghe được câu nói của Chi, Linh quay ngoắt lại nhìn Chi chằm chằm. Linh biết là Chi đã biết quá nhiều, một ý tưởng độc ác len lỏi trong tâm trí cô, cô muốn giết Chi để bịt đầu mối. với lấy cái súng trên thành giường, Linh hướng thẳng vào thái dương của Chi.

- Cô có biết rằng hậu quả của những kẻ nhiều chuyện là cái chết hay không? Linh nhìn thẳng vào mắt Chi trong ánh mắt ấy ẩn chứa đau khổ, một sự giằng xé và cả sự tàn nhẫn.

- Cậu đã khác xưa nhiều lắm. khi thấy hành động và lời nói không chút tính người của Linh, thành trì cuối cùng trong tình bạn của hai người sụp đổ. Hai giọt nước mắt lăn dài trên má Chi, hai giọt nước mắt cuối cùng cho tình bạn này.

Đôi mắt Chi làm cho Linh choa đảo, Linh nhận ra mình đã sai. Trong một phút nông nổi, Linh đã xém chút nữa là giết chết người bạn mà Linh dày công bảo vệ. nhìn Chi đau lòng mà lòng Linh cũng chẳng sung sướng gì. Rút lại khẩu súng, Linh tiến đến bóp lấy cằm Chi và nói:

- Đừng đưa những giọt nước mắt giả dối đó ra để lừa dối tôi. Nhặt Linh mà cô từng biết đã không còn tồn tại. tôi không muốn giết cô thế nên cô hãy biết điều mà ngậm miệng lại. nếu tôi nghe thấy bất cứ ai nói gì về những gì cô thấy ngày hôm nay thì đừng trách tôi ác. Linh bóp chặt hơn làm mặt Chi đau nhói.

Không nói thêm một điều gì khác, Linh leo lên giường và ngủ.

Chi vẫn cứ đứng như thế, không ai nói gì, không gian im ắng.

Gió khuya thổi qua cửa sổ làm tấm rèm khẽ lay động, ánh trăng men theo những cử động của tấm rèm mà len vào sâu hơn. Một màu vàng ảm đạm mang hơi hường chết chóc.

Rất lâu, rất lâu sau đó, có một tiếng nói nghe như thì thầm vang lên, nhỏ nhưng vang vọng:

- Nếu một ngày, tôi biến thành một con quỷ khát máu và muốn làm hại cô thì... hãy giết tôi đi.

Im lặng.

Chi vẫn lặng im, không nói và dường như cũng không nghe những lời kia. Cô đang suy nghĩ một cái gì mông lung lắm, một cái gì đó không rõ ràng, không có định nghĩa và không có điểm dừng.

Căn phòng không còn một âm thanh nào khác phát ra ngoài tiếng thở đều đều của Linh. Cô đã ngủ.

- Được. Chi nói khi Linh đã ngủ say, trong lòng rối như tơ vò.

Ồ ồ ồ.

Tiếng gà gáy sáng, một ngày mới lại bắt đầu. sau cả đêm lung sục, Hoàng không hề tìm được tung tích của kẻ lạ mặt hôm qua, tâm trạng của cậu không tốt tẹo nào, bây giờ cậu chỉ muốn giết một ai đó. Vác khuôn mặt như đưa đám về phòng, Hoàng chẳng thèm nói với ai cậu nào mà đi thẳng vào phòng riêng lấy điện thoại và gọi cho ai đó rất lâu. Không ai biết Hoàng nói gì nhưng khi Hoàng đi ra, ai cũng phải sợ hãi vì đôi mắt đầy chết chóc của Hoàng. Đó là thường lệ, khi đôi mắt này xuất hiện thì sẽ có một người phải chết.

26. Chương 26

Linh thức dậy thì đã không thấy Chi đâu. Nghĩ là Chi đã đi ra ngoài nên Linh cũng không cố công tìm kiếm. thay bộ đồ khác, Linh bước ra ngoài. Vừa bước ra ngoài Linh đã gặp Mạnh, hai người nở với nhau

một nụ cười xã giao rồi bước ra ngoài nơi tập trung. Hôm nay trường sẽ tổ chức tham quan khu vườn hoa và một vòng khuôn viên của đền trang nhà họ Tạ. sau khi ăn sáng xong, Linh lười biếng đứng vào hàng và lắng nghe hướng dẫn viên giới thiệu về cái lịch sử cũng như quy mô của các đền trang này.

Lãng nhách, Linh không hề hứng thú với mấy cái này. Trước kia không, bây giờ lại càng không. Liếc ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn bà hướng dẫn viên mặc đồ diêm dúa đứng trước mặt Linh không khỏi thấy tởm lợm.

Bà ta tưởng đây là cái sân khấu nhạc kịch hay sao chứ? Ăn mặc diêm dúa quá thể, từ đầu đến chân Linh không ưng ý được chỗ nào, trông bà ta chẳng khác cái bảng màu là mấy, người gì mà ăn mặc không ra sao, màu mè không thể chịu đựng được. Chẳng trách bọn con trai toàn lựa lúc bà ta quay sang chỗ khác giới thiệu là giả đồ nôn mửa còn con gái thì tỏ ra khó chịu thấy rõ.

Linh vô tình liếc mắt qua bên phải. là một hướng khác của nhà kho chứa hàng. Nơi này có vẻ là một mặt khác mà hôm qua Linh chưa đi tới. có vẻ như việc hôm qua có người trà trộn đã làm nơi này náo động. bảo vệ đã được tăng lên gấp hai lần. việc thám thính của Linh đã gặp khó khăn rồi. thời gian không còn nhiều, chỉ còn hơn một ngày nữa là phải về trường rồi. Linh thật sự lo lắng. nếu như không hoàn thành nhiệm vụ thì Linh sẽ phải chịu chung số phận với con người xấu số mà cô thấy bữa trước. cô không cho phép mình sơ suất, phải hoàn thành nhiệm vụ để trả thù cho Vũ. Phải rồi, trả thù. Mục tiêu lớn nhất của cô. Ánh mắt Linh đột nhiên sắc lạnh. Hoàng đang đi đến gần. đúng là đền trang nhà mình có khác, đi lại tự do không chút phép tắc. Trường tổ chức đi tham quan mà hấn cứ tự do như đi du lịch vậy. đứng nghiêm chỉnh trong hàng, Linh phóng về Hoàng một tia nhìn chết chóc. Không quan tâm đến ánh mắt giết người của Linh, Hoàng đi đến nói gì đó với bà hướng dẫn viên sau đó đi thẳng. bà hướng dẫn viên dường như chờ đợi khi được Hoàng nói chuyện, ngay khi Hoàng đã đi được một đoạn xa mà bà ta vẫn đứng im không nhúc nhích và phóng ngàn vạn trái tim về phía Hoàng. Đáng khinh. Linh nhếch mép và đi lại phía Mạnh nói nhỏ:

- Tối nay tiếp tục chứ?
- Không được. hẳn là có đề phòng rồi.
- Không còn nhiều thời gian.
- Phải cẩn trọng.
- Không còn nhiều thời gian. Linh nhắc lại một lần nữa.
- Nhưng...
- Chỉ còn tối nay nữa thôi.
- Được. nhưng phải có sự chuẩn bị sẵn.
- Được.

Sau khi trao đổi vài câu, Linh nhận thấy có vài ánh mắt hiếu kì xen lẫn khó chịu hướng về mình nên chủ động không nói nữa mà đi về phía trước chú tâm vào bài giới thiệu của bà hướng dẫn viên lẻo lết.

sau khi dùng hết sức lực của đôi mắt để phòng trái tim về phía Hoàng mà không đạt hiệu quả, bà hướng dẫn viên liền thông báo với các bạn học sinh rằng tối nay nhất định phải ở yên trong phòng vì an ninh trong đền trang dạo này không tốt, ai cố ý vi phạm thì sẽ không chịu trách nhiệm với an nguy của người đó. Lời của bà hướng dẫn viên ngay lập tức gây ra một làn sóng xôn xao khắp học viện. các học sinh nữ thì nghĩ đến trộm cắp còn bọn con trai thì nghĩ đến cướp, đến xã hội đen nhưng không một ai nghĩ rằng người mà họ Tạ muốn mọi người đề phòng lại đang đứng chung với họ trong tư cách là một người học sinh. Cũng đúng thôi, ai mà ngờ được một học sinh mới 16 tuổi lại làm việc ột tổ chức áo đen cơ chứ. Sau khi chơi đùa chán chê các cô nàng mới tập trung tại địa điểm thầy giám thị đã nói sẵn. giảm thị Tân với cái giọng ẻo lả vốn có bắt đầu phân công những người ở cùng phòng. Không biết có phải duyên số hay không mà Linh ở chung phòng với Chi. Phòng của Linh và Chi đối diện với phòng của Mạnh và một cậu bạn lớp kế bên mà trong lúc không chú ý Linh đã không nghe thấy tên cậu ta.

Sau khi nghe phân công, Mạnh qua bên phòng Linh giúp cô dọn dẹp còn Quân đến giúp Chi. Hai người chạm mặt nhưng không nói gì, không khí ngượng ngịu thấy rõ. Đến khi Linh sắp chết với cái không khí ấy

đến nơi thì Mạnh và Quân cũng dọn dẹp xong. Hai người đó sau khi dọn xong vài điều thì đi khỏi để lại Linh và Chi trong một phòng.

Linh không có ý định nói chuyện với Chi nên để nguyên bộ đồ đi đường leo lên ngủ luôn. Nói là ngủ nhưng Linh chẳng thể ngủ nổi, Linh muốn nói chuyện với Chi, muốn kể cho Chi nghe những vất vả mình đã trải qua trong thời gian qua, những ám ức mà mình phải chịu nhưng không thể. Linh vẫn nằm đó không nói.

Chi thấy Linh mới đi đến mà đã lên giường mà đã leo lên giường đi ngủ thì tưởng Linh mệt, cô khẽ hỏi:

- Mệt sao?

- Ừ.

- Vậy thôi, nghỉ đi. Đến giờ ăn tôi sẽ gọi cậu.

- Ừ.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủn với Linh, Chi thay bộ đồ mới và ra ngoài.. Lúc đi trên xe Quân có hẹn dẫn cô đi chơi một vòng đền trang nhà Hoàng. Khẽ đóng cửa, Chi đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn một mình Linh.

Không biết nghĩ gì trong đầu mà 30P sau, Linh bật dậy, thay bộ đồ khác và qua bên phòng Mạnh rủ Mạnh đi dạo.

Sánh bước bên nhau trên con đường nhỏ xuyên qua cánh đồng dâu xanh ngút ngàn, Linh và Mạnh không nói gì với nhau cả. hai người cứ im lặng như thể đã hai mươi phút rồi. bỗng nhiên Mạnh lên tiếng:

- Đã có kế hoạch gì chưa?

- Chưa.

- Tôi nghĩ khoảng 12h đêm chúng ta sẽ đi thám thính một vòng xem sao. Lúc này tôi có để ý trong cái đền trang rộng lớn này có một chỗ có vẻ hiện đại nhất và cũng có nhiều người canh phòng nhất. nếu chuyển hàng đó ở đây thì nhất định là đặt trong đó.

Linh nhìn Mạnh có chút ngạc nhiên, suốt chuyến đi cậu luôn ở bên cô nhưng không ngờ cậu lại có những phát hiện rất đáng giá như vậy. cụp mắt xuống suy nghĩ, Linh nói nhỏ:

- Được. vậy gặp ở đâu?

- Trước cánh đồng dâu này đi.

- Được.

Sau đoạn đối thoại ngắn ngủi, Mạnh và Linh lại không hề nói gì khác, hai người hai suy nghĩ. Ánh mắt họ quét khắp cánh đồng tìm kiếm và xem xét.

Khi thấy những gì mình thu thập được trong ngày hôm nay khá nhiều, Linh và Mạnh trở về nơi cắm trại. khi họ về thì các học viên đang chuẩn bị bữa ăn tối. không hề đứng ngoài, Linh cũng vào giúp một tay. Sau khi ăn tối xong, mọi người tổ chức đốt lửa trại và hát hò. Linh và Mạnh lấy lý do bị mệt sau chuyến đi nên không tham gia mà về phòng nghỉ ngơi. Mọi người chơi có vẻ rất vui. Đến 11h đêm Chi mới về đến phòng.

Chap 25: thực hiện.

Tinh.

Chiếc đồng hồ khẽ rung, đã 12h đêm. Linh mở bừng mắt, đã đến giờ hành động.

Liếc sang bên giường của Chi, Linh thấy Chi nằm đối diện với mình, có vẻ Chi đã ngủ say. Người cô ấy nâng lên hạ xuống đều đặn, có vẻ đã ngủ say. Linh khẽ thở phào. Cô lấy trong hành lý ra một bộ đồ đen mặc vào người và đeo một chiếc mặt nạ hình con bướm cũng màu đen. Mọi hành động được cô làm hết sức khắng trương nhưng cũng không kém phần cẩn thận. cô cố gắng không phát ra dù là một tiếng động nhỏ để không đánh thức Chi dậy.

Xong đâu đó, Linh khẽ mở cửa sổ. gió lạnh bên ngoài thổi vào làm tấm rèm lung lay, Linh hơi so vai vì lạnh. Lầy đà, Linh nhảy xuống. nhẹ nhàng như một con mèo nhỏ, Linh tiếp đất với một tiếng ‘ phịch’ nhỏ. Quét ánh mắt ra xung quanh, Linh cẩn thận xem xét xem có ai nhìn thấy mình không.

Khi đã chắc chắn không có ai theo dõi hay phát hiện hành động lạ của mình, Linh đứng thẳng người và bước đi. Ánh trăng mờ nhạt cùng với bóng tối giúp cô nguy trang một cách hoàn hảo. Linh Nhanh chóng đi đến chỗ hẹn mà không biết rằng mình này giờ đang bị theo dõi , một sự theo dõi kín đáo.

Đến bên cánh đồng dâu, Linh khe núp vào một bụi dâu lớn và chờ đợi.

5p sau, một bóng đen xuất hiện tại chỗ Linh vừa đứng 5p trước. sau khi quan sát thật kĩ càng người mới tới, Linh nhận ra đó là Mạnh. Bước ra khỏi bụi dâu, Linh nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Giật mình với sự xuất hiện của Linh, theo phản xạ, Mạnh tung về phía Linh một cước, nhanh như chớp, Linh đưa chân ra đỡ và rít lên:

- Làm gì vậy?

Nhận ra là mình nhầm nên Mạnh nói nhỏ:

- Xin lỗi. - Không có thời gian để xin lỗi đâu, bây giờ đi đâu trước?

- Đến nhà kho lúc chiều đi.

- Được.

Hai bóng người nhanh chóng lướt đi trong đêm, ánh trăng mờ ảo làm biến dạng cái bóng của họ thành những hình thù kì dị.

Từng đợt gió thổi đến làm cánh đồng dâu lay động, cả một vùng trời tối đen như mực. sau khi chạy 15p, Linh và Mạnh đã đứng trước cái nhà kho hồi chiều. Linh sẽ chịu trách nhiệm thám thính bên trái còn Mạnh bên phải, sau 2 tiếng sẽ gặp nhau đúng chỗ này. Không hẹn mà cả hai cùng xuất phát cùng một lúc.

Linh đang chạy đến cửa gần nhất thì thấy một bóng người tiến lại gần, nhanh như chớp, Linh nép ngay vào bức tường gần mình nhất. thật may vì cô mặc bộ đồ màu đen, màn đêm đã giúp cho hòa vào màu của bức tường, không dễ dàng để phát hiện chút nào.

Người lính canh sau khi nghe thấy tiếng động thì trở nên cảnh giác hơn, mở to đôi mắt, hẩn lướt qua một lượt và nghiêng tai nghe ngóng. Một lúc lâu sau khi không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào hẩn mới yên tâm đi vào và canh gác tiếp.

Linh nhận thấy có chút trở ngại, và đang đứng ở bên ngoài nên cô không thể biết bên trong có bao nhiêu người canh gác cũng như thiết bị bảo mật như thế nào. Căng óc ra suy nghĩ, Linh đang tìm cách an toàn nhất để có thể vào mà ít có nguy cơ bị phát hiện nhất, ánh mắt cô chợt dừng lại trước cái cửa thông gió bên trái mình. Cái cửa đó không cao, với lợi thế đi giày cao gót của mình, Linh có thể với tới. một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu Linh, cô lục tìm trong người thiết bị thu phát hình ảnh mà tổ chức đã phát khi cô nhận nhiệm vụ.

Một chiếc camera nhỏ như ngón tay út được Linh lấy ra, nhẹ nhàng gắn vào song sắt trên cửa sổ, Linh chỉnh sao cho hình ảnh rõ nét nhất và bắt đầu quan sát.

Trong màn hình hiện lên hình ảnh của 5 người bảo vệ, một người đứng ngay bức tường sau lưng cô, hai đứng ở cửa chính và hai đang di chuyển quanh khu nhà. Có vẻ như ngoài năm người này ra thì không còn ai khác. Linh tin mình có thể hạ gục năm tên này trong vòng chưa đầy 5p nhưng cô còn phải lưu ý đến hệ thống camera nữa, tuyệt đối không để bất cứ hình ảnh nào của mình lưu trong hệ thống camera.

Bật chế độ không chế hình ảnh bằng chiếc đồng hồ dạ quang, Linh truyền một lệnh đến chiếc camera nhỏ phía trên cửa thông gió. Gần như ngay lập tức, chiếc camera phóng ra bốn tia sáng màu đỏ về phía bốn chiếc camera đặt ở góc căn phòng. Tia sáng đỏ nhanh chóng làm tê liệt hệ thống camera của toàn bộ nhà kho đồng thời thay thế hình ảnh mà camera quay được bằng hình ảnh của 5p trước. công việc vô hiệu hóa

camera thế là xong, giờ chỉ còn việc đánh gục mấy tên bảo vệ canh gác kia nữa là Linh có thể vào trong an toàn. Trước mắt Linh là ba con đường:

1. xông vào đánh gục tên đứng ngay bức tường sau lưng những sẽ bị bốn tên còn lại phát giác. Không những không hoàn thành nhiệm vụ mà còn bị bắt. loại.
2. dùng hình ảnh sexi để làm bọn chúng hoa mắt sau đó thừa cơ đánh gục từng tên một. nhưng nếu mấy tên này không những không hám sắc mà còn thông báo cho trung tâm biết thì kế hoạch bại lộ. loại.
3. đánh thuốc mê một tên trong số chúng, khi một người ngã xuống nhất định mấy tên kia sẽ chạy lại xem lúc đó cô sẽ có cơ hội hạ gục chúng, phương pháp này được. khả năng thành công cao nhất, Linh quyết định sẽ dùng cách này.

Ngước mắt nhìn vào những hình ảnh mà camera mang lại, Linh phát hiện ở phía bên trái màn hình, gần chỗ tên bảo vệ ở xa nhất có một cánh cửa đang mở hé, từ bên ngoài có thể vào theo lối đó. Không chần chừ, Linh tiến lại bên cánh cửa và kín đáo quan sát.

Tên bảo vệ gần cô đang chăm chú nhìn sang hướng khác. Cơ hội đến, Linh khởi động máy bắn thuốc mê ở chiếc đồng hồ và ngắm thật chính xác.

Phập.

Chiếc phi tiêu tẩm thuốc mê sau khi rời khỏi chiếc đồng hồ thì găm vào cổ của tên bảo vệ. lão đảo hai ba bước tên bảo vệ ngã xuống. bốn tên bảo vệ khác khi thấy tên này ngã xuống thì chạy lại gần không chút do dự hay nghi ngờ. chớp lấy cơ hội, Linh đẩy cánh cửa và chạy ra, ngay khi có được khoảng cách cần thiết, Linh khẽ xoay người và tung một cú đá vào người tên gần nhất làm hắn nằm đo đắt mà không kịp nói câu gì. Khi có thêm một đồng đội ngã xuống, ba tên bảo vệ còn lại vẫn còn chưa hết ngạc nhiên trước sự xuất hiện quá đột ngột của Linh. Linh tung thêm một cước trúng ngực tên đứng kế tên lúc này làm hắn loạng choạng té xuống quần quai rên la. Hai tên còn lại đã ý thức được vấn đề và đưa súng lên chĩa về phía Linh nhưng một lần nữa, Linh đã nhanh hơn hắn một bước. tung một cước về phía tên bên trái, Linh nhẹ nhàng dùng mũi của đôi giày cao gót tước đi khẩu súng trên tay hắn. trong lúc tung chân. Linh nhanh tay rút khẩu súng trong bao súng đeo ở eo ra và giáng một cú trời giáng vào tên bảo vệ cuối cùng có súng đang chuẩn bị chĩa vào cô. Báng súng quá cứng cộng với lực tay của Linh khá mạnh nên tên bảo vệ kia chỉ kịp thấy trời đất quay mòng mòng và cùng chung số phận với mấy tên kia.

Tên bảo vệ bị Linh dùng giày tước súng lúc này đang đứng chết trân nhìn Linh, không để tên này kịp phản ứng, Linh tung cho hắn một cú đấm ngay giữa mặt và một cú đá trúng vai. Khi tên bảo vệ cuối cùng nằm xuống cũng là lúc Linh nhìn đồng hồ. chẵn 5p.

Mang trong người một cảm giác khoan khoái, Linh tiến vào sâu hơn.

Hoàng đã đến đây vào lúc chiều tối, mặc cho Quân lôi kéo đi chơi nhưng Hoàng một mực không đi mà ở trong phòng ngủ từ lúc đó đến tận bây giờ. Trở người dậy, Hoàng khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng và ra ngoài đi dạo. không khí buổi đêm tuy có chút lạnh lẽo nhưng làm Hoàng thấy dễ chịu hơn ban ngày. Bước những bước chân vô thức, Hoàng thả lỏng tâm hồn mình. Đã bao lâu rồi Hoàng chưa đi dạo thế này, Hoàng cũng chẳng biết nữa, có lẽ là cuộc sống quá nhiều tổn thương nên Hoàng chẳng có một phút thư giãn tâm hồn. nhìn lại quãng đường mười mấy năm qua, Hoàng thấy mình mất nhiều hơn là nhận được. một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng. ánh mắt Hoàng vươn xa lướt trên những ngọn dâu tươi tốt.

Rồi Hoàng nhìn thấy một bóng người, hình như là con trai đang đứng thập thò trước khu nhà kho của nhà Hoàng. Nhìn bóng dáng rất mờ ám, chắc hẳn có ý đồ không tốt. núp vào một bụi dâu gần đó, Hoàng kín đáo quan sát hành động của tên lạ mặt.

Sau khoảng 5p chần chừ, tên lạ mặt đã tiến vào bên trong, Hoàng nhanh chóng tiến lại gần nhà kho. Ngay khi nép vào bức tường ngay cửa nhà kho Hoàng đã nghe thấy tiếng đánh nhau, có lẽ kẻ lạ mặt kia đang chạm trán với bảo vệ của nhà kho. Không nóng vội, Hoàng chờ cho đến khi không còn tiếng động nào phát ra nữa thì mới bước vào. Trước mặt Hoàng là cảnh tượng sáu người bảo vệ nằm bất tỉnh nhân sự còn kẻ lạ mặt thì không thấy đâu. Ý thức tầm quan trọng của vấn đề, Hoàng liền tiến đến nhấn chuông báo động. tiếng chuông báo động vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh, nhân viên của điền trang khi nghe chuông báo

động liền tập trung đến nhà kho trung tâm, ai cũng khấn nguyện và mang trong mình cảm giác khó chịu khi phải thức dậy lúc đêm khuya.

Về phía Linh, sau khi hạ gục sáu tên bảo vệ, cô tiến sâu vào bên trong. Đi được một quãng dài thì Linh thấy trước mặt mình là một cánh cổng lớn có mã hóa. Linh dám chắc rằng đằng sau cánh cửa này có thứ mà cô cần tìm. Khởi động chế độ giải mã tự động, Linh đưa chiếc đồng hồ đến gần cánh cửa, phần mềm hoạt động ngay lập tức, những dãy số liên tục hiện lên và thay đổi trên màn hình. Không phải chờ lâu, sau 3p cánh cửa đã được mã hóa thành công Và kêu lên một tiếng ‘tinh’ nho nhỏ. Nở nụ cười hình bán nguyệt, Linh với tay để mở cánh cửa.

Đứng lúc đó thì...

Tiếng chuông báo động vang lên. giật mình, Linh bỏ tay khỏi cánh cửa và tìm đường chạy toát mà miệng luôn lẩm bẩm nguyên rửa kẻ nào dám phá hoại cơ hội tốt của cô. Linh định quay về theo lối cũ nhưng chỉ đi được vài bước đã thấy bóng một người đang đi tới được phản chiếu qua lớp kính trong suốt. hoảng hốt, Linh chạy đi theo lối ngược lại.

Chính giây phút Linh nhìn thấy Hoàng thì Hoàng cũng nhìn thấy Linh qua tấm kính. Thấy Linh hoảng hốt bỏ trốn, Hoàng liền đuổi theo. Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi. Linh thấy có người đuổi theo thì càng hốt hoảng hơn. Bước chân trở nên gấp gáp, Linh ghì chặt gót giày xuống nền và chạy thật nhanh. Mỗi bước chạy lại vang lên những tiếng cộp cộp trên nền đá hoa cương bóng loáng. Để cắt đuôi kẻ đuổi theo, Linh liên tục rẽ trái rồi rẽ phải. nhưng chạy một hồi lâu thì Linh chạy trúng con đường mòn, biết mình không thể quay lại được, Linh nép vào một hốc nhỏ nín thở chờ đợi kẻ săn mồi.

Khi nhận ra con mồi đã chạy vào đường mòn, Hoàng khẽ nở một nụ cười thích thú. Không vội vã, Hoàng từ từ tiến lại và nói: - Nào thả con, người trốn đi đâu rồi?, ta thấy người cũng to gan lắm. dám đột nhập vào đây cơ à. Mau ra đây cho ta xem mặt nào biết đâu ta sẽ cho người một cơ hội được làm thuộc hạ của ta.

- Im ắng.

Linh đang nép trong góc và lo sợ, ngực khê phập phồng theo từng bước chân của Hoàng.

- Người không nghe lời ta sao? Mau ra đây!!!.

Hoàng bước từng bước chậm rãi, với mỗi bước chân Hoàng lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Vẫn im lặng.

Linh cố gắng không phát ra bất cứ một âm thanh nhỏ nào.

Bỗng...

Chỗ Linh đứng xuất hiện một con chuột, một con chuột rất to. Nó thản nhiên ngược đôi mắt chỉ to bằng hạt đậu nhìn thẳng vào Linh như muốn nói ‘ nhà người định tranh giành lãnh thổ với ta sao?’. Đôi chân hôi hám của nó thản nhiên bấn lấy chân của Linh.

Có ai biết rằng Linh rất sợ chuột không? Với Linh những con chuột luôn là nỗi ám ảnh lớn nhất. lấy tay bịt chặt lấy miệng để không phát ra tiếng hét, Linh cố gắng hất con vật hôi hám đó khỏi chân mình. Có vẻ như sức mà Linh dùng quá nhiều. bằng chứng là con chuột thay vì bay sang chỗ bên cạnh thì đã đâm thẳng vào bức tường đối diện vang lên một tiếng bộp to tướng.

Tiếng động đó không thoát khỏi đôi tai thính nhạy của Hoàng, cậu đã xác định được vị trí của Linh. Tiến lại không chút ngần ngại, cậu nói:

- Thả con à, người ra dấu cho ta thấy đó ư? Đứng nóng vội, ta đến đây, người chuẩn bị tinh thần xuống địa ngục đi. Những tiếng cuối Hoàng nhấn mạnh và đầy nghiêm.

Từng bước, từng bước, Hoàng tiến lại gần. Linh thì cứ lùi dần, lùi dần vào góc, nỗi sợ hãi đã tăng lên đến đỉnh điểm. tay Linh chống vào góc, sau lưng cô đã là bức tường bê tông, Linh không thể lùi được nữa. cô biết nhiệm vụ đã thất bại, nhắm mắt chấp nhận sự thật, một giọt mồ hôi lăn dài trên trán.

Chỉ còn hai bước nữa là Hoàng đã đến chỗ mà Linh đang nấp. ngồi thu lu trong góc Linh có thể thấy mũi giày của Hoàng.

Bống...

Cạch.

Bức tường, không! Là cánh cửa thông gió Linh đang dựa vào bật chốt và hé mở, những thanh kim loại đã bị thời gian ăn mòn nên chỉ cần một lực đủ lớn tác dụng vào đã gãy vụn. một tia hi vọng lóe lên trong đầu, Linh nhanh chóng mở cánh cửa và định chui ra ngoài nhưng có lẽ là quá muộn. Hoàng đã tiến lại quá gần, Linh đã nhìn thấy khẩu súng trên tay Hoàng. Bây giờ nếu Linh muốn nhảy ra khỏi cánh cửa cũng không được vì trước khi cô kịp nhảy thì cô đã ăn một phát súng và chết rồi.

Mồ hôi vã ra như tắm, Linh đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đôi mắt cô nhìn khẩu súng trong tay Hoàng đầy kinh hãi.

Và...

Thời khắc ấy cũng đến, Hoàng bước thêm một bước nữa định bụng sẽ kết liễu đời tên thám thính nhưng ngay thời khắc Hoàng giương súng định bắn thì một con mèo không biết ở đâu nhảy ra xù lông lên. Cổ họng nó phát ra những tiếng gừ gừ đầy báo động. con mèo đã làm Hoàng xao nhãng, Linh nhanh chóng nhảy ra ngoài qua cửa thông gió. Vì nhảy ra bất ngờ nên Linh tiếp đất không mấy nhẹ nhàng. Sau khi lăn hai ba vòng trên mặt đất ẩm ướt, Linh lồm cồm bò dậy và chạy một mạch về chỗ hẹn. ánh trăng bàng bạc soi đường cho bóng dáng nhỏ nhắn liêu xiêu của LINH.

SAU khi đá con mèo phiền phức qua một bên, Hoàng chìa súng vào góc tường nhưng đã quá muộn, Linh đã chạy được một quãng xa.

Bực mình, Hoàng xả một tràng súng vào con mèo rồi bước đi.

Con mèo tội nghiệp chỉ kịp kêu lên một tiếng ‘ngao’ ngắn ngủi rồi tắt thở, con mèo ấy đã cứu lấy tính mạng Linh, một con người không hề quen biết.

Mạnh khi nghe tiếng chuông báo động thì đã nhanh chóng chạy ra ngoài, tuy tìm hiểu chưa được nhiều nhưng cậu gần như các định được cái nhà kho ấy nằm ở đâu, nhiệm vụ xem như thành công một nửa. Mạnh kiên nhẫn chờ Linh ở chỗ hẹn.

5p.

10p.

15p.

Không thấy bóng dáng Linh đâu, Mạnh bắt đầu lo lắng, không biết Linh có an toàn thoát khỏi đó không nữa. chờ thêm một lúc thì thấy có một bóng người hốt ha hốt hải chạy về phía Mạnh, khi đã chắc chắn đó là Linh thì Mạnh chạy ra khỏi chỗ nấp và kéo lấy tay Linh chạy một mạch, vừa chạy Mạnh vừa nói:

- Cô làm gì vậy? tôi cứ lo cô xảy ra chuyện đấy.

- Tôi...không sao. Chỉ là...trong lúc mở khóa cánh cửa nhà kho thì bị phát hiện, may mà...chạy kịp.

- Sao? Bị phát giác rồi à? Mau đi về chỗ nhà nghỉ trước khi bị phát hiện là chúng ta không có mặt.

- Được.

Mặc dù rất mệt vì phải chạy nhiều nhưng Linh vẫn cố sức chạy, phải chạy thật nhanh trước khi bị phát hiện. sau khi nhìn Mạnh leo cửa sổ vào phòng cậu ta an toàn mà không gặp trở ngại gì, Linh bắt đầu đứng tần ngần trước cửa sổ phòng mình. Cánh cửa sổ vẫn được mở y như lúc cô đi khỏi, có vẻ như Chi vẫn ngủ say. Đu hai tay lên cửa sổ, Linh cẩn thận đưa đầu lên và nhìn vào bên trong. Chi vẫn ngủ say, vẫn tư thế ngủ khi cô đi khỏi. yên tâm, Linh leo vào và lấy một bộ đồ khác rồi đi vào nhà tắm thay. Khi bước ra, Linh không khỏi ngạc nhiên khi thấy Chi đang đứng trước mặt, trên tay còn cầm chiếc mặt nạ của cô. - Cậu vừa đi đâu về? chi hỏi mà ánh mắt lạnh nhạt.

- Không đi đâu cả. Linh vẫn tiếp tục lau tóc và coi như Chi không tồn tại.

- Thế cậu giải thích ỉnh về cái này. Chi đưa cái mặt nạ ra trước và mặt thì héch lên hướng về phía vali của cô đang được mở tung. Linh tái mặt, ánh mắt lạnh băng nhìn lại Chi. Trong ánh mắt ấy ẩn chứa một sự vô

cảm đến đáng sợ. Chi thấy mình run sợ trong giây lát nhưng nhanh chóng chấn tĩnh lại và chờ phản ứng từ Linh. Bằng một động tác nhanh nhẹn, Linh chạy đến giật lấy cái mặt nạ trên tay Chi và đóng vali của mình lại. Căn phòng phát ra một tiếng rít qua kẽ răng, tiếng rít ấy lớn dần và nghe rõ rệt hơn. Là tiếng của Linh:

- Đừng bao giờ đụng vào đồ của tôi khi tôi chưa cho phép, nếu không, cô sẽ phải lãnh hậu quả. Giọng nói đầy đe dọa, không một xúc cảm nào tồn tại trong đó, dường như ngay lúc này Linh là một bản sao hoàn hảo của Báo.

- Tôi đã thấy cậu trèo cửa sổ ra ngoài, cậu đã đi đâu đó. Nếu tôi báo chuyện này cho thầy quản sinh thì cậu sẽ bị đuổi học. Chi vẫn không chịu khuất phục, mặc dù sợ sệt trước lời đe dọa của Linh nhưng vẫn cố tìm cho được câu trả lời.

Nghe được câu nói của Chi, Linh quay ngoắt lại nhìn Chi chằm chằm. Linh biết là Chi đã biết quá nhiều, một ý tưởng độc ác len lỏi trong tâm trí cô, cô muốn giết Chi để bịt đầu mối. Với lấy cái súng trên thành giường, Linh hướng thẳng vào thái dương của Chi.

- Cô có biết rằng hậu quả của những kẻ nhiều chuyện là cái chết hay không? Linh nhìn thẳng vào mắt Chi trong ánh mắt ấy ẩn chứa đau khổ, một sự giằng xé và cả sự tàn nhẫn.

- Cậu đã khác xưa nhiều lắm. Khi thấy hành động và lời nói không chút tính người của Linh, thành trì cuối cùng trong tình bạn của hai người sụp đổ. Hai giọt nước mắt lăn dài trên má Chi, hai giọt nước mắt cuối cùng cho tình bạn này.

Đôi mắt Chi làm cho Linh choa đảo, Linh nhận ra mình đã sai. Trong một phút nông nổi, Linh đã xém chút nữa là giết chết người bạn mà Linh dày công bảo vệ. Nhìn Chi đau lòng mà lòng Linh cũng chẳng sung sướng gì. Rút lại khẩu súng, Linh tiến đến bóp lấy cằm Chi và nói:

- Đừng đưa những giọt nước mắt giả dối đó ra để lừa dối tôi. Nhật Linh mà cô từng biết đã không còn tồn tại. Tôi không muốn giết cô thế nên cô hãy biết điều mà ngậm miệng lại. Nếu tôi nghe thấy bất cứ ai nói gì về những gì cô thấy ngày hôm nay thì đừng trách tôi ác. Linh bóp chặt hơn làm mặt Chi đau nhói.

Không nói thêm một điều gì khác, Linh leo lên giường và ngủ.

Chi vẫn cứ đứng như thế, không ai nói gì, không gian im ắng.

Gió khuya thổi qua cửa sổ làm tấm rèm khẽ lay động, ánh trăng men theo những cử động của tấm rèm mà len vào sâu hơn. Một màu vàng ảm đạm mang hơi hường chết chóc.

Rất lâu, rất lâu sau đó, có một tiếng nói nghe như thì thầm vang lên, nhỏ nhưng vang vọng:

- Nếu một ngày, tôi biến thành một con quỷ khát máu và muốn làm hại cô thì... hãy giết tôi đi.

Im lặng.

Chi vẫn lặng im, không nói và dường như cũng không nghe những lời kia. Cô đang suy nghĩ một cái gì mông lung lắm, một cái gì đó không rõ ràng, không có định nghĩa và không có điểm dừng.

Căn phòng không còn một âm thanh nào khác phát ra ngoài tiếng thở đều đều của Linh. Cô đã ngủ.

- Được. Chi nói khi Linh đã ngủ say, trong lòng rối như tơ vò.

Ồ ồ ồ.

Tiếng gà gáy sáng, một ngày mới lại bắt đầu. Sau cả đêm lung sục, Hoàng không hề tìm được tung tích của kẻ lạ mặt hôm qua, tâm trạng của cậu không tốt tạo nào, bây giờ cậu chỉ muốn giết một ai đó. Vác khuôn mặt như đưa đám về phòng, Hoàng chẳng thèm nói với ai cậu nào mà đi thẳng vào phòng riêng lấy điện thoại và gọi cho ai đó rất lâu. Không ai biết Hoàng nói gì nhưng khi Hoàng đi ra, ai cũng phải sợ hãi vì đôi mắt đầy chết chóc của Hoàng. Đó là thường lệ, khi đôi mắt này xuất hiện thì sẽ có một người phải chết. Cả ngày hôm nay đi tham quan Chi cố tình tránh né không gặp mặt Linh. Buổi tối sau khi ăn tối xong hai người về phòng cũng không nói thêm câu gì mà chỉ lặng lẽ làm những việc riêng tư sau đó đi ngủ.

Ting.

12h đêm.

Theo trình tự của ngày hôm qua, Linh bật dậy và thay quần áo một cách nhanh chóng. Mở cửa sổ và chuẩn bị nhảy ra ngoài thì Linh nghe thấy giọng của Chi vang lên từ giường bên cạnh:

- Lại đi sao?

- ... không trả lời.

Linh im lặng và quyết định coi như không nghe thấy gì. Gió đêm nhẹ thổi làm mấy lọn tóc bay bay. Ánh trăng đùa giỡn trên khuôn mặt của Linh, một khuôn mặt không biểu cảm. bám chặt vào thành cửa sổ, Linh vươn thẳng người lên và chuẩn bị nhảy:

- Không đi không được sao? Rất nguy hiểm đó. Tôi không biết cậu đi đâu, không biết cậu đã làm gì trong những ngày vừa qua nhưng tôi chắc chắn rằng sau này cậu sẽ hối hận về những việc làm của ngày hôm nay. Giọng của Chi vẫn vang lên đều đều.

- Tôi... sẽ không hối hận. nói rồi Linh nhảy xuống bên dưới phát ra một tiếng “ phịch” nho nhỏ. Ngay khi tiếp đất, Linh nhanh chóng chạy về địa điểm đã hẹn sẵn với Mạnh trong khi Chi đứng tần ngần ở cửa sổ nhìn bóng dáng Linh khuất xa dần mà lòng chua xót.

Hôm nay có vẻ tiến bộ hơn ngày hôm qua, Linh đến chỗ hẹn chỉ mất 10p. đến nơi thì đã thấy Mạnh chờ sẵn. vẫn kế hoạch như hôm qua nhưng bây giờ hai người tiếp cận ở hai mặt khác nhau của nhà kho.

Và cũng như hôm qua, Linh không quá khó khăn khi hạ gục những tên bảo vệ dù cho hôm nay số lượng bảo vệ đã được tăng lên đáng kể. bỏ lại sau lưng lũ bảo vệ đang lẫn lộn vì đau, Linh tiến thẳng đến căn phòng hôm qua.

Không có ai canh gác chỗ này. Dù sao thì cẩn thận vẫn hơn, nhanh gọn là tốt nhất. Linh quan sát một lượt nhưng không thấy có điều gì khả nghi. Cô yên tâm hơn. Khởi động chế độ mã hóa, Linh đưa chiếc đồng hồ lại gần cánh cửa.

Thời gian vẫn chậm chậm trôi qua, Linh đứng chờ mà mồ hôi vã ra như tắm.

Ting.

Cánh cửa đã được mã hóa thành công, Linh đưa cánh tay ra và mở.

Cánh cửa nặng nề từ từ nhích ra. Linh có thể nhìn thấy ở bên trong là một kho vãi với rất nhiều loại vãi khác nhau được chất cao đến tận nóc. Có vẻ như Linh đã tìm đúng nơi rồi. khẽ nở nụ cười, Linh tắt chế độ mã hóa ở đồng hồ và bắt liên lạc với trụ sở chính.

Không phải chờ lâu, sau khi kết nối khoảng 15s đã có tiếng sếp vang lên bên kia và tất nhiên giọng sếp được bóp méo.

- Người đã hoàn thành nhiệm vụ?__ là sếp sư tử.

- Vâng. Chính xác thì thứ mà chúng ta cần tìm nằm ở kho hàng trung tâm.mật mã tôi đã gửi cho ngài trong lúc liên lạc rồi ạ.

- Tốt. tạm thời rút khỏi đó ngay, người đã bị bọn chúng phát hiện.

- Sao...

Linh chưa kịp nói thêm câu gì thì bên ngoài căn phòng phát ra những tiếng vỗ tay đặc ý và tiếng bước chân của rất nhiều người. hoảng hốt, Linh quay đầu chạy theo hướng ngược lại nhưng lại gặp một toán người đang đi tới. Linh bất đắc dĩ bị dồn ở giữa không biết làm gì ngoài đưa ánh mắt hoảng hốt nhìn nhóm người đang tiến lại gần.

Dẫn đầu toán người đang đi tới là Hoàng, tay vẫn đang vỗ lên đầu đặc ý. Nhếch môi lên tạo thành nụ cười ác ma, Hoàng nói:

- Người ta nói không sai. Ăn vụng được một lần thì sẽ tìm cách ăn vụng lần thứ hai. Xem ra kế sách ta đưa ra đã có tác dụng rồi. nhà ngươi to gan lắm, dám đến lần thứ hai cơ à? Lần trước thoát được nhưng không có lần thứ hai đâu. Hôm nay nhà ngươi xem ra dễ đến mà khó đi rồi.

Nghe thấy giọng của Hoàng, Linh lập tức quay ngoắt đầu lại, ánh mắt cũng vì thế mà không còn sợ hãi nữa thay vào đó là ánh mắt thù hận.

Hoàng hơi ngạc nhiên trước ánh mắt của tên này với mình nhưng cảm giác ngạc nhiên chỉ là thoáng qua, Hoàng nhanh chóng trở lại với ánh mắt chết chóc cố hữu và nói với cái giọng mỉa mai:

- Đeo mặt nạ sao? Ta thật sự rất tò mò với khuôn mặt của nhà ngươi đấy. ta muốn thách đấu với ngươi. Nói là thách đấu nhưng người của Hoàng chĩa súng ngắm thẳng vào người Linh còn Hoàng thì bình tĩnh tiến lại. Linh hơi do dự.

→ Sao? Không có bản lĩnh à?

→ Được.

Chiêu khích tướng của Hoàng rất hữu hiệu, Linh đồng ý ngay lập tức nhưng Hoàng thật sự ngạc nhiên khi kẻ đột nhập lại là một đứa con gái.

→ Con gái sao? Ta thật không ngờ đó. Con gái ta lại càng hứng thú. Ta nhất định phải xem mặt vị tiểu cô nương to gan này mới được. tới đi→ Hoàng nói với Linh→ các người tuyệt đối không được bắn khi ta chưa cho phép, rõ chưa?→ nói với đám bảo vệ.

→ Rồi, thưa thiếu gia. Đám bảo vệ đồng thanh.

Thế là Hoàng và Linh trực tiếp đấu với nhau, hai người đi qua đi lại để tìm hiểu đối phương. Gườm nhau chán mà không tìm ra được bất cứ điểm yếu nào, Hoàng quyết định tấn công. Tung một cú đá thăm dò, Hoàng chăm chú nhìn biểu hiện của Linh. Không chần chừ, Linh tung ra một cú tạt ngang sau đó xoay người tung về phía mặt Hoàng một cú đấm thượng đẳng.

Trúng đích!!!

Hoàng loạng choạng lau vết máu ở miệng. xem ra cậu không thể coi thường võ thuật của cô gái này. Lấy lại bình tĩnh, Hoàng tung thêm một cú đá về phía Linh, cú đá này khá giống cú đá trước. vẫn chiêu thức cũ, Linh tung một cú tạt ngang về phía Hoàng nhưng... Hoàng đột ngột thay đổi hướng đi của chân. Vốn dĩ cái chân dùng để đập vào mặt Linh lại đổi hướng đập xuống đất lấy đà tung người lên cao. Khi đã đạt được độ cao cần thiết, Hoàng đưa hai chân lên cao và tung về phía Linh ba cú đá như đá tảng nghìn cân. Tiếng xé gió trong không gian, Linh quá bất ngờ nên chỉ kịp đưa tay lên đỡ lấy mặt mà không làm được gì khác.

Phập...phập... phập.

Hự.

Linh ngã xuống và văng ra xa ít nhất là hai mét. Hai tay cô đau rát, bả vai vì chịu lực qua lớn và qua đột ngột nên đau đến mức phát khóc. Linh cố gắng ngồi dậy, so với đòn lúc nãy của cô thì đòn này của Hoàng mạnh gấp 10 lần.

Lợi dụng lúc Linh chưa hoàn toàn tỉnh táo, Hoàng nhanh chóng tung về phía Linh hai cước nhưng Linh nhanh chóng né kịp. trận đấu vẫn tiếp tục nhưng lợi thế thuộc về Hoàng. Linh mặc dù đôi lúc phản công được nhưng bị ẵm gọn của Hoàng là chính. Một mặt vì sức lực của Linh sau cú tam đả liên hoàn nọ đã tiêu hao không ít một mặt vì Linh là con gái nên có phần yếu thế hơn.

Trận đấu đã kéo dài hơn 15 p, Linh và Hoàng người đều be bết máu nhưng vết thương của Linh nặng hơn Hoàng rất nhiều, may mắn một điều là mặt của Linh không hề bị thương do Hoàng cố ý không đánh vào mặt. nãy giờ giao đấu Hoàng đều cố ý lộ mặt nạ của Linh nhưng đều bị Linh nhanh chóng tránh khỏi. tình hình này nếu kéo dài thêm nữa thì Linh không thể chống đỡ được. hai người chống tay nghỉ mệt nhưng mắt vẫn chăm nhìn nhau không ngừng.

→ Cô cũng...khá...đầy. nhưng ta sẽ...hạ gục cô sớm thôi.

— Ta... Linh đang định đối đáp lại câu nói của Hoàng thì có tiếng nói phát ra trong thiết bị liên lạc nội bộ được gắn trong tai của Linh. Mạnh đang tìm cách liên lạc với cô. Cô chăm chú lắng nghe mà không để ý đến việc Hoàng nhìn cô khó hiểu vì đang nói mà ngưng giữa chừng.

“tôi đếm đến ba thì cô hãy cúi người xuống và chạy về bên phải được chứ?” giọng Mạnh vang lên khe khẽ.
“được” Linh thì thầm.

Ngước mặt lên nhìn Hoàng, Linh nở một nụ cười đắc ý và nói:

— Ta không chắc chắn điều đó đâu.

Nụ cười đó làm Hoàng đông cứng trong giây phút. Và trong giây phút ngắn ngủi ấy, hai quả lựu đạn cay nhanh chóng được ném vào chỗ họ đang đứng. khói cay xì ra làm mọi vật mờ đi, Linh nhanh chóng chạy về bên phải. đá bay hai tên bảo vệ đang ho sặc sụa vì khói. Chỉ còn hai bước nữa là Linh đã đến chỗ Mạnh chờ sẵn nhưng...

Đoàng..

Một tiếng súng vang vọng trong không gian.

Phập.

Hự.

Bịch. Người bắn súng là Hoàng còn người ngã xuống là Linh. Trong giây phút Linh bỏ chạy, hoàng đã kịp với lấy khẩu súng của tên bảo vệ bên cạnh và bắn về phía bóng lưng đang dần khuất trong đám khói cay dày đặc.

Giây phút Linh nằm xuống cũng là giây phút Hoàng ngất đi vì khói cay.

Khi thấy Linh nằm xuống, Mạnh nhanh chóng chạy lại bế Linh lên và chạy ra khỏi căn nhà kho. Viên đạn bắn trúng bả vai Linh, tuy không nguy hiểm lắm nhưng lại chảy rất nhiều máu. Mạnh thấy Linh chảy máu nhiều như vậy thì rất sợ. guồng chân lên chạy, Mạnh cố gắng hết sức để đến chỗ để sẵn chiếc xe phân khối lớn và đưa Linh về tổ chức chữa trị. Mồ hôi lăn đầy trên mặt, thấm ướt cả cái áo nhưng Mạnh không thèm lau, cậu chỉ cố gắng chạy thật nhanh, thật nhanh để có thể cứu Linh.

Vì phải công theo Linh nên phải mất 30p Mạnh mới đến được chỗ để xe. Mạnh đặt nhẹ Linh lên xe và cố gắng đi chậm để Linh có thể ngồi vững, vì mất máu nhiều nên mặt Linh xanh xao và dần thiếp đi trong cơn vô thức. Mạnh lái xe chạy một mạch ra đường lớn mà không biết rằng Hoàng sau khi tỉnh lại đã dựa vào vết máu của Linh và đang chạy xe đuổi theo, ước tính chỉ 5p nữa là đuổi kịp.

Trong cơn vô thức, Linh chợt tỉnh lại và thấy mình đang ngồi đằng sau lưng Mạnh, quay về đằng sau, Linh có thể thấy ánh sáng chói lòa của đèn xe ô tô, hẳn là Hoàng đang đuổi theo. Linh gắng gượng nói với Mạnh:

— Hoàng đang đuổi theo, mau chạy theo đường zích zắc trước khi bị bắt.

— Nhưng cô đang bị thương. Mạnh lo lắng cho vết thương của Linh hơn là việc hai người bị bắt.

— Không sao. Mau đánh lạc hướng đi. Linh mặc dù rất đau nhưng vẫn cố gắng nói với Mạnh.

— Nhưng...

— Không nhưng gì hết, nếu anh... không nghe lời tôi... thì tôi... sẽ nhảy xuống. Linh đã rất mệt nhưng vẫn cố đe dọa Mạnh,. Cô cố lùi dần về phía sau.

— Được, tôi nghe cô. Đừng nhảy.—Nhận thấy Linh không chịu thỏa hiệp, Mạnh đành phải nghe theo lời cô—bám chắc vào.

— Ừ. Linh nhẹ nhàng nói và ôm chặt eo của Mạnh.

Khi Linh đã bám chắc,Mạnh nhanh chóng tăng tốc đồng thời lái xe theo đường zích zắc để đánh lạc hướng Hoàng.

Hoàng cay cú vì đã để xổng con mồi. ngay khi tỉnh lại đã lấy chiếc xe đua và đuổi theo vết máu của Linh. Không ngoài dự đoán, Linh đang được một tên đồng bọn chở trên chiếc xe phân khối lớn. tuy nhiên chiếc xe này đi với tốc độ rất bình thường và hướng ra đường lớn. “chắc hẳn bọn chúng định đưa nhau đến bệnh viện chữa trị” Hoàng thầm nghĩ và tăng tốc nhanh hơn, khoảng cách dần được rút ngắn. rồi đưa con gái trên xe quay lại nhìn Hoàng và nói gì đó với đứa con trai. Đứa con trai sau một hồi cự nự thì nhanh chóng tăng tốc và chạy theo đường zích zắc để cắt đuôi Hoàng. – Mẹ kiếp!!! muốn cắt đuôi tao à, còn lâu. Hoàng nói và nhấn mạnh chân ga. Chiếc xe lao vút đi như tên bắn khoảng cách giữa hai chiếc xe chỉ còn khoảng hai mươi mét. Hoàng lại nở thêm một nụ cười chết chóc.

Linh thật sự hoảng sợ khi xe Hoàng áp sát xe của cô, không lâu sau thì sẽ đuổi kịp thôi, cô sốt sắng nói với Mạnh:

– Tăng tốc...nhanh...lên.

Chiếc xe của Linh nhanh chóng tăng tốc và kéo giãn khoảng cách với xe của Hoàng. Không chịu thua, Hoàng lại nhấn mạnh chân ga, chiếc xe phóng vọt lên. Khoảng cách lại được rút ngắn. rút một hẩu súng bên trong người ra, Hoàng vừa lái vừa ngắm thẳng vào hai con mồi phía trước.

Khoảng cách được rút ngắn, Hoàng dường như đã tìm được góc bắn phù hợp, Hoàng bóp cò.

Đoàng.

Một tiếng súng nữa vang lên, viên đạn bay ra khỏi nòng súng và lao vút về phía người bắn đã định sẵn.

Vèo...

Phập.

Thật may mắn, Mạnh đã rẽ kịp thời nên viên đạn chỉ sượt qua vai rồi ghim vào thân cây gần đó. Hoàng tức giận đánh báng súng vào tay lái và tiếp tục cuộc rượt đuổi. Hoàng quyết định không chạy phía sau nữa mà vượt lên trước, Hoàng nhấn chân ga, chiếc xe rú lên rồi lao vút lên phía trước vượt qua chiếc xe của Mạnh. Hoàng cố ý chạy xe vào gần để ép cho Mạnh té nhưng có vẻ không được khả quan cho lắm khi Mạnh liên tục né được.

Hai chiếc xe lao vút đi trên cánh đồng đầy cỏ lau, tiếng động cơ gào rú phá vỡ sự yên tĩnh của đêm tối. họ vẫn cứ rượt đuổi nhau mà không hề biết rằng hai người đang đưa nhau đến vực thẳm.

Linh đã rất mệt, máu chảy ra ướt đẫm chiếc áo và đang rỏ xuống bánh xe, vòng tay ôm quan eo Mạnh cũng trở nên lỏng lẻo. Mạnh rất lo lắng cho Linh nhưng vì phải tập trung đối phó với Hoàng nên không thể làm gì khác ngoài tránh những cú va chạm cố ý của Hoàng.

Hoàng quyết định chơi một cú cuối cùng, nếu không bắt sống được thì giết chết. Hoàng bẻ tay lái cho xe chạy đâm thẳng vào xe của Mạnh. Chiếc xe của Hoàng sau khi được bẻ tay lái thì tiến một mạch đến xe của Mạnh mà đâm. Lực đâm của xe Hoàng quá lớn nên làm Mạnh mất tay lái, chiếc xe sau khi quẹt vào một cái cây bên đường thì văng ra một khoảng không đen thẫm còn xe của Hoàng thì đâm thẳng vào tảng đá vỡ tan. May mà trước khi chiếc xe tan thành sắt vụn thì Hoàng đã kịp nhảy ra nên không sao còn Mạnh và Linh thì khác. Khoảng không đen thẫm mà hai người đang hiện diện chính là vực thẳm. sau khi chứng lại trong không trung, chiếc xe rơi xuống với một tốc độ chóng mặt. không lâu sau thì Hoàng nghe thấy một tiếng nổ rất lớn. tiếng nổ vang vọng và phát ra ánh sáng chói lòa chiếu sáng nguyên một vùng. Hoàng khẽ cười và quay gót về, bởi vì cậu biết rằng những tên thám thính đã đi theo chiếc xe ấy rồi. và chẳng còn gì nuối tiếc đối với hai kẻ thuộc phe đối địch.

27. Chương 27

Ngay giây phút quay mặt đi, Hoàng đã không thể ngờ rằng sự bất cẩn của mình sẽ gây nên sai lầm.

Ngay giây phút chiếc xe chơi vơi giữa vực, Mạnh đã ý thức tình cảnh của mình lúc này. Gần như ngay lập tức, cậu kéo Linh nhảy ra khỏi chiếc xe trước khi nó rơi với tốc độ chóng mặt xuống vực sâu thăm thẳm phía dưới. hai người rơi thẳng xuống trong tư thế tay nắm chặt tay. Bỗng nhiên áo Mạnh mắc vào một cành cây mọc vươn ra khỏi vách đá. Nhận thấy cơ hội được sống của mình quá mỏng manh và phụ thuộc hoàn toàn vào hành động của mình lúc này, Mạnh cố vươn cái tay rảnh rỗi còn lại lên cành cây để làm điểm tựa. cái tay kia nắm chặt tay Linh đang hôn mê vì mất máu. Cái áo không thể chịu đựng được trọng lượng của hai người nên đã rách toạc. trọng lượng của hai con người dồn lên cánh tay đang cố bám chặt cành cây của Mạnh. Trong giây phút Mạnh bám vào cành cây thì chiếc xe va phải đáy vực nổ tung. Không khí bị nén đột ngột làm ọi vật mất đi chút sự sống cuối cùng, xung quanh chỉ có màn đêm đen đặc, một màu đen u tối, đau thương và tàn nhẫn. Hai thân hình khẽ lay động theo từng đợt gió thổi. tay Mạnh đã rất mỏi, đường gân lộ rõ trên mu bàn tay và cánh tay, mồ hôi cũng vì thế mà tuôn ra như suối.

Trong cơn mê sảng, Linh vẫn ý thức được tình cảnh của hai người. ngược đôi mắt mờ đục lên nhìn Mạnh cô nói:

- Thả tay tôi ra và tìm một cơ hội sống.
- Không được... cô nhất định... phải ... sống. Mạnh thốt lên khó nhọc. vết thương ở bả vai buốt nhói từng hồi.
- Anh phải sống. lời Linh vang lên khe khẽ nhưng đầy quyết đoán và kiên định, trong đó ẩn chứa một sự cứng rắn và kiên quyết không lùi bước. cô nhẹ đưa cánh tay kia lên và gỡ bàn tay đang nắm chặt của Mạnh ra khỏi tay mình.
- Không được!!!. Mạnh cố nắm chặt hơn bàn tay của Linh nhưng thật khó khăn khi mồ hôi của cậu liên tục tuôn làm cho bàn tay Linh trong tay cậu trở nên khó nắm bắt một cách lạ kì.
- Chỉ một người chết là đủ. Giọng nói của Linh lạnh lẽo, tâm trí của cô đã không còn tỉnh táo nữa, cánh tay dù yếu ớt nhưng vẫn cố gắng gỡ bàn tay nắm chặt của mình ra.
- Đừng... tôi...xin...em. Ánh mắt Mạnh nhìn Linh cầu xin, lẫn trong ánh mắt ấy là sự đau khổ và sự tuyệt vọng khi tay Linh đang dần tụt khỏi tay cậu.
- tôi...yêu...em. Tình cảm mà Mạnh chôn giấu trong lòng bao lâu nay rốt cuộc cũng có câu trả lời. cậu luôn tự huyễn hoặc mình rằng Linh chỉ như một người em không hơn không kém nhưng trái tim của cậu thì không như thế. Những đợt gần đây, chỉ cần đi cạnh Linh là cậu thấy tim mình đập không bình thường. khi thấy cô bị đau, cậu cũng thấy mình đau, thậm chí đau gấp ngàn vạn lần. khi thấy Báo đánh cô đến ngất đi, cậu hận không thể chạy đến bên cô ngay lập tức. khi Hoàng đánh cô bị thương, cậu xem chút nữa là chĩa súng vào Hoàng mà bắn cho thỏa lòng hận thù. Tình cảm của cậu cứ lớn lên theo từng ngày mà cậu không hề nhận ra, cậu không hề biết đó chính là tình yêu, cậu chỉ thấy khó chịu để rồi đêm đêm về nhà tự dày vò, tự gặm nhấm nỗi cô đơn một mình. Giây phút này đây, khi cô sắp vụt khỏi tầm tay cậu mới nhận ra, nhưng sao vậy kia, cô thờ ơ quá. Cô bảo cậu sống trong khi cô phải chết sao? Không được. cậu không cho phép điều đó xảy ra. Tại sao lần nào cậu cố ý tiến lại gần trái tim thì cô cũng lặng lẽ rời xa cơ chứ? Cõi lòng cậu quặn đau, sự chua xót như men cay thấm vào tim, từ từ gặm nhấm từng phần tử máu. Một giọt nước mắt lăn trên má Mạnh theo gió rơi vào mặt Linh lạnh giá.

Giọt nước mắt của Mạnh làm Linh tỉnh táo hơn, cô thấy khuôn mặt Mạnh tràn ngập đau khổ mà lòng chưa xót. Tại sao những người con trai bên cạnh cô đều nói yêu cô khi cái chết đã cận kề cơ chứ. Vũ cũng vậy, Mạnh cũng thế, họ chẳng nghĩ đến cảm nhận của cô gì cả. họ cứ tự nhiên tiến đến chiếm hữu một phần quan trọng trong trái tim cô rồi rời đi khi tình cảm của cô với họ đã sâu sắc. họ không thấy làm như vậy là rất không công bằng, rất độc ác với cô hay sao. Ngược nhìn chàng trai trước mặt một lần nữa, cô dùng hết sức kéo bàn tay Mạnh khỏi tay cô. Một lần là quá đủ, trái tim con người không phải là sắt đá, tổn thương một lần là đủ, không thể chấp nhận lần thứ hai. Mạnh cần được sống, anh ta đáng sống hơn cô. Anh ta bản chất tốt, ngoại hình không đến nỗi tệ, cô đi rồi, anh ta có thể tìm được một người khác tốt hơn. Một người tốt như thế không nên vì cô mà đau khổ, vì cô mà đón đau cõi lòng. trong tim cô chỉ có Vũ thôi, cô không thể để bất cứ người nào đau khổ vì mình. Vì thế nên nhất định phải rời xa cậu, vết thương của cô không nhẹ, cô biết. Mạnh chỉ bị thương nhẹ ở vai, cơ hội sống sót cao hơn cô. Nếu buông tay cô lúc này thì cậu có thể tìm cách thoát khỏi bờ vực này. Phải tách tay Mạnh khỏi tay cô trước khi Mạnh kiệt sức vì kéo

cả hai. Tay Linh siết chặt, cô gồng mình để đẩy bàn tay của Mạnh ra. Khoảnh khắc bàn tay Linh rời khỏi bàn tay Mạnh trong gió phảng phất một giọng nói mơ hồ: - Cảm ơn. Xin hãy quên tôi đi.

Cơ thể Linh rơi tự do trong không trung, tà áo đầm máu nhẹ bay trong gió. thiên nhiên có vẻ như ưu đãi cô rất nhiều, gió nhẹ nâng thân hình cô không rơi quá nhanh, trong ánh trăng bàng bạc có thể thấy cô giống như một thiên sứ đang đi về nơi vĩnh hằng. không gian như ngưng đọng, xung quanh cô như xuất hiện muôn ngàn bông hoa tuyết. trắng xóa, tinh khiết nhưng mong manh dễ vỡ. cô rơi trong tư thế rất thoải mái, hai mắt nhắm nghiền, hai tay buông thõng ép sát vào người, bờ môi tuy không hồng hào nhưng lại phảng phất nét cười. vì sao ư? Có phải vì cô đang được đến bên Vũ mà cô muôn vàn yêu thương???

Linh tàn nhẫn buông rơi bàn tay làm cho Mạnh cõi lòng tan vỡ tựa ngàn mảnh băng trôi nổi, mỗi lần chạm vào nhau là một lần đau nhói. Hướng ánh mắt thất thần về phía Linh đang khuất dần trong bóng tối, Mạnh khẽ nở một nụ cười cay đắng:

- Tàn nhẫn lắm, lúc sinh thời không hề đáp lại tình cảm của tôi. Đến lúc vận mệnh mong manh như sợi chỉ thì lại bỏ tôi một mình mà ra đi. Em có biết rằng, thế gian không có em sẽ rất vô vị không? Mạnh chớp mắt, hai hàng lệ tuôn rơi, cánh tay cũng từ từ buông thõng, cơ thể rơi tự do trong không trung. Miệng chỉ thốt ra một câu cuối cùng.

- Không có em thì cũng không có ai tên Trần Mạnh tồn tại trên đời cả. em ở đâu thì tôi sẽ ở đó.

Ánh trăng vàng ảm đạm lặng lẽ tỏa sáng. Hai bóng hình nhanh chóng khuất khỏi phạm vi chiếu sáng của ánh trăng và rơi vào một khoảng không vô định. Liệu Diên Vương có tàn nhẫn cướp đi tính mạng của họ không???

Hoàng đang tức giận.

Hai bàn tay nắm chặt, ánh mắt đầy nộ khí, sống lưng vươn thẳng đầy uy nghi. Tính ra thì Hoàng đã ngồi như vậy được 25p. một điều không thể ngờ được là BLACK DEVIL lại mưu mẹo như vậy. chúng lợi dụng lúc cậu cũng toàn lực truy đuổi hai tên thám thính mà đột nhập vào đánh cắp toàn bộ kho hàng.

Chết tiệt!!! một hành vi bỉ ổi hết sức. lấy hai mạng người để đổi lấy chuyển hàng trị giá 500 tỉ đồng. một hành động không nhân tính nhưng mang lại một lợi nhuận khổng lồ. Hoàng đã bị chơi một vở thật là đau, tâm trạng thực sự không tốt, bây giờ chỉ có thể giết người mới làm Hoàng bình tâm hơn. Ánh mắt lóe lên một tia hận thù cực độ, Hoàng đập mạnh tay xuống chiếc bàn làm nó vỡ đôi mà nói:

- Chết tiệt!!! tao sẽ không tha cho tổ chức của mày cũng như những tên thám thính của chúng mày.

Nói đoạn, Hoàng với tay lấy chiếc bộ đàm và nói với ai đó:

- đưa người xuống đây vực tìm cho ra xác của hai tên thám thính.

Không biết bên kia có nghe rõ không mà hơi chần chừ nhưng vẫn nói “dạ” rất lễ phép. Hoàng quyết định thay quần áo và sát trùng vết thương, không nhắc thì thôi, khi nhắc lại thì nó lại nhói lên từng hồi đau đớn.

1h30p sau, khi đã sát trùng xong vết thương và thay một bộ quần áo chỉnh tề. ngay khi vừa bước ra khỏi phòng tắm, Hoàng nhận được thông báo của cấp dưới qua bộ đàm. Giọng nói vẫn đều đều vang bên tai còn Hoàng thì mặt ngày càng đỏ bừng, những tiếng cuối phát ra trong bộ đàm làm Hoàng tức đến mức nghiến răng ken két.

Giơ cái bộ đàm lên cao và ném một cú không thương tiếc, Hoàng bước ra khỏi phòng và huy động lực lượng triển khai một cuộc săn quét.

Hoàng tức lắm, không chỉ bởi vì hai tên kia đã tẩu thoát mà không thấy xác mà còn vì người của cậu tìm thấy một tấm thẻ học viên của học viện Tinh Tú ở nơi chiếc xe phát nổ, ảnh đã bị cháy mất nhưng vẫn nhìn rõ được hoa văn trang trí trên đó

-hoa văn độc quyền của học viện. thì ra hai tên thám thính đó ở trong học viện Tinh Tú, cậu đã quá sơ suất khi cho những học viên của học viện vào đây mà không kiểm tra hành lý. Hành động của cậu chẳng khác gì công rắn cắn gà nhà cả. đau! Thật sự là rất đau. Một cú lừa ngoạn mục như thế ắt hẳn chúng phải rất công phu trong vấn đề dàn dựng. cũng rất may là hôm qua cậu đã bắn trọng thương đứa con gái và làm bị

thương nhẹ đứa con trai, xét về thời gian thì chúng có lẽ chưa về kịp. cậu phải tranh thủ lục soát để tóm được hai tên ranh ma này. Tóm được rồi nhất định cậu sẽ xẻ thịt, lột da, róc xương chúng nó.

Toàn bộ lực lượng bảo vệ của học viện được huy động, tất cả đang đứng chờ Hoàng ra lệnh. Bước lên một bước, Hoàng phát lệnh một cách rất uy nghi:

- khám xét từng phòng, nếu thấy bất cứ nghi ngờ gì lập tức bắt giữ không cần thông báo trước.

- rồi.

Tất cả đồng thanh và nhanh chóng thực hiện kế hoạch. Bắt đầu từ khu ở của nam sinh trước.

Nói về Mạnh và Linh, khi rớt xuống vực thì đã rất may mắn khi rơi trúng nhiều tầng lá dày và đáp đất ở chỗ rong rêu dày nên vết thương cũng không nặng thêm bao nhiêu. Có một người nhìn thấy hai người nhìn thấy và đưa hai người về chữa trị.

Linh mất máu khá nhiều nhưng tình hình không quá bi quan, thể trạng tốt nên ngay khi truyền máu thì cơ thể đã hồng hào trở lại. còn Mạnh chỉ bị thương nhẹ ở bả vai nên chỉ sát trùng băng bó là ổn.

Ngay sau khi băng bó xong cho Mạnh và Linh, người đó liền đưa họ đến gần khu ở của học sinh học viện Tinh Tú, sau đó rời đi khi họ chưa tỉnh mà không nói thêm một câu gì. Một con người bí ẩn.

Mặt trời sau một đêm nghỉ ngơi đã vươn vai thức dậy phóng ánh mắt hiền hòa khắp nhân gian. Từng tia nắng khẽ đùa nghịch trên mặt và hai hàng lông mi cong cong của Linh làm Linh thấy nhột nhột. cô nhẹ nhàng mở mắt, ánh sáng chiếu thẳng làm Linh thấy hơi chói và đưa tay lên che nắng. ngay khi cánh tay đưa lên, Linh cảm thấy một cơn đau buốt đến tận xương tủy chạy từ bả vai lên đến não nhức nhối. cô chợt nhận ra là hôm qua mình bị thương. Cúi xuống nhìn vết thương, cô không hề hay biết rằng quần áo mình đã được ai thay và ai đã giúp cô xử lý vết thương. Phải chăng là người của tổ chức??? không thể nào!!! Tổ chức vì chuyển hàng mà hi sinh tính mạng của cô và Mạnh thì không có lí do gì họ lại cứu cô cả. vậy thì ai cơ chứ? Linh suy ngẫm thật kĩ càng và nhận ra trong tay mình có một mảnh giấy, trong đó viết “ thiên đường là nơi dành cho em chứ không phải là địa ngục, ta không thể ra mặt nên chỉ làm được vậy thôi. Vết thương hơi nặng nên cần chú ý.

Sứ giả của ánh sáng” đây là cái gì chứ? Cô có quen biết ai là sứ giả của ánh sáng sao? Nắm thật chặt mảnh giấy trong tay, Linh nghiền ngẫm từng chữ một nhưng tiếc rằng những dòng chữ này được đánh máy nên không thể nhận ra chữ của ai với ai. Mảnh giấy được cô giữ chặt trong lòng bàn tay, quay qua bên cạnh, cô thấy Mạnh vẫn trong tình trạng hôn mê. Đã 6h rồi, học sinh sắp ra ngoài ăn sáng, cô phải nhanh lên mới được, không vào kịp coi như bại lộ. lay Mạnh một hồi lâu cậu ta mới tỉnh, hai người nhanh chóng đi vào phòng sao cho không ai phát hiện. nói là nhanh nhưng mỗi bước đi làm vết thương của Linh như sưng lên miệng vết thương như há ra đau khopng thể tả, chân như không có sức, mồ hôi vã ra như tắm nhưng cô vẫn cố gắng vươn thẳng lưng đi sao cho thật bình thường.

Có vẻ như bạn cùng phòng của Mạnh chưa ngủ dậy, cậu vào mà không gặp trở ngại gì, vấn đề của Linh nằm ở Kim Chi. Cô ấy chắc chắn chờ Linh từ hôm qua đến giờ, với lòng hận thù mà Linh cố gắng xây dựng ở cô ấy, cô ấy rất có thể sẽ bán đứng cô.

Tuy có chút lo sợ nhưng Linh vẫn bước vào không chút dè dặt, lần này là bằng cửa chính. Cánh tay của cô rất đau nên không thể leo cửa sổ được. ngay khi cánh cửa được mở ra, Linh đã thấy Chi ngồi đối diện mình và phóng về phía mình một tia nhìn khó hiểu xen lẫn bực tức. Linh không quan tâm, cô thần nhiên bước vào phòng và lấy một bộ đồ khác đi thay. Không đơn giản như Linh nghĩ, người cô đã kiệt sức, ngay khi cầm bộ quần áo khác lên chuẩn bị thay thì toàn bộ sức lực trong người cô như bị rút hết, cô ngã xuống bất tỉnh, máu chảy lam khắp một vũng áo lớn.

Kim Chi thấy vậy thì rất hoảng sợ, từ tư thế đứng dừng, cô liền chạy lại đỡ Linh lên giường. Chi xem chút nữa là ngất xỉu khi nhìn thấy vết thương cuar Linh. Cô định lấy băng sát trùng vết thương thì nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài . đắp vội chiếc chăn lên người Linh để che đi vết máu, Chi chạy ra ngoài nghe ngóng tình hình. Là kiểm tra đột xuất, Linh bị thương nặng đến mức mê man bất tỉnh thể kia thì làm sao mà ứng phó được, Chi trong cơn sợ hãi vô tình cắn môi đến rớm máu, mồ hôi túa ra như tắm. ngay lúc đó thì tiếng gõ cửa phòng vang lên “cốc cốc cốc”. Chi run sợ trả lời:

- Ai, ai vậy?

- Chúng tôi là bảo vệ của điền trang, phiền co thông cảm cho chúng tôi vào kiểm tra hành lí.

“Chết rồi, kiểm tra. Làm sao đây chứ, tự nhiên không không lại muốn kiểm tra. Có lẽ hôm qua Linh đã làm điều gì đó kinh động rồi. bây giờ phải làm sao đây chứ?” Chi cứ đi đi lại lại trong phòng mà hồi hộp, tay cứ hết nắm vào lại thả ra trong vô thức, cái đầu với IQ hơn 280 đang cố nghĩ cách nào toàn vẹn nhất để không bị phát hiện.

Cốc... cốc...cốc.

- Yêu cầu cô nhanh cho, chúng tôi cần kiểm tra gấp.

Người bên ngoài có vẻ rất sốt ruột, tiếng gõ cửa đã nói lên điều đó. Chi đã cuống nạy lại càng cuống hơn, cái miệng chỉ lắp lại đúng ba chữ “ làm sao đây, làm sao đây” còn cái chân thì bước đi trong vô thức với tần số ngày càng cao, mồ hôi chảy ướt đầm trán.

- Nếu cô còn không mở cửa, chúng tôi sẽ dùng biện pháp mạnh là phá cửa, chúng tôi cho cô 10s. mười ... chín... tám..... năm.... Bốn.

Cạch.

- Tôi đang tắm, các người làm gì vậy chứ? Thật là vô duyên quá.

Trong cái giây phút lịch sử ấy, cuối cùng thì cái đầu đất của Chi cũng nghĩ ra một cách, cô chạy vào nhà tắm lấy vội cái khăn tắm choàng lên người rồi cố tình tỏ vẻ khó chịu ra mở cửa.

Sự xuất hiện đột ngột của Chi làm mấy tên bảo vệ giật thót tim. Trạng thái giật mình ấy nhanh chóng được thay thế bằng những khuôn mặt ửng hồng vì Chi... mặc đồ tắm thật sự rất, rất gợi cảm. thấy người khác cứ nhìn cơ thể mình như thế, Chi đâm khó chịu, cô hét lên: - Có chuyện gì? Không lẽ các người đến đây là để nhìn tôi à?. Khuôn mặt bầu bình của Chi thoáng ửng hồng vì ngại, so với lúc trước lại càng dễ thương hơn. Không thể cầm lòng được, máu cam của mấy tên bảo vệ dâng cao sau đó phun ra như mắc

-ma phun khỏi miệng núi lửa. lấy tay vội lau đi vết tích mất mặt vừa rồi, người đứng đầu tiên và có vẻ như là người chỉ huy lên tiếng:

- Chúng tôi được lệnh của cậu Hoàng đi khám xét toàn bộ dãy phòng vì nghi ngờ có kẻ gian đột nhập, các phòng khác đều đã kiểm tra qua, bây giờ chỉ còn phòng của cô thôi.

- Tôi xin đảm bảo ở phòng của tôi không hề có kẻ gian nào hết, từ hôm qua đến giờ chúng tôi đều ở trong phòng không rời nửa bước.

- Xin lỗi nhưng đây là nhiệm vụ.

Tên cầm đầu liền lấy tay đẩy Chi qua một bên và bước vào phòng. Sau khi ngó quanh một lượt hần ta nhận thấy có một cậu con trai đang nằm ngủ trên giường, phóng về phía Chi một ánh nhìn khinh bỉ hần nói:

- Thì ra cô không muốn cho chúng tôi vào là để chứa chấp thằng con trai này.

Con trai??? Chi nghe ba từ này mà đầu choáng váng, xem chút nữa là ngã quay đơ rồi. hần tưởng Linh là con trai sao chứ? Thật quá thể. Mặt tỏ ra giận dữ, Chi quát to lên:

- Anh nghĩ tôi như thế à? Đây là bạn cùng phòng của tôi, Nhật Linh. Là nữ chứ không phải nam.

- Nữ??? tên bảo vệ vô thức lắp lại trong khi mắt hần trợn to như ốc nhồi. nhìn vào mắt cũng đủ thấy thâm tâm tên này đang gào thét bốn chữ “ không thể tin được!!!!!!”. nhận được ánh mắt ấy, Chi phóng về phía hần ánh mắt mang thông điệp “ không tin cũng phải tin vì đó là sự thật”. không thể tốn thêm thời gian, tên bảo vệ đành phải nhún vai nói:

- Con gái thì con gái. Bây giờ chúng tôi tiến hành lục soát, phiền cô tránh qua một bên.

Nói xong, tên này cùng mấy tên khác hùng hổ ào xối, lục lọi căn phòng không thiếu chỗ nào. Ngay khi một tên chuẩn bị tiếp cận túi hành lí của Linh thì Chi cố tình đứng chắn trước mặt hần. ngược nhìn Chi đúng một giây thì hần liền đứng dậy nắm lấy hai tay Chi định đưa ra chỗ khác nhưng Chi đã la làng lên:

- TRỜI ƠI! ANH LÀM GÌ GIỮA THANH THIÊN BẠCH NHẬT NHƯ THẾ HẢ? TÊN DÊ XỒM NÀY, TÔI GIẾT ANH!!!! Sau đó là xông vào đánh đấm kịch liệt. mấy tên kia chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì nên đứng đực ra trở mắt nhìn, mà tính cho cùng thì cái tên đang bị đánh cũng chẳng hiểu gì khi đột nhiên bị Chi nói là dê xồm và xông vào đánh.

Đứng lúc đó, Quân không biết ở đâu chạy vào nói:

- Kim Chi, có chuyện gì, tui nghe thấy tiếng bà hét.

Kế hoạch đã thành công một nửa, Chi chạy lại ôm chặt lấy người Quân khóc nức nở:

- Tên kia... tên....kia. trong lúc... trong lúc khám phòng... hần... hần dê tui. Hu hu hu. Hai hàng nước mắt men theo từng đường nét trên khuôn mặt của Chi rơi xuống đất kêu “ tách... tách”. Cánh tay ngà ngọc khẽ run chỉ thẳng vào tên bảo vệ mặt mày thâm tím.

Ôm chặt Chi trong lòng, khẽ vỗ vỗ an ủi, Quân trừng mắt như muốn nuốt chửng tên kia kèm theo câu:

- Biến khỏi đây trước khi tôi tức giận, cậu có muốn ngay hôm nay bị thôi việc hay không mà làm vậy hả?.

- Nhưng chúng tôi chưa kiểm tra xong. Tên cầm đầu lên tiếng giọng dê dặt. - Không kiểm tra gì nữa hết. kiểm tra vậy đủ rồi. kiểm tra phòng khác đi, nếu còn không đi thì tôi sẽ nói Hoàng cho các người nghỉ việc. ánh mắt kiên quyết Quân nói mà khẩu khí đe dọa cực kì cao.

- Thôi được, chào cậu. chào cô. Tên kia vì miếng cơm manh áo đành phải lùi một bước và lòng âm ức vô cùng.

Chờ đến khi mấy tên bảo vệ đi khỏi Chi mới nói khẽ “ cảm ơn cậu”. nhưng Quân vừa nghe câu đó thì bỏ tay khỏi người Chi và bước thẳng một mạch ra cửa. trước khi đóng cửa có nói vọng lại:

- Không có gì. Tôi đi ra ngoài trước. cậu thay quần áo đi rồi đi ăn sáng đi.

Chi ngơ ngẩn nhìn theo bóng Quân đã khuất, câu nói của Quân cứ lảng vảng trong đầu “ không có gì. Tôi ra ngoài trước. cậu thay quần áo... what??? Cậu thay quần áo... oh my god... Quân thấy cô mặc mỗi áo tắm rồi” Chi then thùng không biết nên giấu mặt vào đâu, hai tay theo cảm tính đưa lên ôm lấy hai má đỏ bừng. đúng lúc đó thì giọng nói yếu ớt của Linh vang lên:

- Hạnh phúc gồm nhĩ? Cô diễn tốt lắm.

Linh của bây giờ là thế, mỗi lời nói đều có gai, mỗi hành động cử chỉ đều lạnh nhạt không chút cảm xúc. Cái biểu hiện lạnh nhạt ấy như một xô đá tạt thẳng vào mặt của Chi làm cảm giác lãng mạn bay đi đâu hết. quay mặt về phía Linh, cô nói nhỏ:

- Tỉnh rồi à?

Im lặng.

Lại im lặng nhưng Chi cũng đã quen rồi, không để tâm nữa.

Linh cố sức ngồi dậy nhưng vết thương đau nhói, lấy tay ghì chặt cho đỡ đau thì nhận ra áo đã ướt đẫm máu. Vươn người lấy bông băng và thuốc khử trùng, Linh định tự sát khuẩn nhưng có vẻ rất khó khăn. Thấy vậy, Chi liền chạy lại nói:

- Để tôi giúp.

- Không cần.!!!

- Nhưng cô làm một mình không được đâu, đừng có bướng. Chi nhanh chóng giật bông băng từ tay Linh và cẩn thận cởi áo Linh ra để sát trùng vết thương.

Thấy Chi giành được, Linh cũng không nói gì nữa mà để yên cho Chi cởi áo mình ra. Khi vết thương lộ ra trước mắt, Chi cố gắng lắm mới không hét lên vì vết thương thật sự rất đáng sợ. trên bả vai xuất hiện một vết thương đỏ lôm lôm hình tròn nay đã sưng tấy lên, máu từ đó chảy ra không ngừng. Chi cố gắng thấm máu thật nhanh và băng bó lại cho Linh. Mọi động tác đều nhẹ nhàng và cẩn thận. Trong suốt quá trình Chi

sát trùng vết thương, Linh mặc dù rất đau nhưng cắn răng chịu đựng mà không hé răng kêu đau dù chỉ một lần.

- Xong rồi. Chi nói và đưa Linh một bộ quần áo mới và đi ra ngoài. Linh cũng không nói gì mà chỉ nhận lấy, sau đó gắng gượng đi thay.

Thay xong, Linh xuống ăn cơm như bình thường và nói một vài câu với Mạnh. Thật may mắn khi Mạnh cũng không bị phát hiện.

Ăn xong cơm, Linh và Mạnh lấy lí do là có việc đột xuất nên đi về trước. vì thời gian tham quan cũng chỉ còn ngày hôm nay nên thầy giám thị cũng không phản đối. hai bọn họ lên xe ra về lúc 9h30p. nhưng... chỉ đi được nửa đường thì có xe của tổ chức đến đón.

Mang trong lòng một mối lo sợ, Linh quay về với tổ chức BLACK DEVIL và với ngài Báo.

28. Chương 28

sự phần nộ của Báo, ngay khi tới thành phố Tinh Hoa, Mạnh và Linh buộc phải chia tay nhau vì Báo yêu cầu gặp một mình Linh. Nhìn Linh đi ngày càng xa mà lòng Mạnh có đôi chút lo sợ, một cảm giác bất an đang dần hình thành.

Mặc dù cơ thể yếu ớt nhưng Linh vẫn cố gắng đi kịp người dẫn đường. đã đến đây không biết bao nhiêu lần nhưng Linh vẫn không thể nào biết được ở đây có tất cả bao nhiêu phòng và khu trung tâm nằm ở đâu. Vì ở đây quá rộng và trang trí giống hệt nhau. Cả công trình BLACK DEVIL nằm sâu dưới lòng đất có thể nói là một kì quan của quỷ, một tòa mê cung khổng lồ với lối trang trí cực kì độc đáo và kì lạ. Nếu ta không nắm rõ thì dù có chết rục xương cũng không ai hay biết.

Linh đã đi một đoạn khá dài, có vẻ như hôm nay cô lại được đưa đến một nơi hoàn toàn mới, nơi này có vẻ sang trọng hơn những nơi mà cô đã từng đi qua. Hành lang cũng không hoàn toàn được trang trí bằng tượng quỷ nữa mà thay vào đó là lối kiến trúc theo kiểu châu Âu cổ đại. ánh sáng từ những chiếc đèn tỏa ra làm cho không gian thêm mờ ảo, bất giác khiến ta phải tò mò.

Vai Linh đột nhiên đau nhói, có lẽ vết thương lại chảy máu, lấy tay còn lại giữ chặt bả vai, Linh khó nhọc đi tiếp, đôi môi mỏng mím lại, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng thì cũng đến nơi mà ngài Báo muốn gặp. một căn phòng rất rộng lớn, xa hoa hơn lối đi kia gấp vạn lần. trong không gian cao quý xuất hiện một con người cao quý. Người đó chính là Báo. Sau vài ngày không gặp thì Báo vẫn chẳng hề thay đổi, vẫn khuôn mặt được che phủ 2/3 bởi mặt nạ, vẫn cái cằm chẻ thanh tú, vẫn đôi môi mỏng quyến rũ, vẫn ánh mắt hổ phách uy nghi và vẫn cử chỉ nho nhã quý tộc.

Ngay khi Linh bước vào, Báo khẽ xoay chiếc ghế lại và ngồi đối diện với Linh. Ánh mắt sáng khẽ lướt qua người Linh một lượt và dừng lại ở vết thương trên bả vai khá lâu. Đặt chân xuống đất, Báo khẽ đứng dậy, chiếc ghế cũng vì thế mà nhẹ nhàng chuyển động. không gian rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thở gấp gấp vì đau của Linh và tiếng thở chậm rãi của Báo. Không hề nóng vội, Báo lướt qua Linh một lượt và nói:

- Người đã hoàn thành nhiệm vụ. nói xong, Báo phóng về phía Linh một tia nhìn thăm dò. Linh không hề nói gì, cô chỉ lặng lẽ lắng nghe dù cho tai đang ù đi vì đau. Thấy vậy, Báo nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tổ chức đã lấy được toàn bộ kho hàng của nhà họ Tạ ở đó. Ước tính thiệt hại của chúng không chỉ dừng lại ở con số 500 tỉ đồng mà có thể gấp ba đến bốn lần con số đó. Báo lại dừng lại một lúc để thăm dò. Nhìn người Linh đang run rẩy vì đau, Báo lại nói tiếp:

- Người... thấy sao?

- Phục vụ cho tổ chức là niềm vinh hạnh của chúng tôi thưa ngài. Linh cúi đầu nói nhỏ, trong giọng nói có chút sợ hãi. trong đầu cô đang nghĩ “ hai mạng sống cho chuyển hàng 500 tỉ, không biết trước mình và

Mạnh đã có bao nhiêu người hi sinh cho cái tổ chức này rồi, một cái giá quá đắt”. Linh bỗng cảm thấy chua xót. Cũng phải thôi, để trả thù thì phải chấp nhận.

- Sáo rỗng. người không nghĩ như vậy. Báo nói lớn, Linh giật mình.

- Thật sự là như vậy ă. Linh vẫn cố thuyết phục Báo bằng cái lời lẽ ngay cả mình cũng không thể nào tin được. với một con người như Linh sao có thể thấy sự mất mát lớn lao của mình là vinh hạnh khi được phục vụ cho tổ chức cơ chứ. Điều đó chỉ dành cho những kẻ mê muội bán cả linh hồn cho quỷ mà thôi. Với cô, trả thù là quan trọng nhất, nếu tổ chức lợi dụng cô để kiếm lời thì cô cũng lợi dụng tổ chức để trả thù riêng. Hai bên lợi dụng nhau rõ ràng, hà tất phải hỏi một câu như thế.

- Người nói như vậy mà không thấy gai trong cổ họng à? Báo lấy tay bóp chặt cằm của Linh, ép Linh phải nhìn thẳng vào mắt của mình

- Hãy nhìn thẳng vào mắt ta và nói

-ánh mắt của Báo rực lửa làm Linh bất giác rùng mình. Ánh mắt ấy như đào bới, như tìm tòi, như khám phá và như cưỡng ép cô phải nói ra sự thật. Linh không thể đối diện với ánh mắt đó thêm nữa, cô cố ý quay mặt đi nhưng tay của Báo lại giữ thật chặt bắt cô phải tiếp tục nhìn. Tình thế bất buộc, Linh hít vào một hơi rồi ngước lên nhìn Báo, trong ánh mắt đầy băng lạnh, nói với giọng thách thức:

- Vậy ngài muốn tôi nói rằng ngài lợi dụng tôi để kiếm tiền cho tổ chức nên tôi rất hận ngài sao?

Báo giật mình và câu nói của Linh. Hắn không ngờ Linh dám nói những câu đó. Một cô gái đặc biệt. Báo nói nhẹ bàn tay đang nắm chặt cằm của Linh rồi di chuyển xuống bóp chặt bắp vai đang đau của Linh nói nhẹ nhàng:

- Nghe nói trong lúc người làm nhiệm vụ đã bị thương? Cánh tay bắt giác xiết chặt hơn.. từ vị trí của bàn tay có thể cảm nhận được máu đang chảy ra thấm đẫm lớp vải áo.

- Ấ... vì quá đau nên Linh chỉ kịp la lên một tiếng, cả người bất giác co rúm lại.

- Đau sao? Báo giả bộ quan tâm, tay đã rời khỏi bắp vai Linh. Bàn tay kia rút ra một cái khăn lụa và lau máu dính ở bàn tay còn lại. – có vẻ như ta đụng trúng vết thương của người rồi.

- Không sao ă. Chỉ là vết thương nhẹ do sơ xuất thôi ă. Mặc dù rất đau nhưng Linh vẫn cố gắng nói như không có gì nghiêm trọng. cô cảm thấy khó chịu. mồ hôi túa ra khắp người, mắt đã hoa lên, chân cũng đứng không vững. - Vậy người có biết chính cái sơ suất nhẹ đó hại người bị bắn và hại tổ chức bị rò rỉ thông tin không? Giọng Báo đã chuyển sang tức giận.

- Dạ??? Linh vẫn không hiểu, chẳng phải tổ chức đã lấy được hàng thành công rồi sao? Hoàng cũng đâu điều tra được gì, như thế sao có thể gọi là rò rỉ thông tin???

- NGƯỜI ĐỪNG CÓ MÀ DỪNG ÁNH MẮT NGẠC NHIÊN ĐÓ NHÌN TA. LÀM VIỆC KHÔNG CÓ MỘT TÍ TRÁCH NHIỆM NÀO. GẮN CAMERA THEO DÕI MÀ KHÔNG CHỊU THÁO RA ĐỂ CHÚNG PHÁT HIỆN ĐƯỢC. NGƯỜI CÓ BIẾT LÀ CHÚNG LẮY CAMERA ĐÓ ĐỂ ĐỘT NHẬP VÀO HỆ THỐNG AN NINH CỦA TA KHÔNG? NẾU NHƯ TA KHÔNG PHÁT HIỆN SỚM VÀ CÀI VIRUS LÀM TÊ LIỆT MÁY CHỦ CỦA CHÚNG THÌ BÂY GIỜ CHÚNG TA KHÔNG CÒN ĐỨNG ĐÂY VÀ NÓI CHUYỆN ĐƯỢC ĐÂY. NGƯỜI HẬN CHÚNG TA ĐÃ BỎ MẶC CÁC NGƯỜI NHƯNG NGƯỜI CÓ SUY NGHĨ RẰNG BẰNG CÁI HÀNH ĐỘNG NGU XUẨN CỦA NGƯỜI ĐÃ VÔ TÌNH BÁN ĐÚNG CẢ CÁI TỔ CHỨC BLACK DEVIL NÀY KHÔNG?. BAO NHIÊU CÔNG SỨC XÂY DỰNG VÀ DUY TRÌ XÉM CHỨT NỮA LÀ BỊ HỦY TRONG TAY NGƯỜI. VẬY NGƯỜI THẤY MÌNH CÓ TỘI HAY KHÔNG HẢ???. Báo hét lớn, mọi sự phẫn nộ dường như bộc phát cùng một lúc, Linh đứng nghe mà tay chân bủn rủn, nhất thời không nói được câu gì. Mắt mở to hết cỡ, Linh hững hờ chịu cơn thịnh nộ của Báo mà không có một lời oán thán.

- Tôi... tôi xin lỗi. là do tôi không cẩn thận. xin ngài thứ lỗi. cuối cùng thì Linh cũng nói được một câu thật với lòng mình. Nhưng câu nói này như tạt dầu vào lửa, Báo đã tức nay càng tức hơn. Bước vội lại chỗ bờ tường lấy cái roi da, Bao lại thét lên, mỗi tiếng thét là một lần roi da quất vào người Linh đau đớn:

- XIN LỖI, LẠI LÀ XIN LỖI. NGƯỜI CÓ BIẾT TỪ KHI GIA NHẬP TỔ CHỨC NGƯỜI ĐÃ XIN LỖI BAO NHIÊU LẦN RỒI KHÔNG? CỨ SAI RỒI XIN LỖI LÀ ĐƯỢC À? ĐẦU NGƯỜI LÀM BẰNG CÁI GÌ MÀ NGU NGỐC VẬY HẢ? MỘT NHIỆM VỤ ĐƠN GIẢN MÀ CŨNG LÀM KHÔNG XONG. MUỐN SỐNG YÊN ỔN THÌ HÃY LIỆU MÀ HÀNH XỬ, ĐỪNG CÓ LÀM SAI RỒI XIN LỖI TA. SỨC CHỊU ĐỰNG CỦA CON NGƯỜI CÓ HẠN, THÊM MỘT LẦN NỮA THÌ CHẮC CHẮN NGƯỜI SẼ ĐƯỢC TA CHO ĐI BẦU BẠN CÙNG ĐIEM VƯƠNG ĐÓ. CÓ BIẾT KHÔNG HẢ?

Chat chat chat.

Vút vút vút.

Tiếng roi được đưa lên đưa xuống đều đều. mỗi lần vết roi quất xuống là mỗi lần lưng Linh đau nhói, Báo quật roi mạnh đến mức rách cả áo, từng dấu roi in lằn trên làn da trắng tủa máu trông rất ghê sợ. nhưng Linh vẫn không hề kêu đau dù chỉ một tiếng, cô lặng lẽ cắn răng chịu đựng, ánh mắt kiên định nhìn vào bàn tay đang nắm chặt. khi những chiếc roi đầu tiên được quất vào người, Linh còn cảm thấy đau, văng vẳng bên tai còn nghe thấy tiếng quát tháo của Báo nhưng đến những lần roi cuối cùng, Linh đã không còn tính tếu, người cô như một con rối đứt dây ngã phịch xuống nền nhà lạnh buốt, hai mắt nhắm nghiền, da mặt gần như trong suốt. cô đã bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy thì Linh đã thấy mình ở trong một căn phòng xa lạ, xung quanh chỉ độc hai màu đen trắng. cách bày biện không quá cầu kì nhưng lại toát lên một sự sang trọng đến bất ngờ. Linh chưa từng đến đây và cũng chưa từng thấy căn phòng này bao giờ. Những kí ức trước khi ngất đi chầm chậm lướt quá đầu Linh, Linh bắt đầu cảm nhận và suy ngẫm. cô vẫn không thể biết được mình đang ở đâu và ở trong căn phòng của ai. Một cảm giác bất an dâng tràn, linh tính mách bảo cô cần phải rời khỏi đây ngay lập tức. lấy một tay gạt tấm ga giường sang một bên, Linh cố ngồi dậy nhưng lại thất có cái gì đó vướng vướng ở tay bên kia. Nhìn lại thì Linh mới thấy tay kia của cô đang truyền nước. trong lòng cô nảy sinh một mối nghi ngờ “ ai đã đưa mình vào đây? Phải chăng...”. Phải chăng là người có tên ‘ sứ giả của ánh sáng’ kia?. Linh chợt thấy một chút ấm áp trong lòng. ý chí thuyết phục cô nằm xuống và tiếp tục nghỉ ngơi.

Nhưng... bản năng của kẻ săn mồi không cho cô làm như vậy, nó thôi thúc cô phải trốn chạy. ý chí và bản năng giằng co nhau làm cô cứ ngồi thừ ra một lúc lâu. Ngay khi bản năng vừa thắng ý chí thì bên ngoài có một giọng nói vang lên:

- Người định đi đâu? Giọng nói vừa phát ra lạnh tựa gió bắc cực, cả người Linh bắt giắc run sợ, da gà không hện mà đồng loạt nổi lên. Cô nhận ra đây là giọng nói của người lạ, với ánh mắt tò mò cô ngược lên nhìn chủ nhân của giọng nói ấy.

- Đứng hình! Người đó là... Báo, hôm nay Báo không sài máy bóp méo giọng nói nên Linh nhận không ra. Những hình ảnh Báo nổi giận và đánh đập lập tức ủa về trong tâm trí Linh. Cơ miệng cô cứng ngắc, cố gắng lắm cũng chỉ được hai từ “Về... ạ”

- Về??? báo nhấn mạnh từ này của Linh lần nữa. giọng của Báo khi không dùng máy bóp méo giọng nói thật dễ nghe. Tuy nghiêm khắc, không chút xúc cảm nhưng lại có âm trầm. nhưng sau khi phát ra thì vang vọng khắp căn phòng rồi dội vào tai Linh đau nhói.

- Thu lại ánh mắt sợ sệt, Linh nhìn Báo với vẻ bất cần và trả lời: - Vâng.

- Người có đủ sức sao? Báo nhìn Linh với ánh mắt khinh thường và nói. Ôi! Nãy giờ nhìn thấy Báo nên Linh quên mất, ngoài vết thương ở bắp vai đang buốt nhói đến tận xương ra cô còn thấy đau rất khắp vùng lưng. Cảm giác thật sự rất khó chịu, chỉ một cử động giờ cũng đau đến mức chỉ muốn chết ngay lập tức.

- Thấy vẻ mặt xanh xao đau đớn của Linh, Báo tiến lại gần và đặt cái bát đang cầm trên tay xuống rồi lấy tay kéo áo của Linh lên. Mặc dù rất đau nhưng thấy hành động của Báo, Linh lập tức giữ tay báo lại và nói:

- Ngài.. ngài... định...làm...gì? vì đau quá nên mắt Linh mờ đi hình ảnh Báo trở nên không rõ ràng, cứ mờ mờ ảo ảo làm Linh không thể nào đọc được cảm xúc trong gương mặt ấy.

- Bôi thuốc. cứ 3h là phải bôi một lần. nói xong Báo thản nhiên gạt tay Linh ra và cởi tiếp. khi Báo đã cởi đến ngang ngực, Linh dồn hết sức vào bàn tay mình và nắm chặt tay Báo. Dùng sức quá nhiều làm Linh thở

dốc, mồ hôi túa ra ướt đầm mặt và bàn tay. Giọng Linh ngắt quãng.

- Tôi ... không... sao. Vết thương ...không nặng. có... thể chịu được Linh đã làm Báo giận, đôi mắt màu hổ phách sáng rực lên một tia nhìn đáng sợ, Báo quát lên với Linh:

- Sao người cứng đầu vậy? vết thương đang chảy máu rồi kia kìa. Không mau sơ cứu sẽ bị nặng hơn. Hơn nữa, ta không có hứng thú với người. Câu cuối Báo nói rất nhỏ, dường như là để nói với chính mình.

- Nghe câu nói này từ Báo, Linh đang đau cũng phải giận sôi lên giương đôi mắt vẫn đỏ tía máu nhìn Báo, Linh nói:

- Vết thương của tôi thì liên quan gì đến ngài? Ngài quan tâm tôi à? Nếu quan tâm thì tại sao lại cử tôi đi làm nhiệm vụ? quan tâm sao lại lấy roi da đánh tôi? Khi tôi bị thế này thì ngài lại đòi bôi thuốc. ngài định vừa đâm vừa xoa à? Tôi không cần cái thứ đó. Mỗi câu Linh phát ra là một lời đay nghiến dành cho Báo, cô như một con hươu bị thương nặng nhưng trước khi chết vẫn chất vấn tại sao con báo lại làm như thế với mình.

Báo đã tức giận nay lại càng tức giận hơn, hai người nắm chặt tay nhau và nhìn nhau với ánh mắt đối địch. Chẳng ai biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, chỉ biết khi Linh không gắng gượng được nữa là lúc Báo buông tay và nói:

- Vì người là người của tổ chức nên ta mới quan tâm. Nếu đã nói như thế thì dù người chết cũng đáng đời. Báo tức giận quay đi, một lúc sau thì Linh nghe thấy tiếng đóng cửa rất mạnh. Ngồi đây cũng có thể tượng tượng được cái bàn lễ sắp long khói chót.

Nghĩ là Báo đã đi ra ngoài nên Linh thở phào, cơ thể cũng không gắng gượng nữa mà ngã phịch xuống giường. cái kim truyền nước trong lúc Linh và Báo giằng co đã văng ra ngoài. Cái chỗ cắm kim lúc này giờ đang sưng tấy, máu tụ lại thành một vết bầm lớn đau nhói. Vì lưng đau nên Linh phải nằm nghiêng, khá là bất tiện nhưng cô không còn tâm sức đâu mà cựa quậy nữa, những giọt mồ hôi mặc nhiên chảy từ mặt xuống cằm rồi thấm vào áo ẩm ướt. rất khó chịu. Linh thấy mình mảy ẽ ẩm, lưng và bả vai đau như muốn nứt ra. Nghĩ là nên bôi thuốc nên cô với tay đến chỗ Nghĩ là nên bôi thuốc nên cô với tay đến chỗ tuýp thuốc mà Báo để lại trên bàn, bình thường nằm trên giường lấy đã khó mà bây giờ bị đau muốn lấy lại càng khó hơn. Linh cố với mãi nhưng không đến, cô cứ nhaoi dần, nhaoi dần ra ngoài. Ngay lúc cô cầm được tuýp thuốc cũng là lúc cô mất cân bằng và ngã xuống. chẳng còn sức lực để chống đỡ, Linh nhắm chặt mắt nhưng... 1s...2s...3s. chẳng thấy gì cả, chẳng lẽ lực hút trái đất ở chỗ này có vấn đề??? Linh nghi ngờ hé mắt ra xem thử. Đập vào mắt Linh là bộ ngực rắn chắc của ai đó, tay người đó đang nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Lại là Báo.

Linh tưởng anh ta đã đi rồi, cô ngạc nhiên tới mức mắt tròn hờ hấp trở nên ngừng trệ. Trong đầu nhấp nháy một câu “ tại sao hắn lại ở đây?”. Khi đã lấy lại được bình tĩnh, Linh mấp máy môi định nói nhưng đã bị Báo cắt ngang:

- Đồ cứng đầu.

Nói rồi Báo chẳng cần xin phép mà thẳng tay giật tuýp kem từ tay của Linh và lật úp người Linh lại, xé rách áo Linh không thương tiếc.

Một tiếng “ roẹt” phát ra vang vọng trong không gian, Linh tức giận quay người lại nhưng bị Báo ghì chặt. chút sức lực cuối cùng tiêu tan, Linh đành phải cho Báo tháo băng cũ ra và sát trùng vết thương.

Có vẻ như Báo đã làm việc này rất nhiều lần, động tác rất nhanh nhẹn và thuần thục. không biết là do thói quen hay cố ý mà Báo sát trùng cho Linh rất nhẹ nhàng sau đó cẩn thận bôi kem và băng lại. tính ra cả quá trình thay băng chỉ tốn có 15p.

Thay băng xong, Báo đem áo và băng dính máu của Linh ra ngoài. Một lúc sau, Báo quay lại với chiếc áo mới trên tay và kêu Linh mặc vào. Loay hoay mất gần 20p thì Linh cũng mặc xong cái áo vào người, khi ngược lên thì thấy Báo đang đi lại gần với một cái bát gì đó bốc khói nghi ngút trên tay. Một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian. Linh chợt thấy mình đói. Không!!! Là rất đói mới đúng.

Ngay khi bước đến gần Linh, Báo nói lạnh nhạt:

- Ăn cháo.

- Tôi không đói. Linh nói cứng dù trong lòng đang gào thét phản đối. nhưng chưa được bao lâu thì... “ ọc...ọc...ọc”

Dạ dày Linh kêu lên một tiếng rõ to. Linh ngại đến mức chỉ muốn chui xuống gầm giường ở mãi mãi. Trong cái giây phút ấy, hình như chỉ một phần của một vạn giây thôi, Linh đã thấy Báo cười. không hẳn là một nụ cười vì khóe môi của Báo chỉ nhếch lên một chút mà thôi. Một chút thôi ấy, một của một chút. Một chút ấy có thể khiến người khác tưởng mình bị hao mắt. và Linh đã tưởng mình bị hoa mắt thật khi Báo chùng bộ mặt lạnh hơn tiền của mình ra và nói:

- Ăn đi!!! Đã thế tay còn dư dư cái thìa cháo vào miệng cô nữa chứ.

Linh vẫn dương mắt nhìn Báo, miệng không hề đụng đây. thìa cháo Báo đút cho Linh vẫn còn mãi trong không trung.

Thấy Linh cứ nhìn mình chằm chằm mà không chịu ăn, Báo tức quá hét lên:

- Ăn!!!

Tiếng quát tháo của Báo làm Linh giật mình, miệng theo phản xạ há ra. Chớp lấy thời cơ, Báo “tọng” thìa cháo đầy nhóc vào miệng Linh rồi hét lớn:

- Nuốt!!!

Cứ như câu thần chú “vừa ời mở cửa ra” của Alibaba, Linh giật mình ngậm miệng lại nhưng chưa kịp nuốt thì... “phụt... khụ...khụ...khụ”

Linh tặng nguyên một miệng đầy cháo vào khuôn mặt Báo sau đó cúi gập người ho đẫy ho để. Ho nhiều đến mức hai má nóng bừng, miệng chỉ thốt lên được một chữ “nóng” mà không biết có một lò lửa đang ngồi bên cạnh mình, một lò lửa nóng hàng ngàn độ C. Một lò lửa dẫn sàng thiêu rụi những thứ trước mắt.

Linh sau khi đỡ ho liền ngẩng mặt lên nhìn nạn nhân của mình. Ánh mắt cô khi bắt gặp gương mặt Báo thì sững sờ, miệng chỉ lắp bắp được duy nhất chữ “tôi...tôi”, mồ hôi lại túa ra như tắm.

Bỗng nhiên Báo đứng phắt dậy còn Linh theo phản xạ co mình lại chịu sự trừng phạt. nhưng...1s...5s...10s...15s vẫn chưa thấy gì cả, bên má cô lại có cảm giác ấm ấm. ngẩng đầu lên, Linh thấy Báo đang đưa cái bát về phía mình và nói:

- Trước khi ta quay lại phải ăn hết, RỒI CHƯA? Giọng nói không to nhưng rất lạnh lùng và quyền uy. Linh không biết làm sao ngoài gật đầu lia lịa và đón lấy bát cháo. Ngay cả khi Báo đi rồi vẫn nhìn bát cháo đến thần thờ.

Một lúc sau có tiếng BÁO vọng ra:

- Đã ăn hết chưa?

- Hết, gần hết rồi. Linh khi nghe thấy tiếng Báo mới giật mình tỉnh giấc, hai tay run rẩy cố đút cháo vào miệng và nuốt một cách nhanh nhất. nói sao nhỉ? Có phải Báo quan tâm có??? Nghĩ đến đây, hai má Linh đỏ bừng, miếng cháo mới cho vào miệng nghẹn lại ở họng không tài nào nuốt xuống nổi.

Phải công nhận thuốc của BLACK DEVIL rất hiệu nghiệm, chỉ với ba ngày, vết thương của Linh đã khỏi tới bảy tám mươi phần trăm, cùng với ba ngày ấy, dưới sự quản thúc sát sao của Báo, sắc mặt Linh đã trở nên hồng hào lên rất nhiều. và ngày mai Linh sẽ bắt đầu đi học lại, một buổi học có rất nhiều điều thú vị và bất ngờ.

29. Chương 29

Hôm nay Linh đi học.

Hôm nay là ngày lớp 10a1 chào đón thành viên mới: Nguyễn Quốc Thiên.

Con người này có vẻ rất nổi tiếng. từ khi bước vào trường, đi đến đâu Linh cũng nghe người ta bàn tán xôn xao về người này.

Theo nhận định của bọn con gái thì người có tên Thiên này có một vẻ đẹp chết người. gia cảnh vô cùng tốt lại rất thân thiện, là hoàng tử trong mơ của bao cô gái. Sức hút của anh ta có thể so ngang với một ngôi sao giới trẻ hiện thời.

Theo nhận định của tụi con trai thì tên này là một thiên tài trong lĩnh vực học tập. kết quả thi cử bao giờ cũng rất xuất sắc. ngoài khả năng học tập như một thiên tài ra, người này còn có năng khiếu về thể thao, ở nơi học cũ từng là chân cầu thủ xuất sắc nhất trường trong mọi hoạt động cậu tham gia.

Xét trên mọi khía cạnh có thể thấy người mới này rất hoàn hảo. nhưng tin đồn vẫn mãi là tin đồn, Linh không tin trên đời này còn có ai hoàn hảo hơn cả Vũ của cô.

Thả chiếc cặp xuống bàn một cách mệt mỏi, Linh lôi cuốn sách giáo khoa ra và tranh thủ ôn lại kiến thức.

Bỗng ở đâu xuất hiện một hộp quà màu hồng có nơ xanh rất dễ thương. Hộp quà ấy cứ chắn giữa cuốn sách làm Linh không thể nào học tiếp được. ngẩng đầu lên với một cái nhú mày không hài lòng, Linh nói:

- Cái gì vậy?

Trước mặt Linh là một bạn học sinh nam dáng người cao to, khuôn mặt ưa nhìn, khi nghe Linh hỏi thì hai gò má hơi ửng hồng. đôi môi mỏng mấp máy phát ra một giọng trầm trầm rất dễ nghe:

- Quà ấy. trong ánh mắt người con trai ấy nhìn Linh tràn trề hi vọng.

- Quà??? Linh khẽ nhếch một chân mày và hỏi lại.

- Ừ. Mình muốn...bạn làm bạn gái của mình. Nói xong câu này thì mặt bạn nam kia đã đỏ như gấc.

- ồ..... không cần biết Linh trả lời như thế nào, cả lớp đều phục sát đất hành động của tên nam sinh kia. Miệng không hên mà đồng thanh kêu ồ thật lớn.

- bạn gái??? Linh hồ nghi hỏi lại. không biết cậu ta có biết từ khi Vũ chết thì cô khi nhận được những lời tỏ tình không những không chấp nhận mà còn đánh người tỏ tình tới bảy hay không?

- ừ... thật ra mình rất thích bạn.

- nhận quà này là làm bạn gái cậu đúng không? Linh buông ra một câu thẳng thắn, ánh mắt chiếu thẳng vào gói quà. Cả lớp lại không hên mà ồ lên thêm một lần nữa. quả là kỉ lục, mọi lần Linh đều đá văng tên to gan dám tỏ tình ra cửa nhưng không ngờ hôm nay lại hỏi một câu như thế.

- ừ. Màu đỏ đã lan tận đến mang tai, chàng trai nói nhỏ.

- Vậy được. Linh cầm gói quà lên và bỏ trên bàn- từ nay cậu là bạn trai của tôi.

Lần này thì không ai có thể “ồ” thêm một lần nào nữa, ai cũng ngạc nhiên đến mức cơ miệng cứng hết cả lại, tất cả đều hướng mắt về phía Linh. Trong lòng đều hoài nghi rằng không lẽ Linh đã thay đổi, ngay cả Mạnh, người luôn luôn bình thản trước mọi vụ như thế này cũng nhìn Linh đầy khó hiểu.

Cậu nam sinh kia khi nghe Linh nhận lời thì rất vui sướng, miệng nở một nụ cười thật tươi, cậu hỏi lại Linh:

- Thật chứ?

- Thật. linh trả lời lãnh đạm.

- Tôi...tôi không thể ngờ. tôi thật sự rất thích cậu. cậu nam sinh đó vì quá vui sướng mà ôm Linh vào lòng. ngay giây phút ấy, ánh mắt Linh tối lại, một màu tối tàn nhẫn. khẽ đẩy cậu bạn đang ôm mình ra Linh nói:

- Cậu có biết cái giá phải trả của việc làm bạn trai tôi không? Linh nhìn cậu bạn trước mắt với ánh mắt không chút biểu cảm.
- Làm bạn trai mà cũng phải trả giá sao? Cậu bạn kia ngạc nhiên hỏi lại.
- Đúng vậy.
- Vậy thì mình chấp nhận, bạn nói đi. Cậu bạn ấy vui vẻ nói, miệng cười rất tươi, đuôi mắt uốn thành hình lưỡi liềm rất đáng yêu.
- Để làm bạn trai tôi thì phải đánh thắng tôi. Vẫn cái giọng lạnh nhạt, Linh nói không cảm xúc.
- Đánh nhau sao??? Cậu bạn này càng ngày càng ngạc nhiên, đôi mắt không cười nữa mà lộ rõ vẻ ngạc nhiên.- mình không đánh nhau với con gái.
- Thế thì biến đi đừng làm phiền tôi. Linh phẩy tay ra hiệu cho cậu bạn rời đi rồi ngồi xuống tiếp tục xem sách.
- Không được, thật sự là mình không đánh con gái đâu.
- Biến!!! linh nhấn mạnh, lần này rất kiên quyết. cậu bạn kia đang nói cũng phải giật mình sợ hãi.
- Còn không đi? Mắt vẫn dính lấy cuốn sách, Linh nói. Xung quanh ai cũng nhìn cậu bạn ấy với cái nhìn thông cảm. cũng phải thôi, tỏ tình không đúng người, không đúng nơi và không đúng chỗ mà.
- Nhưng... cậu bạn kia rõ ràng là đang khó xử không biết phải làm sao.

Bốp. Nhanh như chớp, Linh tặng cậu ta một cú đấm vào giữa mặt, không quá mạnh nhưng cũng đủ để máu cam phải chảy ra.

- Còn không đi. Linh nói- không đi nữa thì kết cục sẽ tệ thảm hơn đây. linh vẫn nhìn cuốn sách như đó là bảo vật vô giá và nói tiếp.

Cậu bạn kia thật sự rất bất ngờ, mặc áo chấy đầy mặt, cậu ta vẫn cứ nhìn Linh chăm chăm. điều đó làm Linh thấy khó chịu. Linh định hôm nay không động thủ nhưng có vẻ việc này hơi khó khi có một con đĩa cứ bằm đuôi dai như đĩa như thế này. Giương mắt nhìn lên cao, Linh bồi thêm cho anh chàng kia một cú đấm. nhưng... cú đấm đã dừng lại trong không trung trước khi kịp đáp vào mặt của cậu bạn xấu số kia.

Linh tức giận trừng mắt nhìn kẻ to gan dám ngăn cản mình, trái tim cô hẫng một nhịp. người ấy, người ấy có đôi mắt của Vũ. Không tìm được lòng mình, cô gọi nhỏ:

- Vũ.
 - Xin lỗi nhưng có vẻ như bạn nhầm rồi, mình là Nguyễn Quốc Thiên, học viên mới của học viện Tinh Tú.
- À, thì ra là như vậy. là học viên mới ấy vậy mà Linh lại tưởng Vũ, có vẻ như Linh đã nhớ Vũ quá rồi. xếp lại cái cảm giác lộn xộn và sự đau nhói mới nhen nhói trong lòng, Linh thu hồi ánh mắt bối rối và thay vào đó là ánh mắt băng lạnh xếp lại cái cảm giác lộn xộn và sự đau nhói mới nhen nhói trong lòng, Linh thu hồi ánh mắt bối rối và thay vào đó là ánh mắt băng lạnh, cô nói:

- Bỏ tay ra.
- À, xin lỗi nhé, mình chỉ muốn ngăn bạn không đánh người thôi, chúng ta làm quen nhé.

Cậu nam sin tên Thiên ấy nghe Linh nói bỏ tay ra thì giật mình buông tay Linh ra và ngổ lờ làm quen, tất nhiên là không thể thiếu nụ cười tỏa nắng.

Nụ cười ấy làm mấy nữ sinh xung quanh chết mê chết mệt còn nam sinh thì phát điên lên vì ghen tị. trong lòng Linh lại thêm một lần dậy sóng. Cậu ta có nụ cười giống Vũ, chỉ vậy thôi đã làm Linh không dám nhìn thêm bất cứ một phút giây nào nữa. ngồi xuống và lại chú tâm vào cuốn sách, Linh nói:

- Tốt nhất là biến đi.

Những tưởng cậu ta sẽ vì câu nói đó mà tự ái đi khỏi nhưng không, xét về mức độ lì lợm thì cậu ta còn ghê gớm hơn anh chàng nam sinh kia rất nhiều. bằng chứng là trong suốt những phút còn lại trước khi vào

lớp cậu ta cứ thao thao bất tuyệt bên cạnh Linh dù cho Linh không đáp trả câu nào cũng như không thêm ngắt đầu nên lấy một phút.

Linh chỉ thực sự thoát khỏi sự tra tấn khi thầy giám thị bước vào. Cậu bạn kia dù rất muốn nói chuyện tiếp nhưng cũng phải rời bước đi đến chỗ thầy giám thị.

Hôm nay sát thủ hai fai có vẻ tiến bộ rất nhiều trong cung cách ăn mặc. trong một vài ngày Linh nghỉ học mà gu ăn mặc của thầy giám thị thay đổi một cách đáng kể theo chiều hướng ngày càng biến thái hơn. Một chiếc mũ cao bồi được thầy giám thị đặt cách dùng để che đi bộ tóc hói chẳng còn mấy cọng của mình. Khuôn mặt bóng nhẫy cười thật tươi chào đón cậu học sinh mới. mỗi lần thầy cất tiếng cười là mỗi lần các múi cơ phải hoạt động hết công suất. nhìn cái nui thịt đang rung rung trước mặt Linh tự hỏi “phải chăng mình học lầm trường?”. nhưng như thế vẫn chưa đủ, thầy giám thị hôm nay có vẻ rất cao hứng khi mặc trên người bộ quần áo vô cùng sắc sảo hoa lá chim muông đủ cả. nói sao nhỉ? À, đúng rồi. thầy giống như một chú hề đang bày trò trước bàn dân thiên hạ, chỉ có thể nói bởi bốn chữ “hết sức lố bịch”.

Bỏ qua những ánh mắt vô cùng ác cảm của học sinh, thầy Tân giám thị đưa tay ngoắt ngoắt Thiên và nói:

- Xin giới thiệu với các em, đây là học sinh mới của lớp chúng ta. Bạn ấy tên là Nguyễn Quốc Thiên.

Sau lời giới thiệu của thầy giám thị, cả lớp như vỡ òa bởi tiếng vỗ tay, một lần nữa Thiên bước vào mang theo một nụ cười tươi nhất Trái Đất. ngay sau nụ cười ấy, nữ sinh nhìn cậu ta đến mê mẩn, miệng bắt giắc nhỏ nước miếng, hai mắt lơ đãng như cá chết uớt rất mất hình tượng.

Thu lại nụ cười, Thiên nói:

- Rất cảm ơn sự chào đón nhiệt tình của các bạn. được học ở đây là niềm vinh dự của mình. Mình tên là Nguyễn Quốc Thiên. Sau này mong các bạn giúp đỡ. Sau đó là một kiểu cúi người rất chi là quý sò tộc.

Cả lớp lại nổ lên một tràng pháo tay giòn giã. Không khí trở nên sôi động hẳn. ở một góc, Linh kín đáo quan sát Thiên thêm một lần nữa. cậu ta dáng người cao to, đôi môi mỏng gợi cảm, sống mũi thẳng thanh tú, mái tóc xoăn nhẹ mang phong cách quý tộc châu Âu. Ngoài ra còn đeo một cái kính cận màu vàng chanh. Cả người toát ra phong thái cao quý nhưng đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt, một đôi mắt sâu lúc nào cũng lấp lánh ý cười, một đôi mắt giống của người ấy. nhắc đến người ấy, Linh lại thấy đau lòng, ánh mắt nhanh chóng rời khỏi mặt Thiên và trở về trang sách.

Ánh mắt của Linh đã bị Thiên nhìn thấy. cậu khẽ nở một nụ cười rồi nhìn qua thầy giám thị nói:

- Thưa thầy, em có thể chọn chỗ ngồi được không ạ? Giọng nói rất mực thành kính. Giám thị Tân tỏ ra rất hài lòng và nói:

- Được. em có thể chọn bất cứ chỗ nào miễn thấy thoải mái là được.

- Dạ em cảm ơn thầy. vậy em sẽ ngồi cạnh bạn nữ kia ạ. Nói rồi Thiên đi một mạch đến ngồi bên cạnh Linh và nói:

- Hey, my darling. Tổ ngồi đây nhé.

Cả lớp lẫn thầy giám thị há hốc mồm ngạc nhiên, chẳng lẽ từ khi Chi rời khỏi chỗ đó đến nay, không có ai dám ngồi chỗ đó cả. nhớ lần trước có một bạn nam xấu số ngồi vào thì bị Linh đánh cho nằm liệt giường bây giờ không biết ra sao. Cả lớp nín thở đón xem phản ứng của Linh nhưng Linh chỉ nói một cậu ngắn ngủn:

- Thích thì ngồi. mắt cô vẫn dính với cái trang sách.

Cả lớp lại thêm một lần ngạc nhiên những con mắt không hẹn mà cùng nhau chớp chớp liên tục, trong đầu liên tục kêu gào “ không thể tin được, không thể tin được”, thầy giám thị thấy Linh không có ý kiến liền nói:

- Vậy em ấy từ nay sẽ ngồi ở đó. Nhân đây tôi cũng muốn thông báo cho các bạn một thông tin mới là nhà trường muốn đánh giá kết quả học tập của học sinh trong thời gian gần đây nên đã đề ra một cuộc thi. Mỗi lớp sẽ được phân làm 4 nhóm thực hiện một bài luận văn về chủ đề tự chọn. các em tự do trong việc lựa chọn chủ đề nhưng chủ đề mà các em chọn để trình bày nhất định phải sáng tạo, có tính thực tiễn. thời gian

chuẩn bị là một tuần, tất cả mọi người đều phải tham gia, ai không tham gia sẽ bị kỉ luật, hình thức kỉ luật là đình chỉ học một năm, các em nghe rõ rồi chứ.

- Dạ rõ thưa thầy. cả lớp chán nản trả lời.

- Tốt. tôi đã phân nhóm sẵn rồi, sau ngày hôm nay các em hãy xác định ý tưởng của mình và chuẩn bị đi. Nhóm 1 bao gồm 8 em có tên sau đây: Nguyễn Văn Tiên, Trịnh Quốc Đạt, Cao Hà MI...

nhóm 2 gồm 8 em sau: Hà Thu Hằng, Trần Quốc Tuấn...

Nhóm 3 gồm: Nguyễn Hằng Nga...

và nhóm cuối cùng, nhóm 4 gồm: Hoàng Nhật Linh, Bùi Thiết Quân, Trần Mạnh, Tạ Hoàng, Lý Chấn Duy, Lý Chấn Huy, Thái Kim Chi. Nhóm này vốn có thêm em Hàn Thái Vũ nhưng do em ấy không còn nữa nên em Nguyễn Quốc Thiên sẽ thay thế. Các em đã nghe rõ chưa nào?

- Rõ rồi ạ. Cả lớp lại đồng thanh trong sự chán nản, ai cũng thấy tiếc khi không được chung nhỏ với những hot boy, hot girl của lớp và nhen nhóm trong đó là một sự nghi ngờ “ phải chăng sự sắp xếp này không phải là tình cờ???” Chap 29: chủ tịch tập đoàn MKB.

Hoàng đang bước đi trên một hành lang rộng trong một ngôi nhà vô cùng rộng lớn và sang trọng. khuôn mặt cậu lộ rõ vẻ ép buộc, nơi đáy mắt có một chút gì đó như là tổn thương còn vương lại. cuối cùng cũng đã đến, cậu vươn tay mở cánh cửa trước mặt.

Chủ tịch tập đoàn MKB, bà Dương Ngọc Lan năm nay đã trên 40 tuổi nhưng vẫn giữ được những nét đẹp của tuổi xuân xanh. Mới nhìn qua, không ai có thể tin được là bà đã có một đứa con lớn như Hoàng vì bà trông quá trẻ, hai mẹ con đứng cạnh nhau trông rất giống hai chị em. Nhưng... ngoài vẻ đẹp không tàn phai theo năm tháng ấy, bà lại có một trái tim băng giá và tính cầu toàn rất mạnh mẽ. mọi việc với bà đều phải ở mức hoàn hảo không chút tì vết, với con mình cũng vậy, bà quản giáo rất nghiêm khắc, bà luôn muốn con mình xuất sắc nhất mà không biết rằng tình thương không đúnga cách sẽ gây nên tai họa.

Có tiếng mở cửa, bà quay người, là Hoàng. Khẽ day day thái dương bà nói:

- Con ngồi đi.

- Bà gọi tôi đến có việc gì. Hoàng chán nản ngồi xuống, ánh mắt nhìn mẹ mình không chút cảm xúc.

- Con không thể thay đổi cách xưng hô với ta sao? Đã bao nhiêu năm rồi. bà Lan nhíu mày không hài lòng.

- Không. Có gì thì bà nói nhanh lên, tôi không có thời gian. Hoàng bắt đầu nhấp nhồm trên ghế, dường như nói chuyện với mẹ mình làm cậu rất khó chịu.

- Con dạo này có khỏe không? Bà Lan nói, trong giọng nói dù che đậy kĩ lưỡng nhưng vẫn tỏ rõ sự yêu thương.

- Nếu gọi tôi đến để nói những điều này thì thôi đi. Tôi không có thời gian rảnh ấy hành động vô nghĩa này. Hoàng đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, ánh mắt lộ rõ vẻ tổn thương.

- Con dám nói vậy với ta sao? Bà Lan nổi giận.- chẳng lẽ ta là mẹ mà không thể hỏi han con cái mình một câu?

- Hỏi han sao? Chẳng phải hằng ngày bà đều cử người theo dõi tôi 24/24 sao? Tôi làm gì bà đều biết thì còn hỏi tôi làm gì? Bà không thấy đó là hành động thừa thãi à? Ánh mắt Hoàng nhìn mẹ trách cứ, trong mỗi lời nói là sự tổn thương, là sự hờn trách đối với người mẹ luôn lạnh nhạt với mình từ nhỏ đến lớn.

- Con từ bao giờ đã dám nói với ta những lời đại nghịch bất đạo đó hả? bà Lan tức giận đập bàn, ánh mắt tóe ra những tia lửa giận dữ nhìn người con trai của mình.

- Hừ! tôi như thế lâu rồi, từ cái ngày bà bỏ tôi ở nhà ấy bà ** nuôi chăm sóc mà chạy theo tiền bạc công danh ấy. bà không thương yêu tôi thì hà cớ gì tôi phải tôn trọng bà. Hoàng nhếch môi cười cay đắng, mỗi lời nói là một mũi dao sắc bén chĩa vào trái tim người mẹ đứng trước mặt.

- Con, con. Ta... bà Lan tức đến mức không nói lên lời, hai tay bà run run bấu chặt lấy cạnh bàn, ánh mắt nhìn Hoàng đau đớn xen lẫn tức giận.

- Hôm nay như thế là đủ rồi. tôi đi đây. Hoàng quay gót ra khỏi phòng mà không nhìn mẹ mình thêm một lần.

- Đứng lại. ta có chuyện công việc cần nói với con. Bà Lan lập tức thay đổi 180 độ. Nếu nói chuyện riêng không được thì phải lấy công việc ra mà nói thôi.

Hoàng khi nghe câu nói này thì đứng sững lại, cậu hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng nở một nụ cười trên môi quay lại nói:

- Chẳng hay chủ tịch có chuyện gì muốn nói với tôi? Nếu là chuyện công việc sao chủ tịch không nói sớm cơ chứ, vòng vo tam quốc mãi. Lần sau chủ tịch gọi tôi đến thì cứ nói không cần câu nệ hỏi han này kia đâu ,mất thời gian.

- Thì ra chỉ có lí do công việc con mới có thể nói chuyện với ta. Giọng bà Lan cay đắng- thôi được, ta muốn nói với con về việc kho hàng ở đền trang Quốc Tâm.

- Chẳng phải đã bị trộm rồi sao? Nhớ lại cái hôm đó Hoàng lại tức vì đã để xổng hai tên thám thính đó.

Bốp. Một chồng tài liệu trên bàn được bà Lan thẳng tay ném vào mặt Hoàng. Mắt bà long sáng sọc quát lên:

- NÓI NHẹ NHằNG THỂ Ầ? TRỊ GIÁ HÀNG HÓA TRONG NHÀ KHO LÀ 500 TỈ THÊM VỚI VIỆC BỒI THƯỜNG CHO KHÁCH HÀNG 1500 TỈ NỮA LÀ BAO NHIÊU HẢ? NÓI NHẹ NGằNG THỂ THÔI SAO? TIỀN HằNG NGằY CON TIÊU XÀI PHUNG PHÍ LÀ Ở Đâu RA? TRÊN TRỜI RƠI XUÔNG Ầ?. CỎ BIẾT TẬP ĐOÀN THIỆT HẠI NHỰ THỂ NằO KHÔNG? HAI ĐỨA THẨM THÍNH LẠI Ở TRONG CÁI HỌC VIỆN TINH TÚ DO TẬP ĐOÀN SẮNG LẬP RA. CỎ CÁI NỎI NHỰC NằO BằNG HẢ? CON Ở ĐÓ MÀ LẠI ĐỂ CHUYỆN TẦY TRỜI ĐÓ XẦY RA RỒI BẦY GIỜ NỎI NHỰ KHÔNG CỎ TÍ TRÁCH NHỊỆM NằO NHỰ VẦY MÀ XEM ĐƯỢC SAO?

- THỂ BẦ MUỐN TỎI LÀM SAO? LÀ TỎI HUẤN LUYỆN HAI ĐỨA ĐÓ Ầ? TỎI VÌ TRUY ĐUỐI HAI ĐỨA ĐÓ MÀ SUYT NỮA MẮT MẠNG BẦ CỎ BIẾT KHÔNG HẢ? SAO BẦ CHỈ BIẾT TRÌ TRIẾT NGƯỜI KHẮC THỂ?BẦ CỎI CÁI TẬP ĐOÀN NẦY HỜN CẢ CON TRAI Ầ? BẦ LÀM RA NHIỀU TIỀN NHỰ VẦY TỎI XÀI MỘT TÍ THÌ ĐẦ SAO? SỎ TIỀN ĐÓ SỎ VỎI NỎI TỔN THƯƠNG TINH THẦN CỬA TỎI CỎ LÀ GỈ. BẦ CHỈ NGỒI ĐẦY RỒI TỎ MIỆNG PHÁN NGƯỜI KHẮC THỂ NẦY THỂ NỎ MÀ KHÔNG THẦY XẦU HỎ Ầ. HẦY BẦ MUỐN ĐỨA CON NẦY CHẾT ĐỂ BẦ RằNH RằNG CẦ QUẢN CÁI TẬP ĐOÀN NẦY???

BỐP.

Lần này bà Lan vì quá tức giận nên cho Hoàng một cái tát như trời giáng. Bà nói mà nước mắt lã chã:

- Con là con ta mà nói với ta như vậy sao? Ta làm việc cật lực ở tập đoàn là vì ai? Ta cai quản con khắt khe là vì ai? Vì ta à???. Con có biết mỗi khi con đánh nhau nhập viện ta đau lòng lắm không? Những lúc ấy ta chỉ muốn bỏ hết việc ở công ty để đến bên chăm sóc con mà thôi.

- Tôi cần cái đó ầ? Trong lúc ở bệnh viện tôi đã mong mỗi bà biết bao, tôi đánh nhau cũng vì muốn có được tình thương của bà dù chỉ một chút thôi nhưng bà đã làm gì, BẦ CHỈ BIẾT GỎI ĐIỆN ĐẾN VẦ TRÌ TRIẾT TỎI, BẦ KHÔNG QUAN TẦM TỎI, BẦ DỪNG NHỮNG ĐỒNG TIỀN MÌNH LÀM RA ĐỂ GIẢI QUYẾT CÁI HẬU QUẢ DO TỎI GẦY RA CỎN CÁI HẬU QUẢ CỬA BẦ GẦY RA NẦY THÌ BẦ BỎ MẶC, BẦ TRÁCH MẮNG, BẦ NỎI NHỮNG CẦU HỎI HỢT KHÔNG CHỨT TÌNH THƯỜNG. Hoàng ôm cái má đau buốt hét lên, bao nhiêu nỗi ầm ức được cậu nói ra hết, ánh mắt nhìn người mẹ đầy hận thù và tổn thương.

- Ta... ta vì không muốn con ỷ lại nên mới như vậy. ta muốn con mạnh mẽ nên mới như vậy. ta đã làm con đau sao? Ta... ta xin lỗi. nhỮng giọt nước mắt hối hận lăn dài trên khuôn mặt người mẹ. bà Lan đưa cánh tay run rẩy lên mặt con trai mình.

- TỎI KHÔNG CẦN. BẦ MUỐN TỎI MẠNH MỄ Ầ? TỎI RẦT MẠNH MỄ RỒI ĐẦY, BẦ HẦ LỜNG

CHƯA? BÀ ĐÚNG CÓ MÀ GIẢ BỘ TRƯỚC MẶT TÔI, XIN LỖI SAO? QUÁ MUỘN RỒI. NẾU LỖI XIN LỖI NÀY THÓT RA CÁCH ĐÂY 10 NĂM, THẬM CHỈ 5 NĂM TRƯỚC THÌ TÔI SẼ CẢM ĐỘNG MÀ THA THỨ CHO BÀ NHƯNG BÂY GIỜ THÌ KHÔNG. KHÔNG!!!. BÀ GỌI TÔI ĐẾN ĐÂY ĐỂ NÓI TÔI BẮT HAI TÊN THẨM THÍNH CHỨ GÌ? ĐƯỢC. TÔI SẼ BẮT GIÚP BÀ. KHÔNG CÓ GÌ NỮA THÌ TÔI ĐI ĐÂY, CHÀO CHỦ TỊCH. Hoàng lạnh lùng gạt cánh tay của bà Lan ra khỏi mặt mình và quay lưng bước đi.

Rầm.

Cánh cửa phòng được Hoàng đóng rất mạnh. Bóng dáng Hoàng đã khuất sau cánh cửa nhưng bà Lan vẫn đứng chết trân giữa căn phòng, những giọt nước mắt không ngừng rơi.

Phịch.

Đôi chân đã không còn đứng vững được nữa. bà ngồi xuống sàn mà khóc. Chẳng nhẽ bà đã sai? Bà muốn con mình xuất sắc, muốn con mình mạnh mẽ nên mới làm như vậy nhưng bà sai rồi sao? Bà đã làm đau đứa con mình thương yêu nhất rồi sao? Trái tim bà đau nhói, Hoàng đi rồi, con bà đã không nghe lời bà nữa rồi, bà phải làm sao mới được đây?, những giọt nước mắt muộn màng cứ thế rơi xuống. bà Lan khóc, khóc mãi cho đến khi ngất đi mà trái tim vẫn gào thét tên người con trai.

Tâm trạng không tốt, Hoàng lái xe đến thẳng quán bar sky. Sau khi gọi một bàn đầy rượu mạnh, Hoàng lấy điện thoại ra và gọi cho Tuấn. Tuấn bắt máy rất nhanh, bên kia vang vọng lại tiếng nói: “a lô”.

- Mày đến quán bar Sky đi, anh có chuyện muốn nói. Không cần biết Tuấn có đồng ý hay không, Hoàng cúp máy luôn. Để chiếc điện thoại xuống bàn, Hoàng rót rượu ra uống và nghĩ về quá khứ. Một quá khứ tươi đẹp không hề có đau khổ, không hề có tổn thương.

Trong đầu Hoàng liên tiếp xuất hiện hình ảnh của mình lúc nhỏ. Từ lúc đi chơi vườn bách thú, chơi công viên cho tới những bữa ăn đầy ắp tiếng cười của ba, của mẹ. len lỏi trong số đó có cả hình ảnh của cô bé ấy, Bảo Trân. Một cô bé thiên thần trong lòng cậu, một cô bé mang lại chút hơi ấm cho trái tim lạnh băng của cậu, một cô bé cậu nhất mực yêu thương. Số phận có phải trêu ngươi cậu hay không mà lại mang cô ấy đi để lại trong lòng cậu nỗi đau không ngày nào là không rỉ máu.

Nỗi đau về người con gái ấy chưa nguôi thì lại thêm nhiều nỗi đau khác kéo đến. cậu thật sự rất mệt mỏi. nhớ lại lời của mẹ mình hôm nay cậu lại thấy bức mình. Không lẽ tất cả những tổn thương cậu phải chịu chỉ một lời xin lỗi là xong xuôi sao? Thật chẳng công bằng.

Một ly, lại một ly nữa, tiếng nhạc xập xình chói tai chẳng thể lấn át nỗi đau đang lan dần trong tim cậu. rượu cũng chẳng thể dịu bớt niềm đau khổ. Chai rượu vơi dần vơi dần, Hoàng cứ uống mãi, uống mãi cho đến khi có người ngồi cạnh cầm lấy ly rượu trên tay mình.

Hoàng ngước đầu lên, là Tuấn. không nói gì, Hoàng ra hiệu cho Tuấn ngồi cạnh mình.

Ngồi cạnh Hoàng, Tuấn thấy Hoàng đang buồn, không tiện hỏi lí do nên Tuấn vào vấn đề luôn.

- Đại ca, anh gọi em có việc gì ạ?

- Anh muốn nhờ chú điều tra một việc. Hoàng nhìn chằm chằm vào chai rượu nói.

- Vâng. Anh có gì cứ nói ạ.

- Anh muốn chú điều tra hai người mới gia nhập BLACK DEVIL là ai và... người đã *** hại Bảo Trân, em của Mạnh. Hoàng thay đổi tư thế, hai tay quảng lên thành ghế, mắt nhìn lên trần nhà nói.

- Sao??? Tại sao anh lại muốn biết điều này? Vụ của Bảo Trân chẳng phải quá lâu rồi sao? Cô ấy là vì bệnh mà... Tuấn e ngại không dám nói tiếp, Tuấn biết người con gái đó rất quan trọng đối với Hoàng

- Cậu đừng hỏi nhiều, cứ điều tra cho anh là được. Hoàng nói chậm rãi.

- Vâng. Còn điều gì không ạ?

- Vậy thôi. Đạo này tổ chức của chúng ta làm ăn thế nào? Có thông tin gì mới không?

- Dạ. mấy bữa nay bọn em chỉ thanh trừ mấy nhóm nhỏ không biết an phận thôi chứ không có gì đặc biệt cả ạ. À thưa anh, em phát hiện BLACK DEVIL có một vài hành động bất thường.
 - Sao??? Nói nghe xem nào. Nghe tới BLACK DEVIL, Hoàng đã thôi ngấm trần nhà và nhìn Tuấn chăm chú.
 - Dạ gần đây, BLACK DEVIL không hề thực hiện một vụ giao dịch ngầm nào cả, chúng đang âm thầm mua lại các chi nhánh nhỏ của tập đoàn MKB trên toàn thế giới. em thật không hiểu âm mưu đằng sau đó là gì. Chúng chẳng thiếu gì tiền, tại sao lại phải làm như vậy chứ?
 - Mau điều tra. Không biết bọn khốn này định giở chiêu gì đây nữa. chúng đã cho ta một vố đau rồi, phải cẩn thận hơn.
 - Vâng. Anh à, anh không nên uống nhiều rượu. dạ dày anh không tốt. Tuấn dè dặt đưa ra ý kiến với Hoàng.
 - Chú yên tâm, chưa hạ được cái tổ chức BLACK DEVIL kia thì anh chưa chết vì đau dạ dày đâu. Thôi anh có việc phải đi rồi. chú liệu mà điều tra nhé!. Hoàng vỗ vai Tuấn rồi đứng dậy trả tiền và đi khỏi.
- Tuấn không biết nói gì chỉ lặng lẽ nhìn theo Hoàng. Trước khi Hoàng khuất bóng, Tuấn nói nhỏ: “ anh không thể quên được cô gái ấy cũng giống như em không thể quên được cô gái mà mình đã làm hại, chúng ta thật giống nhau về nỗi đau nhưng chỉ khác ở chỗ cô gái của anh đã chết mà thôi”.
- Nói rồi Tuấn cũng rời đi, thêm một bóng dáng cô độc, thêm một kẻ đau khổ vì tình yêu.

30. Chương 30

Cái nhóm oan nghiệt của Linh sau trận cãi nhau kịch liệt thậm chí gần đánh nhau thì cũng quyết định được địa điểm tập kết để làm luận văn là tại điền trang thứ hai của nhà họ Tạ: Lưu Ly trang.

Nói là xém đánh nhau chứ thực ra là màn cãi nhau của Hoàng, Quân với Linh và Thiên, bốn người còn lại cả buổi ngậm tăm không nói câu gì. Cũng đúng thôi, Linh với Hoàng và Quân là kẻ thù không đội trời chung còn Thiên là muốn lấy lòng Linh nên mới tham gia cuộc cãi lộn. thật hết biết, đôi lúc tác giả tôi tự hỏi, sắp nhóm thế này nhằm cái mục đích gì? Không biết họ sẽ làm ăn ra sao đây???

Lưu Ly trang là điền trang lớn thứ hai của nhà họ Tạ. trang rộng hơn 70 ha với rất nhiều trang thiết bị hiện đại, đội ngũ nhân viên đông đảo, xét về vẻ đẹp thì không trang nào trong nước có thể sánh kịp. điền trang được chia làm hai khu là khu trồng trọt và khu chăn nuôi. Khu trồng trọt chủ yếu trồng hoa lưu ly, hoa Lan, hoa hướng dương, hoa hồng ... để phục vụ cho việc chế biến thuốc và làm nước hoa, chế biến thực phẩm chức năng....

Khu chăn nuôi thì nuôi bò sữa, bò thịt, ngựa, dê... để phục vụ cho nhu cầu sữa tươi, thịt bò, thịt dê của toàn miền bắc. có thể nói điền trang này mỗi năm sản sinh ra rất nhiều lợi nhuận vì đây còn là một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Vì vết thương ở lưng và vai còn đau nên hôm nay Linh mặc một chiếc váy màu be đơn giản, tay dài có một chiếc nơ bên eo. Khác với hình ảnh cá tính thường ngày, hôm nay Linh xinh đẹp theo nghĩa dịu dàng. Một chút đó thôi cũng làm cho Mạnh và Thiên vài phút ngẩn ngơ.

Chủ đề nhóm Linh làm là công dụng của một số loại thảo mộc quý và cách điều chế một loại nước hoa đơn giản nhất.

2h chiều. dưới cái nắng chói chang của ngày hè, cả nhóm quyết định đi thăm căn nhà trồng hoa hồng trước, sau đó là căn nhà trồng dược liệu. kết thúc sẽ là một bữa tối ở điền trang và cùng thảo luận cho bài luận văn sắp tới.

Qua tìm hiểu qua ở nhà, Linh nêu ra ý kiến của mình về hoa hồng:

- Theo tôi biết thì Hồng hay hường là tên gọi chung cho các loài thực vật có hoa dạng cây bụi hoặc cây leo lâu năm thuộc chi Rosa, họ rosaceae, với hơn 100 loài với màu hoa đa dạng, phân bố từ miền ôn đới đến nhiệt đới. Các loài này nổi tiếng vì hoa đẹp nên thường gọi là hoa hồng. Đa phần có nguồn gốc bản địa châu Á, số ít còn lại có nguồn gốc bản địa châu Âu, Bắc Mỹ, và Tây Bắc Phi. Các loài bản địa, giống cây trồng và cây lai ghép đều được trồng làm cảnh và lấy hương thơm. Đôi khi các loài này được gọi là tường vi. Về hình thái, Đây là các cây bụi mọc đứng hoặc mọc leo, thân và cành có gai. Lá kép lông chim lẻ, lá chét khía răng, có lá kèm. Hoa thơm, màu sắc đa dạng: hồng, trắng, vàng hay đỏ... Hoa thường có nhiều cánh do nhị được biến thành. Đế hoa hình chén. Quả bế, tụ nhau trong đế hoa dày lên thành quả. Ở Nhật Bản, trong các cuộc triển lãm, hoa hồng bao giờ cũng chiếm ngôi vị “Nữ hoàng của các loài hoa”. Ở Bungari, đất nước được mệnh danh là “Xứ sở của hoa hồng” vì trồng nhiều hoa hồng nhất thế giới, người ta có câu châm ngôn “Quý như tinh dầu hoa hồng” để đánh giá một vật nào đó có giá trị rất lớn. Bởi vì phải cần đến 30 đóa hoa hồng người ta mới cất được một giọt tinh dầu (giá trị hơn cả vàng ròng). Người Hy Lạp cổ đại cho rằng hoa hồng là tặng phẩm quý báu mà nữ thần Kibela đã gửi đến cho loài người để tôn vinh những tình cảm cao đẹp, từ đó hoa hồng được mang tên “Quà tặng của thiên thần”.

Chính nhờ vào mùi hương dịu dàng, thanh thoát, sang trọng và hình dáng tao nhã, hài hòa, yêu kiều đẹp đẽ một cách tự nhiên mà hoa hồng được coi là vẻ đẹp của người mẹ, của nữ giới nói chung.

Tinh dầu hoa hồng là một trong những tinh dầu thơm nhất và nhiều công dụng nhất. Các nhà khoa học phân tích trong hoa hồng có tinh dầu với tỉ lệ 0,013-0,15% mà thành phần chủ yếu gồm geraniol 12,78%, 1-citronellol 23,89%, phenethyl alcol 16,36%, stearoptenes 22,1%.

Theo y học cổ truyền, hoa hồng có vị ngọt, tính ấm, tác dụng hoạt huyết, điều kinh, tiêu viêm, tiêu sưng. Người Trung Quốc và nhiều nước châu Á đã dùng hoa hồng để chữa bệnh từ rất lâu đời.

Loại hoa hồng đỏ (mai khô hoa) dùng làm huyết mạch lưu thông, chữa kinh nguyệt không đều, đau ở vùng bụng dưới, vết thương sưng tấy, đinh nhọt và viêm mủ da, bệnh bạch hầu.

Loại hoa hồng trắng (hồng bạch) chứa nhiều tanin, đường, chất nhầy, tinh dầu, dùng chữa ho trẻ em rất công hiệu; ngoài ra còn làm nhuận trường. Tinh dầu hoa hồng là chất an thần, làm dịu các chứng bệnh về tiêu hóa, trị đau nhức, căng thẳng thần kinh, suy nhược, mất ngủ, rối loạn kinh nguyệt. Ngoài tác dụng kích thích tuần hoàn máu, nó còn là chất sát khuẩn nhẹ, ít độc nhất trong các loại tinh dầu nên có thể dùng cho trẻ nhỏ.

Nước hoa hồng có tác dụng như một loại sữa làm mát dịu và sạch sẽ làn da, có tính sát khuẩn nhẹ và làm hưng phấn tinh thần. Các nhà nghiên cứu ở khoa Dược, trường Đại học UMTS Malaysia cho biết có thể phòng ngừa ung thư và làm hạ huyết áp bằng nước ép của hoa hồng, vì trong cánh hoa có chứa một chất tổng hợp đặc biệt. Người ta đang nghiên cứu chế biến loại trà và nước giải khát từ hoa hồng để điều trị bệnh cao huyết áp.

Ở Nhật Bản, hoa hồng được chế biến thành mỹ phẩm bảo vệ sắc đẹp của phụ nữ. Người ta pha trà bằng cánh hoa, lấy nước để rửa mặt vừa tẩy sạch da vừa bảo vệ da rất tốt. Hoặc ngâm cánh hoa vào dấm chua để có một dung dịch khử mùi hôi và sát trùng. Hoặc sắc thuốc từ hoa hồng để làm nước rửa mặt và thuốc bổ giàu vitamin A để làm trắng da, dưỡng da.

Hoa hồng phơi khô trong im (âm can), tán bột dùng để cầm máu, chữa băng huyết, tiêu chảy (người có thai không nên dùng). Ngày dùng 15-20g bột, hoặc phối hợp với gừng, trà...

Y học cổ truyền Ấn Độ cho rằng nước sắc hoa hồng hoặc tinh dầu hoa hồng hòa với nước (1 giọt hoa hồng 10 giọt nước) dùng để xoa bóp hoặc cho vào bồn nước để tắm sẽ làm an thần, chữa bệnh ngoài da và làm phần chân tinh thần, lạc quan yêu đời. Một số bài thuốc từ hoa hồng:

Chữa ho trẻ em: Lấy cánh hoa hồng trắng còn tươi, một quả quất chín (bỏ cuống), 1/2 muỗng cà phê đường hoặc mật ong. Cho tất cả vào chén nhỏ, hấp cơm hoặc chưng cách thủy. Đem ra nghiền nát, trộn đều rồi gạn lấy nước cho trẻ uống nhiều lần trong ngày.

Làm nhuận trường, chống táo bón: Hoa hồng trắng còn tươi hoặc khô 20-40g, *** với 100ml nước sôi trong 15-30 phút, thêm 1/2 muỗng cà phê mật ong hoặc đường, uống 2-3 lần trước bữa ăn.

Cầm máu, chữa băng huyết : Lấy hoa hồng đỏ mới nở 20-30g ngâm với 1lít nước sôi khoảng 30 phút, lọc lấy nước hòa với 50g đường khuấy đều. Mỗi lần uống 200ml, uống cho đến khi cầm mới thôi.

Chữa giộp lưỡi, loét lợi, lở miệng: Ngâm bột hoa hồng đỏ 5g với 25ml rượu trắng trong 24 giờ. Đun nhỏ lửa cho rượu bay hơi, đến khi còn sền sệt thì cho thêm 30g mật ong vào đun nhẹ, khuấy đều rồi để nguội. Dùng tăm bông sạch thấm thuốc bôi vào chỗ đau, ngày 2-4 lần.

Dung dịch mật - hoa hồng này pha với nước sạch, thêm vài hạt muối làm thuốc súc miệng chữa viêm họng rất tốt. các bạn có ý kiến gì nữa không?

Linh nghiêng mặt nhìn những người đi bên cạnh và chăm chú lắng nghe mình nãy giờ. Ánh mắt mong chờ một ý kiến nào đó.

- Oa, không ngờ hoa hồng lại có nhiều công dụng như vậy đấy. bạn Linh à, bạn thật giỏi đó nha. không bỏ qua cơ hội, Thiên chen vào ngay. Bên cạnh giọng nói ngọt như đường Cu Ba là nụ cười híp mí tỏa nắng.

- Chỉ là một chút tìm hiểu trước thôi. Không có gì đặc biệt. Linh bỏ qua câu nói của Thiên và lạnh nhạt bước đi.

- Có vẻ như bạn Linh đã tìm hiểu khá kĩ về hoa hồng rồi. hoa hồng thật là tốt, vậy nên bây giờ mình mới biết, bạn Hoàng có làn da đẹp như vậy là do nhà sản xuất nhiều mỹ phẩm từ hoa hồng đúng không? Liệu sau hôm nay, bạn có thể tặng mình và mọi người một ít làm quà không? Chi lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng bằng một câu nói hết sức dễ thương, hai mắt chớp nhìn Hoàng chờ đợi.

- Nếu cậu thích. Hoàng đáp lại Chi lạnh nhạt nhưng so với không khí lúc đầu đã có tiến bộ.

- Cái bà này, không được nói đỡ cho kẻ thù nghe chưa? Loại người xấu xa đó không đáng cho chúng ta nói chuyện. Quân thấy Chi khen Linh thì tức giận nói. Ánh mắt nhìn Chi như có ngàn mũi dao nhọn vậy.

- Người ta nói hay thì tui khen chứ, ông ghen à? Có giỏi thì ông nói hay như người ta đi. Chúng ta ở cùng một nhóm cơ mà, phải biết đoàn kết chứ. Chi xì mặt đáp lại lời của Quân. Trong ánh nắng buổi chiều toát ra một vẻ đẹp ngây thơ trong sáng. Quân thấy tim mình dường như đập lỗi một nhịp. sao vậy nhỉ? Có ai biết không???

- Thôi dừng cãi nhau nữa, để làm bài luận văn thật hoàn chỉnh thì chúng ta cần sự hợp tác của mọi người. tôi đã nêu ý kiến rồi, mấy người cũng cho ý kiến đi. Linh thấy hai người kia cãi nhau thì xen vào.

- Tôi thấy phần Linh nói khá là đầy đủ rồi, có ai ý kiến gì không? Mạnh nói.

- Tôi không có ý kiến. Hoàng lạnh nhạt nói.

- Chúng tôi cũng không có ý kiến. Chi, Quân, Duy và Huy cũng đồng thanh. - Vậy chúng ta xem xét khu trồng được liệu sau đó bàn luận tiếp về bài luận văn tại nhà của TẠ HOÀNG nha. Mặc dù cố coi đây là vì công việc chung nhưng Linh cũng không thể nói tên của Hoàng bình thường được. hai chữ tên của Hoàng được cô nói nhấn mạnh lên, trong giọng nói lộ rõ sự hận thù.

- Không có ý kiến. mấy người thấy trời nắng đã nản nên cũng không muốn ý kiến ý cò gì cho nhiều. cả đám tiến đến khu trồng được liệu và đưa ra ý kiến cũng như hiểu biết của mình. Đều là những học sinh thông minh và có tầm hiểu biết sâu rộng nên chẳng mấy chốc mà họ đã hoàn thành xong bài luận văn. Trong khi chờ đến bữa tối, Linh tranh thủ đi tha thẩn bên ngoài. Cảnh sắc ở đây thật sự cuốn hút cô. Một sự cuốn hút kì lạ và bí ẩn.

Nắng đã nhuộm lên cánh đồng một màu vàng như mật ong, Linh bước từng bước thật khê, thả lỏng cơ thể, Linh hòa mình vào thiên nhiên.

Thích thật!!!

Đã bao nhiêu lâu rồi Linh chưa sống thật với con người mình nhỉ? Trả thù đã làm cô quên đi mình là một cô gái mới lớn, một cô gái với những ước mơ bình dị. đã bao lâu rồi cô không được tự do chạy nhảy trên cánh đồng cỏ xanh mát rượi và đã bao lâu rồi cô không còn nở nụ cười hồn nhiên được nữa???

Cô không biết. giông bão của cuộc đời đã đưa cô đi quá xa, dòng chảy của hận thù ngày đêm bào mòn tình người, nhân tính trong cô, cô không còn là Nhật Linh của ngày xưa nữa. vì sao ư? Vì cô đã thay đổi, một

thay đổi lớn, rất lớn. nếu như trên đời này tồn tại chữ ‘nếu’, cô sẽ đưa ra thật nhiều cái nếu để Vũ của cô không đi xa, để những người bên cạnh cô luôn hạnh phúc. Nhưng mơ ước chỉ là ước mơ mà thôi. Ước mơ thì có mấy cái trở thành hiện thực? ước mơ thì có mấy cái là có khả năng thực hiện được cơ chứ. Cô buồn, mọi cảm xúc như lắng đọng lại. con tim từ lâu đóng băng nay lại đập từng nhịp đau đớn.

Chân Linh cứ bước đi trong vô thức đưa Linh đến một cánh đồng cỏ lau rất đẹp. trong ráng chiều nhàn nhạt, cánh lau khẽ đu đưa như khe khẽ hát một bài ca buồn. Linh chọn một chỗ và ngồi xuống. chỗ này có thể nhìn thấy con sông ở đằng xa. Thật yên bình biết bao.

Đôi lúc, trong cuộc sống tấp nập với bao mối lo toan ta phải tìm một chốn nghỉ của tâm hồn. ta là con người chứ không phải một cỗ máy, ta có cảm xúc chứ không phải vô tri vô giác. ta vô tình hoặc cố ý làm tổn thương chính mình, điều đó thật sự rất có hại. bạn hãy thử gác mọi lo toan trong cuộc sống sang một bên và tận hưởng cảm giác tâm hồn được thư thái xem, sẽ rất thú vị.

Gió nhẹ thổi mái tóc Linh tung bay cạo vào mặt nhồn nhột. Linh không quan tâm, cô đang suy nghĩ nhiều lắm. về nhiều người, nhiều thứ và nhiều việc khác nhau.

Suy nghĩ về gì ư? Đầu tiên cô suy nghĩ về gia đình, sau đó là bạn bè và cuối cùng là những mối quan hệ. những mối quan hệ luôn là điều đau đầu nhất.

Cô có một gia đình khiến người khác phải ghen tị, không quá giàu sang nhưng lúc nào cũng tràn đầy tình yêu thương. Mỗi khi tổn thương, mỗi khi đau khổ, gia đình luôn là nơi chốn bình yên cho cô nương tựa. giờ đây, khi ngồi trên cánh đồng thơm mùi hoa cỏ này, cô đang nhớ về những người thân của mình. Ôi sao mà thân thương đến thế, những lúc thế này cô chỉ muốn ngủ vùi trong vòng tay của mẹ và cái xoa đầu của ba. Không đặc biệt nhưng thật sự ấm áp, Linh chợt mỉm cười, một nụ cười con trẻ.

Linh lại nhớ đến Vũ, người bạn thân quen từ thuở còn rất nhỏ, người bạn mà cô thương mến. cậu có một khuôn mặt thiên thần, một tính cách vui vẻ và một khối kiến thức chuyên sâu, cậu như một cuốn bách khoa toàn thư chứa những điều kì diệu. Cậu luôn là người mà cô nghĩ đến đầu tiên khi gặp chuyện buồn hay khi có chuyện gì vui nhưng... cậu không còn trên đời nữa, cậu đã đi về một nơi xa, xa lắm, một nơi cô không biết và cũng không thể đi đến được.

Cô nhớ đến Chi, người bạn cô mới quen khi vào học tại học viện Tinh Tú. Một cô gái nhí nhảnh, một tâm hồn trong sáng. Một tình bạn đẹp đáng để gìn giữ. Nhưng... cô đã từ bỏ tình bạn ấy, cô đã sai nhưng cô không hối hận. phải rồi, không hối hận.

Cô buồn.

cô rất buồn.

gió nhẹ thổi mang theo nỗi buồn menh mang đi đến nơi xa. Mặt trời đã khuất dưới chân trời không định. Xa xa, những cánh chim đang tìm về chốn ngủ. Linh thấy mình thật cô đơn. Một bóng hình nhỏ bé giữa dòng người tấp nập, cô thấy mình bơ vơ, lạc lõng biết bao.

Linh lại mang nỗi buồn ra mà gặm nhấm mà suy nghĩ. Gia đình, bạn thân cô đều suy nghĩ đến cả, cô bắt đầu nghĩ đến những người xuất hiện trong cuộc sống của cô từ khi Vũ ra đi. Đầu tiên, có lẽ là Báo.

Trong kí ức của Linh, Báo là một người lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng hình như, hình như trong trái tim ấy có một chút gọi là tình người. trong những ngày ở với Báo, Linh đã nhận ra nhiều điều về con người ấy. Linh cũng không còn căm thù Báo nữa, thay vào đó là một tình cảm nảy sinh. Không sâu sắc như tình yêu nhưng cũng không nhạt nhòa như người qua đường, một tình cảm giữa sếp và nhân viên. Nghe có vẻ nực cười nhưng Linh không biết câu trả lời thừa đáng cho tình cảm của mình là gì. Thôi thì hãy đặt cho nó một cái tên thân thiết là ‘tình bạn’.

Sau Báo là hình ảnh của Sư tử. hai người, hai anh em và hai hình hài khác nhau nên cảm nhận của cô về hai người cũng khác nhau. ở cả hai người cô đều thấy họ có tham vọng to lớn nhưng đối với Sư tử, có vẻ như tham vọng của anh ta cao hơn nên cũng tàn nhẫn hơn. Chưa tiếp xúc nhiều nên hình ảnh của Sư tử trong lòng Linh không có gì là sâu đậm. những hình ảnh lướt qua trong đầu và dừng lại ở Thiên. Thiên. Một chàng trai cao lớn, tài hoa, là niềm mơ ước của rất nhiều cô gái và sự ganh tị của những chàng trai. Xét về ngoại hình, Thiên không bằng Vũ, xét về tính cách, Thiên không vui tính bằng Vũ. Xét về... xét về.

Linh tự thấy mình ngốc, lấy một người mới đến để so sánh với Vũ. Linh thấy mình khờ khi nhận nhầm Thiên là Vũ. Nhưng... Thiên thật sự có đôi mắt giống Vũ, cả cử chỉ cũng vậy. không biết từ khi nào, Linh đã có thói quen ngắm nhìn Thiên khi cậu bạn không chú ý, chẳng phải là tình cảm nam nữ gì, chỉ vì Thiên giống Vũ. Lại là Vũ. Con tim của Linh lại đau rồi. tại sao Vũ ra đi để Linh đau đớn??? tại sao Vũ đi rồi lại xuất hiện một Thiên có đôi mắt giống Vũ để làm Linh đau thêm một lần nữa??? thật sự Linh đã làm sai điều gì sao? Chẳng lẽ vì Linh không tốt??? hàng chục lí do được Linh đưa ra nhưng chẳng cái nào hợp lí cả, Linh không có dũng khí đối mặt với việc này. Linh quyết định gác qua một bên, một tiếng thở dài như trút ngàn tâm sự. ánh mắt Linh hướng về phía xa, nơi có chân trời.

Trời đã không còn sớm, không biết trăng đã lên từ khi nào. Không sắc sỡ, không sáng lóa. Từng giọt, từng giọt nhỏ xuống như dòng lệ của Linh tuôn rơi. Xa xa ánh trăng như dát vàng lên cảnh vật. mặt dòng sông như sáng lóa lên trong đêm tối. vài cái lá già nua đưa khê trong gió. Thật buồn và ảm đạm.

Linh lại suy nghĩ, cô suy nghĩ về Mạnh. Người đã tỏ tình với cô trong nhiệm vụ lần trước. một chút bối rối vương trên má, gò má mịn màng khê ửng hồng. sao nhỉ? Cô có thể khẳng định là mình không thích Mạnh nhưng trong cô lại tồn tại tình cảm nào đó với Mạnh. Lạ lắm, cô cũng chẳng cắt nghĩa nó là loại tình cảm gì. Nhẹ nhàng và ấm áp. Linh chỉ biết cảm giác của mình khi bên Mạnh là như vậy. thế nên, cô đặt tên cho tình cảm của mình là ‘ tình cảm cao cao nóng’ . có vẻ như buồn cười nhưng thật sự thì khi bên Mạnh cô luôn nhận được sự quan tâm. Sự quan tâm ấy nhẹ nhàng ấm nóng như một cốc ca cao nóng trong trời đông buốt lạnh vậy.

Hướng suy nghĩ đi xa rồi lại trở lại gần, Linh đâu đâu cũng thấy cô đơn. Đôi vai mỏng manh khê so lại trong tiết trời đang dần trở lạnh. Xoa xoa hai cánh tay vào nhau, Linh định sẽ ngồi đây thêm một lúc rồi ra về nhưng đúng lúc ấy, một chiếc áo được choàng lên vai Linh. Chiếc áo còn nguyên hơi ấm của người mặc. thoang thoang đâu đây là mùi hương rất nam tính. Linh chưa kịp nhìn xem chủ nhân của chiếc áo thì người ấy đã ngồi xuống bên cạnh. Là Mạnh.

Không khí bỗng dưng trở nên bối rối. kể từ ngày hôm ấy, Linh và Mạnh mỗi khi gặp nhau là lại cảm thấy ngại ngùng. Không phải thẹn thùng như những người đang yêu mà là cảm giác khó xử khi không biết phải làm như thế nào. Nói chuyện thì cũng chỉ dăm ba câu mang tính xã giao mà thôi. Tình cảm vì thế mà xa cách dần.

Không khí tĩnh lặng. có thể nghe thấy cả tiếng dế kêu giữa cánh đồng rộng lớn, không quá to nhưng lại du dương như một bản đàn êm dịu. một bản đàn làm cho tâm hồn thư thái. Linh khê nhắm mắt và lắng nghe. Tâm hồn cô nhẹ bẫng.

Mạnh bất chợt nhìn sang, cậu nhìn cô mỉm cười và nói:

- cô đi mà không báo trước nên mọi người rất lo lắng.

- Vậy sao? Xin lỗi. chỉ là một phút rảnh rồi nên tôi muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi. Linh nghe giọng nói của Mạnh thì mở mắt. cô nhìn Mạnh khê đáp, ánh nhìn chứa nhiều cảm xúc khác nhau.

- Không sao. Trời lạnh đấy, ra ngoài nhớ mang theo áo khoác.

- ừ, cảm ơn.

Không khí lại trở nên im lặng, Linh và Mạnh không nói thêm một câu gì. Hai người cùng hướng lên ngắm những vì tinh tú trên cao đang tỏa sáng. Được một lúc thì Mạnh nói:

- Linh này, về chuyện bữa trước. coi như... tôi... chưa nói gì nhé.

- ừ. Linh đáp khê, ánh mắt vẫn không rời khỏi bầu trời.

- chúng ta vẫn là bạn tốt nhé. Mạnh nói.

- ừ.

- Cảm ơn. MẠNH nhìn Linh với ánh mắt lấp lánh vui mừng nhưng nếu nhìn rõ có thể thấy trong ánh mắt ấy có cả một nỗi buồn sâu thẳm được che giấu kĩ lưỡng. tay cậu nắm chặt tay Linh. Không để cô kịp phản ứng, cậu nói:

- Cô có nhìn thấy ngôi sao kia không? Tay Mạnh chỉ về ngôi sao sáng nhất. - Cô có nhìn thấy ngôi sao kia không? Tay Mạnh chỉ về ngôi sao sáng nhất.

- ừm. Linh không nói, ánh mắt khẽ nhìn theo hướng Mạnh chỉ.

- Đó là sao Thiên Lang. ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đây. còn kia là chòm sao Sư Tử, kia là chòm sao Bọ Cạp, chòm sao Kim Ngưu. Còn bên kia nữa. kia là chòm sao Thiên Bình. Cánh tay Mạnh vạch ra những hình thù kì ảo trong không trung. Ánh mắt cậu lộ rõ một niềm đam mê vô tận.

Tuy Linh không nhìn rõ những chòm sao mà Mạnh chỉ nhưng cô khẽ mỉm cười. một nụ cười trong sáng, cô như cuốn theo dòng cảm xúc của Mạnh.

Gió đêm vẫn nhẹ nhàng thổi, mép váy Linh khẽ tung bay. Mạnh vẫn say sưa kể cho Linh về lịch sử các chòm sao còn Linh vẫn chăm chú lắng nghe. Bỗng nhiên Mạnh ngừng lại rồi nói nhỏ:

- Mỗi con người sau khi chết đi thì linh hồn họ đều hóa thành những vì sao trên trời và tỏa sáng. Tôi tin rằng Vũ đang ở trên đó, đang dõi theo từng bước chân của cô hằng ngày.

- Tôi cũng mong là như vậy. tôi không biết Vũ là ngôi sao nào nhưng Vũ luôn hiện diện trong trái tim của tôi và trái tim của mọi người. Linh bình thản nói, giọng nói nhẹ nhàng như vang lại từ cõi hư không.

- Này, cô có thấy ngôi sao bên cạnh ngôi sao sáng nhất kia không? Mạnh cầm tay Linh chỉ lên bầu trời. cánh tay hai người hướng về một nơi xa, nơi có một ngôi sao đang tỏa sáng. Không quá lung linh nhưng lấp lánh thật đẹp.

- Có. Linh nhẹ nhàng trả lời.

- Đó là ngôi sao của cô đấy. còn ngôi sao của tôi thì ở bên cạnh. Tôi sẽ luôn bảo vệ cô. Mạnh nắm tay Linh chỉ về hướng ngôi sao bên cạnh, giọng nói tràn đầy tình yêu thương.

Hai lần trong một ngày, má Linh lại ửng hồng, trong ánh trăng mờ nhạt lại thêm phần quyến rũ. Nhẹ rút bàn tay ra khỏi tay Mạnh, cô nói:

- Cậu có thể nói cho tôi biết về cô gái tên Bảo Trân không?

- Tại sao cô lại muốn biết? giọng Mạnh trầm buồn.

- Chỉ là một chút tò mò, nếu cậu không muốn nói thì thôi. ừm, xin lỗi vì đề cập đến vấn đề này nhé. Linh bối rối nói.

- Không. Nếu cô đã muốn biết thì tôi sẽ nói cho cô biết. Bảo Trân là em họ tôi. Con bé rất hiền lành, tính tình cũng rất tốt. từ nhỏ hai chúng tôi đã chơi với nhau rất thân, đi đâu cũng có nhau. Thế rồi con bé ấy thích Hoàng, Hoàng đi đâu thì nó đi đó. Điều đó làm Hoàng rất khó chịu. nó thích Hoàng nhưng lại không biết cách bày tỏ. một con bé ngốc nghếch. Thế rồi, một ngày nọ, nó đi chơi với Hoàng và trở về với bộ dạng rất thê thảm. vài ngày sau thì nó qua đời. tôi thật sự rất shock trước việc đó... giọng MẠNH nghẹn lại, trong đáy mắt xuất hiện một lớp sương mù mờ mờ. Linh biết Mạnh đang xúc động. chủ động nắm lấy cánh tay Mạnh, Linh nói:

- Đừng buồn, tôi biết nỗi mất mát đó với cậu là rất lớn lao, tôi hiểu. cậu đã từng nghe câu này chưa : ‘ một người khi mất đi, linh hồn họ sẽ biến thành ngôi sao và sau hai ngàn năm xa cách nhất định ta sẽ được gặp lại’.tôi không biết chúng ta có thể đợi được hai ngàn năm hay không nhưng tôi sẵn sàng đợi với cậu. cậu có thể đợi cùng tôi không? Ánh mắt Linh nhìn Mạnh âm ỉ, trong đó là một đại dương xanh với hàng ngàn điều bí ẩn.

- Cảm ơn, tôi nhất định sẽ đợi. Mạnh cũng đáp trả Linh bằng một ánh mắt âm ỉ không kém, trong đó ẩn chứa một niềm hi vọng lớn lao.

- ừ.

Hai người không nói thêm một câu gì nữa mà lặng ngắm bầu trời trong buổi đêm.

Linh và Mạnh khẽ nhắm mắt ngả người lên đồng cỏ và tận hưởng không khí buổi tối.

Một lúc sau, Mạnh nói lớn:

- Này, Linh mở mắt ra đi.

- Wa, đẹp quá.

Bao quanh hai người là một đàn đom đóm rất lớn. từng con từng con tỏa sáng như những vì tinh tú nhỏ. Linh thích thú bắt một con ủ trong lòng bàn tay rồi nói:

- Đẹp quá. Rồi chưa bao giờ thấy đom đóm.

- Nghe nói nếu bắt một con đom đóm trong tay và ước nguyện thì sẽ thành hiện thực đấy. cô có một con trong tay rồi, hãy ước nguyện đi.

- Thật sao? Linh ngạc nhiên hỏi lại.

- ừ, nhắm mắt lại và ước nguyện đi.

- ừ. Linh nghe theo lời Mạnh và nhắm mắt lại. nhưng... chưa kịp ước điều gì thì... Mạnh đã mi lên trán Linh. Như lấp liếm một hành động sai trái, Mạnh đứng dậy và nói:

- đồ ngốc. nói thế mà cũng tin được. mau về ăn cơm thôi, tôi đói rồi.

sau khi nhận thấy Mạnh đã đi xa, Linh vội vàng chạy theo và nói một điều gì đó . hai người trao đổi rồi cùng nhau ra về.

ánh trăng nhàn nhạt nhẹ nhàng trải trên cảnh vật. phía xa, những đám mây tách ra thành những đường kì dị. có phải là một điềm dữ??? chẳng ai biết được chuyện của tương lai. Chuyện của tương lai hãy để tương lai trả lời.

31. Chương 31

một kế hoạch lớn đã được đề ra.

Mọi ân oán có được gỡ bỏ???

Máu và cả nước mắt.

Lừa dối và thâm thù.

Làm sao để cho vẹn toàn.

Làm sao có thể phân biệt,

Và làm sao có thể sửa chữa???

Buổi làm luận văn kết thúc. Nhóm của Linh giải tán, ai về nhà đó.

Luận văn của họ thật sự rất xuất sắc, các thầy cô đọc mà không ngừng khen ngợi. vốn đã được hậm mộ nay lại càng được hậm mộ hơn.

Linh về nhà với tâm trạng không được tốt lắm, Báo hẹn gặp cô và Mạnh để nói về kế hoạch tiếp theo. Thật sự Linh muốn kết thúc nhiệm vụ này sớm, có lẽ cô đã quá mệt mỏi rồi.

Thay một bộ đồ khác, Linh đứng chờ Mạnh ngoài cổng rồi hai người cùng đi đến tổ chức. hôm nay Linh và Mạnh được diện kiến cả hai sếp, có vẻ kế hoạch sắp tới rất quan trọng. mình chứng là hôm nay còn có cả Sư tử, người mà Linh và Mạnh chỉ gặp một lần lúc đến đây diện kiến.

Ngay khi Linh mới bước vào, cả hai sếp đều quay người lại nhìn hai người họ nghiêm khắc. ánh mắt rất lạnh lùng.

- Hai người ngồi đi. Sư tử lên tiếng.

- Vâng thưa sếp. Linh và Mạnh gật đầu và ngồi xuống, mắt hướng về phía Báo và Sư tử chờ đợi.

- Một kế hoạch mới được đề ra và ta cần sự giúp sức của các người. Sư tử khoanh tay đi vòng vòng còn mắt thì dán chặt vào khuôn mặt Linh.

- Một kế hoạch mang tính quyết định, nếu thành công thì chúng ta sẽ lật đổ nhà họ Tạ một cách triệt để và các người cũng có cơ hội trả mối thù trong lòng. có lợi cho cả hai bên. Báo tiếp lời Sư tử.

- Các người đã hiểu tầm quan trọng của kế hoạch này chưa? Sư tử hỏi.

- Rồi, thưa ngài. Linh và Mạnh đồng thanh. Linh thấy nỗi lòng được giải tỏa đôi chút, những ngày sống ngược với tính cách thật sự rất khó chịu. gánh nặng trên vai sắp được trút bỏ. mối thù sâu nặng sắp được trả, Vũ sắp có thể yên tâm nhắm mắt rồi. sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhất định Linh sẽ từ bỏ tổ chức và sống một cuộc sống như bao nhiêu người bình thường khác, không khổ đau, không dằn vặt, không chột chích.

- Kế hoạch này đã được hai chúng ta đề ra từ hai năm trước và cũng thực hiện được gần hai năm rồi. trong hai năm qua thật sự đã gặp rất nhiều trở ngại. người xưa có câu 'kiên nhẫn thực hiện nhất định sẽ có kết quả'. sau gần hai năm thực hiện, tổ chức của chúng ta đã nắm trong tay hơn 20% cổ phần của tập đoàn MKB, ngoài ra còn thuyết phục được hơn một nửa số cổ đông của tập đoàn. Tất cả đã gần hoàn tất, chỉ còn một bước cuối cùng để hoàn thành kế hoạch hoàn hảo này chính là nhiệm vụ chúng ta sắp giao cho các người đây.

- Nhiệm vụ của các người không quá khó khăn, các người phải đột nhập vào kho hàng trung tâm cũng là cơ quan đầu não của tập đoàn MKB và đặt năm quả bom ở năm khu vực chính để phá hủy toàn bộ cơ sở vật chất của chúng. Chỉ cần kho hàng ấy bị phá vỡ, các cổ đông bị tổ chức mua chuộc sẽ đồng loạt rời bỏ tập đoàn, đến lúc đó nhà họ Tạ sẽ bị phá sản,. một cái kết không mấy tốt đẹp. Báo nói trong sự thù hận thấy rõ, ánh mắt toát ra sát khí ghê người.

Linh rất ngạc nhiên trước kế hoạch của tổ chức. thâm sâu không thể ngờ. thì ra kế hoạch này đã được đề ra từ lâu, Linh và Mạnh chỉ là con tốt để cho tổ chức lợi dụng không hơn không kém. Sao chứ? Chẳng phải sau nhiệm vụ này thì tổ chức có lợi nhất sao??? Nhưng... tại sao tổ chức lại hiền từ thế kia chứ? Chỉ làm nhà họ Tạ tán gia bại sản thôi sao??/ không phù hợp với quy tắc hoạt động tổ chức gì cả.

Như nhận thấy sự thắc mắc trên khuôn mặt Linh, Sư tử nói:

- A.L.T người có thắc mắc gì sao?

- Dạ thưa ngài, tôi tự hỏi không biết từ khi nào tổ chức của chúng ta đã trở nên hiền từ như vậy? với những gì Tạ Hoàng và nhà họ Tạ gây ra mà chỉ làm cho chúng tán gia bại sản thôi ư??? Không biết từ khi nào Linh đã không còn lo sợ khi nhìn vào đôi mắt của hai sếp nữa. cô nhìn thẳng vào mắt Sư tử và thẳng thắn đưa ra ý kiến của mình.

- Ha ha ha ha ha ha ha. Người có sự tiến bộ lớn đấy. xem ra ta để Báo huấn luyện người là một quyết định đúng đắn. Sư tử thích chí cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng tạo ra một thứ âm thanh ròn rợn khiến người ta phải rùng mình.- nhưng... người tiến bộ quá thì có ngày ta phải xem xét lại đấy. ta không thể chấp nhận được việc có kẻ độc ác hơn mình tồn tại ngay bên cạnh. Sư tử ghé sát vào tai Linh thì thầm, lời thì thầm nhỏ nhưng lại có sức đe dọa ghê gớm.

- Cảm ơn vì ngài đã khen ngợi. tôi chỉ đưa ra ý kiến của mình thôi. Còn về việc độc ác thì tôi không dám vượt mặt các ngài. Linh trả lời thật bình tĩnh trước lời đe dọa không gươm giáo của Sư tử.

- Tốt. khéo miệng Sư tử nhếch lên tạo thành một nụ cười hài lòng.- dĩ nhiên là sự việc sẽ không thể nào dừng lại ở việc làm cho chúng tán gia bại sản. nếu làm như thế thì ta đã không bỏ ra nhiều công sức như vậy. ngay sau khi nhà kho của chúng bị nổ, ta sẽ hện tên Tạ Hoàng đó đến một nơi vắng vẻ một mặt là để cho các người trả thù mặt khác là để tiện tay giết sạch họ hàng nhà hắn. sau đó chỉ với lí do nhà họ Tạ trốn nợ nên chạy trốn là không ai có thể biết được chúng đang ở đâu. Kế hoạch thành công, ta có trong tay nhiều lợi nhuận còn các người trả được thù. Cả hai bên đều có lợi và nhất là kẻ thù chung của chúng ta sẽ bị tiêu diệt. Bây giờ thì còn thắc mắc gì nữa không hả con hươu bé nhỏ? Sư tử vừa nói vừa lấy tay nâng cằm Linh lên và bắt Linh nhìn vào mắt mình.

- Không thưa ngài. Linh hướng đôi mắt vô cảm của mình và nhìn vào Sư tử.

- Được rồi. các người có thể ra ngoài, hai ngày nữa chính thức triển khai kế hoạch. Trong hai ngày tới ta cho phép các người ngừng luyện tập để chuẩn bị. trang thiết bị sẽ được phát vào ngày mai. Sư tử chán nản buông tay ra khỏi cầm của Linh và ra lệnh.

- Vâng, thưa ngài. Linh và Mạnh cúi đầu chào Sư tử và Báo rồi ra ngoài.

Cánh cửa vù khép lại sau lưng, Linh và Mạnh dậm bước về phía trước nhưng vừa bước được hai bước thì phía sau có tiếng người cất lên:

- Đứng lại!!! - Đứng lại!!!

Ngạc nhiên, Linh và Mạnh quay về phía sau. Là Báo. Linh không biết Báo còn gì mà không nói hết trong lúc ở trong phòng, tuy nhiên cô vẫn cung kính trả lời.

- Thưa ngài, có chuyện gì vậy ạ?

- Ta có chuyện muốn nói với người ALT. HTS người có thể về trước. báo nói lạnh lùng.

- Nhưng... Mạnh tỏ ra không hài lòng.báo luôn kêu Mạnh về trước và để Linh ở lại nhưng lần nào Linh về cũng bị thương đầy mình. Mạnh thật sự không an tâm khi để Linh ở lại với Báo.

- Không cần lo lắng, ta chỉ nói vài câu thôi. Báo cũng tỏ ra không hài lòng với hành động của Mạnh. Đây không phải là phong cách làm việc của Mạnh bấy lâu nay. Chưa kể BLACK DEVIL tuyệt đối không chấp nhận trường hợp nhân viên có ý không hài lòng với lời nói của người điều hành.

- Không có gì đâu. Cậu cứ về trước đi, sau khi xong việc ở đây tôi sẽ về sau. Thấy Mạnh cứ chần chừ thì Linh nói.

- Thôi được. tôi về trước, có gì thì gọi cho tôi nhé. Tuy rất lo lắng cho Linh nhưng nghe Linh nói nên Mạnh đành phải về trước. chỉ cần Linh gọi điện vì gặp nguy hiểm, bất kể là tổ chức, là Báo hay là Sư tử cậu cũng đến cứu cô cho bằng được.

- Được. Linh gật đầu đồng ý với Mạnh. Cô hiểu ý nghĩ của Mạnh lúc này nhưng mệnh lệnh của Báo không thể không tuân theo. Hơn nữa, cô cũng không phải là một con người yếu đuối.

Lúc MẠNH quay lưng bước đi cũng là lúc Linh đi theo Báo. Hai người đi men theo một lối hành lang dài. Linh cảm thấy càng đi thì đường càng dài, càng đi thì không gian lại càng ảm thấp. đi qua dãy hành lang khô ráo, Linh và Báo đi vào một dãy hành lang khác tăm tối hơn, ảm thấp hơn. Trên bức tường đã nhiều năm tuổi, rêu phong đã bám được một lớp dày.

Cuối cùng thì cũng đến nơi. Trước mặt Linh và BÁO lúc này là một cánh cửa lớn, hơi cũ kĩ và bí hiểm. Linh có một linh cảm không lành.

Báo ấn một dãy chữ số ngẫu nhiên lên cánh cửa.

Cạch. Sau 3s thì cánh cửa tách ra và từ từ mở. linh rất thắc mắc về vấn đề tại sao Báo lại đưa cô đến đây nhưng cô không hỏi và không nhất thiết phải hỏi vì những thứ sau cánh cửa đã trả lời cho tất cả.

Sau cánh cửa là một quần thể sinh vật, không!!!. Là người, những con người bị tra tấn dã man. Thoạt trông không thể nhận ra được bởi vì họ đã bị tra tấn cho đến mức hình hài méo mó, tứ chi không lành lặn.

Trong căn phòng rộng lớn có hơn 50 người với đủ mọi lứa tuổi. họ nhìn Linh và Báo với một ánh mắt hoảng sợ xen lẫn hoang dại. ánh mắt của những người lí trí không hề tỉnh táo. Quét mắt một lượt khắp căn phòng, Linh không khỏi bàng hoàng trước số phận của những con người này. Tổ chức này thật sự rất độc ác. Trái tim Linh nhói lên một nhịp, cái gọi là lương tâm không ngừng gào thét đòi Linh phải nghe theo, nó đòi Linh giải thoát cho những con người kia nhưng,.. Linh không thể. Như nhận thấy sự xao động trong tâm hồn Linh, Báo lên tiếng:

- Đây là căn phòng chứa những kẻ phản lại tổ chức và những kẻ thám thính. Người thấy chúng chứ? Rất xứng đáng với những gì chúng gây ra đúng không? Báo cố tình nói hàm ý.

- Tôi không có ý kiến thưa ngài, thật sự không hiểu ngài đưa tôi đến đây nhìn họ là có hàm ý gì. Linh vẫn lạnh lùng trả lời. so với trước kia có phần bớt lạnh nhạt hơn nhưng sự xa cách vẫn không hề thay đổi.

- Người thực sự không hiểu sao? Ta không nghĩ như vậy, một người thông minh như nhà người lẽ nào lại không hiểu cái câu mang hàm ý bình thường như thế này? Như Sư tử đã nói. Người bữa nay tiến bộ rất nhiều. ta công nhận nhưng ta cũng muốn tận tay kiểm chứng. người đồng ý chứ?
- Vâng, thưa ngài, linh chợt nghĩ ‘muốn hay không thì ngài cũng biết rõ, tại sao lại hỏi như vậy cơ chứ? Hàm ý gì đây? Nghi ngờ tôi sao?’.
- Tốt. ta hài lòng về phản ứng của người. Bây giờ thì hãy thể hiện cho ta xem đi. Nó- đứa trong góc kia- đã bán đứng thông tin của tổ chức chúng ta cho bọn người của Tạ Hoàng. Một hành động không thể chấp nhận được. theo người chúng ta phải làm gì?. Ta cho người định hình phạt cho nó. Báo nghiêng đầu hướng về góc phòng, góc tăm tối nhất, nơi đó có một người phụ nữa mình đầy vết thương đang giang vòng tay che chở ột đứa bé con chỉ mới 5, 6 tuổi. trong ánh mắt người phụ nữ ấy là nỗi sợ khôn cùng. Một nỗi sợ của con người trước nanh vuốt của quỷ. và ẩn sâu trong đôi mắt ấy là tình yêu thương vô bờ của người mẹ đối với đứa con của mình, một tình mẫu tử bao la, một niềm khao khát sự sống cháy bỏng. trong vòng tay che chở của người mẹ, đứa trẻ phóng đôi mắt trẻ thơ đến bên Linh. Một đôi mắt màu nâu khói thật đẹp, ánh mắt sắc sảo xoáy sâu vào tâm trí Linh. Linh không biết mình nên làm gì với hai mẹ con đó, thật sự lúc này cô chỉ muốn thả họ đi mà thôi. Cô đã trở nên yếu đuối??? có phải không??? Phải chăng là cô đã quá mệt mỏi, bàn tay nhuốm máu muốn hoàn lương? Lương tâm thức tỉnh lúc này có phải là đúng đắn?

32. Chương 32

Linh đứng chết trân nhìn hai mẹ con xấu số nọ.

Hai cặp mắt một sợ hãi, một ngây thơ trong trẻo nhìn Linh. Mắt đối mắt, linh hồn đối linh hồn. một tia bối rối lóe lên trong đầu Linh.

- Người đã nghĩ ra cách trừng phạt chưa? Báo lạnh lùng nói.
 - Thưa ngài, theo tôi nên một phát súng và giết chết chúng. Giọng nói của Báo đã đưa Linh ra khỏi bối rối. cô trả lời bình thản, ánh mắt không nhìn về phía hai mẹ con nhà kia mà nhìn vào một khoảng không trống vắng.
 - Nhẹ nhàng vậy sao? Phản lại BLACK DEVIL là một tội không thể dung thứ được. người biết chứ? Không kẻ nào phản lại tổ chức mà lại có cái kết cục nhân từ đó được. người hiền từ quá đấy. định làm thiên sứ trong địa ngục à? Ánh mắt Báo xoáy sâu vào mắt Linh dò xét, từng câu nói phát ra như ngàn vạn mũi dao sắc bén đâm thẳng vào tâm hồn đang dao động của linh.
 - Tôi không có ý đó thưa ngài.
 - Thôi, không cần giải thích. Như đã nói trước, ta cho người quyền quyết định mạng sống của bọn chúng. Xử lí đi. Báo nói và quay lưng bước đi ra phía cửa.
- Không chần chừ, Linh lấy khẩu súng và hướng về phía hai mẹ con tù binh. Nhưng... Linh chưa kịp nổ súng thì người mẹ đã chạy đến ôm lấy chân Linh mà than khóc:
- Xin cô,. Tôi xin cô hãy tha cho con tôi. Nó không có tội tình gì. Mọi việc là do tôi gây ra, nếu muốn chém muốn giết thì hãy chém giết tôi chứ đừng giết nó. Tôi... tôi... xin cô. ắt hẳn sau này cô cũng là một người mẹ, mong cô hãy hiểu cho nỗi lòng của người mẹ này mà tha cho con tôi. Tôi nguyện làm thân trâu ngựa phục vụ cô cả đời, tôi... xin cô.

Hình ảnh người phụ nữ tiều tụy này làm Linh nhớ đến một người, không ai khác chính là cô mấy tháng trước đây. Lúc ấy cô cũng than khóc, cầu xin như thế này nhưng không có ai nghe, không ai để ý. Cuối cùng thì cô đã mất Vũ. Cánh tay cầm súng của cô chững lại trong không trung, trái tim quặn đau, cô không nỡ giết hai mẹ con nhà này. Nhưng... cô lại nhớ đến những lời của Báo, những gì cô phải gánh chịu. thử hỏi bây giờ cô nhân từ với hai người này thì ai sẽ nhân từ với cô. Ánh mắt Linh lóe lên một tia tàn sát, bàn tay nắm chặt khẩu súng. Và...

Đoàng đoàng đoàng.

Ba tiếng súng vang vọng trong không gian.

Linh giật mình quay lại tìm kiếm nơi phát ra tiếng súng. Là Báo, lại là Báo.

Trong lúc Linh chuẩn bị bắn thì Báo đã nhanh tay hơn,. Ba tiếng súng vang lên, ba vỏ đạn rơi xuống và ba con người sắp từ biệt trần gian.

Ba con người ấy là người mẹ và hai tù nhân khác. Đôi mắt Linh tròn tròn nhìn cảnh tượng trước mặt mình.

Người mẹ tay vẫn nắm chặt lấy chân Linh, đôi mắt mờ đục chăm chăm nhìn Linh, trong đôi mắt ấy là sự cầu xin, là sự oán hận, là sự yêu thương. Ba cảm xúc hòa quyện, hai tâm hồn đồng cảm, Linh chỉ muốn cúi xuống và đưa người mẹ ấy vào bệnh viện.

Oa oa oa .

Dường như đưa bé bây giờ đã ý thức được tất cả, nó biết mẹ mình sắp chết, nó biết người ta sắp giết mình. Một tiếng khóc bật ra giữa không gian im lặng. một tiếng khóc thấm thương đến xé lòng. từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, khuôn mặt trẻ thơ bị nước mắt bao phủ, nó gào lên và nhoài ra chỗ mẹ nó.

- Mẹ ơi, mẹ sao vậy? mẹ... đừng làm...đừng làm con sợ. hu hu.

Người mẹ đưa một cánh tay ôm lấy người con bé bỏng của mình, ánh mắt âu yếm, bà mở miệng định nói gì đó nhưng không thành lời. sức đã quá yếu, người mẹ nhẹ vuốt những giọt nước mắt trên mặt đứa con ý bảo “ con đừng khóc, mẹ sẽ không sao đâu”. Nhìn cảnh tượng này Linh thấy mình thật độc ác. Tuy không tận tay giết họ nhưng cô đã định cái chết cho họ. không trực tiếp nhưng là gián tiếp. tay cô run lên, ánh mắt nhìn Báo van nài. Nhưng... giây phút Linh quay sang nhìn Báo cũng là giây phút Báo chìa súng thêm một lần nữa. lần này là hướng vào đứa bé. Nhanh như chớp. Linh chạy lại và gạt tay Báo ra.

Đoàng.

Một tiếng súng chói tai nữa lại vang lên, tiếng súng ấy lại phát ra từ Báo. Viên đạn bay sượt qua tay Linh và găm vào tường.

Bốp.

Báo giáng một tát như trời đánh vào mặt Linh, ánh mắt Báo long sòng sọc và hét lên:

- NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ VẬY HẢ?

- Tôi chỉ không muốn ngài giết con bé, nó không có tội. Linh lạnh lùng đáp lại mặc ột bên má sưng lên đau rất.

- HỪ! KHÔNG CÓ TỘI. CÁCH ĐÂY CHƯA ĐẦY NỬA TIẾNG ĐỒNG HỒ NGƯỜI CÒN THẮC MẮC TẠI SAO LẠI XỬ LÝ NHÀ HỌ TẠ QUÁ HIỀN TỪ NHƯNG BÂY GIỜ LẠI LỚN MIỆNG NÓI CON NHỎ ĐÓ KHÔNG CÓ TỘI. NGƯỜI KHÔNG THẤY HAI LỜI NÓI CỦA MÌNH TRÁI NGƯỢC NHAU À. NGƯỜI THƯƠNG XÓT CHO CHÚNG SAO??? MỘT THỨ TÌNH CẢM VÔ SỈ. NẾU HÔM NAY TA KHÔNG GIẾT NÓ THÌ SAU NÀY NÓ SẼ PHẢN LẠI TA. THÀ GIẾT NHẦM CÒN HƠN BỎ SÓT, TA KHÔNG CHO PHÉP BẤT CỨ MỐI NGUY HIỂM NÀO TỒN TẠI XUNG QUANH MÌNH. Báo hua hua khẩu súng và hét vào mặt Linh. Ánh mắt đảo khắp căn phòng làm những người có mặt trong đó nép sâu vào sự sợ hãi.

- Nhưng thưa ngài, nó còn quá nhỏ, mọi tội lỗi là do mẹ nó gây ra...

- IM MỒM, TRONG TỔ CHỨC KHÔNG THỂ NÀO CHẤP NHẬN NHỮNG KẺ CÓ TRÁI TIM. NGƯỜI KHÔNG NGHE LỜI TA NÓI SAO??? NGƯỜI CÀNG NGÀY CÀNG KHÔNG COI TA RA GÌ ĐẤY. ĐÃ THỂ THÌ TA CHO NGƯỜI THẤY NHỮNG GÌ NGƯỜI KHÔNG MUỐN THẤY ĐỂ CHO CÁI LƯƠNG TÂM CHÓ THA CỦA NGƯỜI SẼ PHẢI CẮN RÚT PHẢI ÂN HẬN SUỐT ĐỜI.

ĐOÀNG... ĐOÀNG.... ĐOÀNG.... ĐOÀNG.....

Báo như chìm trong cơn say máu. Hắn đưa khẩu súng lia khắp một vòng trong căn phòng. Nòng súng đi đến đâu là người ngã xuống đến đó. Trong căn phòng tăm tối, dòng máu đỏ đang chảy dài và lan rộng. màu đỏ cuae sự chết chóc, màu đỏ của oán hận, của yêu thương.

- Hãy sắp xếp lại mình đi. Nếu không thay đổi thì số phận của người cũng sẽ giống chúng mà thôi. Báo quay mặt đi ra khỏi căn phòng, từng bước lạnh lùng kiên định. Với hắn, việc lấy đi tính mạng của đồng loại là một việc rất bình thường và cũng có thể coi như một thú vui tiêu khiển.

Báo đi rồi, Linh ngồi sụp xuống sợ hãi. Chưa bao giờ cô hối hận vì gia nhập tổ chức này như bây giờ. Nhìn những xác người ngổn ngang những máu là máu, cô thấy tâm hồn mình đầy tội lỗi. cô phải làm sao cho tốt?? cô phải làm sao cho lương tâm khỏi cắn rứt đây? Báo đi rồi, Linh ngồi sụp xuống sợ hãi. Chưa bao giờ cô hối hận vì gia nhập tổ chức này như bây giờ. Nhìn những xác người ngổn ngang những máu là máu, cô thấy tâm hồn mình đầy tội lỗi. cô phải làm sao cho tốt?? cô phải làm sao cho lương tâm khỏi cắn rứt đây?

Mắt Linh bỗng nhiên dừng lại ở xác người mẹ lúc này, cô không thấy người con đâu cả. nhưng... xác người mẹ ấy đang nhấp nhô những nhịp thở, Linh liền tiến đến và gỡ cánh tay người mẹ ra.

Thêm một lần ngạc nhiên, người mẹ ấy đã dùng hết sức của mình để che chở cho người con. Đứa bé ấy thật hạnh phúc.

Một tính mạng hi sinh để một sinh linh được tồn tại. người mẹ một lần nữa hi sinh để người con được sống sót.

Trong căn phòng chỉ còn duy nhất Linh và đứa bé. Không gia lặng im không tiếng động. cả hai lặng nhìn nhau không nói một lời và cả hai đều cảm thấy: sợ và hoang mang.

Trong khi đó, tại một căn phòng khác và... ở một nơi khác.

Ánh đèn vàng vọt khẽ chớp cho thấy sự già nua trong tuổi tác. Nó đã quá cũ và được xài quá lâu. Những tia sáng tỏa ra không còn nhiều, từng luồng từng luồng như mắc nghẹn tuôn ra chiếu lên một góc của căn phòng làm căn phòng thêm ma quái.

Lại một căn phòng rêu phong bám đầy và sặc sụa mùi máu.

Ngay dưới bóng đèn có một người đang ngồi gục đầu. có vẻ như người ấy đã ngồi như thế lâu lắm và đang ngủ thiếp đi. Trên bộ trang phục vốn dĩ rất đẹp đã xuất hiện vô số vết rách do dao cứa, do roi quất và do bị đánh đập. từ những vết thương, máu đang chảy ra không ngừng. có vẻ như người này vì bị thương quá nặng mà thiếp đi.

Roẹt... roẹt.

Cái bóng đèn cũ lại biểu tình. Lần này dữ dội hơn, nó chớp chớp và phát ra những tiếng ‘roẹt.. roẹt’ nghe rất chói tai. Nhưng tiếng ấy làm con người kia bình tĩnh như giạt phải điện. một con chuột trong góc phòng khẽ kêu ‘chít chít’ và bỏ chạy. căn phòng lại trở nên rất im lặng.

Nếu tiến lại gần hơn ta có thể thấy con người ấy đã bị đánh đập rất dã man. Khuôn mặt ban đầu đã không còn nhận ra nữa.

Con người đó đưa đôi mắt lơ mơ vì đau nhìn khắp căn phòng. Không có ai trong phòng cả. xung quanh toàn là dụng cụ để tra tấn. dường như cơn đau đang hành hạ, người đó hít thở một cách rất khó nhọc.

Bỗng,,,

Kéttttttttttttttttt

Cánh cửa sắt nặng nề được mở ra, một con người bước vào. Ngay trong phong thái đã hiện ra sự tàn nhẫn. theo sau người đó là một con người khác, thanh tú và lạnh lùng không kém.

con người đầu tiên rải những bước dài đến bên cạnh người đang ngồi trên ghế ánh mắt lóe lên tia nhìn kinh dị.

Người ngồi trên ghế khi thấy con người đi bước lại gần thì rất sợ hãi. Cả cơ thể lún sâu vào cái ghế làm cho tư thế kì dị của mình ngày càng kì dị hơn. Con- người-này-đang-rất-sợ-hãi. Ánh mắt con người này nhìn kẻ trước mặt vô cùng vô cùng sợ hãi và cảnh giác.

Một giọng nói cất lên không quá lớn nhưng mang đầy sát khí.

- Sao? Giờ ngươi đã chịu khai chưa? Muốn ném thử món đòn tra tấn mới chứ? Con người đó không ai khác là Tạ Hoàng. Bàn tay cậu đang mân mê một thứ gì đó như là kim bấm với vẻ mặt rất thích thú. Điều đó đã làm người đối diện vô cùng sợ hãi.

- Sao không nói? Bị đánh nhiều quá nên quên mất ngôn ngữ loài người rồi à? Hoàng đã thay cái kim bấm bởi một cái roi da rất dài ánh mắt sắc khê liếc tên tù nhân xấu số.

Con người kia vì quá sợ nên cung không nói được câu gì. Bờ môi giập nát khê mấp máy những điều gì không rõ.

Vút...

- Chết tiệt!!! nhà ngươi định chơi ta sao? Nói như thế ai mà nghe được. Hoàng giơ cao chiếc roi vụt xuống không thương tiếc. cơ thể người tù nhân oằn lên đau đớn rồi rớt lại trên ghế. Hơi thở trở nên gấp gáp hơn. Miệng người đó lại mấp máy, lần này có nói to hơn:

- Tôi...xin...khai.

- Tốt. khoe miệng Hoàng nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.- biết điều như thế từ đầu có phải tốt hơn không. Bây giờ nhà ngươi hãy trả lời những câu hỏi của ta. Đầu tiên, thủ lĩnh của các ngươi là ai?

- Tôi...không...biết.

- Chết tiệt!!! mày định lừa tao à? Hoàng tức giận vung roi lên định đánh thì tên tù nhân đã nói tiếp:

- Thật sự... trong... tổ... chức... không... ai ...biết... mặt... của...thủ...lĩnh...cả. họ...luôn...đeo...mặt nạ.

- Hừ, cứ cho là ngươi nói đúng đi, vậy hãy trả lời câu tiếp theo: hai người mới gia nhập tổ chức là những ai?

- Cái...này...tôi...cũng ...không ...biết. thông...tin về...họ...luôn...được bảo mật. tôi,,

- Thế rốt cuộc ngươi biết cái gì? Hoàng tức giận nhìn vào con người trước mặt. một ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. con người ấy khê thấy xương sống buốt lạnh dù người đang đau ê ẩm.

- Tôi...chỉ...biết...một chút...về...về...kế...hoạch ...lớn.

- Kế hoạch lớn??? mau nói cho ta nghe.

- Ngài Báo ra lệnh cho chúng tôi đi mua cổ phần của tập đoàn MKB để phục vụ cho kế hoạch mới, một kế hoạch mang tính lịch sử có thể lật đổ toàn bộ nền móng của nhà họ Tạ.

- Kế hoạch cụ thể là gì??? Hoàng bắt đầu hỏi dồn.

- Tôi...không...rõ lắm. chỉ ...biết rằng nhiệm vụ quan trọng nhất giao cho hai thành viên mới...trong...tổ...chức. họ sẽ làm gì đó nhà kho trung tâm của các ngài. Sau khi thành công sẽ...chính....thức...châm...ngồi...cho...chiến...tranh.

Hoàng trầm ngâm không nói gì khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc. Ánh mắt cơ hồ trở nên xa xăm. Cánh tay vô thức cầm lấy khẩu súng. Hành động đó không thoát khỏi ánh mắt của tên tù binh kia. Hắn hốt hoảng định nói câu gì đó nhưng... Đoàn... ..

Một tiếng súng như tiếng búa đập vào kim loại vang lên chói chói.

Vèo... tiếng xé gió của viên đạn kim loại trong không gian. Và....

Phập...

Hự...

Viên đạn ghim trúng trái tim của kẻ xấu số. trước khi chết, người đó chỉ kịp nói ba chữ:

- Người... đã...hứa... rồi gục mặt lên ngực mà chết.

- Ngu xuẩn, ai lại tin vào lời nói của kẻ địch cơ chứ. Chú cử người canh gác nhà kho trung tâm thật tốt, tăng bảo vệ gấp ba lần. không được để xảy ra bất cứ sai sót nào. Chúng ta không thể thua chúng được. Hoàng nói và bước đi ra khỏi căn phòng.

- Vâng. Tuần sau khi nhìn tên tù nhân xấu số kia lần cuối thì quay lưng bước đi và đóng cánh cửa lại không thương tiếc.

Cạch...

Cánh cửa đã được đóng lại, ánh đèn mờ cũng chớp chớp vài cái rồi tắt hẳn. căn phòng chìm trong màu đen tĩnh mịch. Màu đen nhanh chóng vươn đến ôm gọn cơ thể của người tù nhân. Cô độc và lạnh lẽo. từ đó, Có thể thấy, tin tưởng vào kẻ thù đôi lúc mang lại hậu quả khôn lường.

Một kế hoạch, hai phe đối địch, kế hoạch lớn đã bị hé lộ. liệu ai là người chiến thắng???

Hôm nay Linh thức dậy với bộ mặt không thể nào bơ phờ hơn. Sự việc hôm qua thật sự ám ảnh cô rất nhiều.

Hôm nay cũng là ngày cô phải thực hiện nhiệm vụ mới, một nhiệm vụ khá là khó khăn nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ này thì cô có thể nghỉ ngơi và tách xa khỏi cái tổ chức tàn ác này.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân và ăn sáng, Linh cùng Mạnh đi đến tổ chức.

Tại tổ chức BLACK DEVIL kho vũ khí.

Đã đến đây hai lần nhưng Linh không thể nào ngăn mình ngạc nhiên bởi số lượng vũ khí chứa trong này. Thật sự là rất nhiều và toàn là loại vũ khí hiện đại nhất, tối tân nhất.

Nhiệm vụ lần này quan trọng và nguy hiểm hơn lần trước nên ngoài súng Linh và Mạnh còn được phát một bộ phi tiêu đặc hiệu có chức năng làm tê liệt hệ thần kinh ngay khi mới chạm vào da, một móc khóa đa dụng dưới dạng thắt lưng, một bộ liên lạc cực nhạy, đồng hồ đa chức năng, giày nhún, găng tay đa tiện ích và quan trọng nhất là 5 quả bom.

Sau nhiệm vụ này có thể một đi không trở lại nhưng Linh và Mạnh đều mang trong mình một niềm tin tất thắng, chỉ được phép thành công không được phép thất bại.

9h15p, Linh và Mạnh rời tổ chức chuẩn bị kế hoạch đột nhập.

Theo thông tin mới nhất của tổ chức, hiện nay tại nhà kho chính có khoảng 700 lính canh, nhiều hơn số lượng lính ban đầu rất nhiều. có vẻ như bên phía Tạ Hoàng đã đánh hơi được hoạt động của tổ chức nên đã có sự phòng bị rất cẩn thận. xem ra cơ hội để đột nhập vào là rất mong manh.

Linh và Mạnh vẫn đang nghĩ cách.

15h30.

Đã phục sẵn ở nhà kho trung tâm nhiều tiếng đồng hồ nhưng Linh và Mạnh vẫn chưa tìm được cách nào thỏa đáng và khả thi nhất. trong cái nắng chói chang, Linh cảm tưởng mấy quả bom đeo trên người như được chấp thêm sức nặng. đeo chúng và ngồi một chỗ thật sự rất mệt.

Rích rách rách.

Trời bây giờ đã tối, núp trong bụi cỏ lau Linh không khỏi nóng ruột. tiếng dế kêu từ phía xa vọng lại cũng làm cô bức mình. Ánh mắt quét qua một lượt, Linh nhìn thấy một khe hở trong hàng rào an ninh.

Huých nhẹ cùi trở vào người Mạnh, Linh nói:

- Chỗ kia canh gác có vấn đề, nếu nhẹ nhàng tiến đến gần có thể vô hiệu hóa được hai tên trong góc từ đó đột nhập vào trong.

Mạnh nhìn ra chỗ Linh vừa chỉ, rất dễ dàng để nhận ra hai tên bảo vệ đang mất tập trung. Khẽ gạt đầu, Mạnh và Linh vạch ra một kế hoạch cụ thể. Sau khi bàn kế hoạch xong, hai người chia làm hai nhóm tiến lại gần hai tên bảo vệ.

Khoảng cách dần được rút ngắn.

100m

50m

20m

5m

1m

Khi đã đứng hai bên của hai tên bảo vệ xấu số. khẽ gạt đầu ra hiệu, Linh và Mạnh cùng tiến tới bịt miệng và bẻ cổ hai tên bảo vệ.

Trong không gian im ắng chỉ phát ra hai tiếng ‘rắc’ nhỏ. Như người không có xương, hai tên bảo vệ ngã xuống. rất nhanh chóng, Linh và MẠNH kéo chúng vào một bụi rậm và xử lí.

15p sau.

Trong đại sảnh của nhà kho chính xuất hiện hai tên bảo vệ một nam một nữ đang tiến sâu vào trong. Khi gặp những người đồng nghiệp, họ không hề nói chuyện mà chỉ lặng lẽ gạt đầu. thái độ làm việc khá nghiêm túc. Đi đến một ngã rẽ, không hẹn mà cùng lúc hai người rẽ theo hai hướng khác nhau. Hai người đó không ai khác chính là Linh và Mạnh.

Tới hết ngõ cụt đầu tiên, Linh vội núp hai tên bảo vệ đang tiến đến gần để tránh bị lộ. trong góc tối, Linh lấy đồng hồ da chức năng ra và kiểm tra hệ thống an ninh, sau khi chắc chắn rằng mình không bị phát hiện, Linh liền vô hiệu hóa camera. Công việc này sẽ tiến triển thuận lợi nếu không có một tình huống ngoài dự kiến xảy ra.

Trong lúc Linh đang hí hoáy vô hiệu hóa camera đã không biết có một tên bảo vệ đang tiến đến gần. cô chỉ hay biết khi hắn lên tiếng:

- Ai? Trốn ở đó nhằm mục đích gì.? Tên bảo vệ kia nói và chìa súng vào người Linh.

Nhanh như cắt, Linh lấy một chiếc phi tiêu và phóng nhanh vào tay người bảo vệ trước khi hắn kịp thông báo cho bạn chỉ huy.

Phập..

Chiếc phi tiêu cắm ngập vào cánh tay, tên bảo vệ tê liệt nằm xuống, Linh nhanh chóng kéo hắn vào chỗ tối và rời đi không quên nhấn nút kết thúc quá trình vô hiệu hóa camera. Chiếc phi tiêu cắm ngập vào cánh tay, tên bảo vệ tê liệt nằm xuống, Linh nhanh chóng kéo hắn vào chỗ tối và rời đi không quên nhấn nút kết thúc quá trình vô hiệu hóa camera.

Camera đã được vô hiệu hóa, Linh nhanh chóng rời khỏi chỗ nấp. lần này cẩn thận hơn lần trước rất nhiều.

Nhà kho này so với nhà kho lần trước Linh đột nhập thì khác rất nhiều. cái nhà kho này to lớn và hiện đại hơn rất nhiều. quét mắt một vòng, Linh nhận thấy một toán bảo vệ đang tiến đến gần. lần này thì khó khăn rồi, bên cạnh không có bất cứ một chỗ nấp nào.

Cộp cộp cộp.

Nhóm bảo vệ tiến lại gần, khoảng cách được rút ngắn, Linh bối rối không biết phải làm sao. Và... một ý tưởng lóe ra trong đầu.

Pắc...

Tít tít.

Vút.....

- ‘Này, tôi thấy cái kế hoạch tăng ca với thêm bảo vệ này của cậu chủ chẳng thích hợp gì cả, vốn dĩ tôi định nhân mấy ngày này đi nghỉ mát cùng bà xã nhưng vì kế hoạch này mà phải hoãn chuyến đi rồi. bà xã tôi la ghê lắm nhưng vì nhiệm vụ phải chịu thôi’. Một tên bảo vệ vừa đi vừa nói với tên đi bên cạnh.

- ‘Suyt, để cậu chủ nghe được thì không tốt đâu. Nhẹ thì bị trừ lương còn nặng thì bị sa thải đấy. cẩn thận cái mồm cậu. nghe đâu có kẻ muốn đột nhập phá hoại gì đó thì phải’. tên bên cạnh cẩn thận nhắc nhở tên kia.

- ‘Thế sao? Nhà kho của chúng ta hiện đại thế này thì làm sao có kẻ nào đột nhập được chứ. Cậu chủ chỉ được cái lo xa’. Tên bảo vệ thứ ba xen vào.

- Được cậu nữa, cậu mà....

Cộp cộp cộp.

Tiếng bước chân xa dần, Linh vẫn đang chìm trong suy nghĩ.

‘ không lẽ kế hoạch của tổ chức đã bị bại lộ? hèn gì thấy chúng tăng cường bảo vệ. nhưng... ai mới được cơ chứ? Phản lại tổ chức phải lãnh hậu quả to lớn như vậy, mình không nghĩ có người dám tiết lộ’. khuôn mặt lộ vẻ đăm chiêu nhưng Linh vẫn dõi mắt theo dõi mọi cử chỉ của nhóm người đằng trước.

Chờ ấy tên bảo vệ khuất xa sau lối hành lang, Linh nhẹ nhàng thả mình xuống. chẳng là trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Linh đã nhớ tới chiếc thắt lưng mà tổ chức cung cấp. chiếc thắt lưng này bề ngoài trông không khác gì một chiếc thắt lưng bình thường nhưng nó được chế tác rất tinh vi. ẩn giấu bên trong là một chiếc móc có khả năng xuyên thủng mọi chất liệu. rất bền chắc. khi bấm chiếc nút khởi động, mặt trên của chiếc thắt lưng mở ra, chiếc móc nhanh chóng phóng về phía trần nhà và kéo Linh lên phía trên. Khi chạm tường, đôi guốc Linh mang ngay lập tức phát huy tác dụng bám dính. Được cấu tạo theo nguyên tắc bám dính của chân thạch sùng, đế dày có thể bám dính với mọi chất liệu từ gỗ cho tới thủy tinh. Không khó khăn để Linh có thể trụ vững trên tường để nhóm bảo vệ không nhìn thấy.

Phù...

Nguy hiểm đã trôi qua, Linh khẽ thở phào. Đi đến một khúc ngoặt vắng người canh và khó phát hiện. Linh nhanh chóng nép vào góc và đặt quả bom đầu tiên.

Không quá khó khăn.

Sau khi đặt thành công quả bom, Linh nhanh chóng dời đi mà không ai biết.

Hai quả bom còn lại cũng được Linh để ở chỗ vô cùng kín đáo.

Bên phía khác của nhà kho, Mạnh cũng thực hiện trót lọt mà không có sơ sót gì.

Mở máy liên lạc, Linh nói nhỏ:

- Xong chưa?

- Rồi.- giọng Mạnh nhẹ phát ra từ phía bên kia.

- Có thấy điều gì khả nghi không?

- Không. Còn cô?

- Không.- Linh đáp gọn.

- Vậy gặp nhau ở chỗ để xe nhé.

- Được. Linh nói và tắt máy liên lạc. vẫn khoác trên mình bộ đồ của tên bảo vệ xấu số, Linh cố gắng đi sao cho thật thoải mái để không bị tóm gọn.

Cộp cộp cộp.

Gót giày của Linh tại lên những tiếng động khi đi qua.

Đã gần đến cửa, Linh bước nhanh hơn.

10 bước.

9 bước.

....

3 bước. Cánh cửa ra vào đã gần kề, Linh thấy mọi áp lực được cởi bỏ. cô khoan khoái bước tiếp nhưng...

- Đứng lại!!!! một giọng con trai vang lên, Linh thấy tim mình đập loạn. không lẽ bị phát hiện rồi??? giả vờ như không nghe thấy, Linh bước tiếp nhưng một lần nữa cái giọng ấy lại vang lên. Lần này ở khoảng cách gần hơn.

- ‘Ta nói người đứng lại đây. người ở bộ phận nào và đang đi đâu?’ là giọng của Hoàng, sống lưng Linh đột nhiên căng cứng. tiêu rồi!!! không khéo sẽ bị Hoàng phát hiện mất. hít một hơi thật sâu, Linh quay lại và cố gắng cúi đầu thật thấp, giọng nói phát ra nhỏ như con muỗi vo ve:

- ‘Dạ... dạ tôi thấy bên ngoài có điều khác lạ nên định ra xem thử ạ’. Linh nói mà trong lòng nơm nớp lo lắng, chỉ sai sót một chút thôi là kế hoạch đi tong, bao nhiêu công sức như đổ sông đổ biển hết.

- ‘Vậy thì thôi người đi đi. Làm việc cho tốt vào.’ Hoàng thấy Linh nói vậy thì không làm khó dễ nữa mà khoát tay cho đi.

Linh vui mừng đến mức muốn nhảy lên nhưng nghĩ đến tình huống trước mặt nên khẽ nói:

- Vâng!. Và Linh quay người bước đi. Ngay khi ra khỏi cửa, cô lập tức chạy đến chỗ cái xe phân khối lớn và cởi áo bộ đồ của tên bảo vệ ra.

Bên trong nhà kho, Hoàng đang đi thì đứng sững lại, trong đầu cậu xuất hiện vài mối nghi ngờ. quay sang người quản lí bên cạnh, Hoàng nói:

- Người có biết người vừa rồi không?

- Dạ không ạ.- người quản lí cung kính nói.

- Từ khi nào nhà kho của chúng ta tuyển bảo vệ là nữ vậy?- Hoàng nói, nổi bất an và nghi ngờ trong lòng ngày càng dâng cao.

- Dạ, theo tôi biết thì nhà kho chúng ta chỉ tuyển duy nhất một bảo vệ nữ vì cô ta rất xuất sắc tuy nhiên, nhìn cô này không giống lúc xét tuyển cho lắm.- trưởng phòng nhân sự lên tiếng.

Thế là mối nghi ngờ trong lòng đã được giải đáp. Hoàng hét lớn:

- CHẾT TIỆT!!! NÓ LÀ GIÁN DIỆP. MAU BẮT NÓ LẠI.

Khi nghe thấy lời Hoàng, toàn bộ nhân viên nhanh chóng chạy theo hướng mà Linh vừa đi ra chưa được hai phút. Khi họ ra khỏi cửa chỉ thấy hai bóng người mờ mờ đang chuẩn bị leo lên hai chiếc xe máy ở đằng xa. Rất nhanh chóng, Hoàng leo lên chiếc xe máy phân khối lớn gần nhất và phóng đi.

Những tưởng đã thoát trong an toàn nhưng khi quay lại Linh thấy một đoàn người đang chạy xe đuổi theo mà dẫn đầu là một chiếc xe phân khối lớn đang ngày càng tăng tốc. không suy nghĩ gì nhiều, Linh hét to để Mạnh nghe rõ:

- TÔI VÀ ANH CHIA RA HAI HƯỚNG. GẶP NHAU Ở NGÃ BA GẦN NHÀ TÔI ĐƯỢC CHƯ?

Tiếng gió ù ù bên tai làm Mạnh không nghe rõ Linh nói gì, chỉ nghe được vài chữ “chia ra” và “gặp nhau”. Mạnh đang định hỏi lại thì Linh đã bẻ tay lái, chiếc xe của Linh lao vun vút sang phía bên phải. như hiểu ý, Mạnh bẻ tay lái sang bên phải và tăng tốc.

Hoàng đang ra sức đuổi theo thì thấy Linh và Mạnh hai người chia ra hai hướng. tức giận, Hoàng buông ra một câu **** tục rồi bẻ tay lái chạy theo Linh.

Toán xe đằng sau khi thấy Hoàng rẽ phải cũng đồng loạt chia làm hai hướng và đuổi theo. Tình thế vô cùng căng thẳng.

Linh đang phóng như bay trên con đường dẫn thẳng vào trung tâm thành phố. Vì đi vội nên cô không đội mũ bảo hiểm, gió đêm tấp vào mặt từng đợt lạnh buốt, trong đầu cô chỉ tồn tại một mong muốn duy nhất là “chạy trốn”.

ở đằng sau, Hoàng kéo mạnh ga, chiếc xe như một con chiến mã gầm lên một chuỗi âm thanh rùng rợn rồi tăng tốc. khoảng cách được rút ngắn dần, ước tính chỉ còn khoảng 200m.

ngoài đầu lại, Linh thấy người lái chiếc xe phan khối lớn đã gần đuổi đến nơi. Cô lại kéo mạnh tay ga, chiếc xe lấy đà rồi lao thẳng về phía trước như tên bắn, khoảng cách đã được kéo gần. Như nhận thấy việc rượt đuổi thế này không có lợi ỉnh, Linh đưa mắt nhìn sang xung quanh nhằm kiếm một con đường khác có thể cắt đuôi Hoàng.

Quét mắt một lượt, Linh nhận thấy có một con đường nhỏ cách đó không xa, nếu như cô nhớ không nhầm thì con đường ấy dẫn thẳng ra bờ sông.

Không do dự gì nhiều, Linh quyết định chọn con đường ấy. đầu tiên, cho cho xe chạy chậm lại một chút, khi thấy thích hợp, Linh đưa chân xuống đất làm trụ và làm động tác quay xe rất điệu nghệ. Tiếng bánh xe chà sát với mặt đường vang lên như đánh động, hàng loạt chú chim giật mình tỉnh giấc và bay lên nháo nhác.

Kítítítítítítítítítítítít...

Có thể nói, khả năng dự đoán của Linh khá là chuẩn xác, lúc này chiếc xe đang hướng về con đường nhỏ. Kéo mạnh tay ga, Linh vọt đi khi Hoàng vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cú xoay đầu xe của Linh đã làm Hoàng rất ngạc nhiên. Ngạc nhiên đến mức, nếu Linh không phải một tên thám thính thì Hoàng nhất định sẽ kết nghĩa bạn bè. Nhưng... tiếng rú ga của Linh đã làm Hoàng sực tỉnh, Hoàng nhận ra đây không phải là một cuộc đua mà là một cuộc truy đuổi, việc của Hoàng không phải nhìn người dừng trước với ánh mắt ngưỡng mộ mà rượt đuổi và bắt gọn. rất nhanh chóng, Hoàng quay xe và đuổi theo bóng xe đã gần khuất nơi cuối con đường.

Brừm.....

Hai chiếc xe rượt đuổi nhau khi khoảng cách ngày càng rút ngắn. Linh cứ chạy, chạy mãi mà không nhận ra mình đã chạy đến bờ sông.

Kítítítítítítítítítítítít.....

Chiếc xe phanh gấp bên cạnh bờ sông, Linh quay lại và nhìn Hoàng bằng con mắt rực lửa. cô biết, giờ này, chạy không phải là thượng sách mà phải đối đầu và tìm tra con đường chạy thoát.

Hoàng đã đuổi đến nơi, cậu bước xuống xe và nói:

- 'Lại là cô sao? Rất vui khi gặp lại đây.' khoe miệng Hoàng nhếch lên tạo thành hình bán nguyệt. trong ánh sáng mờ mờ của buổi sớm tỏa ra một thứ ma mị dị thường.

Linh không trả lời, ánh mắt nhìn Hoàng càng thêm bộ phận rực lửa. điều này làm Hoàng thấy hứng thú, cậu tiến lại gần và nói:

- Sao? Không muốn nói chuyện với ta sao? Ta thật rất muốn nhìn khuôn mặt thật của người đó.

Nói rồi Hoàng đột ngột phi đến đánh Linh tới tấp. mỗi cú đánh đều ẩn chứa sức mạnh khôn lường nhưng mục tiêu duy nhất là chiếc mặt nạ mà Linh đang đeo.

Nhanh nhẹn và dẻo dai như một con Báo, Linh nhẹ nhàng đáp trả và tuyệt nhiên, Hoàng không thể nào đụng vào mặt nạ của Linh.

Nỗ lực lấy mặt nạ của Linh thất bại, Hoàng chẳng còn hứng thú mà cười nữa. đôi mắt quắc lên phóng ra tia nhìn đáng sợ, Hoàng nói mà như gầm gừ:

- Đùa thế là đủ rồi, ta nhất định không để người về toàn thây.

Vút... Tiếng chân xé gió trong không trung, Hoàng tung về phía Linh một cước. nhẹ nhàng ngã mình về sau, Linh tránh được đồng thời tung một cước đáp trả hướng vào cằm của Hoàng.

Hoàng tránh kịp đồng thời lấy đà phóng lên cao tung về phía Linh tam hoàn cước.

Phập...phập...phập.

Linh dùng tay đỡ. Không bị thương ở mặt nhưng cánh tay Linh đau rát, chân cũng đứng không vững vì lực chân mà Hoàng dùng rất lớn. biết là lợi thế không thuộc về mình nên Linh nghĩ đến mũi tên tẩm thuốc mê trong chiếc đồng hồ.

Nở một nụ cười trên môi, Linh làm Hoàng đứng sững mắt một giây. Cô nói:

- Người sẽ không bao giờ biết ta là ai!.

Và...

Phập...

Mũi tên thuốc mê cắm vào tay Hoàng đúng lúc Hoàng giật bay mặt nạ của Linh.

Không gian xung quanh trở nên mờ nhạt, Hoàng thấy mình không được tỉnh táo. Mí mắt nặng như đeo chì nhưng Hoàng vẫn cố nhìn thật kĩ con người đang lúng túng trước mặt.

Và,,,

Cậu nhận ra đó là ai. Trước khi ngất đi cậu chỉ kịp nói hai chữ:

- Là.... Cô....

Và Hoàng đi vào giấc ngủ trong tay vẫn cầm chặt cái mặt nạ của Linh.

Thấy Hoàng đã không còn ý thức nữa, Linh lên xe và đến chỗ hẹn với Mạnh.

Gió mang theo những hạt sương lạnh buốt tạt vào mặt Linh, cô thắc mắc “liệu hắn có nhận ra mình là ai?”.

Nỗi thắc mắc đó cứ bám theo Linh đến tận chỗ hẹn, liếc qua một lượt, Linh không hề thấy Mạnh đâu cả. lấy thiết bị liên lạc ra, Linh bắt đầu kết nối.

Không lâu sau, bên kia có tiếng trả lời:

- ‘ Cô đang ở đâu vậy?’ trong giọng Mạnh có thể nhận rõ ra sự mệt mỏi.

- Ngã ba gần nhà tôi. Anh đang ở đâu?

- Mới cất đuôi được bọn lính của Hoàng. Bây giờ tôi sẽ đến chỗ cô ngay.

- Được. – Linh trả lời gọn rồi tắt liên lạc.

Cô lặng lẽ ngắm cảnh con phố trong buổi sớm. có lẽ, đã lâu lắm rồi cô không có thời gian để ngắm nhìn mọi vật. nhẹ đưa tay ra hứng những hạt sương trong không khí, Linh khẽ mỉm cười thích thú. Đúng lúc đó thì Linh nghe thấy tiếng xe ở phía xa. Thu lại nụ cười trên môi và gắn vào cái mặt lạnh cổ hữu, Linh nhìn về cái chấm đen đang đi lại gần.

Kítttttttttttttt.....

Mạnh dừng xe, ánh mắt Mạnh nhìn Linh mệt mỏi mái tóc cậu rối bù, có vẻ như cậu cũng chẳng khá hơn cô. Mạnh nói với Linh bằng một giọng khàn khàn:

- Bây giờ về nhà chứ?

- Cậu cứ về trước. tôi đến tổ chức một lát.

Mạnh nhìn Linh bằng ánh mắt ngạc nhiên, cậu nói:

- Gửi số liệu đi là được rồi, đi đến là không cần thiết.

- Tôi muốn đến trực tiếp. có một số điều cần trao đổi.

- Thôi được.vậy thì tôi đi với cô.

- Anh có vẻ mệt, về nhà nghỉ đi.

- Đi thôi!!!

Không quan tâm đến lời nói của Linh, Mạnh phóng xe đi thẳng. Linh chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm nhìn Mạnh rồi đuổi theo. Cậu toàn nói cô cứng đầu nhưng thật ra cậu còn cứng đầu gấp nhiều lần. haiz.

Không lâu sau, Mạnh và Linh đã đứng trước cổng trụ sở chính của ANGEL HEART. Không do dự, Linh và Mạnh bước vào, chẳng chút khó khăn, hai người đã vào khu vực của BLACK DEVIL nhưng lần này thì khác, không ai dẫn đường mà họ tự đi.

Vì hầu như ngày nào cũng tới đây nên Linh và Mạnh nắm lối đi dẫn tới căn phòng của hai Sếp trong lòng bàn tay.

Bước đến gần định đẩy cửa bước vào, Linh tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai sếp. và tình cờ hơn, cuộc nói chuyện ấy nói về Linh và Mạnh. Nép sát vào cánh cửa, Linh chăm chú lắng nghe.

- Không ngờ bọn chúng lại có ích như thế. Không uống công chúng ta giăng bẫy và giết hại hai đứa mà chúng yêu thương nhất.

Rầm... một bức tường trong lòng Linh sụp đổ, khuôn mặt Linh tái mét nhìn Mạnh, hai người trao nhau một ánh mắt sững sốt rồi tiếp tục lắng nghe câu chuyện.

- Ban đầu cứ tưởng lợi dụng được một chút nhưng không ngờ lòng thù hận trong chúng lại lớn như vậy, xem ra sau này chúng ta phải lợi dụng A.L.T và HTS nhiều hơn. Coi như công chúng ta huấn luyện bọn chúng không hề uống phí.- một giọng nói khác vang lên, Linh nghe thấy rất quen nhưng trong đầu quá rối trí không thể nghĩ ra là ai.

- Hahaha kế hoạch lớn thành công rồi, xem ra mối thù của chúng ta sắp được trả....

Những câu đằng sau Linh không hề nghe lọt chữ nào vì trong đầu cô đang rối rắm lắm. sự thật đã được phơi bày ngày trước mắt, thì ra cô chỉ là công cụ để BLACK DEVIL lợi dụng, cô cứ tưởng Hoàng là người đã giết Vũ nhưng thực ra Vũ là do BLACK DEVIL giết. Linh cứ chìm trong lòng hận thù hết lần này đến lần khác, hết lần này lần khác bị thương vì tổ chức vì một mối hận nhằm chủ. Cô thấy mình thật ngốc. cô oán hận, oán hận cái tổ chức đen tối này, oán hận hai kẻ đang hả hê trong kia và... oán hận cả Hoàng- người không chịu giải thích rõ để cô mãi lầm lũi trong góc tối của hận thù, hằng ngày tắm bằng những nỗi cay đắng. mỗi khi mở mắt và nhắm mắt đều bị ám ảnh.

Hận thù thì cô lại muốn trả thù, trả thù thì cô phải trả thù hai con người vô nhân tính trong kia. Nghĩ vậy, Linh đặt tay lên cánh cửa, tay còn lại rút súng trong bao ra và định tiến vào xả súng giết chết hai kẻ vô nhân tính kia nhưng bị Mạnh ngăn lại. cô ngược đôi mắt đầy hận thù lên nhìn Mạnh và nói nhỏ: - Thả tôi ra! Tôi phải giết chúng.

- Không được. chúng ta phải tìm cách khắc phục những gì chúng ta gây ra. Bây giờ vào đó thì cô chỉ giết hai bọn họ hay tệ hơn là chỉ một nhưng ngày mai, nhà Hoàng vẫn bị tổ chức *** hại, thế chẳng phải chúng ta hi sinh vô ích sao.- Mạnh nắm chặt tay Linh và nói. Đôi mắt cậu nhìn Linh đầy thông cảm. vì... dù sao, ngoài Linh, cậu cũng là người bị tổ chức lợi dụng.

- Khắc phục? bây giờ chúng ta làm được gì khi bom đã đặt, kế hoạch đã hoàn thành?- Linh nói trong run rẩy, giọng cô gần như vỡ òa, ẩn sâu trong ấy là sự tổn thương, sự hối hận muộn màng.

- Sẽ có cách. Cô tin tôi đi. Bây giờ chúng ta đi về và nghĩ cách thôi. Nhất định phải ngăn hành động ngày mai lại.

- Nhưng...

- Tin tôi!!! Đi nào!- Mạnh nắm tay Linh chặt hơn. Linh dù hơi ngập ngừng nhưng cũng nổi gót theo Mạnh. BLACK DEVIL khuất dần sau lưng.

Hai con người, hai số phận, hai tâm hồn khác nhau. họ sẽ làm gì để chuộc lại lỗi lầm???

=====

cuối cùng thì sự thật cũng được phơi bày trước ánh sáng. Linh và Mạnh sẽ làm gì để bảo vệ Hoàng và những người họ thân yêu???

mời mn đón đọc chap cuối mang tên: MÁU VÀ NƯỚC MẮT. sẽ được Sun post vào một ngày không xa.(tại chưa viết T.T)

33. Chương 33

sau khi trở về nhà, Linh và Mạnh đã bàn tính kế hoạch để phá hoại kế hoạch lớn của BLACK DEVIL. Việc bàn bạc diễn ra rất căng thẳng nhưng chưa thể đưa đến quyết định cuối cùng.

Thực hiện kế hoạch đã khó, việc phá hoại nó còn khó hơn gấp vạn lần. đó là một kế hoạch khôn khéo đến từng chi tiết. mọi việc đều đã được tính toán sẵn, dường như không có một sơ hở.

Nhưng... không có cái gì là toàn vẹn cả, tất cả chỉ mới là dường như, kế hoạch dù có toàn vẹn đến đâu thì cũng có sơ hở. Sơ hở dù nhỏ nhưng cũng gây hậu quả khôn lường.

Sơ hở duy nhất mà Linh và Mạnh phát hiện được chính là ở hệ thống an ninh của BLACK DEVIL. Chương trình điều khiển của 5 quả bom tuy được cài đặt chuẩn xác nhưng với một vài hành động gây nhiễu và xử lý phức tạp thì có thể làm thay đổi cơ chế hoạt động của chúng. Không phải là quá khó nhưng cũng không hề đơn giản, mỗi hành động phải thật chính xác, sai một ly đi một dặm, máy tính sẽ bị vi rút tấn công và vị trí của họ sẽ được gửi về BLACK DEVIL ngay lập tức.

Từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán, đôi tay Mạnh lướt nhanh trên bàn phím của chiếc máy tính đắt tiền. ánh mắt tập trung cao độ lên những con số thoát ẩn thoát hiện trên màn hình.

Mạnh đã ngồi như thế 2 tiếng đồng hồ. Hệ thống bảo mật của BLACK DEVIL quá tốt. mặc dù rất cố gắng xâm nhập nhưng cứ vượt bức tường lửa này thì bức tường lửa kia lại hiện lên. Công việc đột nhập như không có kết quả, trên màn hình chỉ có những con số vô hồn mà thôi.

Tích tắc....tích tắc...

Thời gian cứ thế trôi đi, đồng hồ đã chuyển sang số một.

Bộp..

Một giọt mồ hôi rơi xuống mu bàn tay của Mạnh, cậu vẫn không chú ý, ánh mắt không hề rời khỏi màn hình. Bàn tay như gió nhẹ lướt qua bàn phím phát ra những tiếng “lạch cách, lạch cách”. Thời gian vẫn cứ trôi, những con số vẫn cứ ẩn rồi hiện trên màn hình. Linh và Mạnh, không ai biết đến bao giờ thì công việc này mới kết thúc, trong lòng họ chỉ có duy nhất hai chữ “ cố gắng” mà thôi. Đôi lúc tuyệt vọng quá ta hãy nuôi một niềm tin vào tương lai phía trước, dù mỏng manh nhưng đó cũng là một mục tiêu để vươn lên.

.....

Việc nhìn vào máy tính quá lâu làm mắt Mạnh mỏi nhừ, hai tay cũng chậm hơn trước, khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi lại trở nên quấy rầy lạ thường. nhìn vào khuôn mặt ấy, Linh chỉ muốn đưa cánh tay lên chạm vào và vuốt ve, một cảm giác thật lạ tràn qua tim, một cảm giác đã lâu lắm rồi không xuất hiện trong con tim đầy tổn thương này của cô.

Vươn cánh tay đến lau mồ hôi trên trán Mạnh, Linh nhẹ nhàng và tỉ mỉ như đang làm một công việc đòi hỏi sự khéo léo nhất. đôi mắt nâu nhìn đắm đắm vào mặt Mạnh. Trong đó, là một biển yêu thương. Từng giọt mồ hôi được Linh lau đi, nhẹ nhàng như đó là tài sản quý giá.

Đôi lúc, yêu thương không phải được thể hiện ở những hành động lớn lao mang tầm vóc vũ trụ mà nhỏ bé thôi. Tuy nhỏ bé nhưng lại mang đến những phút giây thật ấm áp, sự ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa mọi góc ngách trong trái tim.

Linh vẫn nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Mạnh và Mạnh vẫn tập trung vào bàn phím máy tính cho đến khi, một dãy dữ liệu xuất hiện trên màn hình, có vẻ như công việc đã có biến chuyển.

Ngay khi dãy dữ liệu xuất hiện trên màn hình, đôi mắt căng cứng vì mỗi của Mạnh lóe lên một tia nhìn vui sướng. ngón tay Mạnh lướt nhanh hơn trên máy tính và nhập vào một dãy kí tự nào đó. Ngay khi dãy kí tự được nhập vào, màn hình chuyển sang màu xanh kèm theo một thông báo: “ chúc mừng bạn đã đăng nhập thành công vào mạng lưới an ninh của BLACK DEVIL, vui lòng chờ trong giây lát, chúng tôi sẽ kiểm nhưng thông tin mà bạn cần ngay bây giờ”.

Đã thành công, Mạnh và Linh nhìn nhau, niềm vui sướng hiện rõ trên hai khuôn mặt đầy mệt mỏi.

Không lâu sau, trên màn hình xuất hiện một dãy thông tin về 5 quả bom mà Linh và Mạnh đã đặt tại nhà kho của Hoàng.

Năm quả bom này được chế tác rất tinh vi và được điều khiển bởi một bộ điều khiển duy nhất, ngay khi bấm vào nút khởi động, bộ điều khiển lập tức phát tín hiệu lên vệ tinh nhân tạo từ đó đưa ra lệnh cho quả bom lập tức phát nổ. tất cả quá trình diễn ra không tới 0.1 s.

Mặc dù đã biết trước nhưng Linh không thể không ngạc nhiên.

Vì quả bom điều khiển bằng sóng vệ tinh nên cách tốt nhất là làm nhiều lần sóng đó hoặc thay đổi cơ chế hoạt động của quả bom. Việc làm nhiều sóng thì không hề khả thi khi toàn bộ công đoạn kích thích đến phát nổ chỉ diễn ra vồn vện chưa đến 0.1s.

Chỉ còn cách duy nhất: thay đổi cơ chế hoạt động của quả bom.

Khá là khó và thời gian không còn nhiều nhưng Mạnh và Linh vẫn cố gắng thực hiện.

Những dãy số như một ma trận hiện lên khi Mạnh muốn thay đổi cơ chế hoạt động của quả bom. Là một ma trận số, nếu không thắng ma trận này thì không thể đi tiếp và mọi thông tin mà họ lấy được nãy giờ sẽ trở nên vô ích.

Tay Mạnh lại lướt đều trên bàn phím máy tính, những con số lại thoát ẩn thoát hiện trên màn hình. Một công việc nhàm chán nhưng có tầm quan trọng rất lớn.

Phù....

Cuối cùng thì cũng vượt qua ma trận của những con số, Mạnh khẽ thở phào nhẹ nhõm, cánh tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Linh và trao cho cô một cái nhìn ấm áp.

Linh không rút tay ra khỏi tay Mạnh mà đáp trả Mạnh bằng một cái nhìn đầy yêu thương. Ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt Mạnh rồi di chuyển xuống cái máy tính vẫn đang hoạt động trên bàn. Trong một thoáng, hai đồng tử của Linh chuyển từ hạnh phúc sang sững sờ. hai dòng chữ in đậm trong vòng mạc như khắc sâu vào đó. Nhận thấy biểu hiện khác thường của Linh, Mạnh quay qua nhìn màn hình và cậu cũng rất ngạc nhiên khi thấy trên màn hình là dòng chữ:

“ lỗi truy cập.

Dữ liệu sẽ được truyền về máy trung tâm”

Bàn tay đang nắm chặt tay Linh của Mạnh chợt buông lơi, cơ thể như không còn điểm tựa ngã về phía sau. Đôi mắt mệt mỏi nhắm lại.

Không gian yên ắng lạ thường, Linh và Mạnh không ai nói câu gì.

Còn nói gì được khi kế hoạch của BLACK DEVIL quá hoàn hảo. Mạnh và Linh như hai con thiêu thân nhảy vào vì một mục đích hư ảo rồi khi nhận ra thì đã quá muộn. đôi cánh đã bị thương, cơ thể đã bị bỏng quá nhiều. phải làm sao khi những việc Mạnh và Linh làm nãy giờ đã được gửi về BLACK DEVIL? Phải làm sao khi ngày mai nhà Hoàng sẽ lâm vào hoàn cảnh khốn cùng mà hai người họ không làm được gì để ngăn cản???

Nỗi đau khổ đã dâng cao, trán Mạnh khẽ nhăn lại còn Linh hướng đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô định. Có vẻ như nỗ lực của họ chỉ như đã trảng xay cát mà thôi.

Hướng đôi mắt vô vọng về phía Linh, Mạnh nói:

- Thì ra nỗ lực của chúng ta là vô ích. Tổ chức quá thông minh. Họ... chẳng tin ai cả.

- ‘Có nên...từ bỏ không?’- giọng Mạnh yếu ớt như một bệnh nhân giai đoạn cuối biết mình sẽ ra đi vào ngày mai. Trong đó có tiếc nuối, đau đớn và cả sự tuyệt vọng.

Linh không nói gì mà chỉ lấy bàn tay của mình bao phủ bàn tay to lớn của Mạnh như muốn truyền cho cậu thêm sức mạnh. Cô ngả đầu lên trên đùi Mạnh và khẽ ngân nga một khúc ca không định.

Giọng hát trong trẻo khẽ cất lên, Mạnh nhắm mắt và thả hồn bay theo câu hát. Với mỗi câu hát cất lên, cậu lại tìm được thêm một niềm tin bị đánh mất, chẳng biết từ lúc nào cậu đã tìm được niềm tin của ngày hôm qua. Cái niềm tin mà cậu đã truyền cho Linh khi cô biết được sự thật.

Mở mắt, Mạnh khẽ hôn lên mái tóc của Linh. Nụ hôn làm Linh giật mình và cô thôi không hát nữa. hai người khẽ nhìn nhau, họ trao đổi cho nhau những suy nghĩ sâu kín trong tâm hồn.

Hơn ai hết, họ biết, sau ngày hôm nay, khả năng họ còn sống mà ở bên nhau là rất ít ỏi. chỉ bằng.... trước khi đối mặt với tử thần, hãy đối diện với cảm xúc thật của bản thân.

Ôm Linh thật chặt, Mạnh tựa cằm lên đầu Linh và nói:

- Anh yêu em!!!

Không gian yên ắng, Linh không trả lời, cô quyết định giữ câu trả lời trong lòng. sau ngày hôm nay, cô nhất định nói với Mạnh câu nói này trong niềm hạnh phúc. Một câu nói thiêng liêng chỉ giành cho những khoảnh khắc thiêng liêng mà thôi. Và... họ quyết định ra đi. Dù cho không thể vô hiệu hóa được 5 quả bom, dù cho không thể so lại với lực lượng của kẻ thù, và.... Cho dù... họ hi sinh.

Trong tim có một mục tiêu, có một tình cảm mới mẻ mới nhận ra, có một tình bạn lầm lỗi. họ đã quyết định bước đi không hối hận.

Theo kế hoạch được đặt sẵn. đúng 8h sáng, người của BLACK DEVIL và của nhà họ Hoàng tập trung tại nhà xưởng 208 đường Lê Duẩn để giải quyết ân oán.

Không chần chừ hay lo ngại, đúng 8 h sáng hôm sau, người của hai phe đã tập trung kín cả khu xưởng. không khí vô cùng ngột ngạt.

Hàng đối hàng, mặt đối mặt, mắt giao mắt, họ không nói gì với nhau cả. hai bên chỉ lặng lẽ quan sát động tĩnh của nhau, đôi đồng tử giãn rộng, khuôn mặt không biểu thị cảm xúc.

Đứng đầu hai hàng là thủ lĩnh của hai nhóm. Thế lực chia rõ rệt hai màu trắng đen.

Đứng đầu bên màu trắng là Tạ Hoàng với khuôn mặt đậm chiều đang mân mê một chiếc nhẫn bạc. ánh mắt vô hồn như không để ý đến chuyện của thiên hạ. bên cạnh Hoàng là Tuấn đại hỏ đang đứng trang nghiêm và phóng về phía bên kia một cái nhìn không mấy thân thiện nếu không muốn nói là hận thù.

Bên phía đối diện, Sư tử và Báo đang ngồi trên hai chiếc ghế đen bọc da thú. Khoác trên người bộ đồ vest đen lịch sự, Sư tử lười nhác đùa nghịch đám lông thú trên thành ghế còn Báo thì chống cằm nhìn vu vơ ra ngoài cửa thông gió.

Hai bên như thử thách tính kiên nhẫn của nhau. Dường như trên đời này không có điều gì để họ bận tâm.

Không khí ngày càng ngột ngạt hơn, ngay khi mọi người sắp chết ngạt đến nơi thì Hoàng lên tiếng:

- Không lẽ các người gọi ta đến đây là để ngồi ngắm cảnh?- ánh mắt Hoàng nhìn về phía BÁO và Sư tử có phần giễu cợt.

- Haha, người không cần phải nóng nảy như vậy đâu. Chuyện dẫu còn có đó. Sư tử khẽ cười và nghiêng người về phía trước. -“Ta lại không nghĩ như vậy. các người chơi trò mèo vờn chuột bao nhiêu lâu rồi vậy mà dùng một cái lại muốn giải quyết ân oán trong ngày hôm nay. Các người nghĩ ta là một đứa không biết gì sao?” Hoàng nói mà không giấu giếm sự khinh bỉ.

-“Không ngờ người lại nóng nảy thế. Bọn ta không hề đánh giá thấp trí thông minh của người. Chỉ là đến bây giờ bọn ta mới có thể đánh bại người và cái gia đình không ra gì của người mà thôi”. Sư tử nhếch mép nói chậm rãi.

-“ người!!!!”. Hoàng bật dậy như một cái lò xo, ánh mắt nhìn sư tử như muốn ăn tươi nuốt sống. dám nói gia đình cậu không ra gì sao, to gan quá đấy.

-“ấy, nóng nảy vậy sao? Có gì bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện chứ. Dù sự thật có là như vậy thì cũng không nên như thế. Chẳng khác nào có tật giết mình cả, so với phong cách của cậu ảm thì không phù hợp”. Sư tử giương đôi mắt chế giễu về phía Hoàng. Chiêu khích tướng đối với một người như Hoàng là rất thích hợp.

-“ ta nghĩ mình không có gì để nói với người”.

Cạch.

Nhanh như chớp, Hoàng lôi khẩu súng bên mình ra và chĩa thẳng vào mặt Sư tử. tay cũng đã để sẵn trên cò súng. Chỉ một cử động nhỏ thì Sư tử sẽ hồn lìa khỏi xác.

Nhưng... Sư tử cũng nhanh không kém, ngay khi Hoàng bắt đầu lấy súng, Sư tử đã nhìn thấy và rút súng của mình ra. Hai khẩu súng chĩa vào nhau, bốn con mắt nhìn nhau chăm chăm. sát khí tràn ngập trong không khí.

Không chỉ hai ông trùm mới giờ súng đe dọa nhau, ở cả hai phe, tất cả những người có mặt đều cầm trên tay một khẩu súng và chĩa về phía đối diện.

Mặt đối mặt, mắt giao mắt đằng đẵng sát khí. Không gian yên ắng không một tiếng động.

Bỗng nhiên Sư tử lên tiếng:

-Tôi đang thắc mắc rằng tại sao ngài lại đi một mình mà không mang theo người thân đây. chắc họ đang mong chờ ngài ở nhà, ngài có nghĩ rằng mình nên về nhà một lúc không?

-“người có ý gì? Không lẽ...” nghe lời của Sư tử, Hoàng thấy trong lòng có chút bất an, bọn chúng chẳng thừa hơi sức khi mà đang đối đầu căng thẳng lại nói về chuyện gia đình của cậu. chắc chắn chúng đã có kế hoạch trước. nhưng kế hoạch của chúng là gì??? Chết tiệt!!! cậu rất bực mình với cái kiểu úp mở này. Không lẽ... người thân của cậu đang gặp nguy hiểm?

Không suy nghĩ gì nhiều, Hoàng lấy điện thoại ra và gọi cho người nhà, chuyện gì cũng phải chắc chắn. BLACK DEVIL không phải hạng tầm thường.

Tút...tút...tút.

Không có ai nghe máy, trong lòng Hoàng như có lửa đốt. khe liếc mắt về khuôn mặt Sư tử, Hoàng thấy vẻ đắc ý hiện rõ trên nét mặt. chắc chắn là chúng đã giở trò rồi, một lũ khốn!!!

Đang định giập máy thì bên kia có người trả lời, không để người đó nói hết câu, Hoàng đã nói lớn vào điện thoại:

-Mọi người vẫn ổn chứ?

Bên kia im lặng một lát rồi có mọi giọng nữ cất lên, trong trẻo và thanh khiết:

-“Không sao. Đã được cứu thoát hết. chỉ có một vài người bị thương nhẹ”.

Từ khi giọng nói kia vang lên, trái tim Hoàng đập lệch đi một nhịp. cổ họng cũng trở nên khô khốc không nói được lời nào. Tại sao lại là cô ta????????? Và... cô ta làm gì ở đó??? Muốn nhanh chóng có một câu trả lời, Hoàng nói lớn:

-Người tại sao lại ở đó? Người....

Tút... tut... tut.

Cái điện thoại trong tay nhanh chóng bể tan tành trước lực ném rất mạnh của Hoàng. Cô ta đã cúp máy mà không thèm nghe lời nào từ cậu. nhưng dù sao, người thân của cậu cũng đã được cứu, mục tiêu của chúng đã không hoàn thành.

Nở trên môi một nụ cười bán nguyệt, Hoàng nhìn thẳng vào mặt Sư tử buông lời thách thức:

-Người định đe dọa ta sao? Không dễ dàng như thế đâu.

Cạch cạch.

Lần này Hoàng giương thêm một khẩu súng nữa và cả hai khẩu súng đều hướng về trán của Sư tử.

-Ngài nghĩ ta đe dọa? xin lỗi nhưng ta không....

Sư tử đang nói thì có một tên đàn em chạy đến đưa một chiếc điện thoại cho hắn. Hắn buông lửng câu nói để nghe điện thoại. không biết đầu dây bên kia nói gì mà sau khi nghe xong, đôi lông mày thanh tú của Sư tử nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng. gương mặt sắc lạnh lên nhìn Hoàng, Sư tử nói:

-Khá khen cho sự nhanh tay của người. Thông tin nhanh nhạy lắm, ta không thể coi thường người được rồi. Thế thì giải quyết nhanh gọn đi. Cạch.

Sư tử giương cao khẩu súng hướng về phía Hoàng kèm theo ánh mắt chết chóc.

-Cuối cùng thì người cũng chịu tháo bỏ cái mặt nạ bên trong. Nếu đã có gan thì tại sao không tháo bỏ cái mặt nạ vương vãi kia luôn đi. – Hoàng đáp lại còn mắt thì nhìn chăm chăm vào mặt nạ của Sư tử.

-Ha ha ha ha. Người cáo già quá đấy. Dùng chiêu khích tướng với ta sao? Không có tác dụng đâu . nhưng... coi như đây là cơ hội cuối cùng của người, ta sẽ cho người toại nguyện.

Xoạt.

Cái mặt nạ được Sư tử tháo ra và ném xuống đất. trong giây lát, Hoàng sững người lại vì quá bất ngờ. Cậu không tin kẻ thù lại quá gần mình như thế. Đờ đùng là toàn những chuyện bất ngờ, không ai có thể biết trước được.

-Thật không ngờ thủ lĩnh BLACK DEVIL lại học cùng lớp với ta cơ đấy. – Hoàng nhếch môi cười nhạt.

-Còn nhiều điều người không biết lắm, chẳng hạn như... NHÀ KHO trung tâm của người sắp tan thành tro bụi trong vài tích tắc nữa.- Sư tử cố ý nhấn mạnh hai chữ “ nhà kho”, mắt hơi liếc về cái điều khiển đã cầm trong tay từ lúc nào.

-Người...- Hoàng hơi di dợ nhìn cái điều khiển trên tay Sư tử. Hắn đã đe dọa thì không phải là không có căn cứ.

-Ta thiết nghĩ chúng ta nên giải quyết riêng. Đàn em nên để chúng tự giải quyết.- Sư tử khề hắt cầm về phía đàn em của Hoàng và nhìn Hoàng đầy ẩn ý.

-Được. Tuân ở lại, tất cả lui ra ngoài. -Hoàng hất mặt ra lệnh cho bọn đàn em. ở phía đối diện, BLACK DEVIL cũng đang làm như vậy.

5p sau.

Cả cái nhà kho yên tĩnh không một tiếng động, bên trong chỉ có 4 người, ánh mắt họ nhìn nhau không chớp. cánh quạt vẫn quay đều trên trần nhà kho, từng luồng không khí lưu chuyển nhưng không hề giảm bớt căng thẳng. và... Hoàng lại là người lên tiếng trước:

-Người nói nhà kho trung tâm của ta sắp tan thành tro bụi, người tưởng ta dễ tin người thế sao?- Hoàng mạnh mẽ nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh của hai tên đột nhập hôm qua, và người con gái, chính là cô ta. Trái tim Hoàng tự nhiên hẫng đi 1 nhịp.

-Vậy để ta thử nghiệm cho người tin nhé!- Sư tử lướt nhẹ tay lên chiếc điều khiển và nhẹ nhàng ấn nút trong khi miệng nở một nụ cười hình bán nguyệt chết chóc.

Chưa đầy 15s, chiếc điện thoại trong túi Hoàng đổ chuông. Ba cặp mắt còn lại nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại vẫn đang rung lên từng hồi trong tay Hoàng. Không gian im ắng.

Hoàng nhẹ bấm nút nghe, chuông điện thoại im bật, cậu áp sát vào tai và nói “a lô” trong khi mắt không rời khỏi hai kẻ trước mặt.

Cùng với những lời nói phát ra trong điện thoại, mặt Hoàng biến sắc, tia lửa giận theo ánh mắt phóng về phía Báo và Sư tử như muốn thiêu rụi họ. sư tử nói đúng, nhà kho trung tâm nhà Hoàng đang bốc cháy, các phương tiện chữa cháy được vận dụng tối đa, tình thế vô cùng hỗn loạn, thiệt hại sau việc này là rất lớn.

Chết tiệt!!!

Không ngờ cậu lại bị xỏ mũi như vậy. khinh xuất, quá khinh suất!!!

Bốp.

Ném chiếc điện thoại xuống sàn làm nó vỡ tan tành, Hoàng tiến đến và hét lớn, mắt cậu long sòng sọc, trắng dã:

-Rốt cuộc chúng mày muốn gì? Tại sao lại làm thế? Hết lần này đến lần khác cắn trộm tao. Rốt cuộc mục đích của lũ thối tha chúng mày là gì hả cái lũ khốn kia??? Nói tao nghe, nói tao nghe mau lên!!!

-Ha ha ha. Cậu chủ nhà họ Tạ đang lồng lộn lên kìa. Vì sao ư? Mục đích ư?- Sư tử đang cười thì im bật, lời nói trở nên day nghiêng, quai hàm thít chặt kìm nén tạo nên những tiếng rít rùng rợn- VÌ MÀY. VÌ CÁI GIA ĐÌNH THỐI THA CỦA MÀY. VÌ MÀY MÀ GIA ĐÌNH TAO LI TÁN, VÌ GIA ĐÌNH MÀY MÀ ME TAO PHẢI RA ĐI. MỤC ĐÍCH À? MỤC ĐÍCH CỦA TAO LÀ PHỤC THÙ , MỤC ĐÍCH CỦA TAO LÀ RỬA HẬN, MỤC ĐÍCH CỦA TAO LÀ TIÊU DIỆT NHÀ MÀY, PHẢI GIẾT KHÔNG CÒN MỘT MỔNG. GIẾT! GIẾT HẾT!!!- Sư tử không kìm nén được cảm xúc, tay cầm súng khua khua trong không trung. Trong ánh mắt Sư tử nhìn Hoàng là một đại dương đầy hận thù. Lý trí đã không còn trong con người ấy, tất cả đã bị sự hận thù chi phối và lãnh đạo.

-Ra là vậy, xem ra mày đã thành công rồi đó. – Hoàng nhếch môi cười cay đắng. Hận thù, lại hận thù, lại một người mù quáng, lại thêm nhiều người vô tội phải hi sinh.

-Đúng đấy! khi này mới chỉ có một quả bom nổ, còn những bốn quả nữa. tao sẽ san bằng nhà kho của nhà mày thành bình địa. một cái nhấn nút của tao là cơ nghiệp của nhà mày tiêu tan. Còn mày, tao sẽ giết cuối cùng. Đàn em của mày giờ này có lẽ đã chết hết. mày chỉ còn đơn độc một mình thôi. Chỉ đơn độc một mình, ha ha ha. Cầu nguyện đi!!!!- Sư tử bật cười, ngón tay đưa lại gần cái nút đỏ.

Giây phút ấy, Hoàng và Tuấn cùng vươn tay tới trước, đồng tử giãn rộng và hét lên:

- KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!!!!!!!!! Cạch.

Sư tử giương cao khẩu súng hướng về phía Hoàng kèm theo ánh mắt chết chóc.

-Cuối cùng thì người cũng chịu tháo bỏ cái mặt nạ bên trong. Nếu đã có gan thì tại sao không tháo bỏ cái mặt nạ vương vãi kia luôn đi. – Hoàng đáp lại còn mắt thì nhìn chăm chăm vào mặt nạ của Sư tử.

-Ha ha ha ha. Người cáo già quá đấy. Dùng chiêu khích tướng với ta sao? Không có tác dụng đâu . nhưng... coi như đây là cơ hội cuối cùng của người, ta sẽ cho người toại nguyện.

Xoạt.

Cái mặt nạ được Sư tử tháo ra và ném xuống đất. trong giây lát, Hoàng sững người lại vì quá bất ngờ. Cậu không tin kẻ thù lại quá gần mình như thế. Đờ đờ là toàn những chuyện bất ngờ, không ai có thể biết trước được.

-Thật không ngờ thủ lĩnh BLACK DEVIL lại học cùng lớp với ta cơ đấy. – Hoàng nhếch môi cười nhạt.

-Còn nhiều điều người không biết lắm, chẳng hạn như... NHÀ KHO trung tâm của người sắp tan thành tro bụi trong vài tích tắc nữa.- Sư tử cố ý nhấn mạnh hai chữ “ nhà kho”, mắt hơi liếc về cái điều khiển đã cầm trong tay từ lúc nào.

-Người...- Hoàng hơi di dục nhìn cái điều khiển trên tay Sư tử. hắn đã đe dọa thì không phải là không có căn cứ.

-Ta thiết nghĩ chúng ta nên giải quyết riêng. Đàn em nên để chúng tự giải quyết.- Sư tử khẽ hất cằm về phía đàn em của Hoàng và nhìn Hoàng đầy ẩn ý.

-Được. Tuấn ở lại, tất cả lui ra ngoài. -Hoàng hất mặt ra lệnh cho bọn đàn em. ở phía đối diện, BLACK DEVIL cũng đang làm như vậy.

5p sau.

Cả cái nhà kho yên tĩnh không một tiếng động, bên trong chỉ có 4 người, ánh mắt họ nhìn nhau không chớp. cánh quạt vẫn quay đều trên trần nhà kho, từng luồng không khí lưu chuyển nhưng không hề giảm bớt căng thẳng. và... Hoàng lại là người lên tiếng trước:

-Người nói nhà kho trung tâm của ta sắp tan thành tro bụi, người tưởng ta dễ tin người thế sao?- Hoàng mạnh mẽ nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh của hai tên đột nhập hôm qua, và người con gái, chính là cô ta. Trái tim Hoàng tự nhiên hẫng đi 1 nhịp.

-Vậy để ta thử nghiệm cho người tin nhé!- Sư tử lướt nhẹ tay lên chiếc điều khiển và nhẹ nhàng ấn nút trong khi miệng nở một nụ cười hình bán nguyệt chết chóc.

Chưa đầy 15s, chiếc điện thoại trong túi Hoàng đổ chuông. Ba cặp mắt còn lại nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại vẫn đang rung lên từng hồi trong tay Hoàng. Không gian im ắng.

Hoàng nhẹ bấm nút nghe, chuông điện thoại im bật, cậu áp sát vào tai và nói “a lô” trong khi mắt không rời khỏi hai kẻ trước mặt.

Cùng với những lời nói phát ra trong điện thoại, mặt Hoàng biến sắc, tia lửa giận theo ánh mắt phóng về phía Báo và Sư tử như muốn thiêu rụi họ. sư tử nói đúng, nhà kho trung tâm nhà Hoàng đang bốc cháy, các phương tiện chữa cháy được vận dụng tối đa, tình thế vô cùng hỗn loạn, thiệt hại sau việc này là rất lớn.

Chết tiệt!!!

Không ngờ cậu lại bị xỏ mũi như vậy. khinh xuất, quá khinh suất!!!

Bốp.

Ném chiếc điện thoại xuống sàn làm nó vỡ tan tành, Hoàng tiến đến và hét lớn, mắt cậu long sòng sọc, trắng dã:

-Rốt cuộc chúng mày muốn gì? Tại sao lại làm thế? Hết lần này đến lần khác cần trộm tao. Rốt cuộc mục đích của lũ thối tha chúng mày là gì hả cái lũ khốn kia??? Nói tao nghe, nói tao nghe mau lên!!!

-Ha ha ha. Cậu chủ nhà họ Tạ đang lồng lộn lên kìa. Vì sao ư? Mục đích ư?- Sư tử đang cười thì im bật, lời nói trở nên day nghiến, quai hàm thít chặt kìm nén tạo nên những tiếng rít rùng rợn- **VÌ MÀY. VÌ CÁI GIA ĐÌNH THỐI THA CỦA MÀY. VÌ MÀY MÀ GIA ĐÌNH TAO LI TÁN, VÌ GIA ĐÌNH MÀY MÀ MẸ TAO PHẢI RA ĐI. MỤC ĐÍCH À? MỤC ĐÍCH CỦA TAO LÀ PHỤC THÙ, MỤC ĐÍCH CỦA TAO LÀ RỬA HẠN, MỤC ĐÍCH CỦA TAO LÀ TIÊU DIỆT NHÀ MÀY, PHẢI GIẾT KHÔNG CÒN MỘT MÓNG. GIẾT! GIẾT HẾT!!!**- Sư tử không kìm nén được cảm xúc, tay cầm súng khua khua trong không trung. Trong ánh mắt Sư tử nhìn Hoàng là một đại dương đầy hận thù. Lý trí đã không còn trong con người ấy, tất cả đã bị sự hận thù chi phối và lãnh đạo.

-Ra là vậy, xem ra mày đã thành công rồi đó. – Hoàng nhếch môi cười cay đắng. Hận thù, lại hận thù, lại một người mù quáng, lại thêm nhiều người vô tội phải hi sinh.

-Đúng đấy! khi này mới chỉ có một quả bom nổ, còn những bốn quả nữa. tao sẽ san bằng nhà kho của nhà mày thành bình địa. một cái nhấn nút của tao là cơ nghiệp của nhà mày tiêu tan. Còn mày, tao sẽ giết cuối cùng. Đàn em của mày giờ này có lẽ đã chết hết. mày chỉ còn đơn độc một mình thôi. Chỉ đơn độc một mình, ha ha ha. Cầu nguyện đi!!!!- Sư tử bật cười, ngón tay đưa lại gần cái nút đỏ.

Giây phút ấy, Hoàng và Tuấn cùng vươn tay tới trước, đồng tử giãn rộng và hét lên:

- **KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!!!!!!!!!** Đoànğ...

Á.....

Phịch...

Bốp.

Trong nhà kho, mắt ai cũng căng tròn, không khí yên ắng lạ thường, đến hô hấp còn khó khăn.

Cả Hoàng, Tuấn, Sư tử và Báo không thể tin được những thứ mình vừa chứng kiến. mắt họ không hề chớp, sự việc diễn ra quá nhanh.

Trong nhà kho bây giờ, không chỉ có bốn người... mà có... sáu người.

Sáu người ấy chính là Hoàng, Tuấn, Sư tử, Báo, Linh và Mạnh.

Nhưng...

Điều khiến bốn người kia ngạc nhiên không phải là sự xuất hiện của Linh và Mạnh mà là hành động của Linh lúc này.

Linh dám.... Bắn Sư tử.

Trong giây phút ngón tay Sư tử chuẩn bị nhấn nút đỏ trên cái điều khiển, hòa cùng với tiếng hét của Hoàng và Tuấn chính là tiếng của Linh. Cô dùng chính chiếc thắt lưng mà tổ chức BLACK DEVIL chế tạo ra để nhảy từ trên nóc nhà xuống, trên tay là khẩu súng ngắn. Chính tiếng hét của Linh đã làm Sư tử sao nhãng. Nhanh như chớp Linh tung chân đã văng cái điều khiển trên tay Sư tử và bắn vào tay cầm súng của hắn làm khẩu súng văng ra xa.

Sư tử mất đà ngã xuống đất, máu từ cánh tay bị thương chảy mấy chốc đã ướt đầm một vùng áo.

Mạnh từ bên ngoài cũng nhanh chóng chạy vô, trên tay cầm khẩu súng chĩa thẳng vào mặt Báo.

Hoàng thấy Linh vừa ngạc nhiên vừa tức giận, cậu chỉ kịp nói “ cô đến đây làm gì?...” thì đã bị tiếng thét của Sư tử cắt ngang:

-NGƯỜI LÀM GÌ VẬY ALT? PHẢN LẠI TỔ CHỨC SAO?- Sư tử đã đứng lên được nhưng có vẻ không vững lắm. khuôn mặt tái đi vì mất máu. Đôi mắt Sư tử nhìn Linh đầy căm phẫn.

-Ta không phải ALT, tên của ta là Hoàng Nhật Linh. Từ ngày hôm nay ta không còn là nhân viên của BLACK DEVIL nữa. các người đừng hòng lợi dụng ta bất cứ cái gì nữa.- Linh nhìn chằm chằm vào mặt Sư tử và nói chậm rãi.

-Người có biết, phản lại tổ chức... là PHẢI CHẾT.- Nhanh như chớp, Sư tử dùng cánh tay không bị thương phóng về phía Linh một vật gì đó, hành động quá nhanh nên chỉ có thể nghe tiếng vật đó xé gió trong không trung.

Vút...

Keng...

Tiếng kim loại va chạm, hai mảnh kim loại chạm vào nhau tóe lửa rồi rơi xuống.

Là ám khí.

Người phóng chiếc ám khí đáp trả lại là... Linh.

Bằng giọng lạnh nhất, Linh nói với “ông chủ” của mình:

-Người lớn vẫn bảo, không nên đùa... với những vật nguy hiểm. ngài nên nghe lời. Cái này- Linh cầm một chiếc phi tiêu trên tay- không thể tùy tiện ĐƯA được đâu.- nói rồi, Linh phóng chiếc phi tiêu trên tay mình về phía Sư tử.

Vút....

Vút...

Keng...

Phập...

-Á AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng thét đau đớn vang lên, Sư tử gào thét, trên cánh tay bị thương vì đạn bắn của hắn đã xuất hiện thêm hai vết đâm của phi tiêu. Mà phi tiêu.... Thì luôn được tẩm độc.

Sư tử không thể nào tưởng tượng được rằng Linh không chỉ phóng 1 chiếc phi tiêu trên tay mà là... ba cái. Con đầu từ vết thương đạn bắn đã làm hấn suy giảm thị lực, vì thế chỉ kịp phóng một chiếc ngăn phi tiêu của Linh và điều tất nhiên... hấn lĩnh trọn hai cái còn lại.

Những người còn lại trừ Mạnh nhìn Linh ngạc nhiên, họ không ngờ cô có thể có những hành động như vậy. nhưng.... Chẳng có gì ngạc nhiên khi thù hận đã biến cô trở nên như thế, và hành động của cô, chỉ đơn giản là... trả lại những gì tổ chức đã làm với mình mà thôi.

Sư tử lại gào lên đầy căm phẫn:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! Là chất độc ULC, aaaaaaaaaaaaaa, cánh tay của ta, tay của ta. Tay của taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!

-Uống mau!!!!!!!!!!!! – Báo không nói gì khác ngoài hai từ đó và nhét vào miệng Sư tử một viên thuốc con nhộng. Không biết đó là viên thuốc gì nhưng khi Sư tử uống vào thì đã thôi gào thét, hấn chỉ khẽ liếc đôi mắt vằn đỏ ngậy dại nhìn Linh và nói:

-NGƯỜI NHẤT ĐỊNH PHẢI CHẾT!!!! KHÔNG AI PHẢN BỘI TA MÀ CÒN SỐNG CẢ!

-Ta đang mong chờ xem người có thể làm được gì ta đây?- Linh nói lạnh lùng. Cô không ngờ đến mức không biết người trúng phải chất độc ULC thì cơ hội sống là rất nhỏ, kể cả có được thuốc giải kịp thời thì nơi trúng phải chất độc... sẽ vĩnh viễn không bao giờ hoạt động bình thường được nữa. -Ta đang mong chờ xem người có thể làm được gì ta đây?- Linh nói lạnh lùng. Cô không ngờ đến mức không biết người trúng phải chất độc ULC thì cơ hội sống là rất nhỏ, kể cả có được thuốc giải kịp thời thì nơi trúng phải chất độc... sẽ vĩnh viễn không bao giờ hoạt động bình thường được nữa.

-Sẽ... không lâu đâu. Nhất định!!!- Vằn ánh mắt ấy. Sư tử nhìn Linh và nói.

Một hướng khác, Báo khế nhìn Linh. Chỉ là thoáng qua nhưng mắt hấn phải phát buồn. Rồi rất nhanh sau đó, Báo lôi trong áo ra một con dao sáng loáng không dài nhưng sắc bén. Hấn quay qua phía sư tử và nói:

-Cái tay này... không thể sử dụng được nữa- Kèm theo lời nói là hành động dứt khoát của đôi tay. Con dao đưa lên cao và...

Phập.

Bịch.

-Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! – Thêm một tiếng thét xé họng nữa phát ra từ phía Sư tử. hấn đau đón quỳ gục xuống.

Trên sân, một cánh tay đang nằm đó. Một cánh tay mà cách đây vài phút còn nằm trên một cơ thể lạnh lặn.

Báo đã chặt đứt cánh tay bị thương của Sư tử. từ phần đáng lẽ ra gắn với cánh tay dưới đất, máu tủa ra thành từng dòng đỏ thẫm.

-TAY CỦA TA, TAY CỦA TA!!!!- Sư tử đưa cánh tay còn lại nhào tới nắm lấy cánh tay còn hvoer ẩm dưới đất và thét lên. Trên khóe mắt hấn, một dòng nước trong suốt chảy xuống. từ lâu lắm rồi hấn mới... khóc.

-MÀY LÀM GÌ TAY CỦA TAO VẬY? THẲNG CHÓ KIA, MÀY LÀM GÌ VẬY HẢ? – Sư tử dường như phát điên, hấn đưa bàn tay nhầy nhụa máu nắm chặt cổ áo của Báo. Mắt hấn vằn đỏ tia máu. Lòng đen như muốn bay ra giết chết kẻ lạnh lùng trước mặt.

-Cánh tay đó.... Không thể sử dụng được nữa. độc có thể lan tới tim.- Báo khuôn mặt vẫn không biểu hiện bất cảm xúc khẽ liếc nhìn Sư tử. cánh tay vươn lên đưa cho kẻ đang say máu trước mắt một viên thuốc khác- Thuốc cầm máu- Báo nói.

Sư tử đã bình tĩnh lại, hấn cầm lấy viên thuốc từ tay Báo khi uống. khi máu trên vết cắt đã ngừng chảy, Sư tử nói bằng một giọng vang vọng.

-Chúng mày sẽ phải trả giá cho những việc làm hôm nay.- Như đã có sự sắp xếp từ trước, Báo và Sư tử đột nhiên chạy về hai phía đồng thời phóng ra hàng chục phi tiêu.

Vút...

Vút...

Vút...

Phi tiêu xé gió trong không trung. Cả Linh, Mạnh, Tuấn và Hoàng đều phải xoay người để tránh.

Nhưng... có một điều họ không thể ngờ...

Báo đang chĩa súng vào đầu Linh còn Sư tử đang chĩa súng vào đầu Hoàng. Nòng súng chạm vào da...lạnh toát.

Nhanh chóng không kém. Tuấn và Mạnh xoay người. hai khẩu súng hướng thẳng vào thái dương của Sư tử vào Báo tạo thành một vòng tròn.

Trong vòng tròn ấy, họ đang chĩa súng để lấy mạng nhau. Bầu không khí căng thẳng, đến hơi thở cũng trở nên lặng lẽ. vì... chỉ một cử động nhẹ thôi, viên đạn sẽ xuyên qua thía dương và tính mạng sẽ mất.

Một giọng nói trầm phát ra phá tan bầu không khí im ắng, giọng nói chậm rãi nhưng trong giọng nói ấy, sự đau khổ ngập tràn:

-Em đã phản bội ta. Ta đã biết việc em truy cập trái phép vào hệ thống của BLACK DEVIL hôm qua nhưng ta đã bỏ qua vì nghĩ em sẽ không phản bội nhưng... có vẻ như ta đã nhầm.

Linh khẽ quay đầu lại phái phát ra giọng nói, là Báo. Cô không quan tâm đến ánh mắt đau khổ kia, từng lời nói ra như ngàn mũi tên đâm vào tim người đối diện. đau nhói!!!

Báo thấy tim mình dường như ngừng đập. người con gái ấy... tàn nhẫn quá. “ em tàn nhẫn với tôi thì tôi cũng sẽ tàn nhẫn với em”. Tất cả mọi chuyện là do em gây ra mà thôi.

-Hôm nay... em phải chết- Lời Báo nói ra như một lời tuyên án, súng đã được lên đạn và tay đang bắt đầu kéo cò .

Mắts Linh nhắm lại, cô biết sẽ có ngày này nhưng không ngờ nó đến quá sớm mà thôi.

Nhưng MẠNH, Hoàng và Tuấn lại không như thế, họ đồng loạt hét lên “KHÔNG” và chạy lại phía Linh.

Đoàng.

Tiếng súng nổ đập vào tai chất chúa. Viên đạn đâm xuyên qua da thịt. Con người ấy ngã xuống, máu từ vết thương chảy xuống không ngừng. Hoàng dốc hết sức lực nói với Linh lời cuối cùng:

- Xin em... xin em hãy nghe tôi nói một lần nữa thôi. Tôi... yêu em.

Và... Hoàng tắt thở, cơ thể buông xuôi như con rô bốt hết pin. Cậu đã ra đi thanh thản với một nụ cười hạnh phúc trên môi.

Hoàng hạnh phúc nhưng lại làm người khác đau khổ.

Trên mặt Linh, Mạnh và Tuấn, những dòng nước mắt khẽ chảy xuống tiễn đưa một người ra đi.

- Mùi mất nhĩ? Vậy để ta giết nốt tên này nhé?- Là giọng của Sư tử, hắn đang chĩa súng vào đầu Mạnh.

Giọng của Sư tử làm Linh, Mạnh và Tuấn giật mình. Không chần chừ, Linh chạy đến giang tay ra che cho Mạnh đồng dạng nói:

- “Có giỏi thì người giết ta đi! Người tài giỏi lắm cơ mà. Giết ta đây này, đồ hèn!!!”- Sao chứ, bây giờ Linh đã không còn gì ngoài Mạnh, hắn định giết Mạnh sao? Cô không cho phép, tuyệt đối không!!! Tình yêu đến với cô thật chẳng dễ dàng, lần trước cô để mất Vũ nhưng tuyệt đối không để mất Mạnh. Với cô, Mạnh là tất cả.

- “Không được! em tránh ra đi.”- Mạnh nhẹ hất tay Linh ra nhưng cô cố chấp không chịu, ngược đôi mắt mờ đục vì nước mắt về phía mạnh cô nói:

- “Em không thể mất anh, không thể!!!”

- “Mất em anh còn đau khổ hơn, thà anh để mình bị thương tổn còn hơn thấy em bị xây xát dù chỉ là một vết xước nhỏ”- Mạnh đau xót nhìn Linh, ánh mắt cậu nhìn cô chân thành, trong ánh mắt ấy chỉ chứa duy nhất một người là Linh mà thôi. - “Không được, bắn ta đây nè thằng khốn. Mà sẽ không làm gì được Mạnh của tao đâu!!!”- Linh gần lên từng tiếng, cánh tay cô đang rộng.

Sư tử khẽ nhếch mép cười, hẳn định nói gì đó nhưng đã bị Báo ngăn lại.

- “Để hai đứa đó cho ta!”. Tất cả dồn sự chú ý vào Báo, hẳn đang nhích dần khoảng cách về phía Linh.

Còn Sư tử, hẳn đang dùng con mắt của mình thu nhận những gì xảy ra xung quanh, không ai đoán biết được hẳn đang suy nghĩ những gì trong đầu. Cái đầu mưu mô thì luôn toan tính những âm mưu thâm độc. Hẳn chỉ khẽ xoay người thế chỗ Báo hỏi nãy và khẽ nói:

- “Ta tin tưởng mi, em trai.”- Tiếng nói nhẹ nhưng nhấn mạnh ở hai chữ em trai, khóe miệng hẳn nhếch lên một đường cong hoàn hảo. Nhưng Báo thì dường như chẳng để ý gì đến hẳn cả, hẳn đang nhìn chăm chăm vào Linh, nòng súng chĩa thẳng vào vầng trán cao bướng bỉnh.

- “Ta hỏi em câu cuối, rốt cuộc ta với em là gì?”- Báo cất tiếng hỏi, bàn tay cầm súng của hẳn hơi run.

- “Như ta đã nói, chúng ta là kẻ thù. Mãi mãi là như vậy, dù mi có hỏi 10 lần, 100 lần hay 1000 lần, câu trả lời của ta vẫn không hề thay đổi”- Linh đáp lời Báo chắc nịch.

- “Ha ha ha. Ra là thế, ta đã nuôi ong tay áo bao nhiêu lâu nay vậy đấy. Em phải chết!”- Báo tuôn ra một tràng cười điên dại làm cho bất cứ ai nghe cũng phải lạnh sống lưng. Mắt hẳn vẫn lên những tia máu đỏ, chúng phập phồng như muốn nổ tung khỏi tròng mắt, hẳn đã trở lại bản thú tính sẵn có, sự tàn độc toát ra trong từng hơi thở. Ngón tay hẳn không chần chừ mà bóp cò.

Linh và Mạnh ôm chặt lấy nhau, họ muốn trong lần cuối của cuộc đời, họ được tìm thấy hơi ấm của người mình yêu thương. Chỉ vài tích tắc nữa thôi, một trong hai đã phải ra đi mãi mãi.

Thời gian như ngừng trôi, mọi hành động như được một chiếc điều khiển vô hình tua chậm lại.

Đoàng.... Tiếng súng nổ chát chúa trong không gian.

Vút...

Tiếng viên đạn lao đi trong không khí bay đến mục tiêu đã được định trước.

Phập...

Tiếng viên đạn ngập sâu vào mạch máu.

Phịch...

Tiếng một con người ngã xuống.

Nhưng....

Đó không phải Mạnh, càng không phải Linh.

Thế thì là ai trong những người có mặt trong cái nhà kho này???

Thật khó tin khi đó chính là Báo.

Cuộc đời thường có những điều bất ngờ mà chúng ta không thể nào biết được.

Việc Báo ngã xuống là một bất ngờ cực kì lớn đối với những người có mặt nơi đây.

Nhưng... có ai biết rằng...

Trước khi Báo bóp cò, ánh mắt hẳn đã toát lên một niềm đau đớn cực độ???

Và khi bóp cò, hắn đã xoay cổ tay 90 độ???

Viên đạn hắn bắn ra, sau khi thực hiện một quỹ đạo hình vòng cung đã quay ngược trở lại giết chết hắn. Với viên đạn của chính mình, hắn đã từ bỏ cuộc sống của một con quỷ, một tên trùm của tổ chức bóng tối.

Với viên đạn của chính mình, hắn đã k giết Linh và Mạnh, hắn chọn cách tự kết liễu thay cho việc giết người mình yêu thương.

Vậy, hành động của hắn là đúng hay sai??? Hãy tự đưa ra quyết định của chính bạn. Còn Sư tử, người anh em của hắn thì lại nghĩ là hắn sai.

34. Chương 34

Vậy, hành động của hắn là đúng hay sai??? Hãy tự đưa ra quyết định của chính bạn. Còn Sư tử, người anh em của hắn lại nghĩ là hắn sai.

Trong khi những người còn lại chìm trong sự bàng hoàng đến tột độ, Sư tử lặng lẽ xoay người, ánh mắt hắn lộ rõ sát khí. Và rồi...

Đoàng...

Mạnh ngã xuống trong tư thế nắm chặt tay Linh. Còn Linh, ánh mắt cô đờ đẫn nhìn người con trai đang nắm tay mình rồi lại ngược nhìn Báo. Cô không hiểu điều gì vừa diễn ra, nét hoang mang lộ rõ trong đôi mắt.

Cô cúi xuống nhìn Mạnh thêm một lần nữa. Lần này nét hoang mang được thay thế bằng sự sợ hãi tột độ.

Cô nhận ra rồi! Phải, cô đã nhận ra rồi!

Người đang nằm phía xa kia là Báo còn người đang nắm tay cô là Mạnh - Người mà cô yêu thương nhất.

Nhưng... cậu sao thế kia? Tại sao người cậu lại chảy máu? Tại sao cậu lại ngã xuống trước mặt cô như thế này??? Cô chẳng thể xâu chuỗi mọi chuyện. Cô như một con nai lạc đàn sợ hãi nhìn xung quanh, cô muốn một câu trả lời. Nhưng chẳng một ai cho cô một câu trả lời. Họ đều bị thương và họ đều ngã xuống.

Tất cả đều ngã xuống, tại sao chỉ mình cô đứng yên???

Những người cô yêu thương lần lượt đi xa, sao chỉ mình cô ở lại???

Cô không biết, cô thật sự không biết!!!

Một giọt lệ đọng lại nơi khóe mắt rồi khẽ khàng rơi xuống. Giờ đây, cô chỉ muốn buông xuôi tất cả, cô muốn kết thúc cái cuộc sống đáng chán này, cô muốn mãi ở bên những người mà cô yêu thương. Nghĩ là làm, Linh gạt bàn tay Mạnh khỏi tay mình và chạy lại lấy khẩu súng. Cô nhắm mắt đón nhận cái chết.

Khụ... khụ... khụ...

Tiếng ho khan vang lên làm tay Linh bắt chợt cứng lại nhưng cô không mở mắt. Cô sợ mình yếu đuối, cô sợ, thật sự rất sợ...

- “Đừng... xin...đừng... làm... vậy...”- Giọng Mạnh vang lên khe khẽ. “Xin... em”

Mi mắt Linh khẽ động đậy, trong thâm tâm cô, một cuộc đấu tranh dữ dội đang diễn ra. Ý định ban đầu dần lung lay. Và rồi, tình yêu đã chiến thắng tất cả. Cô mở mắt quăng khẩu súng sang một bên và chạy lại ôm lấy Mạnh, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má hao gầy.

“Hứa... với... anh... phải... sống... thật... tốt...”. Mạnh đưa bàn tay đầm máu nắm chặt lấy tay Linh. Cậu biết cậu không thể ở bên Linh lâu nữa.

- " Không! Em không hứa! Anh phải sống, anh phải sống có hiểu không? Em muốn anh phải sống, em còn nhiều điều muốn nói với anh lắm."- Linh liên tục lắc đầu, nước mắt cứ tuôn mãi, tuôn mãi làm cô không nhìn rõ mọi thứ. Và cô đã không thấy được nỗi đau trong mắt Mạnh.

- "Hứa đi... hứa ... với... anh. Khụ khụ" - Mạnh thấy mình không được khỏe, mắt cậu trở nên mờ đục, sức lực như bị rút cạn. Chưa bao giờ cảm giác mất Linh lại rõ ràng như bây giờ. Cậu sợ giây phút ấy... sợ vô cùng.

Máu trào ra sau cơn ho làm ướt đầm cả một vùng áo lớn của Mạnh. Đến cả thở với cậu cũng rất khó khăn. Mạnh cố kiềm chế cơn đau, cậu có rất nhiều muốn nói với Linh. Cậu muốn nói rằng cậu yêu cô nhiều lắm, cậu muốn nói rằng cậu muốn ở bên cô mãi mãi. Cậu muốn cô phải sống thật tốt khi không có cậu ở bên. Nhưng với chút sức lực còn lại của mình, Mạnh chẳng thể nói những câu ấy, cậu chỉ có thể gửi hết qua đôi mắt. Ánh mắt cậu nhìn Linh mong mỏi, chỉ khi cô hứa thì cậu mới yên tâm mà nhắm mắt.

Nhìn Mạnh đang đau đớn trong vòng tay, lòng Linh đau đớn lắm. Nếu có thể, cô nguyện là người chết thay cho Mạnh, thà cô hi sinh còn hơn là nhìn cậu như thế này. Những giọt lệ rơi không ngọt. Cô muốn lắm, muốn hứa với Mạnh lắm nhưng cô sợ. Cô sợ nếu mình hứa Mạnh sẽ bỏ cô đi mãi mãi. Cô không muốn thế, ngàn lần không muốn thế!!!

Cơ thể Mạnh oằn lên đau đớn, bàn tay cậu nắm lỏng khỏi tay Linh. Cậu biết giây phút ấy đã đến gần lắm rồi, cậu muốn nghe lời hứa của Linh trước khi quá muộn. Lấy hết chút sức tàn, cậu nắm thật chặt tay Linh nói:

- "Hứa... đi"- Đưa tay quệt nước mắt, Linh lặng lẽ gật đầu mà nói trong nghẹn ngào:

-“Em hứa”.

Mạnh khẽ gật đầu và nở một nụ cười cuối cùng với Linh. Ước nguyện cuối cùng của cuộc đời cậu đã hoàn thành. Cậu đã có thể an tâm ra đi. Mi mắt cậu dần khép lại.

Bàn tay của Mạnh rời khỏi tay Linh rơi xuống sàn nhà lạnh toát. Thế là cậu đã đi, đi đến một nơi không có Linh. Linh ôm chầm lấy thân thể đã không còn sức sống của Mạnh. Cô khóc thét lên trong niềm đau đớn.

Phía xa, mặt trời đã dần khuất bóng, nắng chiều nhuộm đỏ một vùng trời...

Phía xa, một chiếc lá vừa rời cành, chao liệng vài vòng trước khi tiếp đất...

Phía xa, một chú chim kêu lên hoảng hốt...

Đôi lúc, ra đi là một sự giải thoát với bản thân...

Nhưng lại gây ra sự đau đớn cho người khác.

Và đó không phải là tất cả...

Ra đi là để người ở lại có thể bắt đầu một cuộc sống tốt hơn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-hot-mit-anh-yeu-em>